

Çizgi Söğüt Gölgesi

İçimizi Isıtanlar 2006

Dünden Bugüne Çizgi Söğüt Gölgesi

Çizgi Söğüt Gölgesi, Çizgi Elektronik'in internet ortamında forum, haber portalı, teknolojik bilgiler, inceleme ve testler, güncel yazılımlar ve teknik yardımlaşma süreçlerini topladığı topluluk web sitesi ve uyguladığı müşteri ilişkileri programına seçilen ortak isimdir.

2003 yılında AsusTürk kullanıcı grubuyla başlayan web topluluğu, günden güne gelişerek ve sürekli büyüyerek, kendi alanındaki en nitelikli web topluluğu hedefine doğru emin adımlarla ilerlemektedir.

Web topluluğumuzun 2005 yılı sonundan 2006 sonuna kadar son bir yıl içinde gerçekleştirdiği faaliyetlerin satır başlıklarını şöyle özetleyebiliriz:

Eylül 2005 başlarında AsusTürk grubunun tüm Türkiye'den yaklaşık 50 üyesi ve Çizgi Elektronik personelinin katılımıyla iki günlük İstanbul buluşması ve CeBit fuar organizasyonu gerçekleştirildi. Burada ilk kez gündeme gelen Çizgi Söğüt Gölgesi projesi bu organizasyonun hemen

ardından hayata geçirildi. Artık AsusTürk forumunda sadece teknik yardımlaşma ve bilgi paylaşımı değil "hayata ve insana dair" paylaşmaya değer görülen her şeyi paylaşabileceğimizi ve bu yönümüzle "teknoloji ve insan" birlikteliğinin en güzel örneğini sergileyeceğimizi ilan ediyorduk.

Ekim 2005 içinde bol ödüllü bilgi yarışması düzenledik. 8 Ekim 2005'te Pakistan'ı vuran deprem felaketine karşı duyarsız kalamadık, yardım faaliyetleri düzenledik.

Kasım 2005'te forumdaki paylaşımlarımızın esin kaynağı olacağı bir 2006 ajandası projesi çalışmalarına başladık. Yine bu ay içerisinde ödüllü bilgi yarışmalarımızın ikincisini düzenledik. Adıyaman Celal Bayar İlköğretim Okulu ve Diyarbakır Beşyüz Evler Lisesinden

yükselen sesleri yankısız bırakmadık. Bu okullarımızda öğrenim gören kardeşlerimizin ihtiyaçları için tüm topluluk olarak seferber olduk. Kasım ayının sonunda tüm Türkiye'de devamını planladığımız bölgesel buluşma etkinliklerinin ilkini Samsun'da gerçekleştirdik.

Aralık 2005'in ilk haftasında Ankara'da buluşma organizasyonu düzenledik. Bu toplantıların tümünde vizyonumuz ve misyonumuz tartışılıyor, daha nitelikli bir web topluluğu olma yönünde yapmamız gerekenleri araştırıyorduk. Yine bu ay içerisinde tüm kullanıcıların oylarıyla foruma katkı ödülleri sahiplerini buldu. Çizgi Teknoloji Grubu olarak forum içinde öteden beri varlığını sürdüren, foruma gönül veren ve nitelikli katkılarıyla gelişimine katkıda bulunan üyelerimizin oluşturduğu kullanıcı grubu Çizgi Söğüt Gölgesi grubu adını aldı. Yine bu ay içinde ÇSG üyelerine özel fırsatlar/kampanyalar düzenleneceği müjdesi verilerek bunun ilk örneği sergilendi.

Ocak 2006'ya gelindiğinde, henüz yeni yılın ilk günlerinde ÇSG – İzmir buluşması gerçekleştirildi. Tüm buluşma ve toplantı organizasyonlarında ve web sayfaları üzerinden yapılan fikir alışverişlerinde yapılan ön çalışmaların sonucu olarak web arayüzünün tamamen yenilenmesi ve yeni hizmetlerin verilmesine yönelik çalışmalara hız verildi.

Uzun süredir yapılan çalışmalar sonuçlandırılarak 1 Şubat 2006'da Çizgi Elektronik Müşteri Sadakat Programı (Çizgi CRM) ve hemen ardından da yeni Çizgi Söğüt Gölgesi portalı hayata geçirildi. Tüm üye kullanıcıların görüş ve önerilerinin şekillendirdiği bu hizmetler büyük bir beğeni topladı. Takip

eden süreçte bu programların ve sağladığı avantajların tanıtımı çeşitli basın ve yayın organlarında gerçekleştirildi. Gün sayısı itibarıyla en kısa ay olan Şubat ayı ÇSG üyeleri için dolu dolu geçti; Sevgililer gününe yönelik "Sevgililer günü hediyeniz bizden" etkinliğinde topluluk üyelerimiz sevdiklerine en güzel mesajı göndermek için birbiriyle yarıştı. Yine bu ay içinde Çizgi Flash Banner Yarışması'nı başlattık ve bölgesel toplantılarımızın bir sonraki durağını dostlarımızla birlikte Adana'da gerçekleştirdik. ÇSG Puan sistemi de ilk kez bu ayda devreye sokuldu.

Mart ayının ilk haftasında Diyarbakır'daydık. Özellikle Diyarbakır ve Adıyaman'daki okullarımız için düzenlediğimiz etkinlikler kapsamında yapılan yardımların bir bölümüne bizzat refakat etme ve bu bölgedeki eğitim gönüllüsü dostlarımızla birlikte olabileme fırsatını yakaladık. 8 Mart Dünya Kadınlar Günü'nde topluluğumuzun bayan üyelerine özel bir etkinlik düzenledik, bu kez onlar seslerinin ne kadar gür olduğunu gösterdiler. 9-15 Mart 2006 tarihleri arasında Almanya'nın Hannover şehrinde düzenlenen dünyanın en büyük bilişim etkinliği CeBit'den en sıcak haberleri bizzat kendi çektiğimiz fotoğraflar eşliğinde günü gününe portalımızda üyelerimize aktararak ülkemizde bu alanda bir ilke daha imza atmış olduk.

Nisan 2006, yine ÇSG üyeleri için dopdolu geçti. ÇSG üyelerine özel fırsatlar bu ayda da hız kesmedi. Artık kullanıcıların ÇSG puanlarını kullanarak teknoloji ürünlerine çok cazip koşullarla veya ücretsiz olarak sahip olabilmeleri mümkün hale getirilmişti. Forum üyelerimizin desteği ile küçük kardeşlerimize yönelik olarak düzenlediğimiz 23 Nisan etkinliğimiz, kardeşlerimizin içimizi ısıtan yazı ve resim çalışmalarıyla bizler için unutulmaz bir etkinlik olarak tarihe geçmiştir. Bu etkinliğin sonunda Kastamonu'daki Aşağı Ayvalı Köyü Şehit Muttalip Çevik İlköğretim Okulu ile Bursa'daki Mithat Enç Zih. En. İlköğretim Okulu ve Duyum İştme En. İlköğretim Okulundaki kardeşlerimize özel sürprizlerimiz vardı.

Mayıs 2006'da portalımızda köşe yazıları bölümümüz faaliyete geçirildi. 23 Nisan etkinliğinde ödül kazanan kardeşlerimize ödülleri dağıtılması yine içimizi ısıtan görüntülere sahne oldu. Yine bu ay içinde tüm forum üyelerimize yönelik hediyeli bir yarışma düzenlendi.

Haziran 2006'da yeni bir ödüllü yarışma ve geleneksel Çizgi Anketi ile buluşturuyorduk üyelerimizi. 16 Haziran günü söz verdiğimiz gibi karnelerini aldıkları gün Bursalı küçük kardeşlerimizin yanındaydık. Tüm üyelerimizin sevgilerini iletmekle görevliydik giderken, dönerken de küçük kardeşlerimizin sıcacık gülümseyişlerini selam niyetine getirdik. Haziran ayı sonunda Çizgi

Elektronik tarafından geliştirilen bir mail yazılımı ücretsiz olarak üyelerimize sunuldu.

Temmuz ayı içinde geleneksel Çizgi anketinin sonuçlarını değerlendirdik. Bir süredir yakından takip ettiğimiz Intel Core 2 Duo ve AMD AM2 platformlarına geçiş önceliği Çizgi Elektronik'in forum üyelerine uyguladığı ayrıcalıklı bir destek programı sayesinde bizlere aitti. Yine bu ay sonunda basımı gerçekleştirilen Çizgi 2006 katalogunda önemli bir bölüm Çizgi Söğüt Gölgesi'ne aitti.

İlki bir yıl önce gerçekleştirilen fotoğraf yarışmasının ikincisi Ağustos ayı içinde düzenlendi. Bir önceki yarışmaya gösterilen ilginin yoğunluğu üzerine ödüllerin sayısı ve miktarı çok daha fazla tutulmuştu ve gerçekten de ikinci yarışmamıza gösterilen ilgi haklılığımızı ispat etti. Hepsi birbirinden güzel binlerce fotoğraf, albümümüzde yerini aldı.

Eylül 2006 içinde de ÇSG üyelerine özel kampanyalar hız kesmedi. Bu ay artık Çizgi Elektronik'in Türkiye'deki kullanıcılarla buluşturduğu Intel CBB uyumlu notebook ürünleri de kampanyalara dahil edilmişti. Eylül ayı içinde bizzat üyelerimiz tarafından gerçekleştirilen Ankara ve Bursa buluşma organizasyonları, katılan veya katılmayıp web sayfalarından takip herkese keyifli anlar yaşatmıştı.

Ekim 2006'da ÇSG portal sayfalarında yeni bir projeye daha imza

atılıyordu. Bu ayın başından itibaren Çizgi Akademi projesi devreye sokuldu. Yılların bilgi birikimiyle sektörün donanım okulu haline gelen Çizgi Elektronik, kullanıcıların da katkılarıyla, teknolojinin tüm imkânlarını kullanarak bu bilgi birikimini ortak paylaşımına açtı. Ekim ayı sonunda artık "bizim" olarak gördüğümüz Diyarbakır Beşyüz Evler Lisesindeki kardeşlerimiz için tüm üyelerimizin desteği ile bir satranç kulübü kurulması sağlandı.

Kasım 2006'da yeniden foruma katkı ödülleri sahiplerini buldu.

Yine bizzat üyelerimizin düzenlediği İstanbul buluşması, boğazın soğuk havasına rağmen içimizi ısıtmaya devam etti. Çizgi Elektronik sponsorluğunda gerçekleştirilen WGT Turnuvasında kullanılan bilgisayarlara oldukça cazip imkânlarla sahip olma hakkı yine üyelerimize aitti. Yine Çizgi Söğüt Gölgesi ile bütünleşen okullarımıza yardım kampanyasında bu kez Karşıyaka İlköğretim Okulu yer alıyordu.

Bir yıl içinde yaşadıklarımızın özetini yapmış sayılır mıyız bundan emin değiliz. Ancak bu noktada üyelerimizin ortak bir görüşünü söylemekte yarar var;

Çizgi Söğüt Gölgesi, anlatılmaz, yaşanır...

Anne Gözüyle Görmek

Küçük kız, kendini bildiği günden beri annesinden büyük bir şefkat görmüş ve ondan duyduğu sözlerle, pamuk prenesten daha güzel olduğuna inanmıştı. Ona göre, nur yüzlü ve badem gözlüydü. Bir tanecik yavrusuydu her zaman. Ancak ilkokula başlayınca işler değişti. Arkadaşları, onun hiç de güzel olmadığını, hatta çirkin bile sayıldığını söylemekteydi. Küçük kız, ilk önceleri onlara inanmadı. Çünkü herkes birbirini kıskanıyordu. Bir kaç yıl içinde gerçeklerle yüzleşti. Annesinin bir pamuğa benzettiği yüzü, çiçek bozuğu bir cilde sahipti. "Badem" dediği gözleri ise şaşıydı. Vücudu da bir selviyi andırmıyordu. Demek ki annesi onu aldatmış ve yıllar yılı çekinmeden yalan söylemişti.

Genç kızın anne sevgisi, kısa bir süre sonra nefrete dönüştü. Evlenme çağına gelmiş olmasına rağmen yüzüne bakan yoktu. Üstelik de gözleri, bütün tedavilere rağmen düzelmeyordu. Genç kız, doktorların gizlice yaptığı konuşmalardan kör olacağını anladığında çılgına döndü ve kendisini halen çocukluk yıllarındaki ifadelerle seven annesinin bu yalanlarına dayanamayıp evi terk etmeye karar verdi.

Fakat annesi, uzak bir yerde iş bulduğunu söyleyerek ondan önce davrandı ve kazandığı paraları bir akrabasına gönderip, kızına bakmasını rica etti. Genç kız bir süre sonra görmez oldu. Karanlık dünyasıyla baş başaydı. Bu arada annesini hiç merak etmiyordu. Yalancıydı annesi, ölse bile bir kayıp sayılmazdı. Bir gün doktorlar, uygun bir çift göz bulduklarını söyleyerek kızı ameliyat ettiler. Ancak o, gözünü açtığında yine aynı yüzü görmekten korkuyordu. Fakat kör olmak zordu. En azından kimseye yük olmazdı. Genç kız, ameliyat sonunda aynaya baktığında, bir çığlık attı. Karşısında bir dünya güzeli vardı. Gerçekten de harika bir kızdı gördüğü. Yüzündeki bozukluklar tamamen kaybolmuştu. Çok kemerli olan burnu düzleşmiş, kepçe kulakları normale dönmüş ve yaban otlarını andıran saçları, dalga dalga olmuştu. Genç kız, yanındaki yaşlı doktora sevinçle sarılarak:

- Sanki yeniden dünyaya geldim. Yüzümde hiçbir çirkinlik kalmamış. Estetik ameliyatı siz mi yaptınız, dedi.

Yaşlı doktor:

- Böyle bir ameliyat yapmadık kızım, diye gülümsedi. Annenin başışladığı gözleri taktık. Sen, onun gözünden gördün kendini!

Romantik Kaptan

Çek senet mafyasında kullanılan kartvizitlerde "Ben sizi bulurum!" yazarmış. Yani: "Nereye kaçarsanız kaçın, tepenizde biterim!". Başa gelen musibetler de öyle. İster denizde olun ister havada, o sizi bulur, asla gecikmeden.

Üniversite yıllarımda, derslerin ağırlığından ve İstanbul'un gürültüsünden biraz olsun uzaklaşmak niyetiyle, bazen annem ve yengem de dahil olmak üzere, aile fertleriyle baliğa çıkar, bunun için de ya Kumkapı'dan, ya da Yeşilköy'deki Haylayf Plajından bir kayık kiralardık. 1970'li yılların henüz başındaydık ve denize çıktığımızda, Allah'ın izniyle boş dönmüyorduk.

Bir Pazar günü, ağabeyim ve eniştemle birlikte Kumkapı'dan açılıp demir attık. Genellikle yemli avı tercih eder; istavrit, mezgit, izmarit ve arada bir de olsa, kırlangıç gibi büyük balıklar yakalardık. O gün demir attığımız yerde,

bu balıklardan hiçbirini bulamadık. Ancak oltamıza, bir şeylerin dokunduğunu hissediyorduk. Kısa bir süre sonra, onların ne olduğunu öğrendik. Önce kibarca tıklayıp, oltaya yakalandıktan sonra kafa ata ata yukarı çıkan şeyler, inanılmaz güzellikteki pembe renkleriyle göz kamaştıran mercan balıklarıydı. Balıkçı tezgahlarının en nadide parçalarıydı onlar. Lezzeti de ağızınıza layık.

Akşama kadar, o balıklardan yirmi bir tane tuttuk ve bir sonraki hafta, tekrar aynı yere olta atabilmek için, kıyıdaki elektrik direği, cami minaresi ve büyük apartmanlar gibi önemli noktalardan "kerteriz" aldık. Balık avından hoşlananlar, "kerteriz" in anlamını iyi bilirler. Hoşlanmayanlar ise, zaten merak etmezler. Daha sonraki hafta, yengem ve rahmetli annemi de alarak denize açıldık. Ancak hava bozuk olduğundan, bu işi kısa kesip geri döndük.

O hafta bir türlü geçmek bilmedi. Pazar günü geldiğinde, sandalda üç usta balıkçı vardı. Ben, ağabeyim ve eniştem. Büyük bir itinayla kerterize oturduk. Artık mercanların tam üstündeydik. Aradan geçen günler içinde, mercan avı ile ilgili

bilgiler edinmiş ve hem sandalın başından, hem de arkasından demir atmak gerektiğini öğrenmiştik. Böylelikle rüzgarın ara sıra yön değiştirmesinden ötürü etkilenmeyecek ve aynı yerde sabit kalabilecektik. Ava başladığımızda, kerteriz konusunda ne kadar usta olduğumuzu hemen anladık. Çünkü mercanları bulmuştuk. Unutulmaz bir ava başlamıştık. Hem de ne unutulmaz!

Eylül ayının sonlarına doğruydum ve inanılmaz güzellikte bir hava vardı. Ancak avın en civcivli yerinde, gözlerim birkaç kilometre ötedeki bir mavnaya takıldı. Kumkapı'nın meşhur kum mavnalarından biriydi bu ve her nedense rotası bize doğruydum. Ben, henüz askere gitmemiş olmama rağmen, babamın anlattığı askerlik hatıralarından edindiğim kültürle hemen bir gez-göz-arpacık operasyonu yaparak durumu kontrol ettikten sonra:

- Ya enişte, dedim. Bu tekne tam üstümüze geliyor.

Eniştem, henüz bir kibrit kutusu kadar görülen mavnayı yan gözle süzüp:

- Hiç meraklanma dedi. Koskoca denizde bize çarpması çok zor.

Eniştem, tekrar işinin başına döndü. Ağabeyim ise, denizdeki oltasına tam konsantre olmuştu. Ancak benim gözüm yine o teknedeydi.

Mavnayla aramızda bir kilometre kadar bir mesafe kalınca, bir kontrol daha yaptım. Değişen bir şey yoktu. Bu sefer ağabeyime:

- Ya ağabey, dedim. Bu tekne tam üstümüze geliyor.

Ağabeyim makine mühendisi olduğu için, tam bir hesap adamıydı. Mavnaya bir göz atıp:

- Hiç merak etme, dedi. Kaptan biraz sonra dümeni kırar.

Ağabeyim, oltasına yem takmaya koyuldu. Fakat mavnanın yönünde hiç bir değişme yoktu. Bize doğru hızla yaklaşıyordu. Bu sefer, ikisine birden:

- Yahu mübarekler, dedim. Bu teknenin bence hiç şakası yok.

Eniştem ve ağabeyim, bir anda burnumuzun dibinde biten mavnanın üzerinde yazan "Bilmem ne Reis" yazısını okuma fırsatını işte o zaman buldular. Benim sesim korkudan kısalmış olduğu için, avazları çıktığı kadar bağıırıp kaptanı ikaz etmeyi denediler. Başta rüyalarım olmak üzere, daha sonraki yıllarda defalarca yaşadığım o sahnede, eniştemin ilk önce bağırdığını, fakat kaptan köşkünde bir Allah'ın kulu olmadığını çok iyi hatırlıyorum.

Kısacası işi işten geçmişti. İki tarafımıza da demir attığımız için, demirin ipine asılarak mavnanın yolu üzerinden çekilmemiz mümkün değildi. Tekne bütün haşmetiyle tepemizde belirdi. İlk önce eniştem atladı suya, denize girmekten nefret ettiği halde. Arkasından da ağabeyim. Ben, su üzerinde kalabilmeyi ancak o yaz becerebildiğim için, denize yarım burguyla dalıp en hızlı stil olan "serbest"e geçtim. Sırtıma yapışan montum ve beni aşağı doğru çeken ikişer kiloluk kışık botlarım eşliğinde, yeni bir rekor denemesine giriştim. Vücuduma dolanan misinalar da işin cabası. En büyük korkumuz, mavnanın pervanesi tarafından biçilmektir. Bu yüzden de ondan uzaklaşmamız gerekiyordu. Öyle yapmaya çalıştık. Mavna, bütün gücüyle sandalımıza çarptı. O can pazarında görebildiğim tek şey, bin bir güçle tuttuğumuz balıkların, onları koyduğumuz kovanın içinden en az bir buçuk iki metre havalanmasıydı. Çarpmanın şiddetiyle, demir attığımız iplerden biri kopmuş ve sandalın sağ omurgası kırılmıştı. En büyük endişem, ayağına biraz soğuk su dökülmesi halinde bile gazdan kıvranan ve eli ayağı kesilip bitkisel hayata geçen ağabeyimdi. Eniştemin durumu herhalde rahat olduğu için, mavnanın ortalıklarda görünmeyen kaptanına bütün gücüyle bağıyor ve lugatındaki en orijinal kelimeleri tek tek sıralıyordu.

Mavna, yarıdan fazlası suya gömülen gövdesiyle dev bir balina gibi suyu yararken, gözlerimiz yine kaptanı aradı. Nihayet onu gördük. Teknede ondan başka kimse yoktu ve Rabbim şahittir ki, mavnanın arka korkuluklarına dayanmış vaziyette denizi seyrediyordu.

Romantik kaptan, bizi üzerimizdeki ceket ve monatlarla çırpınıp dururken görmesine ve yardım feryatlarımızı duymasına rağmen, hızını bile kesmeyip uzaklaştı. Onunla ahirette görüşeceğiz. Üstelik de sizlerin huzurunda. Allah, bu satırların yazılmasını murat etmiş olmalı ki, sağ tarafı çökmesine rağmen sandalın parçalanıp batmasına, ya da mavnanın bir tarafına takılıp onunla birlikte gitmesine izin vermedi.

Midelerimizi deniz suyuyla doldurup Marmara'nın su seviyesini biraz düşürdükten sonra sandala çıkabildik. Hepimiz nefes nefese kalmıştık ve sonbaharın serinliğinden değil de, geçirdiğimiz felaketten ötürü tir tir titremekteydik. Elbiseler üzerimize yapışmış, çizme ve ayakkabılarımız suyla dolmuştu. Uzun bir süre boyunca konuşamadık. Üzerimizdeki ıslak eşyaları hafiflettiğimizde, ikinci güneşi sırtımızı ısıttı. Balıkların bir bölümü denize dökülmüştü. Ancak deniz mercanlarla doluydu. Üstelik de yeşillere hiçbir şey olmamıştı. Ne olduğunu tahmin ettiniz tabii. Yedik oltaları çıkartıp tekrar ava başladık. Halimizden son derece memnunduk. Üstelik de hiç durmadan şükrediyorduk. Özellikle, yüzmeyen annemin ve bebek bekleyen yengemin o gün aramızda olmamasına ve "ben sizi bulurum" diyen kaderimizin, bizi koskoca denizde yakalayıp, yıllar boyu unutulmayan ve binlerce kişi tarafından paylaşılacak olan güzel bir hatıra bırakmasına.

Cüneyd Suavi (Hayatın İçinden/Zafer Yayınları)

Çocuk Gözüyle

Bazen insanları hafife almak için "çocuk gibisin, çocuk gibi davranıyorsun" denir ya. Bu hikayeden sonra çocuk gözüyle bakmanın basit olmadığını anlıyor insan.

Babası İspanya'nın en ağır siyasi cezalarının verildiği bir hapisanede mahkumdu küçük kızın. Fırsat bulduğu her hafta sonu babasını ziyaret için annesiyle birlikte hapisaneye giderdi. Yine bir ziyarete giderken babası için çizdiği resmi yanında götürdü ancak hapisane kurallarına göre özgürlüğü çağrıştıran her türlü şeyin mahkumlara verilmesi yasaktı. Bu sebeple kağıda çizdiği kuş resmini kabul etmemişler ve oracıkta yırtmışlardı.

Çok üzülmüştü küçük kız. Babasına söyledi bunu, o da:

- Üzülme kızım, yine çizersin; bu sefer çizdiklerine dikkat edersen olur mu, dedi.

Küçük kız diğer ziyaretinde babasına yeni bir resim çizip götürdü. Bu sefer kuş yerine bir ağaç ve üzerine siyah minik benekler çizmişti. Babası keyifle resme baktı ve sordu:

- Ne güzel bir ağaç, bu. Üzerindeki benekler ne? Portakal mı?

Küçük kız babasına eşilerek, sessizce:

- O benekler ağacın içinde saklanan kuşların gözleri.

Karşılıksız Seven Dostların Hikayesi

Savaşın en kanlı günlerinden biri... Asker, en iyi arkadaşının az ileride kanlar içinde yere düştüğünü gördü. İnsanın başını bir saniye bile siperin üzerinde tutamayacağı ateş yağmuru altındaydılar. Asker teğmene koştu:

- Teğmenim, fırlayıp arkadaşımı alıp gelebilir miyim?

Delirdin mi, der gibi baktı teğmen.

- Gitmeye değer mi? Arkadaşın delik deşik olmuş. Büyük olasılıkla ölmüştür bile. Kendi hayatını da tehlikeye atma sakın.

Asker ısrar etti ve teğmen:

- Peki dedi, git o zaman, dedi.

İnanılması güç bir mucize ile asker o korkunç ateş yağmuru altında arkadaşına ulaştı. Onu sırtına aldı ve koşa koşa döndü. Birlikte siperin içine yuvarlandılar. Teğmen, kanlar içindeki askeri muayene etti. Sonra onu sipere taşıyan arkadaşına döndü:

- Sana değmez, hayatını tehlikeye atmana değmez, demiştim. Bu zaten ölmüş.

- Değdi teğmenim, dedi asker.

- Nasıl değdi, dedi teğmen. Bu adam ölmüş görmüyor musun?

- Gene de değdi komutanım. Çünkü yanına ulaştığımda henüz sağdı. Onun son sözlerini duymak, dünyaya bedeldi benim için. Arkadaşının son sözlerini hıçkırarak tekrarladı:

- Geleceğini biliyordum!

Özür Diliyorum

Gözlerim. Üzgünüm. Sizlerden özür diliyorum. Sizleri hep ağlattığım, Her sevdadan sonra sizleri hüsrana uğrattığım ve sevdalyken onu düşündükçe sizleri uykusuz bıraktığım için. Affedin beni.

Aklım. Üzgünüm. Senden özür dilerim. Onu çok sevdiğim zamanlarda sağlığından her daim yanımda yokken şüphe ettiğim, hayallere dalıp onu aklımdan bir türlü söküp atamadığım için. Affet beni.

Kulaklarım. Üzgünüm. Sizlerden özür dilerim. Sesini duymadığım zamanlarda, nasıl olduğunu bilmemenin bana verdiği acı içinde kıvrandığım, gecelerin kuytu sessizliğinde onun sesi ile sabahlara kadar seni yorduğum için. Affet beni.

Burnum. Üzgünüm. Senden özür dilerim. Onun kokusunu yanımda yokken hissedebilmek için zamanın her dakikasında kullandığı eşyalarını tek tek kokladığım için. Affet beni.

Ellerim. Sizlerden özür dilerim. Onun tenine dokunmak için ve hissedemediğim an sizleri

duvarlara vurarak yaraladığım için. Affet beni.

Yüreğim. Senden özür dilerim. Onu bir türlü senden alamadığım ve içinden çıkartamadığım için. Çırpındın. Kendini çok yıprattın. Farkındayım.

Canım, bir tanem, meleğim, güvercinim, aşkım, üzgünüm seni bir türlü unutamadığım için yüreğine verdiğim rahatsızlıktan dolayı özür dilerim.

Nasıl Bilim Adamı Olunur?

Bir bilim adamının tıp konusunda yeni ve çok önemli buluşları olmuştu. Bir gazete muhabiri röportaj yaparken kendisine, ortalama bir insandan nasıl olup da daha farklı ve yaratıcı bir insan olduğunu sormuş. Kendisini diğerlerinden ayıran özellik neymiş?

Bilim adamı bu soruyu "iki yaşındayken annesinin yaşadığı bir deneyim nedeniyle" diye yanıtlamış. Bilim adamı buzdolabından süt şişesini çıkartmaya çalışırken, şişe elinden kayıp yere düşmüş ve ortalık süt gölüne dönmüş. Annesi mutfağa geldiğinde, ona bağırmak, söylenmek ya da cezalandırmak yerine, "Robert, ne kadar güzel bir hata yaptın! Daha önce bu kadar büyük bir süt gölü görmemiştim. Evet, olan olmuş. Şimdi birlikte burayı temizlemeden önce biraz yerdeki sütle oynamak ister misin?" demiş.

O da eğilip, oynamış yere dökülen sütle. Birkaç dakika sonra annesi, "Robert, bu tür bir şey yaptığında, bunu senin temizlemen ve her şeyi eski haline getirmen gerektiğini biliyor musun? Bunu nasıl yapmak istersin? Bir sünger mi kullanalım, bir havlu ya da bir bez mi? Hangisini istersin?" demiş. Robert süngeri seçmiş ve birlikte yere dökülen sütü temizlemişler.

Daha sonra annesi, "Biliyor musun, burada yaşadığımız olay, senin iki minik elinle bir süt şişesini taşıyamadığın kötü bir deneyimdi. Şimdi arka bahçeye çıkalım ve şişeyi suyla doldurup, senin dolu bir şişeyi düşürmeden taşımanı sağlayalım" demiş. Küçük çocuk şişeyi boğazından iki eliyle tutarsa, düşürmeden taşıyabileceğini öğrenmiş. Ne güzel bir ders!

Bu ünlü bilim adamı daha sonra, o anda bir hata yaptığı zaman bundan korkmaması gerektiğini öğrenmiş. Yapılan hataların yeni bir şeyler öğrenmek için çok güzel fırsatlar olduğunu anlamış. İşte bilimsel araştırmalardaki deneyler de bu temele dayanır zaten. Bir deney başarısız olsa bile, o deneyden çok değerli bilgiler elde edilir.

Dostluk

Adam ve hayattaki tek arkadaşı olan köpeği bir kazada birlikte ölmüşlerdi. Gökyüzüne çıktıktan sonra bembeyaz bulutların arasında dolaşmaya başladılar... Adam çok susamıştı... Biraz su bulabilmek ümidiyle yürümeye devam ederken, birden kendilerini muhteşem bir manzaranın karşısında buldular. Rengarenk çiçeklerle süslü bir bahçe, altından yapılmış bir bahçe kapısı ve onları karşılayan beyazlar içinde bir kadın. Adam köpeğiyle birlikte kadına yaklaştı ve sordu:

- Afedersiniz, burası neresi? Kadın ona gülümsedi:
- Burası Cennet, efendim. Adam bunun üzerine sevinçle:
- Harika, dedi. Peki, bana biraz su verebilir misiniz, gerçekten çok susadım.

Kadın cevap verdi:

- Tabii efendim, içeri girin. İçerde dilediğiniz kadar su bulabilirsiniz. Böylece adam köpeğine döndü.
- Hadi oğlum içeri giriyoruz diyerek kapıya yürüdü. Ancak kadın onu birden durdurdu:
- Üzgünüm efendim, köpeğiniz sizinle gelemaz. Hayvanları içeri almıyoruz.

Bunun üzerine adam bir an durdu. Düşündü ve geri dönüp köpeğiyle birlikte geldikleri yolun tam ters yönünde yürümeye koyuldular. Bir süre geçtikten sonra kendilerini bu kez tozlu çamurlu bir yolda buldular ve yolun sonunda karşılarında çiftlik girişini andıran bir kapıyla yırtık pırtık elbiseli bir dede çıktı. Adam sordu:

- Afedersiniz. Bana biraz su verebilir misiniz?
Dede:

- İçeri gel dedi. Kapıdan girdikten sonra sağ tarafta bir çeşme var. Adam sordu:

- Peki, arkadaşım da benimle gelip oradan içebilir mi? Dede:

- Tabii, dedi. Çeşmenin yanında köpeğinin de su içebileceği bir kase bulacaksınız.

Bunun üzerine adam kapıdan girdi. Biraz yürüdükten sonra sağ tarafta çeşmeyi buldu. Adam çeşmeden köpek de oracıktaki kaseden doya doya içerek susuzluklarını giderdiler. Derken, adam geri giderek girişte bekleyen dedeye sordu:

- Su için çok teşekkür ederim. Peki, burası neresi? Dede:

- Burası cennet, dedi. Bunu duyan adam şaşırıldı:

- Ama nasıl olur? Az önce burası gibi kırık dökük olmayan muhteşem bir yere gittik ve orasının da cennet olduğunu söylediler. Dede:

- Şu rengarenk çiçeklerle süslü altın kapılı yer mi, dedi. Orası cehennem.

Adam iyice şaşırılmıştı:

- Peki, ama orası sizin adınızı kullanarak insanları kandırıyor diye hiç kızmıyor musunuz?

Dede gülümsedi:

- Kızmıyoruz. Çünkü onlar kendi çıkarı için en iyi arkadaşını yarı yolda bırakanları cennetten uzak tutuyorlar.

Sizce İyi Görebiliyor Muyuz?

Adamın biri, ilk defa gittiği küçük bir kasabada şaşkın şaşkın gezindikten sonra yol kenarında duran bir arabanın yanına sokulmuş ve arka koltukta tek başına oturan çocuğa:

- Buraların yabancısıyım, demiş. Parkın hemen yanı başındaki fırını arıyorum, çok yakın olduğunu söylediler.

Çocuk, arabanın penceresini iyice açtıktan sonra:

- Ben de buraya ilk defa geliyorum, demiş. Ancak sağ tarafa gitmeniz gerekiyor herhalde.

Adam, çocuğun da yabancı olmasına rağmen bunu nasıl anladığını sormuş ister istemez. Çocuk:

- İhlamur çiçeklerinin kokusunu duymuyor musunuz, diye gülümsemiş. Kuş cıvıltıları da oradan geliyor zaten.

- İyi ama demiş adam, bunların parktan değil de tek

bir ağaçtan gelmediği ne malum?

- Tek bir ağaçtan bu kadar yoğun koku gelmez, diye atılmış çocuk. Üstelik manolyalar da katılıyor onlara. Hem biraz derin nefes alırsanız, fırından yeni çıkmış ekmeklerin kokusunu duyacaksınız.

Adam, gözlerini hafifçe kısarak denileni yaptıktan sonra, cebinden bir kağıt para çıkartıp teşekkür ederken fark etmiş onun kör olduğunu. Çocuk ise, konuşurken bir anda sözlerini yarıda kesmesinden anlamış, adamın kendisini fark ettiğini. Işığa hasret gözlerini ondan saklamaya çalışırken:

- Üç yıl önce bir kaza geçirmişt看, demiş, görmeyi o kadar çok özledim ki. Sizinkiler sağlam öyle değil mi?

Adam, çocuğun tarif ettiği yerde bulunan fırına yönelirken:

- Artık emin değilim, demiş. Emin olduğum tek şey, benden iyi gördüğündür.

Marangoz Sizensiz

Yaşlı bir marangozun emeklilik çağı gelmişti. İşveren müteahhidine, çalıştığı konut yapım işimden ayrılmak ve eşi, büyüyen ailesi ile birlikte daha özgür bir yaşam sürmek tasarısından söz etti. Çekle aldığı ücretini elbette özleyecekti. Emekli olmak ihtiyacıydı, ne var ki. Müteahhit iyi işçisinin ayrılmasına üzüldü. Ondandır, kendine bir iyilik olarak, son bir ev daha yapmasını rica etti. Marangoz kabul etti ve işe girişti, ne var ki gönlünün yaptığı işte olmadığını görmek pek kolaydı. Baştan savma bir işçilik yaptı ve kalitesiz malzeme kullandı. Kendini adamış olduğu mesleğine böyle son vermek ne talihsizlikti.

İşini bitirdiğinde, işveren, evi gözden geçirmek için geldi. Dış kapının anahtarını marangoza uzattı.

- Bu ev senin, dedi. Sana benden hediye.

Marangoz şoka girdi. Ne kadar utanmıştı. Keşke yaptığı evin kendi evi olduğunu bilseydi. O zaman onu böyle yapar mıydı? Bizim için de bu böyledir. Gün be gün kendi hayatımızı kurarız. Çoğu zamanda, yaptığımız işe elimizden gelenden daha azını koyarız. Sonra da, şoka girerek, kendi kurduğumuz evde yaşayacağımızı anlarız. Eğer tekrar yapabilirsek, çok daha farklı yaparız. Ne var ki, geriye dönemeyiz.

Marangoz sizensiz. Her gün bir çivi çakar, bir tahta koyar ya da bir duvar dikersiniz. "Hayat bir kendin yap tasarımıdır" demiştir biri. Bugün yaptığınız davranış ve seçimler, yarın yaşayacağınız evi kurar. Öyle işe onu akıllıca kurun.

Sevgi Kaşıkları

Bir gün sormuşlar ermişlerden birine:

- Sevginin sadece sözünü edenlerle, onu yaşayanlar arasında ne fark vardır?

Bakın göstereyim demiş, ermiş. Önce sevgiyi dilden gönüle indirememiş olanları çağırarak onlara bir sofraya hazırlamış. Hepsini oturmuşlar yerlerine. Derken tabaklar içinde sıcak çorbalar gelmiş ve arkasındanda derviş kaşıkları denilen bir metre boyunda kaşıklar.

- Ermiş bu kaşıkların ucundan tutup öyle yiyeceksiniz, diye bir de şart koymuş.

Peki demişler ve içmeye teşebbüs etmişler. Fakat o da ne? Kaşıklar uzun geldiğinden bir türlü döküp saçmadan götüremiyorlar ağızlarına. En sonunda bakmışlar beceremiyorlar, öylece aç kalkmışlar sofradan. Bunun üzerine şimdi demiş ermiş, sevgiyi gerçekten bilenleri çağırırım yemeğe. Yüzleri aydınlık, gözleri sevgi ile gülümseyen ışıklı insanlar gelmiş oturmuş sofraya bu defa.

- Buyurun deyince, her biri uzun boylu kaşığını çorbaya daldırıp, sonra karşısındaki kardeşine uzatarak içirmiş. Böylece her biri diğerini doymuş ve şükrederek kalkmışlar sofradan işte demiş ermiş. Kim ki gerçek sofrasında yalnız kendini görür ve doymayı düşünürse, o aç kalacaktır ve kim kardeşini düşünür de doyurursa o da kardeşi tarafından doyurulacaktır şüphesiz ve şunu da unutmayın, gerçek pazarında alan değil, veren kazançlıdır daima.

Eşi Bitkisel Hayata Giren Bir Erkeğin Mektubu

Seni ezberlemeye çalışıyorum. Kendini bana bırak, senden alabileceğim hiçbir şey yok, hele senin haberin olmadan asla. Gözlerine dokunmak için ne kadar uzun zamandır bekliyorum biliyor musun? Ya saçlarını koklamak için. Yasemin gibi kokuyorlar. Belki de daha güzel. "Böyle kokmayı nasıl başarıyorsun?" derdim hep, Sende bana, "Sen koklamayı biliyorsun derdin". Siyah saçların, çayırlarları anımsatan göz bebekleriyle buluşunca, ne kadar romantik duruyorlar. Öyle ezberlemek istiyorum ki seni, unutmak denen şey bile hasetlensin. Kirpiklerine baktıkça rimel olup bulaşmak geliyor içimden. Bir fırça kadar bile şanslı bulmuyorum kendimi. Yada bir çorap kadar, bir ruj olmak bile düşmüyor payıma. Dudaklarına yaslanmak ne güzel olurdu. Ne güzel olurdu onlara pervasızca dokunmak. Seni ezberlemek istiyorum.

Ellerinde kimsede olmayan bir hüznün var, yüzünde yaşayan her duygu ellerine de bulaşmış sanki. İncinmekten hiç korkmazdın sen. Ojelerin silinmiş, yarın onları yeniden süreceğim. Kır çiçeklerini çok seversin, sana tazelerini toplamalıyım. Daha çok şey var söylemek istediğim, ama dilime mühür vurdum sen konuş diyinceye kadar. Sadece yüreğimle konuşuyorum. Sadece yüreğimle.

Bilmem ki kitap okumamı ister misin? En sevdiğin şey, boleroyu dinlerken kitap okumaktı. Küpelerini çıkarmışlar, aradım ama komedin de değiller, yüzüğünde yok, yer yarıldı içine girdi sanki. Oysa ne kadar sevinmiştin sana evlenme teklif ettiğim o akşam, hiç çıkarmayacağına da söz vermiştin. Sana sitem etmiyorum. Bırak hiç değilse kendimle konuşayım. Sen beni yokmuş farz et. Ne tuhaf, o kadar güzel görünüyorsun ki, sanki başka bir yerdeymişiz hissine kapılıyorum. Beni azarlamak için neler vermezdin şimdi. Keşke azarlasan. Gözlerini çevire çevire bakıp "Gene mi alışverişi eksik yaptın" demeni ne kadar sevdiğimi bilmiyorsun. Yada ne zaman futbol seyretsem, yüzünde beliren kiskanç ifadeye ne kadar hayran olduğumu. Sana ait bir eşya gibi yanından hiç ayrılmasam ne kadar sevinirdin kim bilir. Çok tatlısın, çok. İş çıkışı yine geleceğim. Daha ne kadar idare ederler ki. Neyse sen boş ver bunları.

Keşke hiçbir sorumluluğum olmasaydı, her saniyeyi seninle geçirmek çok keyifli olurdu. Ancak isteyken hep seni hayal edeceğim bunu bil. Tatlı tatlı şarkı söyleyişini, yaramaz çocuklar gibi gizlice çaldığın ısıkları, kızdığında söylediğim muzır sözleri. Ayakların daha sıcak şimdi. Yastığınızı da düzelttik mi tamam. Burnundan öpmek istiyorum seni, ne kadar zarif bir duruşu var, hiç bu kadar düzgün olduğunu fark etmemiştim. Garip, şu son birkaç aydır, seninle ilgili neler kaçırdığımı daha iyi anlıyorum. Hemşire gelmek üzeredir canımın içi, birazdan annelerde gelecek, beni merak etme, ben seninim, hep senindim zaten. Sesimi duyduğunu düşünüyorum.

Gözlerin kapalı olsa da gördüğünü. Ellerin ezberlediklerini anımsıyor olmalı. Karanlıktan korkmana gerek yok. Işık hep yanık kalacak. Doktorlar bu gün olmasa da, bir gün komadan çıkabileceğini söylüyor. Onlar seni tanımıyorlar ki, ne kadar inatçı olduğunu, birbirimizi ne kadar sevdiğimizi, bir ay sonra kutlayacağımız evlilik yıldönümünü bilmiyorlar. Onlara da hak vermeliyiz! Burnundan öpüldün, dudaklarına değmeye kıyamadım yine.

Ümit Taşı

Küçük çocuk, deniz kenarında gördüğü yassı bir taşın güzelliğine hayran olmuştu. Mutlaka bir mücevherdi bulduğu. Şekli de bir insan kalbi gibiydi. Üstelik de parıl parıl parlamaktaydı. Çocuk, taşı avuçlayıp evine koştu ve onu büyük bir heyecanla babasına uzattı. Adam, yavrusunun soğuktan morarmış avucundaki taşın, birbirine sürtüldüğünde kıvılcım çıkartan bir çakmak taşı olduğunu hemen anladı. Fakat bunu ona söyleyemedi.

Küçük çocuk, rüyalarını süsleyen bisiklete kavuşmak için elindeki taşı satmak istiyor ve o paranın bir bölümüyle, bir de top alacağına inanıyordu. Fakat babası buna yanaşmıyordu. Çocuk, işin kendisine düştüğünü anladığında, tatil de simit sattığı çarşıya gitti. Kuyumcu vitrinleri, göz kamaştıran ışıkların aydınlattığı altın kolyelerle doluydu. Bir de, elindeki taşın çok daha küçük olanlarıyla süslenen pahalı yüzüklerle.

Çocuk, en gösterişli mağazayı gözüne kestirdikten sonra, bir süre

vitrin önünde bekledi. İçeride, dükkan sahibi olduğu anlaşılan bir adam vardı. Müşteri olarak da, kürk mantolu bir hanım. Küçük çocuk, biraz sonra içeri girdi ve cebinden çıkardığı taşı dükkan sahibine uzatarak:

- Bu pırlantayı deniz kenarında buldum efendim, dedi. Eğer isterseniz size satarım.

Adam, taşa uzaktan bir göz atıp:

- O sadece basit bir çakmak taşı, dedi. Bütün sahil o taşlarla doludur.

- Hayır, diye atıldı küçük çocuk. İsterseniz ıslatın. Ne kadar parladığını göreceksiniz.

Dükkan sahibi, zengin müşterisini kaçırmaktan korkuyor ve çocuğu kolundan tutup atmaya planlıyordu. Kadın, onun niyetini sezmişti. Çocuğun taşına yakından bakıp:

- Tam istediğim şey, diye gülümsedi. Onu bana satar mısın?

Küçük çocuk, taşının gerçek değerini anlayan biriyle karşılaşmış olmaktan son derece mutluydu. Kadının cebine doldurduğu paralar ise, aklını başından almıştı. Defalarca teşekkür ettikten sonra, koşarak uzaklaştı.

Kadın, elindeki taşı kuyumcuya vererek ona bir zincir takmasını istedi. Beli ki mücevher gibi taşıyacaktı.

Dükkan sahibi, yapmış olduğu ikazı anlamadığı için, kadının aldandığını düşünüyordu. Bu yüzden de:

- Söylemiştim ama tekrar edeyim, dedi. Satın aldığınız şey basit bir taştır.

Kadın, önce pırlanta kolyesine, daha sonra da yüzüğüne bakarak:

- Zannetmiyorum, dedi. O taş bence bunlardan çok değerli. Çünkü küçük bir çocuğun ümidini taşıyor.

Cüneyd Suavi (Hayatın İçinden)

İnsanı Düzeltmek

Adam, bir haftanın yorgunluğundan sonra Pazar sabahı kalktığında, bütün haftanın yorgunluğunu çıkarmak için eline gazetesini aldı ve bütün gün miskinlik yapıp evde oturacağını düşündü. Tam bunları düşünürken, oğlu koşarak geldi ve sinemaya ne zaman gideceklerini sordu. Baba oğluna söz vermişti, bu hafta sonu onu sinemaya götürecekti ama hiç dışarıya çıkmak istemediğinden, bir bahane uydurması gerekiyordu. Bir anda gazetenin promosyon olarak dağıttığı dünya haritası ilişti gözüne. Önce dünya haritasını küçük parçalara ayırdı ve oğluna "eğer bu haritayı düzeltebilirsen, seni sinemaya götüreceğim" dedikten sonra düşündü:

- Oh be, kurtuldum! En iyi coğrafya profesörünü bile getirsen bu haritayı aksama kadar düzeltemez.

Aradan on dakika geçtikten sonra oğlu babasının yanına koşarak geldi:

- Baba, haritayı düzelttim! Artık sinemaya gidebiliriz.

Adam önce inanmadı ve görmek istedi. Gördüğünde de halen hayretler içindeydi ve bunu nasıl yaptığını sordu. Çocuk;

- Bana verdiğin haritanın arkasında bir insan vardı, dedi. İnsanı düzelttiğim zaman, dünya kendiliğinden düzelmişti.

Meşe Sırığı

"İlk görev yerim Bingöl'de idi. Trenden indim, sırtımda yorganım, elimde bavulum 10 km yürüdüm. Nehri sal'la geçtim. Sonra at sırtında yolun yarısına kadar gittim. Atın sahibi dedi; "hocam buradan sonra at gitmez".

Civar köyden öküz verdiler, öküzle gittik. Okulu beyaz badanalı bir bina olarak hayal ediyordum. 20 metre karelik bir samanlık çıktı. Okula girdim, öğrenciler samanlığın duvar diplerinde taşların üzerine oturmuş bekliyor. Etrafta meşe sırıkları var, ilk işim o taşların üzerine meşe sırıklarını gererek öğrencileri onların üstüne oturtmak oldu. Sonra başka bir sırığa bavulumdaki bayrağımı astım. Üzerinde bayrağımın dalgalandığı her yerde görev yaparım demiştim ya, işte o bayrağı kendi ellerimle astım. "

Bu sabah bir TV programında gözyaşları ile izledim bu öğretmenimizi. Bu sözlerin sahibi yazdığı kitapların geliriyle Hakkari'den Edirne'ye kadar 20 tane okul

yaptırması, "Bir ömür verdim bu mesleğe, doyamadım. " sözlerinin sahibi Hüseyin Hüsnü TEKİŞİK.

Kaplan Bıyığı

Yun Ok adında bir kadın dağlarda yaşayan bir ermişten yardım istemeye gitmiş. Bu ermiş yaptığı büyülerle ün salmış biriymiş. Yun Ok ermişin evine girdiğinde, ermiş gözlerini şöminesinden ayırmadan;

- Neden geldin buraya, diye sormuş. Yun Ok:

- Ünlü Ermiş, çok sıkıntıda'yım. Bana bir büyü yap, demiş.

- Evet, evet, bir büyü yap! Herkesin büyülere gereksinimi var! Hasta dünyamızı büyülerle iyileştirebilir miyiz, diye yanıtlamış onu ermiş. Yun Ok:

- Bana yardım etmezsen, onu tümüyle yitireceğim!

Ermiş sonunda onu dinlemeye razı olmuş:

- Anlat derdini.

- Eşim, demiş Yun Ok. O benim için çok önemli. Üç yıldır uzaklarda savaşıyordu. Şimdi döndü, ama ne benimle, ne de başkalarıyla konuşuyor. Ben konuştuğum zaman dinlemiyor. Ağzından birkaç söz çıkıyor. Sevmediği bir şeyi pişirip, önüne koysam, tabağı itip, çekip gidiyor. Pirinç tarlasına çalışmaya gittiğinde, tepede oturup, denizi seyrediyor, çalışmıyor.

- Evet, demiş ermiş kişi. Genç adamların kimi savaştan döndüğü zaman böyle olur. Devam et.

- Anlatacak başka bir şey yok Ermiş Kişi. Eşime bir büyü yap, yap ki eskisi gibi sevecen, nazik ve konuşkan olsun yine.

- Bu kadar mı, demiş ermiş. Bir büyü! Peki, üç gün sonra gel, sana o zaman söyleyeyim nasıl bir büyü yapacağımızı.

Yun Ok, üç gün sonra yeniden gitmiş ermişin dağdaki evine.

- Evet, demiş ermiş. Bir büyü yapabiliriz. Fakat bir kaplanın bıyığı gerekiyor bu büyü için. Bana kaplan bıyığını getirirsen, yaparım sana büyüü. Yun Ok hayretle:

- Bir kaplan bıyığı mı, demiş. Bunu nereden bulacağım?

- Bu büyü senin için çok önemliyse bulursun, demiş.

Başını yine şömineye çevirmiş ve susmuş. Yun Ok evine dönmüş. Oturup, nereden kaplan bıyığı bulacağını düşünmeye başlamış kara kara. Bir gece eşiyurken, elinde bir kase pirinç ve etle evden çıkmış sessizce. Sonra bir kaplanın yaşadığı bir dağın eteklerine gitmiş. Kaplanın mağarasının yakınlarında bir yerde durup, kaplanı çağırmış getirdiklerini yemesi için, ama kaplan gelmemiş.

Yun Ok, ertesi gece yine kaplanın mağarasına gitmiş, ama bu kez biraz daha yaklaşmış mağaraya. Elinde yine yiyecek varmış. Yun Ok, her gece mağaraya gitmiş, her seferinde daha da yaklaşmış mağaraya. Kaplan Yun Ok'u orada görmeye alışmış yavaş yavaş. Bir gece Yun Ok kaplanın mağarasına iyice yaklaşmış.

Bu kez kaplan kalkıp, ona yaklaşmış. Yun Ok ve kaplan ay ışığında birbirlerine bakmışlar uzun uzun. Ertesi gece de aynı şey olmuş, ama bu kez Yun Ok alçak sesle kaplanla konuşmaya başlamış. Bir sonraki gece kaplan Yun Ok'un yüzüne bakmış ve kendisine uzattığı yemeği yemiş. O geceden sonra Yun Ok kaplanın her gece kendini beklediğini görmüş. Kaplan yemeğini yedikten sonra başını oksuyormuş kaplanın.

İlk karşılaşmalarının üzerinden tam altı ay geçmiş. Yun Ok bir gece kaplanın başını oksadıktan sonra;

- Sevgili Kaplan, cömert hayvan, bıyıklarından birini ver bana. Sakın bana kızma, demiş.

Sonra da kaplanın bıyıklarından birini koparıvermiş. Korktuğu başına gelmemiş, kaplan hiç kızmamış. Yun Ok koşarak dönmüş elinde bıyıkla. Ertesi sabah ermişin evindeymiş güneş tam denizin üzerinden doğarken;

- Ünlü Ermiş, demiş. Aldım. Kaplanın bıyığını aldım. Şimdi bana söz verdiğin büyüü yap. Eşim şefkatli ve nazik biri olsun yeniden.

Ermiş bıyığı eline alıp incelemiş. Elindekinin gerçekten de bir kaplan bıyığı olduğunu anlayınca, bıyığı ateşe atmış.

- Aman, diye bağırmış kadın şaşkınlıkla. Ne yaptınız bıyığa?"

- Bunu nereden bulduğunu anlat bana, demiş ermiş.

- Her gece bir kase yemekle dağa gittim. Her gidişimde biraz daha yaklaştım kaplana, güvenini kazandım. Onunla konuştum, kötü bir niyetim olmadığını anlattım ona. Çok sabrettim. Yemeyeceğini bilsem de her gece yemek

götürdüm ona. Hiç yılmadım. Sonunda bir gece bana yaklaştı. Ona yiyecek götürmemi bekler oldu. Başını okşarken, gırtlığından mutlu sesler çıkardı. Tam o sırada koparıverdim bıyığını.

- Evet, demiş ermiş. Kaplanı evcilleştirdin, sevgisini ve güvenini kazandın.

- Ama siz onun bıyığını ateşe attınız, diye ağlıyormuş Yun Ok. Bir hiç uğruna koparmışım o bıyığı.

- Olur mu, demiş ermiş. Artık o bıyığa gereksinimin yok. Yun Ok sana bir şey sorayım, insanoğlu bir kaplandan daha mı kötü? İyilikleri ve anlayış gösterilmesini daha mı az hak ediyor? Yabanıl ve kana susamış bir hayvanın sevgisini ve güvenini sabırla kazanan sen, eşininkini kazanamaz mısın?

Yun Ok bunları işitince susmuş. Sonra da yavaş yavaş evinin yolunu tutmuş.

Hayata Farklı Açıdan

Hayata farklı açıdan bakabilmekle ilgili şöyle bir hikaye anlatılır: Her olaya değişik bir perspektiften bakarak mutlu bir hayat sürülebilir mi? Yoksa bu bir çeşit Polyanna'cılık mı? Bizce sürülebilir. İşte size böyle yaşayan Kızılderililerin gerçek hikayesi.

Bir gün New-York'ta bir grup iş arkadaşı, yemek molasında dışarıya çıkar. Gruptan biri, Kızılderili'dir. Yolda yürürken insan kalabalığı, siren sesleri, yoldaki iş makinelerinin çıkardığı gürültü ve korna sesleri arasında ilerlerken, Kızılderili, kulağına cırcır böceği sesinin geldiğini söyleyerek cırcır aramaya başlar. Arkadaşları, bu kadar gürültünün arasında bu sesi duyamayacağını, kendisinin öyle zannettiğini söyleyip yollarına devam eder.

Aralarından bir tanesi inanmasa da, onunla aramaya devam eder. Kızılderili, yolun karşı tarafına doğru yürür, arkadaşı da onu takip eder. Binaların arasındaki bir tutam yeşilliğin arasında gerçekten bir cırcır böceği bulurlar. Arkadaşı, Kızılderili'ye:

- Senin insanüstü güçlerin var. Bu sesi nasıl duydun, diye sorar. Kızılderili ise; bu sesi duymak için insanüstü güçlere sahip olmaya gerek olmadığını söyleyerek, arkadaşına kendisini takip etmesini söyler. Kaldırma geçerler ve Kızılderili cebinden çıkardığı bozuk parayı kaldırımında yuvarlar. Birçok insan, bozuk para sesini duyunca sesin

geldiği tarafa bakarak, onun ceplerinden düşüp düşmediğini kontrol eder. Kızılderili, arkadaşına dönerek:

- Önemli olan, nelere değer verdiğin ve neleri önemsendiğindir. Her şeyi ona göre duyar, görür ve hissedersin, der.

Azman Dede

Azman Dede Balıkesir'de son gömdüğümüz Çanakkale gazisi İvrindi'nin Mallica köyünden 104 yaşında Azman Dede idi. Gençliğinde iki metreyi aşkın boyu, dev görünümüyle insan azmanı sayılmış herkes ona azman demeye başlamış, soyadı kanunu çıkınca da Azman soyadını almıştı. Esas ismi adeta unutulmuştu. Yıllar önce bir yerel araştırma sırasında Mallica köyü kahvesinde kendisiyle görüştüm. Kulakları ağır işitiyordu. Köylülerden biri yardımcı oldu. Benim sorduklarımı kulağına başıra başıra söyledi.

Onun sesine alışkın olduğundan anladı. Sorduklarını cevapladı. Söz Çanakkale'ye geldiğinde o koca ihtiyar sarsıla sarsıla, hıçkırıklar içinde ağlamaya başladı. Kendi zor duyduğu için kan çanağına dönen gözleriyle bize de duyurmak için başıra başıra anlatmaya başladı

"Bir hücum sırasında bölük erimişti. Yüzbaşı telefonla takviye istedi. Gece yarısı siperleri takviye için istediğimiz askerler geldi. Hepsi askere alınmış gençcik insanlardı. İçlerinde daha çocuk denecek yaşta üç-dört asker vardı ki hemen dikkatimizi çekti. Bölüğü düzene soktum. Yüzbaşı gelenlerle tek tek ilgileniyor, karanlıkta el yordamıyla üstlerini başlarını düzeltiyor, sabah yapılacak olan süngü hücumuna hazırlıyordu. Sıra o çocuklara geldiğinde, o cıvı cıvı şarkı söyleyerek gelen çocuklar birden çakı gibi oldular. Yüzbaşı sordu:

- Yavrum siz kimsiniz? İçlerinden biri:

- Galatasaray Mektebi Sultanisi talebeleriyiz. Vatan için ölmeye geldik, diye cevap verdi.

Gönlüm akıverdi o çocuklara. Bu savaş için çok küçüktüler. Daha süngü tutmasını bile bilmiyorlardı. Onlarla ilgilendim. Mermi böyle basılır. Tüfek şöyle tutulur, süngü böyle takılır, düşmana şöyle saldırılır, diye. Onları karşıma alıp bir bir gösterdim.

Siperlerin arkasında ay ışığında sabaha kadar talim yaptık. Gün ışımadan biraz dinlensinler diye siperlere girdik. Ortalık hafif aydınlanır gibi olunca hep yaptıkları gibi düşman gemileri gelip siperlerimizi bombalamaya başladılar. Yer gök top sesleriyle inliyordu. Her mermi düştüğünde minare gibi alevler yükseliyor bir gün önce ölenlerin kol, bacak, el, ayak gibi parçaları havaya kalkan toprakla siperlere düşüyordu.

Mermiler üzerimizden ıslık çalarak geçiyordu. Siperler toz duman içinde kalmıştı. Bir ara Yüzbaşı "Azman yandık!" diye siperin köşesini işaret etti. O şarkı söyleyerek siperlere gelen, sanki çiçek toplarmış gibi neşeli olan o çocuklar siperin bir köşesinde sanki bir yumak gibi birbirine sarılmış tir tir titriyorlardı. Çocuklar harbin gerçeği ile ilk defa karşılaşılıyorlardı. Ürkümüşlerdi. Yüzbaşı yandık demek haklıydı. Muharebede bir ürküntü panik meydana getirebilirdi. Tam onlara doğru yaklaşırken içlerinden biri avaz avaz bir marş söylemeye başladı:

Annem beni yetiştirdi bu yerlere yolladı

Al sancağı teslim etti Allah'a ismarladı

Boş oturma çalış dedi hizmet eyle vatana

Sütüm sana helal olmaz saldırmazsan düşmana

Baktım hemen biraz sonra ona bir arkadaşı daha katıldı. Biraz sonra biri daha. Marş bitiyor yeniden başlıyorlar. Bitiyor bir daha söylüyorlar. Avaz avaz! Gözleri çakmak çakmak. Hücum anı geldiğinde hepsi süngü takmış, tüfeklerine sımsıkı sarılmış, gözleri yuvalarından fırlamış dişler kenetlenmiş bekliyorlardı. O an geldi. Birden Yüzbaşı "Hücum!" diye bağırdı. Bütün bölük, bütün tabur, bütün alay cephenin her yerinden fırladık. İşte tam o anda, tam o anda, o çocuklar kurulmuş gibi siperlerden fırlayıverdiler. İşte o an. Tam o an bir makineli yavruları biçiverdi. Hepsi siperlere geri düştüler. Kucağıma dökülüverdiler. Onların o gül gibi yüzleri gözümün önünden gitmiyor. Hiç gitmiyor. İşte ben ona ağlıyorum, o çocuklara ağlıyorum."

Aman dede ağlıyordu. Ben ağlıyordum. Kahvede kim varsa ağlıyordu. Kahveci gözyaşları içinde bize çay getirdi. Eğildi:

- Azman dede hep ağlar. Niye ağladığını bugün ilk defa anlattı, dedi.

C. Bayar Üniversitesi Öğrenci Konseyi'nin hazırladığı Çanakkale adlı kitapçıktan.

Aşk Hikayesi

Bir otobüs durağında karşılaşmışlardı ilk kez. Biri tıpta okuyordu, öbürü mimarlıkta. O ilk karşılaşmadan sonra, bir kere, bir kere, bir kere daha karşılaşabilmek için, hep aynı saatte, aynı duraktan, aynı otobüse bindiler. Gençler, çok genç. Birbirleriyle konuşacak cesareti bulmaları biraz zaman aldı ama sonunda başardılar.

İkisi de her sabah otobüse bindikleri semtte oturmuyorlardı aslında. Delikanlı arkadaşında kaldığı için o duraktan binmişti otobüse, kız ise ablasında. Sırf birbirilerini görebilmek için, her sabah erkenden evlerinden çıkıp, şehrin öbür ucundaki o durağa, onların durağına geldiklerini, gülererek itiraf ettiler bir süre sonra. Okullarını bitirince hemen evlendiler. Mutluydular hem de çok mutlu. Bazen işsiz, bazen parasız kaldılar ama öylesine sıkı kenetlenmişti ki yürekleri ve elleri hiçbir şeyi umursamadılar. Ayın sonunu zor getirdikleri günlerde de ünlü bir doktor ve ünlü bir mimar olduklarında da hep mutluydular. Zaman aşımına uğrayan, alışkanlıklara yenik düşen, banka hesabında para kalmadığı için ya da tam tersine o hesabı daha da kabarık hale getirmek uğuruna bitip-tükeniveren sevgilerden değildi onlarınki.

Günler günleri, yıllar yılları kovaladıkça sevgileri de büyüdü, büyüdü. Tek eksikleri çocuklarının olmamasıydı. Zorlu bir tedavi sürecine rağmen çocuk sahibi olmayınca, "bütün mutlulukların bizim olmasını beklemek, bencillik olur" diyerek devam ettiler hayatlarına. Çocuk yerine, sevgilerini büyüttüler.

"Senin için ölürüm" derdi kadın, sınıksı sarılıp adama ve adama "Hayır, ben senin için ölürüm" diye yanıt verirdi hep. Bazen eve geldiğinde, aynanın üzerinde bir not görürdü kadın, "Bir tanem, kütüphanenin ikinci rafına bak. "

Kütüphanenin ikinci rafında başka bir not olurdu, "Mutfaktaki masanın üzerine bak ve seni çok sevdiğimi sakın unutma" Mutfaktaki masadan, salondaki dolaba sevgi dolu notları okuya okuya koşturan kadın, sonunda kimi zaman bir demet çiçek, kimi zaman en sevdiği çikolatalar, kimi zaman da pahalı armağanlarla karşılaşır. Aldığı hediyenin ne olduğu önemli değildi zaten. Hayat ne kadar hızlı akarsa aksın, işleri ne kadar yoğun olursa olsun hep birbirlerine ayıracak zaman buluyorlardı bulmasına ama kırklı yaşların ortalarına geldiklerinde, daha az çalışmaya karar verdiler. Adam, hastaneden ayrıldı ve muayenehanesinde hasta kabul etmeye başladı. Kadın da mimarlık bürosunu kapadı ve sadece özel projelerde görev aldı. Artık daha fazla beraber olabiliyorlardı.

Bir gün sahilde dolaşırken, harap durumda bir ev gördü kadın, üzerinde "satılık" levhası asılı olan. "Ne dersin, bu evi alalım mı?" dedi adama. "Bu viraneyi yıktırır, harika bir ev yaparız. Projeyi kafamda çizdim bile. Kocaman terası olan, martıları kahvaltıya davet edeceğimiz bir deniz evi yapalım burayı... "

"Sen istersin de ben hiç hayır diyebilir miyim?" diye yanıt verdi adam. "Amerika'daki tıp kongresinden döner dönmez ararım emlakçıyı. Kaç para olursa olsun, burası bizimdir artık. " Sadece bir hafta ayrı kalacaklarını bildikleri halde, ayrılmaları zor oldu adam Amerika'ya giderken. Her gün, her saat konuşurlar telefonla. Gözyaşları içinde kucaklaştılar havaalanında.

Fakat birkaç gün sonra, kocasında bir tuhafılık olduğunu fark etti kadın. Eskisi kadar mutlu görünmüyor, konuşmaktan kaçınıyordu. Onu neşelendirmek için, sahildeki evi hatırlattı ve çizdiği projeyi verdi kadın ama hiç beklemediği bir cevap aldı: "Canım, o ev bizim bütçemizi aşıyor. Sen en iyisi o evi unut... "

Mutsuzluk, mutluluğun tadına alışmış insanlara daha da acı, daha da çekilmez gelir. Kadın, hiç sevmedi bu beklenmedik misafiri. Derdini söylemesi için yalvardı adama, "Senin için ölürüm, biliyorsun, ne olur anlat" diye dil döktü boş yere.

Yıllardır sevdiği adam, duyarsız ve sevgisiz biriyle yer değiştirmişti sanki. Ona ulaşmaya çalıştıkça, beton duvarlara çarpıyordu kadın, her çarpmada daha fazla kanıyordu yüreği. Bir gün, çocukluğunun, gençliğinin ve bütün hayatının birlikte geçtiği arkadaşına dert yanarken, "Artık dayanamıyorum, sana söylemek zorundayım" diye sözünü kesti arkadaşı. "O, seni aldatıyor. İş yerimin tam karşısındaki restoranda genç bir kadınla yemek yiyor her öğlen. Sonra sarmaş dolaş biniyorlar arabaya. "

"Sus, sus çabuk, duymak istemiyorum bu yalanları" diye bağırdı kadın. Onca yıllık arkadaşını, kendisini kıskanmakla suçladı. Ertesi gün, öğle vakti o restoranın hemen karşısında bir köşeye sindi sessizce ve peri masallarının sadece masal olduğunu anladı. Kocasının eskiden aynı hastanede çalıştığı genç çocuk doktorunu tanıdı hemen. Bazen evlerinde ağırladıkları kadına nasıl sarıldığını gördü adamın. Akşam kocası eve gelir gelmez, bazen bağırp, bazen ağlayarak, bazen ona sınıksıkı sarılıp bazen de yumruklayarak haykırdı suratına her şeyi. İnkâr etmedi adam. Zamanla duyguların değişebildiği, insanların orta yaşa geldiklerinde farklılık aradığı gibi bir şeyler geveledi ağzında ve bavulunu alıp gitti evden. Kapıdan çıkarken, "son bir kez kucaklamak isterim seni" diyecek oldu ama kadın, "defol" dedi nefretle... İlk celsede boşandılar...

Modern bir aşk hikayesinin böyle son bulmasına kimse inanmadı. Arkadaşlarının desteğiyle ayakta kalmaya çalıştı kadın. Adamın, sevgilisiyle birlikte Amerika'ya yerleştiğini öğrendi. Bazen yalnız kaldığında, onu hala sevdiğini hissedince, ağlama nöbetleri geçiriyor, aşkın yerini, en az onun kadar yoğun bir duygu olan nefretin alması için dua ediyordu. Aradan bir yıl geçti. Her şeyin ilacı olduğu söylenen zaman bile, kadının derdine çare olamamıştı.

Bir sabah, ısrarla çalan zilin sesiyle uyandı. Kapıyı açtığında, karşısında o kadını gördü. "Sen buraya ne yüzle geliyorsun" diye bağırmak istedi ama sesi çıkmadı. "Lütfen, içeri girmeme izin ver, mutlaka konuşmamız gerekiyor. " dedi genç kadın. Kanepeye ilişti ve zor duyulan bir sesle konuşmaya başladı:

- Hiçbir şey görüldüğü gibi değil aslında. Çok üzgünüm ama o bir saat önce öldü. Geçen yıl Amerika'daki kongre sırasında öğrendi hastalığını ve yaklaşık bir senelik ömrü kaldığını. Buna dayanamayacağını, hep söylediğin gibi onunla birlikte ölmek isteyeceğini biliyordu. Seni kendinden uzaklaştırmak için, benden sevgilisi rolünü oynamamı istedi. Ailesine de haber vermedi. Birlikte Amerika'ya yerleştiğimiz yalanını yaydı. Oysa ilk karşılaştığımız otobüs durağının karşısında bir ev tutmuştu. Tedavi görüyor ve kurtulacağına inanıyordu ama olmadı. Gece fenalaşmış, bakıcısı beni aradı, son anda yetiştim. Sana bu kutuyu vermeme istedi.

Gözlerinden akan yaşları durduramayacağını biliyordu kadın. Hemen oracıkta ölmek istiyordu. Eline tutuşturulan kutuyu açmayı neden sonra akıl edebildi. İtinayla katlanmış bir sürü kağıt duruyordu kutuda. İlk kağıtta, "Lütfen bütün notları sırayla oku bir tanem" diyordu. Sırayla okudu.

- Seni çok sevdim.
- Seni sevmekten hiç vazgeçmedim.
- Senin için ölürüm derdin hep, doğru söylediğini bilirdim.
- Fakat benim için ölmeni istemedim.
- Şimdi bana söz vermeni istiyorum.
- Benim için yaşayacaksın, anlaştık mı?

Son kağıdı eline alırken, kutuda bir anahtar olduğunu gördü kadın. Son kağıtta şunlar yazılıydı:

- Sahildeki evimizi senin çizdiğin projeye göre yaptırım. Kocaman terasta martılarla kahvaltı ederken, ben hep seni izliyor olacağım.

Günlük

Bu yazı gerçek bir aşk hikayesini anlatmaktadır ve yazıların hepsi aşık delikanlının günlüğünden alınmıştır.

Lise 1. Sınıf:

İngilizce dersinde yanımda bir kız oturuyordu onun için "benim en iyi arkadaşım" diyordum ama ben onun ipek gibi saçlarına bakıp onun benim olmasını istiyordum. Fakat o bana benim ona baktığım gözle bakmıyordu bunu biliyordum, dersten sonra kalktı ve geçen gün sınıfta olmadığı için o günün notlarını istedi ona notları verirken bana teşekkür etti ve yanağımdan öptü. Onu sadece arkadaş olarak istemediğimi bilmesini istiyordum, onu çok seviyordum ama söyleyemiyordum nedenini bilmiyorum ama çok utanıyordum.

Lise 2. Sınıf

Telefonum çaldı, arayan oydu ve ağılıyordu bana aşkın nasıl kalbini kırdığını anlattı, beni evine çağırdı. Yalnız kalmak istemediğini söyledi. Bende tabii ki gittim, koltuğa, onun yanına oturdum. Güzel gözlerine bakmaya başladım ve onun benim olmasını diledim. 2 saat sonra Drew Barrymore'un bir filmi başladı ve onu izledik filmi. İzledikten sonra uyumaya karar verdi. Bana her şey için teşekkür etti ve yanağımdan öptü. Onu sadece arkadaş olarak istemediğimi bilmesini istiyordum, onu çok seviyordum ama söyleyemiyordum nedenini bilmiyorum ama çok utanıyordum.

Son Sınıf

Mezuniyet balosundan bir gün önce yanıma geldi ve "çıktığım çocuk hasta ve partiye gelemeyecek" dedi, benimde çıktığım biri yoktu ve 7. sınıfta birbirimize söz vermiştik eğer çıktığımız biri olmazsa partilere birlikte gidecektik, "en iyi arkadaş" olarak. Partiye birlikte gittik, o akşam çok güzeldi, her şey yolunda gitti, partiden sonra onu evine kapısının önüne kadar bıraktım, kapının önünde ona baktım o da bana o güzel gözleriyle gülümseyerek baktı. Onun benim olmasını istiyordum. Fakat o bana benim ona baktığım gözle bakmıyordu bunu biliyordum, bana "hayatımın en güzel zamanını geçirdiğini" söyledi ve yanağımdan öptü. Onu sadece arkadaş olarak istemediğimi bilmesini istiyordum, onu çok seviyordum ama söyleyemiyordum nedenini bilmiyorum ama çok utanıyordum.

Günler, haftalar, aylar geçti ve mezuniyet günü geldi çattı. Sürekli onu izledim onun mükemmel vücudunu seyrettim. Diplomasını almak için sahneye çıkarken sanki havada süzülen bir melek gibiydi. Onun benim olmasını istiyordum. Fakat o bana benim ona baktığım gözle bakmıyordu bunu biliyordum. Herkes evine gitmeden önce yanıma geldi ve ağlayarak bana sarıldı sonra basını omzuma koydu ve "sen benim en iyi arkadaşısın, teşekkürler" deyip yanağımdan öptü. Onu sadece arkadaş olarak istemediğimi bilmesini istiyordum, onu çok seviyordum ama söyleyemiyordum nedenini bilmiyorum ama çok utanıyordum.

Aradan yıllar geçti. Bir kilisedeyim ve o kızın nikahını izliyorum. Evet, artık evleniyordu, onun "evet, kabul ediyorum" demesini, yeni hayatına girmesini izledim, başka bir adamla evli olarak. Onun benim olmasını istiyordum. Fakat o bana benim ona baktığım gözle bakmıyordu bunu biliyordum. Yeni hayatına girmeden önce yanıma geldi ve "nikahıma geldin teşekkürler" deyip yanağımdan öptü. Onu sadece arkadaş olarak istemediğimi bilmesini istiyordum, onu çok seviyordum ama söyleyemiyordum nedenini bilmiyorum ama çok utanıyordum.

Yıllar çok çabuk geçti. Su an benim bir zamanlar en iyi arkadaşım olan kızın tabutuna bakıyorum, eşyaları toplanırken lise yıllarında yazdığı günlüğü ortaya çıktı. Hemen günlüğünü aldım ve günlükte okuduğum satırlar söyleydi.

"Onun gözlerine bakarak onun benim olmasını diledim. Fakat o bana benim ona baktığım gözle bakmıyordu bunu biliyordum. Onu sadece arkadaş olarak istemediğimi bilmesini istiyordum, onu çok seviyordum ama söyleyemiyordum nedenini bilmiyorum ama çok utanıyordum. Keşke bana beni bir kez sevdiğini söyleseydi. "

Böyle kaybetmektense sevdiğinizi söyleyerek kaybedin.

Zihin Çökerten Soru

Soru 1: Özürlü sekiz çocuğu olan frengi hastası hamile bir kadına rastlasaydınız, ona kürtaj olmasını tavsiye eder miydiniz?

Bu sorunun cevabına bakmadan önce lütfen ikinci soruyu okuyun.

Soru 2: Şimdi bir dünya lideri seçme zamanı ve sizin oyunuz da sonucu etkileyecek. İşte üç aday hakkındaki gerçekler:

1. Aday: Sahtekar siyasetçilerle işbirliği içinde ve falcılara danışıyor. İki metresi olmuş. Paket paket sigara ve günde 8 ile 10 bardak martini içiyor.
2. Aday: İki kere isten atılmış, öğlene kadar uyur, üniversitedeyken uyuşturucu kullanmış ve her gece 1 litre viski içiyor.
3. Aday: Madalya almış bir savaş kahramanı, vejetaryen, sigara içmiyor, nadiren bira içer ve evlilik dışı hiçbir ilişkisi olmamış.

Tercihiniz bu adaylardan hangisi olurdu? Önce karar verin, kopya çekmek yok, daha sonra cevaba bakın.

Cevap aşağıda.

1. aday: Franklin D. Roosevelt
2. aday: Winston Churchill
3. aday: Adolf Hitler

Bu arada kürtaj sorusuna eğer evet dediyse, Beethoven'i öldürdünüz.

Boşluk ve Ressam Kandinsky

Geometrinin duygusallığıyla herkesi büyüleyen ünlü ressam Kandinsky, seçkin galerilerde sergilenen resimlerinin halka ulaşması düşünüyordu. Sanatının sadece seçkinleri değil, halkı da etkileyebileceğini düşünüyordu. En güzel tablolarını toplamış ve götürüp bir fabrikanın yemekhanesine kendi elleriyle asmış. Sonra da resimlerinin işçileri nasıl etkilediğini görmek için günlerce yemekhaneye gitmiş. Bakmış ki bir şey yok. İşçiler yine eskisi gibi yemeklerini yiyip çekip gidiyorlarmış. Resimlere bakan bir tek işçiye rastlamamış. Tam umudunu yitirmeye başladığı sırada, yaşlı bir işçi yanına sokulmuş ve şunları söylemiş:

- Günlerdir seni izliyorum. Gelip yemek yiyenleri inceliyor ve resimlere bakıp bakmadıklarına dikkat ediyorsun. Doğru, kimse bakmıyor, ama hiç üzülme. Eğer resimlerin bir gün duvardan indirilirse, herkeste bir boşluk duygusu uyandıracaktır. Bugün burada bir şey eksik diyeceklerdir.

Rüzgar ve Güneş

Güneş ve Rüzgar, hangisinin daha güçlü olduğu konusunda tartışıyorlar ve rüzgar:

- Sana benim daha güçlü olduğumu kanıtlayacağım, der. Şuradaki yaşlı adamı görüyor musun hani şu üstünde palto olan. Bahse girerim o paltoyu üstünden senden çok daha çabuk sokup alabilirim.

Bu denemeye razı olan güneş bir bulutun arkasına gizlenir ve rüzgar bir fırtına gücüyle esmeye başlar. Ancak rüzgar şiddetini ne kadar artırırsa yaşlı adam da paltosuna o kadar sarınır. Sonunda

rüzgar pes edip durulur ve güneş bulutun arkasından çıkarak yaşlı adama sıcak gülümser. Bunu gören yaşlı adamın yüzünde bir hoşnutluk ifadesi belirir ve paltosunu çıkarır. İddiayı kazanan güneş rüzgara:

- Dostluk ve naziklik her zaman haşinlik ve zorbalıktan daha güçlüdür, der.

Melek Annem

Bir zamanlar dünyaya gelmeye hazırlanan bir bebek varmış. Bir gün Tanrı'ya sormuş:

- Tanrım, beni yarın dünyaya göndereceğini söylediler, fakat ben o kadar küçük ve güçsüzüm ki, orada nasıl yaşayacağım?

- Tüm meleklerin arasından senin için bir tanesini seçtim. O seni bekliyor olacak ve seni koruyacak. Meleğin sana her gün şarkı söyleyecek ve gülümseyecek. Böylece sen onun sevgisini hissedecek ve mutlu olacaksın.

- Peki, insanlar bana bir şeyler söylediklerinde, dillerini bilmeden söylenenleri nasıl anlayacağım?

- Meleğin sana dünyada duyabileceğin en güzel ve tatlı sözcükleri söyleyecek, sana konuşmayı dikkatle ve sevgiyle öğretecek.

- Peki, Tanrım, ben seninle konuşmak istersem ne yapacağım?

- Meleğin sana ellerini açarak bana dua etmeyi de öğretecek.

- Dünyada kötü adamlar olduğunu duydum, beni kim koruyacak?

- Meleğin seni kendi hayatı pahasına dahi olsa daima koruyacak.

- Fakat ben, seni bir daha göremeyeceğim için çok üzgünüm.

- Meleğin sana sürekli benden söz edecek ve bana gelmenin yollarını sana öğretecek.

O sırada cennette bir sessizlik olur ve dünyanın sesleri cennete kadar ulaşır. Bebek gitmek üzere olduğunu anlar ve son bir soru sorar:

- Tanrım eğer şimdi gitmek üzereysem lütfen çabuk söyle, benim meleğimin adı ne?

- Meleğinin adının önemi yok yavrum, sen onu anne diye çağıracaksın...

Herkes Farklı, Her Şey Farklıdır

Çin'de bir adam, her gün boynuna dayadığı kalın sopanın iki ucuna asılı testilerle dereden su taşımış evine. Bu testilerden birinin yan kısmında çatlak varmış. Diğer ise hiç kusursuz ve çatlaksızmış ve her seferinde bu kusursuz testi adamın doldurduğu suyun tümünü taşır, ulaştırmış eve. Ancak her zaman boynunda taşıdığı testilerden çatlak olanı eve yarı dolu olarak varırmış. İki sene her gün bu şekilde geçmiş. Adam her iki testi suyla doldurmuş ama evine vardığında sadece 1, 5 testi su kalırmış. Tabi ki kusursuz, çatlaksız testi vazifesini mükemmel yaptığı için çok gururlanıyormuş. Fakat zavallı çatlağı olan kusurlu testi, çok utanıyormuş. Doldurulan suyun sadece yarısını eve ulaştırabildiği için de çok üzülüyormuş. İki yılın sonunda bir

gün, görevini yapamadığını düşünen çatlak testi, ırmak kenarında adama söyle demiş:

- Kendimden utanıyorum. Şu yanımdaki çatlak nedeniyle, sular eve gidene kadar akıp gidiyor.

Adam gülümseyerek dönmüş testiye:

- Göremedin mi? Yolun senin tarafında olan kısmı çiçeklerle dolu. Fakat kusursuz testinin tarafında hiç yok. Çünkü ben başından beri senin kusurunu, çatlağını biliyordum. Senin tarafına çiçek tohumları ekdim ve her gün o yolda ben su taşırken, sen onları suladın. 2 senedir o güzel çiçekleri toplayıp, masamı süslüyorum. Sen kusursuz olsaydın, o çatlağın olmasaydı, evime böyle güzellik ve zarafet veremeyecektim, diye cevap vermiş.

Hikayeden alacağımız ders; her birimizin kendine has kusurları vardır. Hepimiz birer çatlak testiyiz. Fakat sahip olduğumuz bu kusurlar ve çatlaklardır hayatlarımızı ilginç yapan, mükafatlandıran, renklendiren. Etrafınızdaki her kişiyi, oldukları gibi kabullenin. Dışlarındaki kusurları değil, içlerindeki güzellikleri görün. Yıllar önce Dale Carnegie demişti ki:

- Herkese portakal gelirken, niye bana ekşi limon geldi diyeceğinize, limonunuzla limonata yaparak herkesten farklılığı yaşayın.

İnci Tanesi ve Ümit

Okyanusun dibinde yatan bir istiridye, su üzerinden akıp geçsin diye, kabuğunu açmış. Su içinden geçerken, solungaçları yiyecek toplayıp midesine gönderiyormuş. Aniden, yakınındaki bir balık, bir kuyruk darbesiyle kum ve çamur fırtınası yaratmış. İstiridye de kumdan nefret edermiş; zira kum öylesine pürüzlüymüş ki kabuğunun içine

kaçarsa son derece rahatsız olurmuş. İstiridye derhal kabuğunu kapamış ama çok geç kalmış. Sert ve pürüzlü bir kum taneciği içeri girip, iç derisi ile kabuğun arasına yerleşmiş. Kum tanesi istiridyeyi ne çok rahatsız ediyormuş. Fakat kabuğunun içini kaplaması için kendine verilmiş olan salgı hücrelerini hemen çalıştırarak, minik kum tanesinin üstünü kaplamaya başlamış; ta ki, nefis, parlak ve düzgün bir örtü oluşana kadar.

İstiridye, yıllar yılı, minik kum taneciğinin üstüne katlar eklemeye devam etmiş ve sonunda müthiş güzel, parlak ve son derece değerli bir inci oluşmuş. Karsı karsıya olduğumuz problemler bu kum taneciğine benzer, bizi rahatsız ederler ve niye bize bu derece eziyet çektirip asabileştirdiklerine şaşarız.

Fakat azmin getirdiği cesaret ve kuvvetle, sorunlarımızın ve zayıflıklarımızın üstesinden geliriz. Daha alçakgönüllü, isteklerimizde daha ısrarlı, çevremizdekilere daha yakın, daha akıllı ve sorunlarımıza karşı daha dayanıklı hale geliriz. Gizli gücümüzle, yaşantımızdaki pürüzlü kum taneciklerini, bize kuvvet veren ümit ve ilham kaynağı olan değerli incilere dönüştürürüz.

Ümitsiz olmayın, ümit siz olun.

Evlilikte Paylaşmak

Soğuk bir kış akşamı, MacDonalds'ın kapısından içeri yaşlı bir amcayla teyze girmişler, bir masaya oturmuşlar. Derken amca, kasaya gidip 1 hamburger, 1 büyük boy patates ve bir büyük kola almış. Elinde tepsiyle masaya dönmüş, hamburgeri ikiye bölerek yarısını teyzenin önüne koymuş, sonra bütün patatesleri tek tek sayarak onların da yarısını teyzeye vermiş, sonra kola kutusunu da ortaya koymuş, önce bir yudum kendisi içiyor sonra da teyze bir yudum alıyormuş.

Herkes "ne tatlılar, iki tonton buraya gelmişler, bir kişilik yemeği ikisi yiyorlar zavallılıklar" diye onları izliyormuş. Derken bir de bakmışlar ki teyzenin önünde hamburgerle, patatesler olduğu gibi duruyor, kocasının afiyetle yemek

yiyeşini seyrediyor, arada bir de koladan bir yudum alıyormuş. Sonunda orda çalışanlardan biri dayanamamış, yanlarına gitmiş:

- Affedersiniz, ben sizi izlemekten kendimi alamadım lütfen izin verin size bir menü kendim ısmarlayayım.

Yaşlı amca:

- Teşekkür ederiz ama biz halimizden memnunuz. 60 yıldır evliyiz ve her şeyimizi işte böyle paylaşıyoruz, demiş. Bunun üzerine genç adam teyzeye dönmüş:

- Peki ama teyzeciğim, siz neden hamburgerinizi, patateslerinizi yemiyorsunuz, neyi bekliyorsunuz?

Yaşlı teyze yanıt vermiş;

- Dişleri.

Askıda Kahveye Karşı Veresiye Defteri

Bir süre önce bir İtalya köy adetini yazmıştım foruma, bütün dünya dergisinden alıntıydı. Kahveden içeri giren birinin iki kahve biri askıda diyerek iki kahve parası ödeyip bir tane içmesi, barmenin ise çiviye bir kağıt parçası tutturması, daha sonra içeri giren fakir birisinin askıdan bir kahve diyerek para ödemediği kahve içmesi üzerine bir yardımlaşma örneğiydi.

Zimem (Veresiye) Defteri

Osmanlılar zamanında Ramazan günlerinde tebdil-i kıyafet ile, pek çok zengin, hiç tanımadıkları mıntikalardaki bakkal, manav dükkanlarına gider, onlardan zimem defteri'ni (veresiye defteri) çıkarmalarını isterlerdi. Baştan, sondan ve ortadan rast gele sahifelerin toplamını yaptırıp, miktarını ödedikten sonra; "Bu borçları silin, Allah kabul etsin" der ve kendilerini tanıtmadan çeker giderlerdi.

Borcu ödenen, borcunu ödeyenin kim olduğunu; borcu sildiren, borçtan kimi kurtardığını bilmezdi. Gizli verilen nafile sadakanın, açıktan

verilen nafile sadakadan yetmiş kat daha sevap olduğunu bilen zevat, yardımlarını mümkün olduğunca gizliden yapmaya gayret ederdi. Ecdadımız sağ ile verdiği, sol elinden bile gizler, yaptıkları iyilikleri unuttur giderlerdi.

İtalyanların askıda kahve olayı geziyordu internette bir ara, ecdadımız bu konuda da daha ilerisini zaten yapmış. Çok asil bir millet ve atalara sahibiz.

Yayla Çiçeği

I.

Yağmurlu bir Şubat günüydü.

Uzun ve yorucu bir yolculuğun son basamağında İlçe Milli Eğitim Müdürlüğünü sordu direksiyona tutunarak durabilen sürücüye. El kol hareketleriyle karışık bir şeyler söyledi. Söylediklerini anlamadı bile... Onun işaret ettiği yöne doğru yürüdü. Yüzüne vuran yağmur taneleri bir türlü yatışmak bilmeyen heyecanını okşuyordu. Onu hiçbir sokağını bilmediği bu kasabaya - evet ilçeden çok bir kasabayı andırıyordu - bırakan köhnelenmiş yolcu otobüsü, yüzünde yağacak bulutlar taşıyan yolcuları ile gözden çoktan kaybolmuştu.

Tedirgindi. İlk bakışta anlaşılabilirdi yabancı olduğu. Mahzun ve ağırdı devinimleri. Bir şeyler arayan - belki de tanıdık bir yüz - soran bakışlarının ardında dönüşü olmayan bir yolculuğun yorgunluğu vardı. Ürperdi merdivenleri çıkarken.

Bu büyük ve ışıklı koridorda daha çok üşüyordu. Okulun bulunduğu köye gidemeyeceğini, gitse bile bugün dönemeyeceğini öğrendiğinde pardösünün içinde yok olup gitmişti adeta. Gidip de dönülemeyecek köyler de mi vardı? İnanmak istemedi buna... Bir gece boyu süren yolculuğunda neler hayal etmişti oysa. Asfalt yolun ikiye bölüdüğü uzun serviler içinde kırmızı kiremitli evler. Az ötede şırl şırl akan bir dere, okul ve ağaçlar, ağaçlar küçük köyün semaya uzanan elleri.

Merdivenlerde sadece saçları ıslaktı. Şimdiyse bütün düşleri. Yağmur, kumlara yazılan sevi sözcükleri gibi alıp götürmüştü hayallerini. Denizaşırı memleketlere. İlçeye gelişinden birkaç gün sonra gidebildi köye. İssiz bir ovanın ortasında uzayıp giden yolda ilerliyorlardı. Çamurlu ve kaygandı yol. Ağaçları görmek istedi en çok. Çiçekleri ve güneşi. Yoksa umut hayallerinin sınırları içinde mi kalmıştı? Gün açmaz mıydı buralarda?

Aralıksız Neşet Ertaş dinleyen bir sürücü nerelere götürüyordu onu? Bu yol cıvıl cıvıl çocuk sesleriyle var olabilen bir bahçede mi bitecekti. Bir an geriye dönse öğrenciliğini yakalayabilir miydi? Bir an bile olsa o birlikteliğin mutluluğunu tekrar yaşayabilir miydi? Artık hiçbir şeyi düşünmüyordu.

Durdu birdenbire çarpan yüreği. Her şey durmuştu, yağmur dahil. Ovanın ıssızlığı çöktü yüzüne. Sarardı ve bir yağmura döndü gözleri. Binlerce çiçek birden açtı yüzünde. Şoföre baktı. Mavi bir önlük giymişti. Gülümsüyordu. Tebessümü çiçeklere teğet geçti. Sürücü görmedi yüzünde açan çiçekleri.

- Hoca, dedi. Buraların güzel yağurdu olur. Bütün yayla köyüdür buralar.

Sustu. İçeride rahatsızlık veren bir sessizlik büyüyordu. Aynaya baktı. Solgun bir resimdi gözüne çarpan. Geride kalanlar bu resimde çoğalıyordu. Şoför aynayı yerinde göremeyince ürperdi. Değişti birdenbire yüzündeki perde. Elini uzatıp bir gül aldı aynanın yerinden. Kaygılarını yeniliyordu. Çamurlu

ve kaygandı yol. Çantasında çarpan bir yüreği taşıyordu. Şoförden gizledi vuruşlarını. Yüzündeki çiçeklere dokunuyor, yollara da atıyordu onlardan. Yollara çiçek. Yolculara muştı.

Her yer buz tutmuştu. Kuru bir dal kırılır gibi sesler çıkarıyordu her adımda. Bütün kemikleri kırılıyor, tekrar toplanıyor sonra tekrar dağılıyordu. Şoför çiçek tarlasında yolunu kaybetmişti. Hava iyice kararmış, gökyüzü yeryüzüne kavuşmuş gibiydi. Çantasındaki yüreğini verdi ona. Yolu o gösterecekti çünkü. Şoför, mavi önlüğünü çıkarıp uzattı ona.

II

Sağır edercesine sesler çoğalıyordu kulağında. Başını ellerinin arasına almış dişlerini kenetlemişti. Nefes alamıyordu. Elini uzattı okul müdürü:

- Hoş geldiniz!

- Çiçekler, dedi. Yolumuzu...

Konuşamıyordu. Müdür görmedi çiçekleri. Tuhaf bir mahzunluk vardı yüzünde öğretmenlerin.

- İlk atama mı?

- Memleket neresi?
- Hangi okulu bitirdiniz?
- ...

Müdür elinde göreve başlama yazısına bakarken ilk yıllarını - Erzurum yaylalarını - hatırladı. Çocuklar ellerinde kardelenler oradan oraya koşuşturuyordu.

- Çay alcen mi hoca, dedi ihtiyar hizmetli.

Çayından dem düşülmüştü biraz. Bir parça hüznün dalı atılmıştı içine belli ki. Uzun yoldan gelenlere köylülerin bir ikramıymış bu. Buruk bir tadı vardı çayın. Yayla çiçeği kokuyordu ama. Bu kokuya bayıldı.

- Sizi sınıfınıza götüreyim, dedi müdür; Erzurum ayazı kadar keskin sesiyle.

Hiçbir şey söylemedi çocuklara. Öylece kalakaldı yüzlerce soru yüklü bakışların karşısında. Evet bu anı hiç unutmayacaktı. Korkulu, suskun ama soru yüklü bakışları da.

- Çocuklar, dedi müdür; bundan sonra sizi yeni öğretmeniniz okutacak.

Tahtaya ismini yazarken tuhaf bir çocukluk dağıldı yüzüne. Tebeşir ne kadar da beyazdı öyle. Her yer bembeyaz kesilmişti. Çiçekler... Çiçekler yoktu. Ha bire çocuk sesleri geliyordu dalgalanan beyazlar arasından. Çocukların ellerinde kardelenler, bir kurşun gibi sıyırdı yüreğini. Bendini zorlayan bir ırmaktı heyecanı. Susturmak güçtü. Üstelik gurbete düşmüştü. Buradan yükselen feryat aks-i sedasız giderdi. O kadar uzaktı memleketi. Çayından dem düşülmüştü biraz. Biraz hüznün dalıydı rengi veren.

- Alışırın, dedi müdür. İlk gün olur böyle şeyler.

Erzurum yaylalarını hatırlamıştı. Öğretmenliğinin ilk günlerini.

- Müdür bey, dedi. Buralarda hiç çiçek açmaz mı?

III

Akşamdı. Güneş çok uzaklarda, bir tepenin ardında kaybolup gitmişti. Yüzünde yağmur yüklü yolcuları anımsadı. Gözleri ufukta öylece kalakaldı. Çocuklar koşuyordu ona doğru. Koşuyor, koşuyor yetişemiyorlardı. Rüzgara tutunup saçlarına karıştı çocuklar. Kanına karıştı. Bütün hücrelerine.

- Güneşi yakalayalım, dedi çocuklara. Haydi verin elinizi!

Öğrencileri el ele tutuşmuş, etrafında dönüyorlardı. Yer gök çiçek yağmuruna tutulmuştu. Çiçek yağıyordu saçlarına, yüzüne. Yağmuru severdi çünkü. Bir resim düştü cebinden yere. Eğilip aldı onu birileri. Baktı. Kurşunkalemle çizilmiş bir yayla çiçeğiydi. Hiçbir şey anlamadı.

İlginç Bir Şikayet: Vanilyalı Dondurma Aldığımda Otomobilimi Çalıştıramıyorum

General Motors şirketinin Pontiac marka otomobil departmanına gelen bir şikayet mektubu şu satırlardan oluşuyordu:

"Her akşam yemekten sonra ailecek dondurma yeme alışkanlığına sahibiz. Fakat birçok dondurma çeşidi olduğu için her yemekten sonra ne çeşit dondurma yiyeceğimize hep karar veririz. Ben de markete gider alırım. Geçen ay otomobilimi değiştirip yeni bir Pontiac aldım ve o günden beri markete gidip gelmek benim için sorun olmaya başladı. Çünkü ne zaman vanilyalı dondurma alsam market çıkışında otomobilimi çalıştıramıyorum. Fakat başka çeşit bir dondurma aldığımda arabam gayet güzel çalışıyor. Bu sorun size çok saçma bile gelse, benim çok ciddi olduğumu

bilmenizi isterim. Vanilyalı dondurma aldığımda arabam çalışmazken, neden başka dondurma aldığımda arabam çalışıyor?"

Kolaylıkla buruşturulup atılacak bir şikayet mektubu gibi görünüyor, değil mi? Öyle de olabilirdi. General Motors yetkilileri bu şikayet mektubunu bir kenara atabilirdi, müşterinin sorusu da sonsuza dek yanıtız kalabilirdi. Ancak General Motors şirketi olayı araştırması için bir mühendisi görevlendirdi. Mühendis, nezih bir muhitte oturan, iyi eğitim almış Pontiac sahibiyle karşılaşınca biraz şaşırmişti, böyle bir konuda dalga geçecek birine benzemiyordu.

Akşam yemekten sonra yapılan dondurma alışverişine birlikte çıktılar. Vanilyalı dondurma alıp geri döndüklerinde, gerçekten de otomobil çalışmıyordu. Ertesi akşam çikolatalı dondurma aldılar ve araba çalıştı. Üçüncü akşam sıra çilekli dondurmadaydı ve araba yine çalışıyordu. Son deneme turunda vanilyalı dondurma alındı ve maalesef araba yine çalışmadı. General Motors yetkilisi şaşkıandı. Bir mühendis olarak, arabanın vanilyalı dondurmaya alerjisi olduğunu düşünmek pek akıllıca gelmiyordu. Bunun üzerine ziyaretlerine bir süre daha devam etti. Olayın günün hangi saatinde olduğunu, hangi tip benzin kullanıldığını, gidip gelme süresini ve daha pek çok ayrıntıyı inceledi.

Kısa bir süre içinde de ilk ipucunu elde etti. Vanilyalı dondurma almak diğer çeşitlere oranla çok daha kısa sürüyordu. Çünkü en çok aranan ürün olan vanilyalı dondurma marketin hemen girişindeki dolapta satılıyordu. Diğer dondurma çeşitleri ise marketin en arka kısmında kurulu bir tezgahdan seçiliyordu. Herhangi değişik bir çeşidi almak bu yüzden çok daha uzun sürüyordu. Şimdi mühendisin karşı karşıya kaldığı soru şuydu? Otomobil neden daha kısa süre içinde geri dönünce çalışmıyordu? Zaman faktörü işin içine girince mühendis sorunun cevabını bulmakta zorlanmadı. Sorun, motor soğuduğunda devreye giren buhar kilidinden kaynaklanıyordu. Bu kilit, normal şartlarda motor durduktan hemen sonra devreye girip çalışıyordu ve çikolatalı yada çilekli dondurma alana dek geçen süre, motorun tekrar çalışması için yeterli soğumaya imkan tanıyordu. Vanilyalı dondurma gecelerinde ise süre çok kısa olduğu için motor soğuyacak vakit bulamıyor ve buhar kilidi devreye girmiyordu. Bu öyküden de anlaşılacağı gibi, komik hatta asılsız gibi görünen bir müşteri şikayeti bir şirketin ürün geliştirmesinde kullanılabileceği değerli bir veri haline dönüşebiliyor.

Müşteri şikayetlerinin değerlendirildiği zamanlarda bir kurum için hediye niteliği taşıdığı bilinir. Bu gerçek öykü, garip bile olsa müşteri sorunlarının ve şikayetlerinin ürün ve hizmet geliştirmeye olan katkısının önemini gösteriyor.

Lafı Gediğine Koymak

Kadıköy camiinde vaaz vermekte olan O. Demirci hocaya sormuşlar:

- Hocam. At nalını evimizin kapısına asarsak uğur getirir mi?

- Zannetmiyorum. O nallardan her atta dört tane var ama bütün gün kamçı yiyip duruyorlar.

Mevlana, müritlerinden biriyle giderken, birkaç köpeğin sarmaş dolaş uyuduklarını görür. Müridi, güzel bir kardeşlik örneği der. Keşke insanlar da bunlardan ibret alsın. Mevlana, tebessüm ederek karşılık verir. Aralarına bir kemik atıver de gör kardeşliklerini.

Amerikalı iş adamı, Çinliyle alay ederek sormuş:

- Mezarlarına koyduğunuz piringleri ölüleriniz ne zaman yiyecek?

Çinli başını kaldırmadan cevap vermiş:

- Sizin ölüleriniz koyduğunuz çiçekleri kokladığı zaman.

İngiliz garson Türk müşteriye:

- Çanakkale de çok askerimizi öldürdüğünüz için sizleri pek sevmeyiz.
- Orada ne işiniz vardı?

Lafı uzatanlara ne yapmak lazım diye Farabi'ye sormuşlar, şöyle demiş:

- Uzun konuşanı kısa dinlemeli.

Materyalist öğretmen öğrencisine:

- Söyle bakalım Allah nerede? Eğer bilersen bir portakal vereceğim.
- Siz bana O'nun olmadığı yeri gösterin, ben size bir bahçe dolusu portakal vereyim.

Tebessüm

Küçük kız, hüzünlü bir yabancıya gülümsedi. Hüzünlü adam bu saf ve içten gülümseyiş karşısında kafasındaki döngünün dışına çıktı. Birden, yakın geçmişte kendisine yardım eden bir dosta teşekkür etmediğini hatırladı. Eski arkadaşına hemen bir not yazıp yolladı.

Aldığı teşekkür mektubu eski dost'u öylesine keyiflendirdi ki, öğle yemeklerini yediği lokantada çalışan garson kıza çok yüklü bir bahşiş bıraktı. Garson kız hayatında ilk kez bu kadar çok bahşiş alıyordu. Akşam eve dönerken, her zaman köşe başında oturan yoksul adamın şapkasına bir teklik bıraktı.

Yoksul adam iki gündür doğru dürüst bir şey yememişti. Yüreği minnetle doldu. Karnı, belki de aylardır ilk kez böylesine doymuştu. Bodrum katındaki küçük odasına giderken ıslık çalıyordu. Islığı işiten bir köpek yavrusu soğuktan donmuş bir halde yanına geldiğinde onu da kucağına alarak bodrum kattaki odasına götürdü. Küçük köpek gecenin soğuşundan kurtulduğu için mutluydu. Sıcak odada sabaha kadar koşuşturdu.

Gece yarısını birkaç saat geçmişken küçük köpek havlaya havlaya uyandırdı yoksul adamı. Bir duman kokusu vardı. Adamlarla birlikte odadan dışarı çıkan köpek havlamalarıyla tüm binayı ayağa kaldırdı. Başlamakta olan bir yangın herkesin desteğiyle söndürüldü.

Dumandan boğulmak üzere olan küçük çocuklar şimdi anne - babalarının kucağında gülümsüyorlardı. Ayırt etmeksizin ve herkese. Hüzünlü adamlara bile.

2900 Yıl Öncesinde Bir Bayram

Milattan 900 yıl önce, insanlar bir tapınağa aşağıdaki yazıyı asarak okurlar ve bayramlarını kutlarlardı:

"Gürültü patırtının ortasında sükunetle dolaş. Sessizliğin içinde huzur bulunduğunu unutma. Başka türlü davranmak açıkça lüzumlu olmadıkça herkesle dost olmaya çalış. Sana bir kötülük yapıldığında, unut ve bağışla. Ancak kimseye teslim olma. İçten ol. Telaşsız, kısa ve açık seçik konuş. Başkalarına da kulak ver. Aptal ve cahil oldukları zaman bile dinle onları. Çünkü, dünyada herkesin bir hikayesi vardır.

Yalnız planlarının değil, ne kadar küçük olursa olsun başarılarının da tadını çıkar. İşinle ilgilen. Seveceğin bir iş seçersen, hayatında bir an bile çalışmış ve yorulmuş olmazsın. İşini çok seveceksin.

Olduğun gibi görün ve görüldüğün gibi ol. Sevmediğin zaman, sever gibi yapma. Çevrene nasihatlerde bulun ama, hükmetme. İnsanların kusurlarını bulmaya çalışırsan, onları sevmeye zamanın kalmaz. Unutma ki, insanlığın yüz yıllardır öğrendikleri bir kumsaldaki kum tanecikleri değildir.

Kaybetmeyi, ahlaksız bir kazanca tercih et! Birincisinin acısı bir an, ötekinin vicdan azabı bir ömür boyu sürer. Bazı idealler o kadar değerlidir ki o yolda mağlup olman bile zafer sayılır. Bu dünyada bırakacağın en büyük miras dürüstlüktür. Yılların geçmesine öfkelenme.

Rüzgarın yönünü değiştiremiyorsan yelkenlerini rüzgara göre ayarla. Çünkü dünya, karşılaştığın fırtınalarla değil, gemiyi limana getirip getirmedinle ilgilenir. Ara sıra isyana yönelecek olsan da, hatırla ki yaratıkları yargılamak imkansızdır. Doğduğun zamanları hatırlar mısın? Sen ağlarken herkes sevinçle gülüyordu. Öyle bir ömür geçir ki, sen öldüğünde herkes ağlasın.

Sabırlı, sevimli ve vefakar ol! Önünde sonunda bütün servetin sensin. Görmeye çalış ki bütün pisliğine ve kötülüğüne rağmen, dünya yine de insanoğlunun biricik güzel mekanıdır.

Affet Beni Baba

Evliliği günden beri evinde kalan babası yüzünden eşiyle sürekli tartışıyordu. Eşi babasını istemiyor ve onun evde bir fazlalık olduğunu düşünüyordu. Tartışmalar bazen inanılmaz boyutlara ulaşıyordu. Yine böyle bir tartışma anında eşi bütün bağları kopardı ve rest çekti.

- Ya ben giderim, yada baban bu evde kalmayacak!

Eşini kaybetmeyi göze alamazdı. Babası yüzünden çıkan tartışmalar dışında mutlu bir yuvası sevdiği ve kendini seven bir eşi ve birde çocukları vardı. Eşi için çok mücadele etmişti evliliği sırasında. Ailesini ikna etmek için çok uğraşmış ve çok sorunlarla karşılaşmıştı. Hala ona ölürcesine seviyordu. Çaresizlik içinde ne yapacağını düşündü ve kendince bir çözüm yolu buldu. Yıllar önce avcılık merakı yüzünden kendisi için yaptırdığı kulübe tipi dağ evine götürülecekti babasını. Haftada bir uğrayacak ve ihtiyacı neyse karşılayacak, böylelikle eşiyle de bu tür sorunlar yaşamayacaktı.

Babasına lazım olacak bütün malzemeleri hazırladıktan sonra yatalak babasını yatağından kaldırdı ve kucakladığı gibi arabaya attı. Oğlu Can "baba bende seninle gelmek istiyorum" diye ısrar edince onu da arabaya aldı ve birlikte yola koyuldular. Karakışın tam ortalarıydı ve korkunç bir soğuk vardı. Kar ve tipi yüzünden yolu zor seçiyorlardı. Minik can sürekli babasına "baba nereye gidiyoruz" diye soruyor ama cevap alamıyordu. Öte yandan nereye götürüldüğünü anlayan

yaşlı adamsa gizli gizli gözyaşı döküyor oğlu ve torununa belli etmemeye çalışıyordu. Saatler süren zorlu yolculuktan sonra dağ evine ulaştılar. Epeydir buraya gelmemişti. Baraka tipindeki dağ evi artık çürümeye yüz tutmuş, tavan akıyordu. Barakanın bir köşesini temizledi hazırladı ve arabadan yüklendiği yatağı oraya itina ile serdi. Sonra diğer malzemeleri taşıdı en sonda babasını sırtlayarak yatağa yerleştirdi.

Tipi adeta barakanın içinde hissediliyordu. Barakanın içinde fırtına vardı adeta. Çaresizlik içinde babasını izledi. Daha şimdiden üşümeye başlamıştı. Yarın yine gelir bir yorgan ve birkaç battaniye getiririm diye düşündü. Öyle üzgündü ki dünya başına göçüyor gibiydi. O bu duygular içindeyken babası yüreğine bıçak saplanmış gibiydi. Yıllarca emek verdiği oğlu tarafından bir barakaya terk ediliyordu. Gururu incinmişti içi yanıyordu ama belli

etmemeye çalışıyordu. Minik Can ise olanlara hiçbir anlam veremiyordu. Anlamsızca ama dedesinden ayrılacak olmanın vermiş olduğu üzüntüyle sadece seyrediyordu.

Artık gitme zamanıydı. Babasının yatağına eğildi yanaklarını ve ellerini defalarca öptü. Beni affet der gibi sarıldı, kokladı. Artık ikisi de kendine hakim olamıyor ve hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Buna mecburum der gibi baktı babasının yüzüne ve Can'ın elini tutup hızla barakayı terk etti. Arabaya bindiler. Can yola çıktıklarında ağlamaya başladı neden dedemi o soğuk yerde bıraktın diye. Verecek hiçbir cevap bulamıyordu, annen böyle istiyor diyemiyordu.

Can "baba sen yaşlandığında bende seni buraya mı getireceğim" diye sorunca dünyası başına yıkıldı. O sorunun yöneltmesiyle birlikte deliler gibi geri çevirdi arabayı. Barakaya ulaştığında "beni affet baba" diyerek babasının boynuna sarıldı. Baba oğul sıkı sıkı sarılmış ve çocuklar gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyorlardı. Oğlu "baba beni affet, sana bu muameleyi yaptığım için beni affet" diye hatasını belli ediyordu. Babası oğlunun bu sözlerine en anlamlı cevabı veriyordu.

- Geri geleceğini biliyordum yavrum. Ben babamı dağ başına atmadım ki, sen beni atasın. Beni bu dağda bırakamayacağını biliyordum.

Yolumuzdaki Engeller

Eski zamanlarda bir kral, saraya gelen yolun üzerine kocaman bir kaya koydurmuş, kendisi de pencereye oturmuştu. Bakalım neler olacak? Ülkenin en zengin tüccarları, en güçlü kervancıları, saray görevlileri birer birer geldiler, sabahtan öğlene kadar. Hepsi kayanın etrafından dolaşıp saraya girdiler.

Pek çoğu kralı yüksek sesle eleştirdi. Halkından bu kadar vergi alıyor, ama yolları temiz tutamıyordu. Sonunda bir köylü çıkageldi. Saraya meyve ve sebze getiriyordu. Sırtındaki küfeyi yere indirdi, iki eli ile kayaya sarıldı ve ıkına sıkına itmeye başladı. Sonunda kan ter içinde kaldı ama, kayayı da yolun kenarına çekti. Tam küfesini yeniden sırtına almak üzereydi ki, kayanın eski yerinde bir kesenin durduğunu gördü. Açtı. Kесе altın doluydu. Bir de kralın notu vardı içinde.

- Bu altınlar kayayı yoldan çeken kişiye aittir, diyordu kral.

Köylü, bugün dahi pek çoğumuzun farkında olmadığı bir ders almıştı.

- Her engel, yaşam koşullarınızı daha iyileştirecek bir fırsattır.

Çocuklar

Eğer bir çocuk:

- Kınanarak yaşarsa suçlamayı öğrenir.
- Düşmanca davranışlar içinde yaşarsa kavga etmeyi öğrenir.
- Alay edilerek yaşarsa sıkılganlığı öğrenir.
- Utanç içinde yaşarsa suçluluk duymayı öğrenir.
- Hoşgörüle yaşarsa sabırlı olmayı öğrenir.
- Teşvik edilerek yaşarsa güvenmeyi öğrenir.

- Değer verilerek yaşarsa saygı duymayı öğrenir.
- Eşitlik ortamında yaşarsa adaleti öğrenir.
- Güven duygusu içinde yaşarsa inanmayı öğrenir.
- Beğenilerek yaşarsa kendisinden hoşlanmasını öğrenir.
- Kabul ve dostluk yaşarsa dünyada sevgi aramayı öğrenir.

Aslında Çocukların öğütten çok iyi örneğe ihtiyaçları vardır.

İradenin Gücü

Birkaç yıl önce Elkhart, Kansas'ta iki kardeş bir okulda çalışıyorlardı. Her sabah sınıftaki sobayı yakmak onların görevi idi.

Soğuk bir günün sabahı, kardeşler sobayı temizlediler ve odunla doldurdular. Biri bir şişe gazı odunların üstüne döktü ve ateşe verdi. Öyle büyük bir patlama oldu ki, eski bina sallandı. Patlama sırasında büyük kardeş öldü, diğerinin de bacakları feci şekilde yandı. Daha sonra, şişeye yanlışlıkla benzin doldurulduğu ortaya çıktı.

Yaralanan çocuğu tedavi eden doktor, çocuğun bacaklarını kesmenin daha iyi olacağını söyledi. Anne ve babası yıkılmıştı. Zaten bir oğullarını yitirmişlerdi. Şimdi de diğer oğulları bacaklarını kaybedecekti ama inançlarını kaybetmemişlerdi. Doktora kesme işlemi ertelemesini rica ettiler. Doktor kabul etti çocuklarının bacaklarının iyileşmesi için dua ediyor ve her gün doktordan kesmeyi bir gün daha ertelemesini istiyorlardı. Bu, iki ay sürdü. Doktorla her gün tartışıyorlardı. Bu arada çocuklarını bir gün tekrar yürüyebileceğine inandırıyorlardı. Çocuğun bacakları kesilmedi ama sargılar açıldığında, sağ bacağının diğerinden 6cm kadar daha kısa olduğu ortaya çıktı. Sol ayağındaki parmaklarda nerede ise yoktu. Oğlan yine de kararlıydı. Acılar içinde kıvrınmasına rağmen, her gün egzersiz yaptı ve nihayet bir iki adım atmaya başladı. Bu genç adam, daha sonra koltuk değneklerinden kurtuldu ve yürümeye sonra da koşmaya başladı.

Bu genç adam koştu, ve koştu. Nerede ise kesilmek üzere olan bacaklar ona bir dünya rekoru bile kazandırdı. Bu genç adam Glenn Cunningham'dı. "Dünyanın En Hızlı İnsanı" olarak tanınan gence Madison Square Garden'da yüzyılın sporcusu unvanı verildi.

Yüreğinin ve iradenin gücünü son damlasına kadar kullanırsan başarı kaçınılmaz sonuçtur.

(Ayşen Babacan'dan)

Dilekçe

Küçük çocuk, birinci sınıfı bitirdiğinde okumayı sökmüş ve "dilekçe" denilen şeyin ne demek olduğunu öğrenmişti. Artık bütün isteklerini bir yazı ile dile getirecek, altına da imzasını attı mı, bu iş olup bitecekti.

Karne aldıkları gün, çantasını bir tarafa fırlatıp sokağa çıktı. Babasının kapıcılık yaptığı apartmanın önündeki boş alan, top sahası olarak seçilmişti. Ancak o, kısa boylu ve çelimsiz olduğu için, maçlara alınmazdı. Bu durumda ister istemez misket oynar, ye da "en iyi arkadaşım" dediği bisikletiyle gezerdi.

Çocuk, babasının durumunu bildiği için, apartmanın sakinleri tarafından çöpe atılan hurda bir bisikletle idare ediyordu. Bisikletin her yeri dökülmüştü. Üzerinde "boya" diye bir şey kalmamış, bütün metal kısımları paslanmıştı. Üstelik de pedalları yamulmuş ve seledeki yaylar tek tek fırladığından, poposunu acıtmaya başlamıştı.

Küçük çocuk, esasında bu duruma razıydı. Fakat bisiklet, geçen sene bile küçük gelmişti. Bu yıl biraz daha uzadığından, onu terk etmekten başka çaresi yoktu.

Bisikleti kucaklayıp kapı önündeki çöplerin arasına bıraktığında, küçük çocuğun aklına bir fikir geldi: Artık bisikletsiz kaldığına göre, bir dilekçe yazıp yenisini isteyebilirdi. Fakat onu kime göndereceğini bilemiyordu. Üstelik de annesi, ne kadar fakir olursa olsunlar, başkalarına el açmayı çirkin bulurdu.

O halde? O halde, dilekçesini Allah'a gönderirdi. Zaten dedesi de, Allah'ın çok zengin ve cömert olduğunu, insanlara verdiği hediyelerle, zenginliğinin bir gram bile azalmayacağını sık sık tekrarlıyordu. Çocuk, büyük bir titizlikle yazdığı dilekçesini, karne parası ile aldığı bir uçan balonun ipine bağladıktan sonra, onu serbest bıraktı.

Dilekçede, "Allah'ım. Bana bir bisiklet gönderir misin?" yazıyordu. İmza yerinde ise, onu çağırırken kullandıkları isim vardı: "Ufaklık".

Küçük çocuk, balonun nereye gittiğini takip etmeye koyuldu. Biraz sert esen rüzgar, onu civardaki yüksek binalar arasında dolaştırıyor ve yükselmesini engelliyordu. Balon, onların arasında gidip geldikten sonra, dar bir sokağa girerek gözden kayboldu. Çocuk, balonun gökyüzüne çıktığından emin değildi. Bu yüzden, köşedeki ihtiyardan bir balon daha alarak dilekçesini tekrarlardı ve bulutlara doğru yükselen balonun ardından dua etti.

Küçük çocuk, yaptığı işi arkadaşlarına anlattığında, onların alaylı gülüşmeleriyle karşılaştı. Fakat, hiçbirine aldırmadı. Dilekçesi yerine ulaşırsa, bisikleti kesinlikle gelirdi. Ufaklık, top oynayanları seyre koyulduğunda, bisiklet taşıyan bir adam gördü. Her yanından pırıltılar saçan bisiklet, kim bilir hangi zengin çocuğun karne hediyesiydi. Bu arada, maç yapan çocuklar da oyunlarını kesmiş ve meraklı bakışlarını, kendilerini büyüleyen bisikletin üzerine çevirmişlerdi. Kucağında bisiklet olan adam, onlara bir şey sorduktan sonra, ağır adımlarla çocuğun yanına geldi ve yanağını okşayıp:

- Merhaba arkadaş, dedi. Ufaklık denilen adam sen misin?

Küçük çocuk, ağzını açmasına rağmen bir ses çıkartamadı. Cebindeki misketleri sanki boğazına sıralanmış ve nefes almasını zorlaştırmıştı. Sadece başını sallayabildi. Adam kısık bir sesle:

- Dilekçen kabul edildi yavrum. Hediyeni inşallah beğenirsin.

Adam, bisikleti çocuğun kucağına bırakırken, onun küçük kalbinin yerinden fırlayacak kadar hızlı attığını fark etti ve kızarmış yanaklarına bir öpücük kondurup uzaklaştı. Bisikleti getiren adam, çocukların şaşkın bakışları arasında yan sokağa kıvrıldı ve bir apartmana girip üst kattaki dairesine çıktı. Kapıyı açtığında, kendisini karşılayan küçük kız:

- Baba, diye bağırdı. Biliyor musun, bizim balkona uçan bir balon girmiş.

Adam, onu kucaklayıp:

- Biliyorum yavrum, diye okşamaya başladı. Sen uyurken girmişti. İpine de bir kağıt bağlamışlar.

Cüneyd Suavi (Hayatın İçinden)

Duvardaki Çivi

Kötü karakterli bir genç varmış. Bir gün babası ona çivilerle dolu bir torba vermiş.

- Arkadaşların ile tartışıp kavga ettiğin zaman her sefer bu tahta perdeye bir çivi çak, demiş.

Genç, birinci günde tahta perdeye 37 çivi çakmış. Sonraki haftalarda kendi kendine kontrol etmeye çalışmış ve geçen her günde daha az çivi çakmış. Nihayet bir gün gelmiş ki hiç çivi çakmamış. Babası onu yeniden tahta perdenin önüne götürmüş. Gence:

- Bu günden başlayarak tartışmayı kavga etmediğin her gün için tahta perdelerden bir çivi çıkart, demiş.

Günler geçmiş. Bir gün gelmiş ki her çivi çıkarılmış. Babası ona:

- Aferin iyi davrandın ama bu tahta perdeye dikkatli bak. Artık çok delik var. Artık geçmişteki gibi güzel olmayacak demiş. Arkadaşlarla tartışıp kavga edildiği zaman kötü kelimeler söylenilir; her kötü kelime bir yara, bir delik bırakır. Arkadaşına bin defa; kendisini affettiğini söyleyebilirsin ama bu delik aynen kalacak ve kapanmayacak. Bir arkadaş ender bir mücevher gibidir. Seni güldürür, yüreklendirir, sen ihtiyaç duyduğunda yardımcı olur, seni dinler, sana yüreğini açar.

Bana Biraz Güler Misin?

Merhaba gülen gözlü arkadaşım. Dudağındaki tebessümü kaybetmemişsin daha. Ne güzel dünyaya gülen gözlerle bakabilmek ve insanlara tebessümler saçabilmek senin gibi.

Biliyorum, üzülüyorsun donuk gözlerle karşılaşıncı. Ne yapalım arkadaşım. Herkes senin gibi olamaz. Aslında bütün insanlar senin gibi olmalı. Bilseler bir tebessümle neler yapabileceklerini. Bir çocuğun gözlerindeki ışıltıyı, bir tebessümle nasıl görebileceklerini, sıkıntılarla dolu bir insana nasıl dünyaları verebileceklerini bilseler. Gülen gözlerin buzları nasıl erittiğini, kalpleri nasıl birleştirdiğini bilseler, eminim onlar da senin gibi olmak isterlerdi. Ve sevgi saçyorsun gülen gözlerinle arkadaşım sıkıntılarla dolu bir insana, nasıl dünyaları verebileceklerini bilseler ve gülen gözlerin buzları nasıl erittiğini, kalpleri nasıl birleştirdiğini bilseler, eminim onlar da senin gibi olmak isterlerdi. Sevgi saçyorsun gülen gözlerinle arkadaşım. Saf ve hiç beklentisi olmayan bir çocuk gibi.

Hayır arkadaşım. Sevgi, sadece sevgiliye duyulmaz. Sevgi evrenselidir ve hiç kimse altın yığınları gibi kasasına kilitleyemez onu. Onun yeri kalplerdedir. Onun yeri bir bahçıvanın ellerindedir, sevgi tohumları saçabilmek için. Evet, sevgi her yerdedir. Yeter ki sen onu bulmak iste. Sevgiyi bulmak kolay, zor olan onu elinde tutabilmekte.

Unutma arkadaşım. Sevgiyi duyabilmekle de iş bitmiyor. Sevgiyi göstermek de gerekiyor. Hayat kısa arkadaşım, bugün olan yarın yok. Sevgiyi göstermek beklemeye gelmez, yarın çok geç olabilir. Elindekini kaybetmeden kıymetini bilmeli.

Şimdi koş sevdiğinin yanına. Önce ona gülen gözlerle sınımsız bir gülümse ve "seni seviyorum" deyiver, içinden gelen en sıcak sesinle. Bu senin gibi bütün canlılara karşı sonsuz bir sevgi duyan bir insan için hiç de zor değil. Bu yalnızca, yüreğinin buz kapladığını zanneden insanlara biraz zor gelecekte. Ancak onlar da senin gösterdiğin cesareti gösterdiklerinde, kalplerinde sevgi kıpırtılarını hissettiklerinde ve ağlamayı öğrendiklerinde, inan her şey onlar için ve bütün insanlar için daha güzel olacak.

Hayat çok kısa arkadaşım ve bu dünyadaki hiç bir şey kırılan kalplere değmez.

Gül Kız

Genç adam, her gün işe giderken, yolunun üzerindeki, güllerle dolu bahçeye bakmadan geçemezdi. Her sabah o rengarenk güller, içini neşeyle, sevinçle dolduruyordu. Günler geçtikçe güllere bakan gözleri, bahçedeki eve

takılmaya başladı. Çünkü, son günlerde o evde, tül perdenin gerisinde bir genç kızın silüetini görüyordu. Her geçişinde güllere ve pencerede belli-belirsiz görünüp kaybolan genç kıza bakmadan edemiyordu.

Bir sabah her zamankinden daha erken yola çıktı. Bahçenin önüne geldiğinde yüreğinin titrediğini, içinin ürperdiğini hissetti; her gün tül perdenin arkasında gördüğü kız, bahçede gülleri suluyordu. Güzel kız, genç adamı görünce yüzü kızarıp içeri kaçtı. Adam, genç kızın hayali gözlerinden kaybolmasın diye gayret eder gibi, gözlerini bir güle dikerek öylece kalakaldı. Gördüğü güzelliğin etkisinde kalmış, sevdalandığını düşünüyordu.

Genç adam, artık her gün bir öncesine göre biraz daha erken geçiyordu, kızı tekrar görürüm, umuduyla. Fakat tüllerin gerisinde görünüp kaçan bir silüetten başka şey göremiyor, kahroluyordu. Genç kız da her sabah heyecanla tüller arkasına geçiyor, genç adamın gelmesini bekliyordu.

Bir gün, genç adam bahçenin önünden geçmedi. Genç kız gün boyunca boşuna bekledi. Ertesi gün, daha ertesi gün yine boşuna bekledi, genç adam gelmedi. Genç kızın yüreğine hüznün doluyordu.

Başka bir gün, yine umutsuz gözlerle yola bakarken, bir grup insanın omuzlarında tabutla geçtiklerini gördü genç kız. Aklından geçen korkunç düşünceden tüm vücudunun titrediğini hissetti, yüreği sıkıştı. Yoksa genç adam ölmüş müydü? Genç kız yine her gün tüllerin arkasına geçiyor, boş gözlerle dışarı bakıyordu. Yüzü de, artık bakmadığı, sulamadığı gülleri gibi soluyordu.

Genç adam bir gün yine geçti bahçenin önünden. Kaza geçirip, aylardır yattığı hastaneden sonunda çıkmış, ilk iş olarak ta, güllü bahçenin önüne gelmişti. Ancak ümit içinde geldiği bahçenin önünde, gülen yüzü asıldı; bahçedeki güller solmuş, pencere kara perdelerle sınıksız kapatılmıştı. Genç adam yolda oynayan çocuklara sordu:

- Bu evde kimse yaşamıyor mu?

- İhtiyar bir kadın yaşıyor.

Genç adam cevabını duymaktan korkarcasına, başka bir soru sordu:

- Burada yaşayan genç kız ne oldu?

- O öldü.

Genç adamın yana düşen kollarını, yaşaran gözlerini görmeden başka bir çocuk atıldı:

- Verem olmuş, dün öldü.

Yıllar sonraydı, küçük bir çocuk heyecanla annesiyle babasının yanına koştu, güller arasında, sallanan sandalyede oturan ihtiyar adamı göstererek bağırdı:

- Dedem gülüyor, dedem gülüyor baba.

Koşarak ihtiyarın yanına gittiler, gülerken hiç görmedikleri yüzüne baktılar. Elinde bir gül olan ihtiyar adamın yüzüne, gerçekten bir gülümseme yayılmıştı. Biten bir hasrete sevinenmiş gibi, yıllardır görmediği birine kavuşuyormuş gibi mutlu bir gülümseyişti bu. Fakat gözleri kapalıydı.

Rüyasında uyandı. Uyuyup rüya gördüğünü bilemeden. Uyanmayı sevdi. Rüyada da olsa. Çok terlemişti. Bedenini hafif hissetti. Toprak da ıslaktı. Sanki onunla birlikte her şey terlemişti. Hava, toprak ve su bile. Etrafı gerçek olmayan parlaklıktaydı. Buna bir anlam veremedi. Yürümeye başladı. Ayakları toprağa belli belirsiz deyiordu. Buna da aldırmadı. Etrafına bir daha bakındı. Göremiyor sadece hissediyordu. Hissettikleri etrafını ve yaşadıklarını görünmez kılmıştı.

Tatmadığı bu duygu hoşuna giderken ürpertti de. Belki de rüzgardandır dedi. Terine dokununca rüzgar ürpertiyor diye düşündü. Korunmak için bir yer aradı. Önceden edindiği bilgileri hastalanacaksın ikazı yapmaya başladı. Birden etrafını bir mağara hayali çevirdi. Şimdi korunaktaydı. Isınmak istedi. Ateşi gördü. Yanan odunları görmedi ama yanarken çıkan çıtırtılarını duydu. Kenarına ilişti. Isınmaya ve yeniden terlemeye başladı. Gölgeyi gördü. Başını kaldıramadı. Sesini duydu. Kılavuzuydu. Gitti sandığı kılavuzu. Daha da terledi. Bir yandan da lezzet alıyordu. Başından ayak tırnaklarına dek yayılan bir lezzet. O konuşurken:

- Tanrı buyurdu ki; bu mağlup, öyle bir yoktur ki vara nispetle zahiren yok olmuş değildir, iyice anlayın bunu. Bu çeşit yok olan, kendinden geçmiş, var olanların en iyisi, en ulusu olmuştur. O, Tanrı sıfatlarına nispetle yoktur, fakat hakikatte ona yoklukta bir varlık vardır. Bütün ruhlar onun tedbirindedir, bütün cesetler onun hükmündedir. Bizim lütfumuza mağlup olan iradesiz, ihtiyarsız ve aciz kalmış değildir; o, bizim sevgimizde ihtiyar sahibi olmuştur. Zaten ihtiyar ve iradenin sonu da budur, yani insanın mevhum irade ve ihtiyarının bu makamda yok oluşudur. Zaten nihayet o, mevhum varlıktan mahvolmasaydı hiçbir ihtiyar ve iradeden lezzet alamaz, zevk bulamazdı. Dünyada ister yenecek lokma olsun, ister içilecek bir şey. Onun lezzeti, lezzetten kesilmesinin fer'idir. İnsan, yediği, içtiği şeylerin lezzetini kaybetmedikçe yiyeceği ve içeceği şeylerden lezzet alamaz. Maddi lezzetlerden kesilmedikçe manevi lezzeti bulamaz. Lezzetten geçen gerçi bütün lezzetlere aldırış etmez bir hale gelir ama hakikatte kendisi lezzet kesilir, lezzetten hiç ayrılmaz olur. (4 / 397 - 405.Mesnevi)

Kendine dokunamadı. Tekrar denedi. Kendini göremedi. Ateşe de dokunamadı. Aldığı lezzet dışında hiçbir şey yoktu. Kendisi de. Ses vardı sadece. Ses ve lezzet. Eğer kendisi yoksa hisseden kimdi? İnsanda öküzün, eşeğin anlayışından ve canından başka bir akıl, başka bir can vardır. O deme erişen, o makamda Tanrı velisi olan kişide de, insandaki candan, akıldan başka ve ayrı bir can ve akıl vardır. Hayvani canlılarda birlik yoktur. Sen bu birliği rüzgarın ruhunda arama! Bu hayvani can, ekmek yese insani ruhun karnı doymaz; bu yük çekse o, sıkıntı çekmez. Hatta onun ölümüyle bu hayvani ruh, neşelenir, sevinir. İnsani ruhun bir şey elde ettiğini görünce de hasedinden ölür. Kurtların, köpeklerin canı, hep ayrı ayrıdır. Bir olan Tanrı aslanlarının canlılarıdır. (4 / 409 - 415.Mesnevi)

Ben yok oldum diye düşündü. Yokum ben. Öldüm galiba. Kandil göründü birden aklına. Gözüne değil. Gözü de yoktu zira. Akıyla baktı kandile. Vefası olmayan kandil. Fitili yağı bitince sönen kandil. Güneşi görünce zelil olan kandil. Ya ışığı. Işığı hem ondandı, hem ondan ayırdı. Aklı yetmedi. Yine ses imdadına yetti:

- Geceleyin her eve bir kandil, bir mum korlar ve onun ışığıyla karanlıktan kurtulurlar ya. O kandil, bu tene benzer, nuru da cana. Kandil, fitile, şuna buna muhtaçtır. Bu duyguların o altı fitilli kandili, umumiyetle uykuya, yemeye, içmeye dayanır. O kandilin temeli, bunlardır. (4 / 425 - 42.Mesnevi)

Kandilim yanıp bitti galiba diye düşündü yine. O zaman ben neredeyim? Huzurda dedi. Huzurda mı? A inatçı Kurandan buna delil istiyorsan oku: "Onların hepsi huzurumuzdadır!" Haklarında "huzurumuzdadır" denenler yok olamazlar, iyi dikkat et de ruhların bekasını iyice anlayasın. Bekadan mahcup olan ruh azaptadır, Tanrı'ya vasıl olan ruhsa baka alemde hicaplardan kurtulmuş bir haldedir. İşte bu hayvani duygu kandilinden ne murat edilmişse, bu kandilin hakikati neyse sana söyledim. Kendine gel de sakın bu hayvani duyguyla ruh arasında bir birlik tasavvur etme. Çabuk, ruhunu, yolcuların kutlu ruhlarına ulaştır. Yüz tane kandilin olsa ister sönsünler, ister yansınlar, değil mi ki hepsi ayrı ayrıdır. Bir olamazlar. (4 / 444 - 449.Mesnevi)

Hancıyı gördüm. Başım ucunda. Elindeki ıslak bezi alnıma koydu. Ürpertim ateştenmiş. Çok ateşlenmişim gece. Başucumda sabahlamış. Kendime dokundum. Kendimi hissettim. Gerçektim. Gülümsedim. Hancı da gülümsedi. Hangisi diye sordu? Hangisi gerçek? Biliyor musun dedi? Bilmiyorum dedim daha ne soracağını bilmeden.

Bilmemeyi tercih ettim belki de. Sabah oldu dedi. Bütün gece yağmur yağdı. Bir şeyler hazırladım yemek için. Bak bakalım lezzetli mi? Lezzetli mi derken gözünü kırptı sanki. Kapıdan çıkarken iskemleyi işaret etti. Sana bırakılmış bir pusula var burada. Az önce bıraktılar. Aceleyle kalktım ve giyinirken okudum: "Gemsiz ve serkeş ata pek yaklaşma. Kendine akli ve dini kılavuz et, onlara uy vesselam." Bu azmini sakın hor görme, ehemmiyetsiz sanma. Bu yolda sabır lazım, çekilecek mihnetlere tahammül gerek. (4 / 465 - 466.Mesnevi)

Dr. Faik Özdengül

Örnek Alınacak Bir Tevazu

Yıllar öncesinin bir hikayesi. Bir adamcağız kötü yoldan para kazanıp bununla kendisine bir inek alır. Neden sonra, yaptıklarından pişman olur ve hiç olmazsa iyi bir şey yapmış olmak için bunu Hacı Bektaşî Veli'nin dergahına bağışlamak ister. Çünkü o zamanlar dergahlar aynı zamanda aşevi işlevi görüyor.

Durumu Hacı Bektaşî Veli'ye anlatır. Hacı Bektaşî Veli "helal değildir" diye bu bağışını geri çevirir. Bunun üzerine adam Mevlâni dergahına ve aynı durumu Mevlâni'ye anlatır. Mevlâni ise bu bağışını kabul eder. Adam aynı şeyi Hacı Bektaşî Veli'ye de anlattığını ama onun bunu kabul etmediğini söyler ve Mevlâni'ye bunun sebebini sorar. Mevlâni şöyle der:

- Biz bir karga isek Hacı Bektaşî Veli bir şahin gibidir. Öyle her leşe konmaz. O yüzden senin bu bağışını biz kabul ederiz ama o kabul etmeyebilir.

Adam üşenmez kalkar Hacı Bektaşî Veli'ye gider ve Mevlâni'nin bağışını kabul ettiğini söyleyip bunun sebebini bir de Hacı Bektaşî Veli'ye sorar. Hacı Bektaşî Veli'de şöyle der:

- Bizim gönlümüz bir su birikintisi ise Mevlâni'nin gönlü okyanus gibidir. Bu yüzden, bir damlayla bizim gönlümüz kirlenebilir ama onun engin gönlü kirlenmez. Bu sebepten dolayı o senin bağışını kabul etmiştir.

Bir Bebeğin Günlüğü

5 Ekim: Bugün var edildim. Buradayım. Varım. Müthiş bir duygu bu. Var olduğumu henüz annem ve babam bilmiyor. Bir elma çekirdeğinden bile küçüğüm. Ancak ne de olsa, ben benim. Varım ya! Bu bana yetiyor. Henüz bedenim belli belirsiz, yüzüm yok ama, varlığımı ve benliğimi hissedebiliyorum. Bir kız olacağım ve baharda çiçekleri seveceğim.

19 Ekim: Biraz büyüdüm. Kimildamam mümkün değil. Annem henüz farkında değil ama onun kanıyla besleniyorum. Kalbini dolaşıp gelen sımsıcak kan bana geliyor. Beni sevecek bir kalbin kıpırtılarını şimdiden hissediyorum. Annem beni çok sevecek. Annem için güzel bir sürpriz olacağım.

23 Ekim: Hiç göremediğim bir el ağzımı biçimlendirmeye başladı. Dudaklarımda onun dokunuşunu hissediyorum. Bu "el" in dokunduğu yerler dudağım damağım oluyor. Düşünün bir yıl sonra bu elin dokunduğu yerde tebessümler açacak, güleceğim. Dudağımdan ve dilimden sözler dökülecek. Herhalde önce "Anne!" diyeceğim. Anne duyuyor musun beni? Seninle konuşacağım. Sana güleceğim. Kimilerine göre hala daha var değilmişim. Nasıl olur? Varım ve gülcükler sunacak dudaklarım da olmak üzere ya. Hem sonra bir ekmek kırıntısı ne kadar küçük olursa olsun yine ekmektir. Öyle değil mi anneciğim? Ah bir konuşabilsem!

27 Ekim: Bugün pek mutluyum. İçimde tatlı bir kıpırtı başladı. Artık bir kalbim var. Kalbim atmaya başladı. Hayatım boyunca böyle atıp duracak. Sevgilerle dolduracağım kalbimi. Tıpkı anneminki gibi. Annem bedeninde iki kalbin birden atmaya başladığını bilseydi ne kadar sevinirdi! Duyuyor musun anne?

2 Kasım: Her gün biraz daha büyüyorum. Kollarım ve bacaklarım da biçimlenmeye başladı. Hele bir büyüsün kollarım bak nasıl kucaklayacağım seni anneciğim. Şu ayaklarım da tamamlansın da, beraber çiçekli bahçemizde yürürüz. Belki birlikte okula gideriz.

12 Kasım: Ah evet. Bunlar, bunlar ne kadar sevimli ve küçük şeyler. Aman Allah'ım parmaklarım da çıkmaya başladı. Bunlarla çiçek toplayacağım, annemin elini tutacağım, kalem tutacağım. Belki de güzel bir şiir yazacağım. Anneciğim, orada mısın? Ellerimi ellerinin arasına koymak için sabırsızlanıyorum.

20 Kasım: Oh, nihayet. Annem doktora gitti. Burada olduğumu öğrendi. Yaşasın! Doktor teyze özel bir cihazla gördü beni. Ultrason diyorlarmış. Resmimi bile çekti. Sevinmiyor musun anneciğim? Seneye kalmaz kollarının arasında olacağım.

25 Kasım: Artık babam da burada olduğumu biliyor. Fakat henüz kız olduğumun farkında değiller. Onlara sürpriz yapacağım.

10 Aralık: Bugün yüzüm tamamlandı. Artık iki güzel gözüm, bir küçük burnum, dudaklarım ve yanağım var. Anneme benziyorum galiba.

13 Aralık: Artık çevreme bakabiliyorum. Etrafım çok karanlık ama olsun. Yine de mutluyum. Yaşıyorum ve varım. Kısa bir süre sonra gün ışığını görebileceğim, renkleri ve çiçekleri tanıyacağım. Rüyamda gördüm. Dünyada gökkuşağı diye bir şey varmış. Onu çok merak ediyorum. Anneciğim, babacığım sizin yüzünüzü de göreceğim. Tanışacağız. Mutlu olacağız. Gülüşeceğiz.

24 Aralık: Kulaklarım daha iyi duyuyor artık. Anneciğim, senin kalbinin seslerini duyuyorum. Benim kalbimin atışlarını da sen duyabiliyor musun? Hatta sesini bile tanıyabiliyorum. Sesin ne kadar tatlı. Hiç duymadığım bir şey bu. Güzel ve sağlıklı bir kız olacağım. Kollarında uyuyacağım, yüzüne bakacağım, o tatlı sesini dinleyeceğim. Benim için ninni de söyleyecek misin anneciğim? Sen de beni özlüyorsunuzdur mutlaka. Beni koklayacaksın. Çok seveceksin, değil mi?

28 Aralık: Anne burada bir şeyler oluyor. Doktor abla neden mutsuz bakıyor böyle. Sen acı çekiyor gibisin. Kalp seslerin değişti. Sustun. Benimle niye konuşmuyorsun anne? Anne. Anne. Anneciğim. Yüzümde soğuk bir şey hissediyorum. Anne, yüzümü parçalıyorlar. Anne bir şeyler yap. Anne. Kolumu çekiyorlar anne. Canım yanıyor anne. Anne. Ayaklarımı parçalıyor bu şey anne. Beni sana bağlayan damarı kopardılar anne. Anne kalbimi parçalıyorlar. Anneciğim. Anne. Anne.

- Kürtajınız tamamlandı hanımefendi. Geçmiş olsun!

Sevmek

Sevmek; lekesiz, tertemiz, saf, yalansız, dolansız, içten duyguları söyleyebilmek, sevdiğine sonsuz derecede güvenebilmek, onunla beraber ağlayabilmek ve tabii ki gülebilmek, onu çok uzaklarda olsa bile sevebilmek, hissedebilmek, onunla el ele tutuşabilmek, onunla omuz omuza yürüyebilmek, ona sevgiyle sarılabilmek ve daha nice şeyleri severek yapabilmektir. Hani sevdiğiniz birini ta içten gelen bir hisle öpmek vardır ya, sevgiyle bakan gözler, sevdiğinin hatalarını affeden kalpler, sevdiğini hatalarıyla kabul eden gönüller vardır ya, işte bunlardır aşkı aşk yapan.

Seven insan sevdiğini değil, sevdiğini mutlu etmek için kendisini değiştirmelidir. Dünyadaki en kutsal duygu aşktır, ona inanabilmek onu yaşayabilmektir. Eğer bu duyguları yaşama hakkına layık görüldüyseniz, sakın bu fırsatı kaçırmayın, çünkü aşk insanın kapısını her zaman çalmaz, hele bir ikinci kez.

Sevmek inanmaktır. Sevmek yaşamaktır. Sevdiğini kendisi gibi, kendisinden de çok duyumsamaktır. Sevmek sevdiği olmaktır. Sevmekte ikilikler kalkar, bir olmalara gidilir. İki ten, iki kalp, iki gönül yoktur sevgide. Tek bir kalp olunur, tek bir yürek olunur. Sevmek paylaşmaktır. Sevdiğiyse sevdiğini paylaşmaktır. Sevdiğiyse kalbini bölüşmektir sevmek. Ki tek kalp olunsun. Sevgide son yoktur. Sevgiler hiçbir zaman son bulmazlar. Biten sevgiler yoktur, bitmiş gibi görünen sevgiler vardır. Vazgeçiş de yoktur sevgide. Yaşandıkça yaşatılır sevilen. Fakat kimi zaman sevgili için kimi zamansa sevginin bir gereği olarak saklanır bu aşklar. Vazgeçiş yoktur, vazgeçmiş gibi görünmek vardır. O yüzden. Sevmekte istemek yoktur. Sevgilinin olduğu yerde son bulur istekler. Bir şey varsa istediğin bu senin için değil, sevgili için istediğindir. Ondandır O'nun adına istersin. O'nu daha sonsuz sevebilmek için istersin.

Sevmek sevgililerin hiçbir sözüne üzülmemeyi öğrenmek demektir. Sevgilinin olum hançerine bile hayır dememektir sevmek. Onun vurusuna, onun tokadına alınmamaktır, sevgiliden gelen her hareketi ve her sözü kabullenmektir. İhanetlere, hainliklere bile üzülmemektir. Sevgiliden gelen ol emrine bile olurum diyebilmektir. Kendi elleriyle kalbini bir bıçak ucuna koymaktır sevmek. Sevmek ölmektir. Sevmek, ölmesini bilmektir. Sevgili için yaşamaktır. Sevmek, vermektir. Sevmek sevdiği için almasını bilmektir. Almamaya yemin ederek vermektir. Fakat almalarda kurtaracaksa sevgiliyi almasını bilmektir sevmek! Sevmek, tükenmektir. Sevmekten olurken tekrar var olmaktır o sevgiden. Sevmek sevgilinin gel deysisine hayır demektir. Sevgilinin aşkıyla boğuşurken, yüzerken o aşk denizinde sevgilinin uzanan eline hayır demektir.

Sevgilinin bakan gözüne bakmamaktır sevmek. Ağlayan gözlere şefkat ve tebessümle yanıt verebilmektir. Sevmek, sevgili olmaktır. Sevgilinin yüzündeki gülücük olmaktır. Onu yasama döndürecek bir damla su olmaktır. Sevmek sevgilinin limanı olmaktır. Sevmek sevdiğinin canı olmaktır. Onun olumu isteyebileceği canı olmaktır. Sevmek yangın olmaktır. Yanmaktır, kor olmaktır. Dağ olmaktır, evren olmaktır. Her şey olmaktır, hiç olmaktır. Alev olup girmektir gönüllere. Sevmek yürümektir gönüllerde. Sevmek güvenmektir. Sevmek onaylanmaktır. Sevmek sevgiliye bir nefes gibi, bir ses gibi yakın olmaktır. Sevmek çok ötelere olsa bile yaşamak ve yakın olmaktır sevgiliye. Yakınlıktır, doğallıktır, özdenliktir sevmek. Yalansızlık, içtenlilik, olumsuzluluktur sevmek. İlk insanın, Havva'nın Adem'in saflığını ve temizliğini, çocuk masumluğunu taşımaktır sevmek. Gözyaşı olmaktır, yağın yağmur olmaktır.

Bir sonbahar mevsiminin sarı yaprağı gibi yalnız olmaktır sevmek. Sevgilisizken sevgiliyi sevmektir. Sevmek üşümektir. Sevgilinin yokluğuna üşümektir. Sevgiliyle her şeyi göze almaktır sevmek. Ki sevgilinin olduğu cehenneme yürümektir. Sevgilinin olmadığı Cennete de gitmemektir sevmek. Sevmek, sevgiliyi cennet etmektir. Sevmek bir olmaktır. Sevmek yaşamaktır ve sevmek, inanmaktır. Sevmek bir başkasının hayatını yaşamaktır. Sevmek sevmesini hak etmektir. Sevmek sevgilinin baktığı yerde, sustuğu yerde olmaktır. Sevmek sevgilisiz geçen gecelerin sabahına varmaktır. Sevmek saz benizli sabahlarda yaşamaktır sevgiliyi.

Sevmek sevmesini bilmektir. Sevmek ölmesini bilmektir. Sevmek, sevmek olmaktır. AŞK olmaktır. Aşk bir kere Aşkın kendisi olmaktır.

10 Özlü Söz

Philip E. Humbert adlı bir psikiyatri profesörü, "İnsanlara mutlu yaşamın anahtarını 10 kuralda toplayacak olsam, hangi deyişleri seçerdim?" diyerek, kapsamlı bir çalışma sonrası bir liste hazırlamış. Humbert, hayatı işte bu 10 özdeyişin penceresinden keşfetmiş:

1. Kendini tanı. (Sokrates)

Kendi içinde yolculuk yap. Günlük tut. Kalbin, gönlün, vicdanın ne diyor? Neyi öne çıkarıyor? Dünyaya bilinçli bakmanın yolu başta bu iç yolculuktan geçiyor.

2. Olduğun gibi görün ya da görüldüğün gibi ol. (Mevlana)

Dürüst ol, adil ol, hakça düşün. İçinden gelen sesin öne çıkardığı değerleri koru. Hayatta bir şeyleri korumak için ayakta kalmazsan, her şey seni düşürür.

3. En yukarıda aşk var. (Aziz Paul)

Sesi müziğe dönüştüren aşktır. Aşk olmazsa, sevgi ilişkileri yoksa, özen eksikse, hayatın kuru bir daldan farkı kalmaz.

4. Dünyayı hayal gücü döndürür (Albert Einstein)

Yaptığımız her şey hayal kurarak başlar. Hayat herkes için; hayalleri gerçekleştirmek ve yapabileceğinin en iyisi, olabileceğinin en güzeli peşinde gitmektir. Bobby Kennedy'nin sözü gibi: Diğerleri dünyaya bakıyor ve "Neden?" diye soruyor. Ben bambaşka bir dünya düşünüyorum ve "Neden olmasın?" diye soruyorum

5. Fazla güzellik göz çıkarmaz. (Mae West)

Güzel hayat doya doya yaşanır. Mutluluk paylaşılır, hayatı sevmeye hissi coşkuyla beraber gelir. Ruhun müziğinde "Haydi bastır, göster kendini" temposu vardır. Kibir değil, coşku!

6. Fırsatlar yakalandıkça çoğalır. (Sun Tzu)

Başarı cesaret ister, başlangıçtaki cesaret sonradan inanca dönüşür. İnanç insanlığa daha iyi hizmet arzusuna dönüştüğünde, fırsatlar yelpazesi yukarı bir seviyede tekrar açılır.

7. Ya yap ya yapma. Denemek yok. (Yoda - Yıldız Savaşları)

Hayat seri hareket, karar ve kararlılık gerektirir. Tereddütte kalanlar geride kalır. Hayatın üstüne gitmezseniz, hayat sizin üstünüze gelir.

8. Mükemmellik, ekleyecek bir şey kalmadığında değil, alınacak bir şey kalmadığında oluşur. (Antoine de St Exupery)

Hayatınızı basitleştirin. Basite indirge, indirge, bir kere daha indirge... O zaman ne kalıyor ona bak. İstekler listenizi kısa tutun. Kısa tutun ki, odaklanabilesiniz. Güneş ışığına büyüteç tutmak gibi konsantre olmazsanız, hayatı yakamazsınız.

9. Kabiliyet yoksa sanatçı olmaz, ama çalışılmadıkça kabiliyet hiçbir işe yaramaz. (Emile Zola)

Ancak akıllı, bilinçli ve odağı şaşmayan çabalar sonrası, olası potansiyelin yapabilecekleri gerçekleşir. Elması yontmadıkça elinizde sadece bir taş parçası vardır.

10. Hayatı yaşamanın iki yolu var. Biri hiçbir şey mucize değilmiş gibi yaşamak. Diğeri her şey mucizeymiş gibi yaşamak. (Albert Einstein)

Şükretmeyi unutmamak gerek.

Bir Kez Daha Düşünün

Merhabalar. Farz edin ki, her sabah hesabınıza 86.400 \$ kredi veren bir bankanız var, ama bir günden diğerine hiç bakiye devretmiyor. Tutarı ne olursa olsun, kullanmadığınız bakiye miktarı her akşam iptal ediliyor. Böyle bir durumda ne yapardınız? Tabii ki son kuruşuna kadar çekerdiniz.

Aslında hepimizin böyle bir bankası var. Adı zaman. Her sabah, hesabınıza 86.400 saniye kredi veriyor. Her akşam ise iyi şeylere yatırım yapmadığınız kısmı silip, hesabınıza zarar kaydediyor. Hiç devretmiyor. Kredi miktarından bir kuruş fazla kullanmıyor. Her gün size yeni bir hesap açıyor. Her akşam günün bakiyesini yakıyor. Eğer günlük depozitolarınızı kullanmadıysanız, bu zarar sizindir. Geriye dönüş yok. Yarından avans çekmek yok. Bugünü, bugünkü depozitonuzla yaşamalısınız. Ona yatırım yapın ki, size sağlık, mutluluk ve başarı olarak geri dönsün. Zaman akıp gidiyor, gününüzü gün etmeye bakın.

1 senenin kıymetini anlayabilmek için sınıfta kalan bir öğrenciye sorun.

1 ayın kıymetini anlayabilmek için prematüre bir bebeği dünyaya getiren anneye sorun.

1 haftanın kıymetini anlayabilmek için haftalık bir derginin editörüne sorun.

1 dakikanın kıymetini anlayabilmek için treni henüz kaçırmış bir kişiye sorun.

1 saniyenin kıymetini anlayabilmek için kazayı kıl payı atlatmış bir kişiye sorun.

1 milisaniyenin kıymetini anlayabilmek için olimpiyatlarda gümüş madalya kazanan kişiye sorun.

Sahip olduğunuz her anı değerlendirin. Daha fazla değer verin, çünkü onu çok özel biriyle, zamanınızı harcamaya değecek kadar özel biriyle paylaştınız. Şunu unutmayalım ki zaman hiç kimseyi beklemez. Dün artık mazi oldu, yarın ise belirsiz, bugün ise avuçlarınızın içinde, bize sunulmuş bir armağandır.

Gerçek Fakirlik

Günlerden bir gün bir baba ve zengin ailesi oğlunu köye götürdü. Bu yolculuğun tek amacı vardı, insanların ne kadar fakir olabileceklerini oğluna göstermek. Çok fakir bir ailenin çiftliğinde bir gece ve gün geçirdiler. Yolculuktan döndüklerinde baba oğluna sordu,

- İnsanların ne kadar fakir olabildiklerini gördün mü?

- Evet.

- Ne öğrendin peki?

- Şunu gördüm. Bizim evde bir köpeğimiz var, onlarınsa dört. Bizim bahçenin ortasına kadar uzanan bir havuzumuz var, onlarınsa sonu olmayan bir dereleri. Bizim bahçemizde ithal lambalar var, onlarınsa yıldızları. Bizim görüş alanımız ön avluya kadar, onlarsa bütün bir ufku görüyorlar.

Oğlu sözünü bitirdiğinde babası söyleyecek bir şey bulamadı. Oğlu ekledi:

- Teşekkürler baba, ne kadar fakir olduğumuzu gösterdiğin için.

Annelerimizden Ne Öğrendik?

- İyi yapılmış bir işi takdir etmeyi: Bana bakın, gidin birbirinizi dışarıda gebertin, evi daha yeni temizledim.

- Duaların gücünü: Yat kalk dua et ki baban müzik setinin bozulduğunu fark etmedi.

- Zamana karşı yarışmayı: O oyuncaklarını topla yoksa bir tekme attığım gibi hepsini karşı sahilden toplarsın.

- Mantıklı düşünmeyi: Ben öyle diyorsam öyledir.

- İleri görüşlü olmayı: Çıkmadan önce temiz bir çamaşır giy. Yolda Allah korusun başına bir şey gelir kirli çamaşır ile etrafa rezil olursun.

- Hayatın trajikomik yanlarını: Sen daha orda gülmeye devam et, birazdan ben seni tam güldüreceğim.

- Hayatın çelişkilerle dolu olduğunu: Kapa çeneni ve çorbanı iç.

- Dayanıklı olmayı: O ispanak bitene kadar sofradan kalkmak yok.

- Hava raporu tahmini yapmayı: Şu dağınıklığa bak. Yabancı biri görse odanın ortasından kasırga geçmiş sanır.
- Abartmayı: Sana 500 bin defa söyledim kirli ayakkabılarını içeri girme diye.
- Davranış psikolojisini: Babana çekeceğine biraz bana çekseydin ne olurdu.
- Olağanüstü durumlara hazırlıklı olmayı: Dinleme bakalım anne sözü dinleme. Kafana meteor düşecek kenara çekil diye bağırırsam onu bile dinlemezsin di mi?
- Kıskanmayı: Dünyada senin annen baban gibi mükemmel bir aileye sahip olmayan, kaç milyon çocuk var biliyor musun?
- Sabırlı olmayı: Baban eve gelsin, sen görürsün.
- Hakkımızı alacağımızı: Eve vardığımızda ben bilirim sana yapacağımı.
- Diyalog kurmayı: Sana bir şey sorduğumda cevap ver. / Ne söyleyeyim anne? / Sus, bana cevap verme.
- Tıp bilgilerini: Gözlerini şaşı yaparken bir gün öyle kalıvereceksin.
- Olgun olmayı: Bu tabağın hepsini bitirmezsen asla büyüyemezsin.
- Genetik bilgileri: Sen de o lanet olası babana çektin.
- Bilgeliği: Benim yaşıma gel de anlarsın o zaman.
- Adaleti: Bir gün senin de çocukların olacak. İnşallah onlar da sana senin şimdi bana yaptıklarını yaparlar.

Kınalı Murat

Yer Çanakkale. 3. Tabur'da, başı kınalı bir er, tabur komutanı Sabri Beyin dikkatini çeker. Kınanın sebebini sorar. Yozgatlı Murat mahcup olur, boynunu büker. Hemen annesine yazar:

- Kardeşlerimin başına kına yakma anne, mahcup oldum zabıt efendi sorduğunda

Annesi cevap verir:

- Ey oğlum, gözümün nuru Murat'ım. Zabıt efendiye selam söyle, biz kurbanlık koçları kınalar öyle kurban ederiz. Sen dört kardeşin arasında kurbanısın. Sen İsmail'sin. Sen orada şehit olacaksın inşallah. Kurbanlık koçlar nasıl kınalanırsa, ben de onun için senin saçını kınalayıp gönderdim.

Kınalı Murat, mektubu almadan kurban olur.

Bambu Ağacının Düşündürdükleri

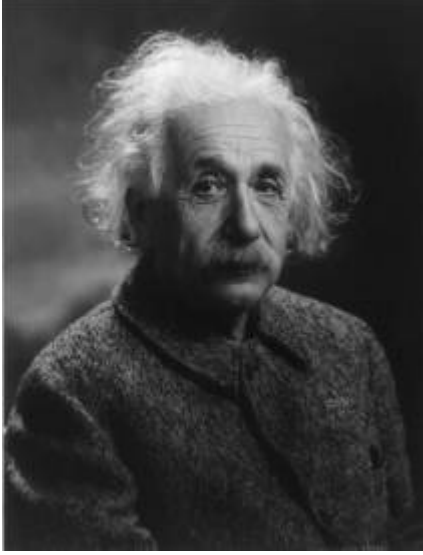
Çin Bambu ağacının yetişmesi, olumlu ısrar için güzel bir örnektir. Çinliler bu ağacı şöyle yetiştirir:

Önce ağacın tohumu ekilir, sulanır ve gübrenir. Birinci yıl tohumda herhangi bir değişiklik olmaz. Tohum yeniden sulanıp gübrenir. Bambu ağacı ikinci yılda da toprağın dışına filiz vermez. Üçüncü ve dördüncü yıllarda her yıl yapılan işlem tekrar edilerek bambu tohumu sulanır ve gübrenir. Fakat inatçı tohum bu yılda da filiz vermez. Çinliler büyük bir sabırla beşinci yılda da bambuya su ve gübre vermeye devam ederler. Nihayet beşinci yılın sonlarına doğru bambu yeşermeye başlar ve altı hafta gibi kısa bir sürede yaklaşık 27 metre boyuna ulaşır.

Akla gelen ilk soru şudur. Çin bambu ağacı 27 metre boyuna altı hafta da mı yoksa beş yılda mı ulaşmıştır? Bu sorunun cevabı tabii ki beş yıldır. Büyük bir sabırla ve ısrarla tohum beş yıl süresince sulanıp gübrelenmeseydi ağacın büyümesinden hatta var olmasından söz edebilir miydik?

Bir başarının şartları her zaman çok basittir. Bir süre için çalışın, bir süre tahammül edin. Her zaman inanın ve hiçbir zaman geri dönmeyin...

Albert Einstein

Bir üniversite profesörü öğrencilerine su soruyu sorar:

- Var olan her şeyi Tanrı mı yarattı?

Cesur bir öğrenci ayağa kalkar ve yanıtlar.

- Evet her şeyi Tanrı yarattı!

Profesör sorusunu yineler ve öğrenci yine evet efendim diye yanıtlar. Profesör devam eder:

- Eğer her şeyi yaratan Tanrı ise ve şeytan var olduğuna göre şeytani da Tanrı yaratmış olur ve çalışmalarımızda uyguladığımız kesinleştirme prensibine göre de Tanrı şeytandır. Öğrenci böyle bir önerme karşısında şaşırır ve yerine oturur. Profesör ise öğrencilerine bir kez daha Tanrı'nın içindeki kaderin bir efsane olduğunu kanıtlamaktan ötürü oldukça mutludur. Bu arada bir öğrenci ayağa kalkar:

- Bir soru sorabilir miyim profesör?

Profesörde sorabileceğini söyler. Öğrenci ayağa kalkar:

- Soğuk var mıdır, diye sorar.

- Nasıl bir soru bu böyle, tabii ki vardır diye yanıtlar. Sen hiç soğuktan üşümedin mi?

- Aslında, fizik yasalarına göre soğuk yoktur; yaşamda / realitede biz soğuğu sıcaklığın yokluğu olarak düşünürüz. Herkes veya nesnelere o enerji oradaysa veya bir şekilde enerji iletiyorsa onu deneyimler. Örneğin, Absolute 0 (-460 derece F) sıcaklığın kesin yokluğudur (hiç olmadığı seviyedir). Tüm maddelerin bu seviyede reaksiyon verme özellikleri bozulur ve değişir. Soğuk yoktur, o yalnızca sıcaklığın yokluğunda duyumsadıklarımızı tarif etmek için yarattığımız bir kelimedir der ve devam eder.

- Profesör, karanlık var mıdır?

- Tabii ki vardır.

- Korkarım gene yanılıyorsunuz efendim. Çünkü, karanlık da yoktur. Yaşamda / realitede karanlık ışığın yokluğudur. Biz ışık üzerinde çalışabiliriz ama karanlığı çalışamayız. Gerçekte, biz Newton'un prizmasını kullanarak beyaz ışığı kırar ve renklerin çeşitli dalga uzunlukları üzerinde çalışabiliriz. Ancak karanlığı ölçemeyiz. Bir basit ışık isini karanlık bir mekanı aydınlatarak karanlığı kırmış olur yani karanlığı geçersiz kılar. Siz belli bir mekanın/uzayın ne kadar karanlık olduğundan nasıl emin olursunuz? Işığın miktarını ölçersiniz. Bu doğrudur değil mi? Karanlık insanlık tarafından, ışığın olmadığı yer/meکان için kullanılan bir kelimedir.

Son olarak öğrenci profesöre tekrar sorar:

- Efendim şeytan var mıdır?

Bu kez profesör pek emin olamamakla birlikte yanıtlar:

- Tabii ki, açıkladığım gibi, biz onu her gün, her yerde onu görürüz. Şeytan / kötülük bir kişinin başka bir kişiye her gün sergilediği insanlıksızlığının bir örneğidir. O, dünyadaki islenmiş tüm suçlarda, şiddette yer alır. Bunların tümü şeytanın kendisinden başka bir şey de değildir, der.

Öğrenci devam eder:

- Şeytan yoktur efendim. Yani o kendi başına yoktur. Şeytan basit olarak Tanrının yokluğudur. O aynen karanlık ve soğuk ta olduğu gibi insanın tanrının yokluğunu tarif etmek üzere yarattığı bir kelimedendir ibarettir. Tanrı şeytani yaratmadı. Şeytan / kötülük insanın tanrısal sevgiyi yüreğinde duyumsamadığı zaman deneyimlerinin bir sonucudur. O aynen sıcaklığın olmadığı yere gelen soğuk ya da ışığın olmadığı yere gelen karanlık gibidir.

Profesör yerine oturur. Genç öğrencinin adı Albert Einstein'dir.

Çocuğunuzdan Size Bir Mektup

Sevgili anneciğim, sevgili babacığim. Bütün duygu ve düşüncelerimi dile getirebilseydim, size şunları söylemek isterdim:

Sürekli bir büyüme ve değişme içindeyim. Sizin çocuğunuz olsam da, sizden ayrı bir kişilik geliştiriyorum. Beni tanımaya ve anlamaya çalışın. Deneme ile öğrenirim. Bana ayak uydurmakta güçlük çekebilirsiniz. Oyunda, arkadaşlıkta ve uğraşlarımda özgürlük tanıyın. Beni her zaman her yerde koruyup horlamayın. Davranışlarımdan sonuçlarını kendim görürsem, daha iyi öğrenirim. Bırakın, kendi işimi, kendim göreyim.

Büyüdüğümü başka nasıl anlarım yoksa. Büyümeyi çok istiyorsam da, ara sıra yaşımdan küçük davranmaktan kendimi alamıyorum. Bunu önemsemeyin, ama beni şımartmayın da. Hep çocuk kalmak isterim sonra. Her istediğimi elde edemeyeceğimi biliyorum. Ancak siz verdikçe, almadan edemiyorum. Bana yerli, yersiz söz de

vermeyin. Sözünüzü tutmayınca, sizlere güvenim azalıyor. Bana kesin ve davranmaktan çekinmeyin. Yoldan saptığımı görünce beni sınırlayın. Koyduğunuz kurallar ve yasakların hepsini beğendiğimi söyleyemem. Ancak, hiç kısıtlamayınca, ne yapacağımı şaşırıyorum. Tutarsız davrandığınızı görünce, hem bocalıyor, hem de bundan yararlanmadan yapamıyorum. Öğütlerinizden çok, davranışlarınızdan etkilendiğimi unutmayın. Beni eğitirken ara sıra yanlışlar yapabilirsiniz. Bunları çabuk unuturum. Ancak birbirinize saygı ve sevginizin azaldığını görmek beni yaralar ve sürekli tedirgin eder.

Çok konuşup, çok bağırmanın. Yüksek sesle söylenenleri ben pek duymam. Yumuşak ve kesin sözler bende daha iyi bir iz bırakır. "Ben senin yaşındayken" diye başlayan söylevleri hep kulak ardına atarım. Küçük yanlışlarımı büyük suçmuş gibi başıma kakmayın. Bana yanılma payı bırakın. Beni yaramazlıklarım için kötü çocukmuşum gibi yargılamayın. Yanlış davranışım üzerinde durup düzeltin. Ceza vermeden önce beni dinleyin. Suçumu aşmadığı sürece, cezama katlanabilirim. Beni dinleyin. Öğrenmeye en yakın olduğum anlar, soru sorduğum anlardır. Açıklamalarınız kısa ve özlü olsun. Beni yeteneklerimin üstünde işlere zorlamayın. Ancak başarabileceğim işleri yapmamı bekleyin. Bana güvendiğinizi belli edin. Beni destekleyin, hiç değilse, çabamı övün. Beni başkaları ile karşılaştırmayın. Umutsuzluğa kapılıyorum. Benden yaşımın üstünde olgunluk beklemeyin. Bütün kuralları birden öğretmeye kalkmayın.

Bana süre tanıyın. Yüzde yüz dürüst davranmadığımı gördüğünüzde ürkmeyin. Beni köşeye sıkıştırmayın. Yalana sığınmak zorunda kalırım. Sizi çok bunaltsam da, soğukkanlılığınızı yitirmeyin. Kızgınlığınızı haklı görebilirim, ama beni aşağılamayın. Hele başkalarının yanında onurumu kırmayın. Unutmayın ki, bende sizi başkalarının önünde güç durumda bırakabilirim. Bana haksızlık ettiğinizi anlayınca, açıklamaktan çekinmeyin. Özür dilediğiniz, size olan sevgimi azaltmaz, tersine, beni size daha çok yaklaştırır. Aslında ben sizleri olduğunuzdan daha iyi görüyorum. Bana kendinizi yanılmaz ve erişilmez göstermeye çabalamayın. Yanıldığınızı görünce üzüntüm büyük olur. Bana verdikleriniz yanında benden istediklerinizin zor olmadığını da biliyorum. Yukarıda sıraladığım istekler size çok geldiye, birçoğundan vazgeçebilirim, yeter ki beni ben olarak seveceğinize olan inancım sarsılmasın.

Benden "örnek çocuk" olmamı istemezseniz, ben de sizden kusursuz anne-baba olmanızı beklemem, sevecen ve anlayışlı olmanız bana yeter. Sizin çocuğunuz olarak doğmak elimde değildi. Fakat seçme hakkım olsaydı, sizden başka kimsenin çocuğu olmak istemezdim.

Sizi seviyorum. Çocuğunuz.

Yanlış Telefon

Numarayı çevirirken, nasıl oldu bilmiyorum ama çevirdiğim numaranın yanlış olduğunu bilmeme karşın telefonu kapatmadan hattın öteki ucundan yanıt verilmesini bekledim. Yaşlı bir adam aksi bir ses tonuyla yanıt verdi.

- Yanlış numara, dedi ve telefonu yüzüme kapattı.

Canım sıkkın, aynı numarayı bir daha çevirdim. Aynı ses:

- Size yanlış dedim, dedi ve yine telefonu yüzüme kapattı.

Yanlış bir numara çevirdiğimi nereden biliyordu? Bir polis çevresinde olan bitene karşı her zaman ilgili olmak konusunda eğitim görür. Hiç düşünmeden aynı numarayı üçüncü kez çevirdim.

- Yeter artık, dedi adam. Yine sen misin?

- Evet, dedim. Daha ağzımı bile açmadan yanlış numarayı çevirdiğimi nereden biliyorsunuz?

- Bunu da sen bul, diyerek telefonu tekrar yüzüme kapattı.

Oturduğum yerde ahize elimde kalakaldım. Sonra büyük bir kararlılıkla adamı bir daha aradım.

- Buldun mu, dedi.

- Aklıma bir tek şey geliyor. Sizi kimse aramaz.

- Tamam buldun, dedi ve telefonu dördüncü kez yüzüme kapattı

Sinirlerim gevşediği için, gülererek aradım adamı bu kez.

- Şimdi ne istiyorsun, diye sordu.

- Yalnızca bir merhaba demek istedim.

- Merhaba mı, diye sordu adam şaşkınlığını gizleyemeden. Neden?

- Ne bileyim. Sizi kimse aramıyorsa, bari ben arayayım dedim.

- Peki. Merhaba. Kimsiniz?

Sonunda başarmıştım. Meraklanma sırası ondaydı. Kendimi tanıttıktan sonra, ona kim olduğunu sordum. Adını söyledikten sonra:

- 88 yaşındayım ve son 20 yıldır bir günde telefonla bu kadar aranmamıştım yanlışlıkla olsa da, dedi.

Gülmeye başladık ve yaklaşık on dakika sohbet ettik. Ne ailesi ne de bir arkadaşı vardı. Yakınlarının tümü ölmüştü. Asansör görevlisi olarak çalıştığı günlere ilişkin anılarından söz ederken sesi çok içten geliyordu. Kendisini tekrar arama konusunda izin istedim.

- Neden böyle bir şey yapmak istiyorsun, diye sorarken şaşkınlığını saklayamıyordu.

- Ne bileyim. Telefon arkadaşı olabiliriz, hani şu mektup arkadaşları gibi.

Tereddüt etti. Yeni bir arkadaşım olmasının bence bir sakıncası yok dedi. Sesi oldukça duyarlıydı bu kez. Ertesi gün ve sonraki günlerde onu yeniden aradım. Sohbeti tatlıydı. Bana Birinci ve İkinci Dünya Savaşı anılarından, öteki tarihi olaylardan söz etti.

Ona evimin ve ofisimin telefon numaralarını verdim. O da beni arayabilecekti. Aradı da. Hemen hemen her gün. Yalnız ve yaşlı bir adama iyilik yapmak değildi amacım yalnızca. Onunla konuşmak benim için önemliydi, çünkü benim yaşamımda da büyük bir boşluk vardı. Yetimhanelerde, bakıcı ailelerin yanında büyümüştüm, hiç babam olmamıştı. Zamanla onu baba gibi görmeye başladım. Ona işimden, üniversitedeki derslerimden söz ediyordum.

Yaşamımda psikolojik danışmanım rolünü üstlenmişti. Üstlerimden biriyle aramdaki anlaşmazlıktan söz ederken, yeni arkadaşşıma, onunla aramdaki bu sorunu bir an önce çözmem gerekiyor dedim.

- Acelen ne, diye uyardı beni. Bırak aranızdaki olaylar biraz yatışsın. Benim yaşşıma geldiğinde, zamanın pek çok şeyin ilacı olduğunu anlıyorsun. İşler kötüye giderse, o zaman konuş onunla.

Uzun bir sessizlikten sonra:

- Biliyorsun, dedi sakın bir sesle. Seninle kendi oğlumla konuşuyormuşum gibi konuşuyorum. Her zaman bir ailem ve çocuklarım olmasını istedim. Bu duygunun ne olduğunu anlayamayacak denli gençsin.

Hayır değildim. Ben de hep bir ailem ve bir babam olsun istemiştım. Fakat ona hiçbir şey söylemedim. Çok uzun zamandır yüreğimde taşıdığım acıyı daha fazla taşıyamamaktan korktum. Bir akşam 89. doğum gününün yaklaşmakta olduğunu söyledi.

Kendi ellerimle hemen çok büyük bir doğum günü kartı hazırladım. Kartın üzerinde bir doğum günü pastası ve 89 tane mum vardı. Tüm iş arkadaşlarımdan kartı imzalamalarını istedim. Yaklaşık yüz imza oldu kartta. Bundan çok hoşlanacağımdan emindim. Dört aydır telefonda sohbet ediyorduk, artık yüz yüze gelmemizin zamanı gelmişti. Doğum günü kartını kendi elimle götürmeye karar verdim. Kendisini ziyarete gideceğimi söylemedim. Sürpriz yapmak istiyordum. Telefon rehberinden adresini buldum ve oturduğu apartmana gidip, arabamı sokağının başına park ettim. Apartmana girdiğimde postacı elindeki mektupları ayırıyordu. Adının yazılı olduğu posta kutusunu denetlerken postacı doğru yerde olduğumu işaret etti başıyla. Yüreğim heyecanla çarpıyordu. Acaba telefonda kurulan aramızdaki kimyasal yaklaşım, yüz yüze de kurulacak mıydı? İçimden bir kuşku duygusu gelip geçti. Belki de babamın beni reddettiği gibi o da ret edecekti. Kapısını çaldım. Yanıt gelmeyince daha hızlı çaldım. Postacı başını kaldırıp bana baktı ve "kimse yok" dedi.

Evet dedim. Kendimi biraz tuhaf duyumsuyordum. Telefonu yanıtlaması ne denli uzun sürüyorsa, kapıyı açması da.

- Akrabası mısınız, diye sordu postacı.

- Hayır, arkadaşşıyım yalnızca.

- Çok üzgünüm dedi üzgün bir sesle. Bay Meth önceki gün öldü.

- Öldü mü?

Şaşkınlık içindeydim, inanamıyordum bir türlü duyduklarıma. Sonra kendimi toparladım, postacıya teşekkür ettim ve dışarıya çıktım. Arabaya doğru yürürken gözlerim yaşlarla doluydu. Yaşamlarımızdaki güzelliklerin ardına varmak kimi zaman ani ve beklenmedik bir olayla olanaklıdır. Şimdi yaşamımda ilk kez, birbirimize ne denli yakın olduğumuzu anladım. Her şey ne denli de kolay olmuştu; bir dahaki sefere kendime yakın bir arkadaşşı çok daha kolay bulacaktım. Yavaş yavaş bir sıcaklık kapladı bedenimi. Birden sanki onun ters sesini duydum. Yanlış numara! Sonra kendisini neden bir daha aramak istediğimi sorması geldi aklıma. Yüksek sesle Çünkü sen benim için önemlisin dedim. Çünkü ben senin arkadaşşıyım.

Açılmamış doğum günü kartını arabamın arka koltuğuna koydum ve direksiyona geçtim. Arabamı çalıştırmadan arkama döndüm bu kez fısıldadım:

- Ben yanlış numara çevirmedim. Sen benim arkadaşşımdın.

Jennings Michael Burch

Hamiyet

Öğretmenimiz; "mektuba önce nereden yazdığınızı yazarak başlanır" demişti. Ben sana mektubumu, bahçemizdeki dut ağacının üstünde yazıyorum. Biliyorsun, sen okula giderken bu ağacın altından geçersin. Mektubumu ağaçtan ya önüne atacağım, ya da sınıfta gizlice çantana koyacağım. Postaya atamam, ağabeyim postanede çalışıyor. Kapının eşliğine de bırakamam, annen yakalar. Bir arkadaşınla göndersem, bütün sınıfa yayar. Derste mektup yazmayı öğrendikten sonra, ilk mektubumu sana yazmaya karar verdim. Hem öğretmenimiz; "insanlar, sevdiklerine mektup yazarlar" demedi mi? Benim en çok sevdiğim sensin. Annemi, babamı, ağabeyimi, takla atan paçalı güvercinlerimi de seviyorum ama, onlarla her gün konuşuyorum. Zaten her şeyi biliyorlar, ne anlatabilirim ki. Güvercinlerde mektup okuyamaz ama götürürlermiş, bir kitapta okumuştum ama ben güvercinlerime bunu öğretmedim.

Sen müdürün kızı Gülçin'den, Kaymakamın kızı Gülnur'dan, komşumuzun kızı Süheyla'dan, daha güzelsin. Onların saçları siyah, seninki sarı, onların gözleri kara, seninki mavi. Sen hızlı koşuyorsun, daha iyi ip atlıyorsun. Saklambaç oyununda en iyi sen saklanıyorsun, ebe olunca herkesi sobeliyorsun. Sakızınla en büyük balonu sen şişiriyorsun, en uzağa sen tükürüyorsun. Dün sarı Sadi ile yazı tura attık, seni ben kazandım, sevgilim olacaksın.

Sizin evinizin önünden geçerken, ağabeyin yolunu kesip, misketlerimi alıyor. Komşunuzun köpeği beni görünce havlayıp, kovalıyor. Onlara tembih et. O iyi çocuk de! Bir daha

yapmasınlar. Biliyorsun, maçlarda en çok golü ben atarım, en hızlı bisiklete ben binirim. Sapanımla üç kuş vurdum, Hatice teyzenin camını kırdım. Hem benim ağabeyim, senin ağabeyini döver. Benim babamın dükkanı, senin babanın dükkanından büyük. Bizim bahçemizde dut ağacı var, sizin bahçenizde yok, kirazınız da kurtlu.

Biliyorsun, senin annenle, benim annem arkadaş, gezmeye beraber gidiyorlar. Annen beni her gördüğünde başımı okşar, şeker verir. Babam, hep müşterilerimi alıyor diye babanı sevmez ama her gün tavla oynarlar. Biliyor musun? Senin ağabeyinle, benim ağabeyim birlikte sinemaya gidip, gizlice sigara içiyorlar. Dünkü mahalle kavgasında ağabeyim, senin ağabeyini döven çocuğun burnunu kanattı.

Sevgilim olursan, sana her gün sakız vereceğim. Okul kantininden gazoz alacağım, iki bisküvi ile yaptığımız kıstırmanın arasına çift lokum koyacağım. Söz! Saçını çekmeyeceğim, arkandan itmeyeceğim, çantayı ben taşıyacağım. Seni bisikletime bindireceğim, saklambaçta ebe olunca seni sobelemeyeceğim. İp atlarken, ipi çekip eteğini açmayacağım. Bu dediklerimi yapmazsam, beni şeytan çarpsın.

Hamiyet! Seni geçen hafta sinemada oynayan filmdeki oğlan gibi öpsem kızarmısın? Oğlanlar kızların niçin dudaklarından öpüyor bilmiyorum. Ben olsam yanaklarını öperdim. Fakat gene de merak ediyorum, dudakların çikolata mı, nane şekeri tadında mı? Neden uzun öpüyorlar? Yoksa kızların dudakları çok mu tatlı?

Mektubumu okuduktan sonra hemen yırt veya yak! Arkadaşlarına gösterme! Öğretmene şikayet etme! Sizin kiler yakalarsa, babama söylerler benim kemiklerimi kırar. Arkadaşlarım duyarsa benimle dalga geçerler. Sen de bana sevgilim diye mektup yazarsan, gazoz kapaklarımı sakladığım yere koy. Sen benim gizli hazinemini yerini biliyorsun. Ben oradan alırım. Büyüğünce seni gelin yapacağım, sana izci sözü veriyorum.

Sepet sepet yumurta

Sakın beni unutma

Karaoğlan

Anlamı Büyük Sayılar

Yaşamda bir kez gitti mi dönmeyen üç değer: Zaman, sözcükler, fırsat.

Yaşamda hiç bir zaman yitirilmemesi gereken üç değer: Barış, umut, dürüstlük.

Yaşamda, üzerinde yüklenilen üç dayanak: Sevgi, kendine güven, dostluklar.

Yaşamda sürekliliğine güvenilmeyen üç değer: Başarı, sağlık, zenginlik.

Yaşamda kişiyi geliştiren üç değer: Çok çalışma, içtenlik, azim.

Yaşamda kişiyi körelten üç öge: Cesaretsizlik, gurur, öfke.

Yaşamda önemli altı sözcük: Ben hatalıydım, bu gerçeği kabul ediyorum.

Yaşamda önemli beş sözcük: Gerçekten harika bir iş başardın.

Yaşamda önemli dört sözcük: Bu konuda ne düşünüyorsun?

Yaşamda önemli üç sözcük: Sana yardımcı olayım.

Yaşamda önemli iki sözcük: Teşekkür ederim.

Yaşamda en az önemli tek sözcük: Ben.

Anne Televizyonun Karnı Aç

Bir dostum anlatmıştı. Tanıdıklarının evlerinde televizyon arızalanmış. Tamirci gelip TV'nin arkasını açmış ve bir dolu küflenmiş ekmek kırıntısı bulmuş. Tabii kimin yaptığını hemen anlamışlar. Evin dört yaşındaki yaramaz kızı. Böyle bir durumda genelde çocuk azarlanır, hatta bazen öfkeli bir tavır ile bir daha bu tür davranışlarda bulunmaması öğütlenir. Fakat anne öyle yapmamış, çocuğuyla konuşmayı denemiş ve öğrendiklerinden sonra hüngür hüngür ağlamaya başlamış.

Çocuk ekranda Afrika'daki aç çocukları gördükçe mutfaktan ekmek alıp TV'nin açık bulunduğu tek yerinden, arkasındaki ızgaralardan içeri atıyormuş.

Gökten üç elma düşmüş. Birincisi, içindeki çocuğu yaşatmayı bilenlere. İkincisi, davranmadan önce dinleyip düşünenlere. Üçüncüsü ise özündeki sevgiyi ve umudu hiç kaybetmeyenlere...

Eğer Sen

Eğer, herkes kendini kaybedip seni suçladığı zaman, sen soğukkanlılığını koruyabilirsen;

Eğer, herkes senden kuşkulandığında sen kendine güvenip tüm şüpheleri hoşgörülle karşılayabilirsen;

Eğer, sabırla bekleyebilir ve beklemekten yorulmazsan; ya da iftiraya uğradığında yalana yalanla karşılık vermezsen ve kin tutana kin duymazsan;

Eğer, düşlere kapılmadan düş kurabilir; düşünebildiğin halde düşüncelerinin kölesi olmazsan ve aynı zamanda ne çok uysal olup ne de çok akıllıca bir tavırla konuşmazsan;

Eğer, ne kazandım diye sevinir, ne yıkıldım diye yerinir, ikisini de karşılayıp yüzleşebilirsen; ömür verdiğin şeylerin yıkılışını seyredebilir ve yılmadan onu yine kurmaya çalışırsan;

Eğer, iş işten geçtikten sonra yüreğini ve bedenini bütün direncinle seferber edebilip herkesin vazgeçtiği noktada, sen amacına yönelebilirsen;

Eğer, herkesle birlikte olup da erdemli kalabilirsen, ya da krallarla dolaştığın halde gururlanıp benliğini ve dostlarını unutmazsan;

Eğer, ne sevgili dostların ne de düşmanların seni incitmezse ve kimseyi hem küçümsemez, hem de kimseye bağımlı olmamayı başarabilirsen;

Eğer, her gününün her saatini, her dakikanın her saniyesini iç rahatlığıyla yaşayabilirsen, bütün dünya senin olur yavrum. Artık adam olduğunu düşünebilirsin.

Rudyard Kipling

Eski Bir Tapınak Yazıtı

Gürültü, patırtının ortasında sükunetle dolaş; sessizliğin içinde huzur bulunduğunu unutma. Başka türlü davranmak açıkça gerekmedikçe herkesle dost olaya çalış. Sana bir kötülük yapıldığında verebileceğin en iyi karşılık unutmak olsun.

Bağışla ve unut. Ancak kimseye teslim olma, içten ol; telaşsız, kısa ve açık seçik konuş. Başkalarına da kulak ver. Aptal ve cahil oldukları zaman bile dinle onları; çünkü dünyada herkesin anlatacak bir öyküsü vardır.

Yalnız planların değil, başarılarının da tadını çıkarmaya çalış. İşinle ne kadar küçük olursa olsun ilgilen; hayattaki dayanağın odur. Seveceğin bir iş seçersen, yaşamında bir an bile çalışmış ve yorulmuş olmazsın. İşini öyle sev ki, başarıların, bedenini ve yüreğini güçlendirirken verdiklerinle de yepyeni hayatlar başlatmış olacaksın.

Olduğun gibi görün ve görüdüğün gibi ol. Sevmediğin zaman sever gibi yapma. Çevrene önerilerde bulun ama hükmetme. İnsanları

yargılasan onları sevmeye zamanın kalmaz. Unutma ki, insanlığın yüzyıllardır öğrendikleri, sonsuz uzunlukta bir kumsaldaki tek bir kum tanecikinden daha fazla değerlidir.

Aşka burun kıvrırma sakın; onu küçümsersen sen de besinsiz kalırsın, küçülürsün. O yoğun sevgi çöl ortasındaki yemyeşil bir bahçe gibidir. O bahçeye layık bir bahçıvan olabilmek için her bitkinin sürekli bakıma ihtiyacı olduğunu unutma.

Kaybetmeyi ahlaksız bir kazanca tercih et. İlkinin acısı bir an, ötekinin vicdan azabı bir ömür boyu sürer. Bazı idealler o kadar değerlidir ki, o yolda mağlup olman bile zafer sayılır. Bu dünyada bırakabileceğin en iyi miras dürüstlüktür.

Yılların geçmesine öfkelenme; gelişine yakışan şeyleri gülümseyerek teslim et geçmişe.

Yapamayacağın şeylerin yapabileceklerini engellemesine izin verme. Rüzgarın yönünü değiştiremediğin zaman, yelkenlerini rüzgara göre ayarla. Çünkü dünya, karşılaştığın fırtınalarla değil, gemiyi limana getirip getiremediğinle ilgilenir. Ara sıra isyana yönelecek olsan da hatırla ki, evreni yargılamak imkansızdır. Onun için kavgalarını sürdürürken bile kendi kendinle barış içinde ol.

Hatırlar mısın doğduğun zamanları? Sen ağlarken herkes sevinçle gülüyordu. Öyle bir ömür geçir ki, herkes ağlasın öldüğünde, sen mutlulukla gülümse. Sabırlı, sevecen, erdemli ol. Eninde sonunda bütün servetin sensin. Görmeye çalış ki, bütün pisliğine ve kalleşliğine rağmen dünya yine de insanoğlunun biricik güzel mekanıdır.

Olur Ya Unutursam

Yağmurlu ve soğuk bir kış günü, yırtık pırtık paltolar giymiş iki çocuk kapımı çaldı.

- Eski gazeteniz var mı, bayan?

Çok işim vardı. Önce hayır demek istedim, ama ayaklarına gözüm ilişince sustum. İkisinin de ayaklarında eski sandaletler vardı ve ayakları su içindeydi.

- İçeri girin de size kakao yapayım, dedim.

Hiç konuşmuyorlardı. Islak ayakkabıları halıda iz bırakmıştı. Kakaonun yanında reçel ekmek de hazırladım onlara, belki dışarıdaki soğuğu unutturabilir, azıcık da olsa ısıtabilirdim minikleri. Onlar şöminenin önünde karınlarını doyururken ben de mutfağa döndüm ve yarıda bıraktığım işleri yapmaya koyuldum. Oturma odasında ki sessizlik dikkatimi çekti. Bir an kafamı uzattım içeriye küçük kız elindeki boş fincana bakıyordu. Erkek çocuğu bana döndü ve sordu:

- Bayan, siz zengin misiniz?

- Zengin mi? Yo hayır.

Gözlerim bir an ayağımdaki eski terliklere kaydı. Kız elindeki fincanı tabağına dikkatle yerleştirdi.

- Sizin fincanlarınız ve fincan tabaklarınız takım.

Sesindeki açlık, karın açlığına benzemiyordu. Sonra gazetelerini alıp çıktılar dışarıdaki soğuğa. Teşekkür bile etmemişlerdi, ama buna gerek yoktu. Teşekkür etmekten daha öte bir şey yapmışlardı. Düz mavi fincanlarım ve fincan tabaklarım takımdı. Pişirdiğim patateslerin tadına baktım.

Sıcacık patatesler. Başımızı sokacak evimiz vardı. Bir eşim vardı ve eşimin de bir işi, bunlar da fincanlarım ve fincan tabaklarım gibi uyum içindeydi. Sandalyeleri şöminenin önünden kaldırıp, yerlerine yerleştirdim. Çocukların sandaletlerinin çamur izleri halının üzerindeydi hala.

Silmedim ayak izlerini. Silmeyeceğim de. Olur ya; unutuveririm ne denli zengin olduğumu. Siz sakın unutmayın ne kadar zengin olduğunuzu. Ben unutmayacağım.

Dosttan gelen bu nefis öyküye yakışan nefis bir Arap özdeyişi:

- Ayakkabım yok diye üzülüyordum; ta ki ayaksız bir insan görene kadar.

Rekabet Doğada da Var

Her sabah bir ceylan uyanır Afrika'da,

Kafasında tek bir düşünce vardır.

En hızlı koşan aslandan daha hızlı koşabilmek.

Yoksa aslana yem olacaktır.

Her sabah bir aslan uyanır Afrika'da,
Kafasında tek bir düşünce vardır.
En yavaş koşan ceylandan daha hızlı koşabilmek
Yoksa açlıktan ölecektir.
İster aslan olun, ister ceylan olun, hiç önemi yok
Yeter ki güneş doğduğunda koşuyor olmanız gerektiğini,
Hem de bir önceki günden daha hızlı koşuyor olmanız gerektiğini bilin.

Bir önceki günden daha hızlı koşmanız gerekmektedir.
Çünkü eğer aslansanız;
Ve en yavaş koşan ceylanı bir önceki gün yakalamışsanız,
Ve bu gün bir ceylan yakalamak niyetindeyseniz,
Artık bilmelisiniz ki en yavaş ceylan sizden daha hızlıdır.
O halde düne göre hızınızı arttırmanız gerekmektedir.

Yok eğer ceylansanız;
Ve henüz aslana yem olmamışsanız
Hızınızı düne göre mutlaka arttırmalısınız.
Çünkü sıra size gelmiş demektir.

Bir Afrika Atasözü

Yani hayat koşusunda devam edebilmenin tek koşulu, dünden daha hızlı olabilmektir.

Faydasız Ağaç

Meyve vermeyen bir ağaç kadar faydasız olsun bu yazdıklarım. Dallarına meyvesine tamah edip kimse taş tutmasın. Bu yazdıklarım çok budaklı, çok bükümlü bir ağaç kadar faydasız olsun. O zaman marangozlar kesip biçmeye değer bulmazlar böyle bir ağacı.

Dokusu gevşek, gözenekleri geniş, reçinesiz bir ağaç kadar faydasız olsun bu yazdıklarım. Kökü toprakta, başı gökyüzüne dönük. Belki kimse bahçesine dikmez, şehrin bulvarlarına da sokmazlar onu. Ama uzak, kırıç bir ıssızlıkta bunalmış bir yolcu, dibinde oturacağı, sırtını dayayacağı bir ağaç buldu diye ferahlarsa, bu yeter.

Chuang Tzu

Hakiki Dost

Genç adamın biri, dermiş babasına her gün;

- Benim de dostlarım var, sendeki dost gibi.

Baba, itiraz eder,

- Olmaz öyle çok dost, hakikisi... Belki bir, belki iki. Fazlasını bulamazsın gerçek, hakiki...

Devam eder durur konuşma. Aralarında başlar bir tartışma. Karar verirler bir sınava; dostun hakikisini anlamaya. Bir akşam bir koyun keserler ve koyarlar çuvala. Baba der ki oğluna:

- Hadi al bu çuvalı, şimdi götür dostuna.

Çuvaldan kanlar damlamakta. Sanki öldürmüşler de bir adamı, koymuşlar çuvala. Dıştan böyle sanılmakta. Delikanlı sırtlar çuvalı, gider en iyi bildiği dostuna, çalar kapıyı. O dost, bakar ki bir çuvala, hem de kanlı, Kapar hızla kapıyı delikanlının suratına, almaz içeri arkadaşını. Böylece tek tek dolaşır delikanlı, kendince tanıdığı, sevdiği dostlarını. Ne çare, hepsinde de sonuç aynıdır. Evlat geriye döner. Ancak içten yıkılır. Babasına dönerek.

- Haklıymışın baba, der. Dost yokmuş bu dünyada ne sana, ne de bana.

- Hayır evlat, der bana. Benim bir

dostum var bildiğim. Hadi, çuvalı alda bir kerede git ona.

Genç adam, çuvalı sırtlar tekrar. Alnından ter, çuvaldan kanlar damlar. Gider, baba dostuna. Kabul görür, sevinir. O dost, delikanlıyı alır hemen içeri. Geçerler arka bahçeye. Bir çukur kazarlar birlikte. Çuvaldaki koyunu gömerler adam diye. Üzerine de serpiştirirler toprak. Belli olmasın diye, dikerler sarımsak. Genç adam gelir babasına:

- Baba, işte dost buymuş.

- Daha erken, o belli olmaz daha. Sen yarın git O'na, çıkart bir kavga. Atacaksın iki tokat, hiç çekinmeden ona. İşte o zaman anlaşılacak, dostun hakikisi. Sonra gel olanları anlat bana.

Genç adam, aynen yapar babasının dediğini. Maksudı anlamaktır dostun hakikisini. Babasının dostuna istemeden basar iki tokadı. Der ki tokadı yiyen dost:

- Git de söyle babana. Biz satmayız sarımsak tarlasını böyle iki tokada.

Sevilecek biri olmadığın zamanlarda bile seni sevmeli. Sarılacak biri olmadığın zamanlarda bile sana sarılmalı. Dayanılmaz olduğun zamanlarda bile sana dayanmalı. Dost dediğin; fanatik olmalı; Bütün dünya seni üzdüğünde sana moral vermeli. Güzel haberler aldığında seninle dans etmeli. Ağladığında, seninle ağlamalı.

Ancak hepsinden daha çok, dost matematiksel olmalı; sevinci çarpmalı, üzüntüyü bölmeli, geçmişi çıkarmalı, yarını toplamalı. Kalbinin derinliklerindeki ihtiyacı hesaplamalı. Her zaman bütün parçalardan daha büyük olmalı. İş bitince seni bir tarafa atmamalı.

Mevlana

Uçurum

Bir sonbahar günü Londra'daki doktor muayenehanesinin bekleme odasında oturan adam, yaprakların dökülmesini hüzünlü bir gülümsemeyle seyrediyordu. Biraz sonra muayene odasında doktor, teşhisi açıkladı kendisine:

- Bay Winkelman, beyninizde bir ur var. Hemen ameliyat olmalısınız.

Yüz hatları gerildi Winkelman'ın:

- İngiltere'de bu ameliyatı yapabilecek doktor var mı, diye sordu.

- Amerika'da yaşadığınıza göre orada olmanızı öneririm, dedi doktor. Zaten sizi ameliyat edebilecek tek operatör olan Charles Wronkow da orada yaşıyor.

Winkelman teşekkür edip ayrıldı. Otele giderken derin derin düşünüyor ve yere dökülen yaprakları ayaklarıyla yavaşça itiyordu. Birkaç gün sonra gazeteler tanınmış Amerikalı operatör Charles Wronkow'un İngiltere'de tatilini geçirirken intihar ettiği haberini verdiler. Polis, böyle tanınmış bir doktorun neden "Winkelman" adı altında, Londra'nın yoksul bir mahallesindeki otelde kaldığını merak ediyordu.

Yaşama Odaklanmak

İş yaşamında önemli yerlere gelmiş bir grup eski mezun arkadaş grubu üniversitedeki hocalarından birini ziyarete gitmiş. Çeşitli konular konuşulduktan sonra sohbet, isin yarattığı strese ve hayatın zorluklarına gelmiş. Üniversite hocası ziyaretçilerine kahve ikram etmek üzere mutfağa gitmiş ve değişik boy, renk ve kalitede birçok fincanın bulunduğu bir tepsiyle geri dönmüş.

Kimi porselen, kimi seramik, kimi cam, kimi plastik olan fincanları ve kahve termosunu masaya koyup kahvelerini oradan almalarını söylemiş. Tüm eski öğrenciler kahvelerini alıp koltuklarına döndüğünde hocaları onlara sunu söylemiş:

- Farkına vardınız mı bilmem, zarif görümlü, güzel, pahalı fincanların hepsi alındı. Masada yalnızca ucuz ve basit görümlü fincanlar kaldı. Elbette ki kendiniz için en güzelini istemek ve onu almak çok normal ama işte bu demin bahsettiğiniz problemlerinizin ve stresin nedeni. Hepinizin istediği fincan değil, kahve iken, bilinçli olarak her biriniz birbirinizin aldığı fincanları gözleyerek daha iyi olan fincanları almaya uğraştınız. Yaşam kahve ise, iş, para ve mevki fincanıdır. Bunlar yalnızca yaşamı tutmaya yarayan araçlardır. Ancak yaşamın kalitesi bunlara göre değişmez. Bazen yalnızca fincana odaklanarak, içindeki kahvenin zevkini çıkarmayı unutabiliyoruz."

Bazen Felaketlerden de Yararlanılabilir

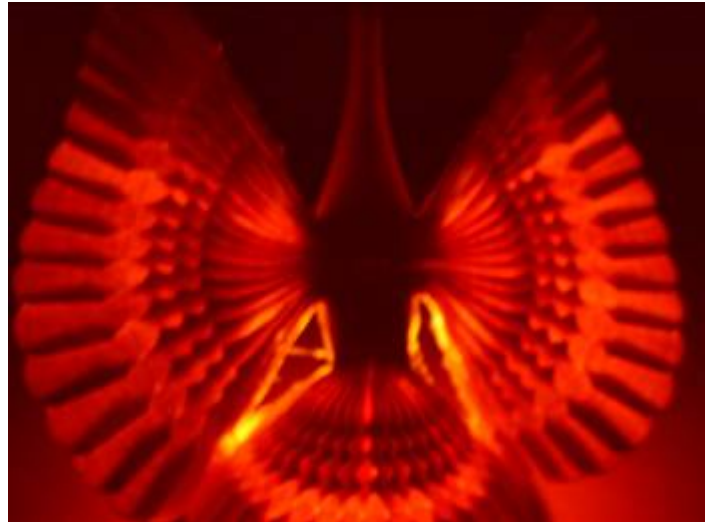
Her şey, 18. Yüzyılda Juan Fernandez adalarının açıklarında, demir atmış bir gemide başladı. Geminin üst güvertesinde ayakta duran siyah sakallı kaptan, gözlerini denize dikmiş etrafı seyrediyordu. Bu sırada, aşağıda gelen sesleri duydu. Tayfalar toplanmış, heyecanla konuşan bir genci dinliyorlardı. Kaptan aşağıya inip gence doğru yaklaşırken, bütün tayfalar nefeslerini tutmuşlardı. Kaptanı öfkelenildiğinde neler yapabildiğini bildiklerinden, kenara çekildiler.

- Demek gemide kargaşa çıkarmaya çalışıyorsun, diye gürlledi kaptan. Mürettebatı isyana teşvik ediyorsun!

Genç üzerinde oturduğu fiçidan indi ve kaptana dönerek:

- Ben kimseyi isyana teşvik etmiyorum. Yalnızca bu kadar az erzakla yaşayamayacağımızı anlatıyorum. Aylardan beri denizdeyiz, elimizde peksimet ve tuzlu etten başka bir şey kalmadı. Bu gidişle hepimiz açlıktan öleceğiz! İş işten geçmeden geri dönmeniz en isabetli karar olur.

Kaptan, Selkirk isimli gencin yüzüne bir yumruk attıktan sonra, onu korkmakla suçladı. Birkaç saniye durduktan sonra şöyle dedi:

- Demek açlıktan ölmekten korkuyorsun? Demek daha ileri gitmekten çekiniyorsun? Selkirk, sana bir iyilik yapacağım. Biz yolumuza devam edeceğiz, ama seni bu adalarda bir başına bırakacağım. O zaman dünyanın kaç bucak olduğunu anlarsın.

Tek başına bir adada terk edilen Selkirk, ilk günlerde tam bir moral çöküntüsü yaşadı. Bir önce bu durumdan kurtulmak için intiharı bile düşündü. Ancak yaşadığı şartlara uymaya ve kendine bir ev yapmaya karar verdi. Aradan haftalar, aylar, seneler geçti. Genç Selkirk artık sakallı bir adam olmuş, körfezde tuttuğu balıkları ve yakaladığı yabani keçileri yiyerek karnını doyuruyordu. Ağaç dallarından yaptığı küçük kulübede yaşıyor, yakaladığı keçilerin derisinden yaptığı elbiseleri giyiyordu.

Adada terk edileli beş seninin ardından, bir kış sabahı erkenden uyanan Selkirk, küçük körfeze doğru baktı. Bir an için gözlerine inanmadı. Zira açıkta bir İngiliz gemisi demir atmıştı. Ertesi gün, bu gizemli gemi yelken açarak Juan Fernandez adlarından uzaklaşırken, içinde senelerden beri ilk kez tıraş olan ve temiz giyinen Alexander Selkirk de vardı.

Selkirk İngiltere'ye ulaştığı başka bir felakete karşılaştı. Başında geçenler sayesinde biraz meşhur olduysa da, kimse ona denizci olarak güvenmiyor ve iş vermiyordu. Kaptan, onu itaatsizlikle suçlayan bir rapor yazmıştı. Selkirk, beş parasız başvurduğu her limanda aynı cevabı aldı:

- Asilere iş vermeyiz.

İş bulma ümidi yitirmiş Selkirk, bir gece denizcilerin vakit geçirdiği kahveye girdi. İçeri adım atar atmaz tüyleri diken diken oldu, çünkü karşıdaki masada hayatını felakete sürükleyen kaptan oturuyordu. Kontrolünü kaybeden Selkirk, kaptanın üstüne yürüyerek hakaretler ve tehditler savurmaya başladı:

- Beni ıssız bir adada terk eden alçak! Burada herkesin önünde asi olmadığı ilan et, yoksa seni pişman ederim!

Ancak kaptan alaycı bir tavırla cevap verdi:

- Juan Fernandez adalarının kralı demek buralarda! Sen denizcilik tarihinin en berbat asilerinden birisin!

Kaptan bunları söyleyip Selkirk'ün suratına müthiş bir yumruk indirdi ve onu yere yıktı. Sonra da kahkahalar atarak arkadaşlarının yanına döndü. Gözleri kararan Selkirk, ceketinden büyük bir bıçak çıkarıp yavaş yavaş kaptanın yanına sokulmaya başladı. O sırada, köşede oturan, kısa boylu, gözlüklü bir adam olan biteni seyrediyordu. Tam kaptana saldıracakken, Selkirk'ün kolunu o adam yakaladı ve:

- Bıçağı bırak ve yanıma gel, dedi. Onu öldürmek sana ne kazandırır. Diyelim ki öldürdün, buradakilerde seni linç ederler. Ben senin maceralarını duydum. Seninle yapacağımız bir anlaşma, sana onu öldürmenden daha iyilik getirecek.

Gözlüklü ve kısa boylu adam bir gazeteciydi ve Selkirk'e şu teklifte bulundu:

- Senin başından geçen maceralardan, yazdığım hikayelerde yaralanmak istiyorum. Eğer razı olursan, karı yararı paylaşıyoruz. Ne dersin?

Bu teklif Selkirk'ün hoşuna gitmişti. Biraz düşündükten sonra kabul ettiğini bildirdi. Üç ay sonra İngiltere'de yeni bir kitap satışa çıkarıldı. Eser Selkirk'ün hayatını kurtaran Daniel Defoe tarafından yazılmıştı. Defoe'in kitabının şöhreti bir sene geçmeden dünyaya yayıldı ve eser daha o zaman edebi klasikler arasındaki yerini aldı. Eserin adı: Robinsona Kruzo.

Okumadan Doktor

Bundan yıllar evvel, o zamanın en gözde cerrahlarından John Wheeler, gözüne perde inen Siyam Kralı'nın ameliyat etmek için görevlendirdiğinde, bu işi E. Brower Burchell'in fikrini almadan yapmayacağına kara verdi. Weheeler'in nazik davetini kırmayan Burchell, kralın gözünü muayene etti, bazı bakteriyolojik tahliller istedi, sonrada ameliyatın uygun alacağı tavsiyesinde bulundu.

Burchell'in tıp kariyeri, ne lisede ne de tıp fakültesinde değil, New York Göz ve Kulak Hastanesinde hademelikle başlamıştı! Duvar ustası olan babası kısa süre önce ölmüş, bu durum 17yaşındaki genci ayda 18 dolara getiren bir işle hayatını kazanmak zorunda bırakmıştı. Günde 12 saat, haftada 7 gün hastanede çalışıyordu.

Hastanenin serum ve bakteriyoloji laboratuvarlarında yerleri silerken, teknisyenleri dikkatle inceleyen genç, arada onlara sorular soruyordu. İçinde bir bilim adamı olma arzusu uyanmıştı. Geceleri, doktor ve diğer uzmanlar evlerine gittikten sonra, gizlice laboratuvarlara giriyor, gündüzleri gördüğü deneyleri kendisi yapmaya çalışıyordu. Beş yıl süreyle bu şekilde çalıştı.

Bir gün, hastaneyi ziyaret eden bir nöroloji uzmanı, orada doğru dürüst bir omurilik örneğinin bulunmadığından şikayet etti. Burchell, gizlice mutfağa indi, aşçının kedilerinden birini yakaladı ve ertesi gün nöroloji uzmanına hiçbir siniri zara görmemiş bir omurilik sundu. Bunun, 30 yıldır gördüğü en güzel omurilik örneği olduğunu söyleyen Burchell'e iki dolar verdi ve onun laboratuvara yardımcı eleman olarak tayin edilmesini sağladı.

Birkaç ay sonra, hastaneden ayrılan bir cerrah, kalın bir anatomi kitabını bavula sığdıramayınca, onu atması için Burchell'e verdi. Kitabı evine götüreren Burchell, hazine bulmuş gibi

seviniyordu. Kitabı satır satır dikkatle okudu.

Çok geçmeden, doktorların elden çıkardıkları kitaplarla bir kütüphane kurdu. Bir taraftan da, tıp bilgisini genişletmek için çareler arıyordu. Bir süre sonra, yalnız Columbia Üniversitesi Tıp talebelerine açık olan ameliyat salonuna girmenin yolunu buldu. Çünkü koltuğunun altına bir iki kitap sıkıştırdığında ve talebeler gibi yürüdüğü zaman, kimse tarafında rahatsız edilmeden, konferanslarını ve ameliyatları izleyebileceğini anlamıştı.

Aylık kazancını arttırmak için, kulağın karmaşık mekanizmasını koruyan şakak kemiklerinin modellerini hazırlamaya başladı. Fransa'dan gelen örnekleri gördüğünde, bunları daha mükemmelleştirebileceğini düşündü ve kendi modellerine, incelenmelerini kolaylaştırmak için küçük menteşeler yerleştirdi. Çok geçmeden anatomi profesörleri onun örneklerini Fransızlarınkine tercih etmeye başladılar.

Daha sonraları, onun hazırladığı 400 kemik ve 100 bin göz kesitinden oluşan koleksiyonu dünyanın en zengin koleksiyonu olarak kabul edildi. Bütün göz ve kulak anormallikleri ve hastalıkları bu koleksiyonda mevcuttu. Birçok uzman Londra, Paris vs. gibi şehirlerden kalkıp bu koleksiyonu görmeye geldi. Dünyaca ünlü bir cerrahın ifadesiyle "Burchell, göz ve kulak hakkında, bütün doktorlarda daha fazla bilgi toplamıştır. "

Bir ortaokul diplomasına bile sahip olmamasına rağmen, Burchell birçok üniversite ve tıp derneğinde konferanslar verdi. New York Üniversitesi Tıp Fakültesi ve New York Göz Hastanesinde 30yıl boyunca hocalık yaptı. Verdiği konferanslara en tanınmış uzmanlar katıldı. Hatta Harvard, Columbia ve John Hopkins gibi üniversitelerin tıp fakültelerini bitirenler, kendilerine göz kulak uzmanlığı unvanını kazandıracak sınava girmeden önce Burchell'den ders aldılar.

Vazgeçmeyin

Thomas Carlyle, muhteşem eseri Fransız Devrimi isimli kitabını yazmayı bitirdiğinde derin bir "oh" çekti. Bu büyük el yazması eser, onun bütün hayatında yaptığı en zor işlerden birisi olmuş ve tam iki yılını almıştı. Kelimenin tam anlamıyla, kitaba her şeyini vermiş; parlak zihninde oynaşan düşünceleri sabırla bu kitaba yansıtmıştı; ama en

sonunda bitmiş ve eseri karşısında duruyordu. Parşömenleri bir iple bağlayıp, fikrini almak için yakın dostu John Stuart Mill'e götürdü.

Günler geçti ve bir akşam vakti Carlyle'in kapısında atlı bir araba durdu. Carlyle sevinç içinde kapıya doğru gitti; bu Mill'in arabasıydı. Yeni eseri hakkındaki düşüncelerini öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Kapıyı açtığı anda, John Stuart Mill'in bembeyaz kesilmiş hasta yüzüyle karşılaştı.

"Ne oldu?" diye sordu Carlyle, bir taraftan arkadaşını içeri çekerken. Kelimeler Mill'in ağzında zorlukla çıkıyordu. Sonunda korkunç gerçeği söyleyebildi: Mill'in hizmetçisi, Carlyle'in parşömenlerini bilmeden şömineyi yakmak için kullanılmıştı!

O sırada, Thomas Carlyle hiçbir şey söylemedi, ama çok üzüldüğü her halinde belliydi. Daha sonları, günlerce odasına bir ileri, bir geri adımladı ve başına gelen bu felakete lanetler yağdırdı. Hayatının iki yılı kelimenin tam anlamıyla kül olmuştu! Bundan sonra ne yapacak? İçindeki her şeyi o yanmış kitaba akıtmıştı ve şimdi kurduğunu hissediyordu. Pınarında hiçbir şey kalmamış gibiydi. İçindeki ateşi yeniden tutuşturması ve ilk yazdığı esere döktüğü bilgiye duygularını yeniden kazanması mümkün değildi. Ümitsizliğe teslim olarak her defasında başını iki yana sallayıp duruyordu.

Thomas Carlyle, her gün, yukarı kattaki odasından saatler boyu dışarı bakmaya başladı. Sanki dışarıya değil de, içindeki hiçliğe bakıyordu gözleri. Bir sabah, pencereden bakarken, dikkatini uzaklardaki bir adamın kesik kesik hareketleri çekti. Gözünü ona doğru odakladığında gördüğü şeyin ne olduğunu anladı.

Bir duvar ustasıydı bu. Tuğlaları üst üste koyarak örüyordu. Carlyle onu izlemeye başladı. Adam her tuğlayı koyduktan sonra usulca harcı sürüyor, sonra başka bir tuğlayı koyuyordu. İşini sevdiği hareketlerinden kolayca anlaşılıyordu. Carlyle gün boyu onu seyrederken, duvar ustasının tuğlaları sabırla üst üste koymasından harika görünümü, ama aynı zaman da işe yarar bir duvarın şekillenmekte olduğunu fark etti.

Birden ünlü yazarın zihninde bir şimşek çaktı! Nasıl sabır, sebat ve gayeye bağlılık tuğladan bir duvar ortaya çıkıyorsa, kendisi de Fransız Devrimi kitabını pekala yeniden ayağa kaldırabilirdi.

Ruhuna nihayet huzur ve sukut gelmiş, fikirler yine akmaya başlamıştı! Thomas Carlyle yenilgi düşüncesini bir tarafa attı ve hayatının en büyük eserini çalışmaya yeniden başladı. Zihni müthiş bir süratle işliyor, çalışması umulmadık şekilde hızlı ilerliyordu.

Aynı yılın, 1837 Eylül ayı bitmeden Carlyle yanıp kül olmuş kitabından daha geniş, daha mükemmel bir eseri yazmayı tamamlamıştı bile!

Hırsız

O çiftlik senin, bu çiftlik benim gezen, yarıştan yarışa koşarak atları eğitmeye çalışan gezgin bir at terbiyecisinin oğluydu. Babasının işi nedeniyle sık sık okul değiştirmek zorunda kalmıştı. Şimdi de yeni bir okula gidiyordu.

Öğretmen, geleceğe dair hayallerini anlatacakları bir kompozisyon yazmalarını söylemişti. Yazacakları kompozisyonun en az iki sayfa olması gerekiyordu, ama at terbiyecisinin oğlu tam yedi sayfalık bir ödev verdi öğretmenine. Gelecekle ilgili hayallerini en küçük ayrıntısına kadar anlatmıştı bu sayfalarda. Bir at çiftliği olsun istiyordu. 200 dönümlük çiftliğin krokisini, 1000 metrekairelik evinin planını bile eklemişti. Binaların, ahırların, koşu yollarının. Her şeyin yeri belliydi. Bu ödev, tek kelimeyle onun rüyasını, duygularının sesini dile getiriyordu.

Sabırsızlıkla geçen iki günün ardından, öğretmen ödevlerini onlara geri dağıttı. At terbiyecisinin oğlunun ödevinin ilk sayfasına kırmızı kalemle kocaman bir sıfır yazmıştı öğretmen. Bir de not vardı:

- Dersten sonra beni gör.

Çocuk, gözyaşlarını içine akıttı ve dersin bitimini bekledi. Öğretmenin yanına görüşmek için geldiğinde sordu hemen:

- Hocam, neden sıfır verdiniz ödevime?

- Bak çocuğum, diye girdi söze öğretmen. Anlattıkların hep hayalden başka bir şey değil. Ben sizden gelecekle ilgili gerçekçi hayallerinizi istemiştim.

- Ama...

- Gerçekçi ol! Baban gezgin bir işte çalışıyor ve maddi durumunuz malum. At çiftliği kurmak kolay iş mi sanıyorsun? 200 dönümlük araziye 1000 metrekarelik ev yapmak, orada yetiştirilecek atları satın almak. Lütfen kabul et, bunları yapman imkansız!

Çocuk, kalbi kırık bir halde boynunu büktü. Onun konuşmasına bile izin vermeyen hocası, konuşmaya son noktayı koydu:

- Ödevini, gerçekçi bir şekilde yeniden yazmanı istiyorum. O zaman, ben de verdiğim notu gözden geçireceğim.

Çocuk evine döndü ve uzun uzun düşündü. Babasıyla konuştu onun da fikrini aldı.

- Oğlum, dedi babası. Bu senin hayatın ve senin hayallerin. Kararı sen vermelisin.

Çocuk bir hafta düşündükten sonra ödevini hiç değiştirmeden, aynı haliyle verdi hocasına. Üzerine şöyle bir not iliştirmişti:

- Siz verdiğiniz notu değiştirmeyin, ben de hayallerimi...

Aradan yıllar geçti. O günün ortaokul öğrencisi, şimdi 200 dönümlük arazideki 1000 metrekarelik evinde oturuyordu. Yıllar önce yazdığı o ödev, şöminenin üzerinde çerçevelenmiş olarak asılıydı. Bir gün, emekliliğine çok az kalmış öğretmeni, öğrencileri onun çiftliğine geziye getirdi. Günün sonunda çiftlikten ayrılırken eski öğrencisine yaklaştı ve:

- Sana artık itiraf edebilirim, dedi. Senin öğretmenin olduğum sıralar, kelimenin tan anlamıyla bir hayal hırsızıydım. Pek çok öğrencimin hayallerini ellerinden aldım. Fakat sen sıfır alma pahasına hayallerinde vazgeçmeyerek, beni bu suçtan vazgeçirdin. Teşekkür ederim.

Unutmayın

Genç yaşına rağmen iyi bir terzi olarak tanınıyordu. Küçük dükkanında, tek dikiş makinesiyle gecesini gündüzüne katarak çalışıyor, geçimini sağlamaya uğraşıyordu. Bir gece vakti yangında hem dükkanı, hem de dikiş makinesi küle döndü. Bir felaket gibi gelmişti bu olay. Cebinde beş kuruş parası olmadığı gibi, müşterilerinin getirdiği pahalı kumaşlar da yanmış, yüklü bir borç içinde bulmuştu kendisini.

Uzun süre iş aradıysa da bulamadı. Hamallık bile yaptığı halde, kirasını dahi karşılayacak parayı kazanamıyordu. Bir gün ev sahibi onu kapı dışarı etti. Eski bir bavulla soğuk havada sokakta kalakaldı. Kimsesizler gibi parka gitmekten başka çare bulamadı. Aç, yorgun, üşümüş ve ümitsiz halde otururken, kenara yaşanan arabadan kızgınlıkla inen fark etti.

Genç adamın üzerindeki paltoya dikkatle baktığını fark edince, ihtiyarın ruhunda öfke acıma duygusuna bıraktı yerini. "Zavallı adamcağız kim bilir nasıl düşünüyordur, ona nasıl yardım etsem acaba" diye kendi kendine. Oysa, o sırada terzinin takıldığı şey paltonun sıcaklığı değildi. Kalın ve kaliteli kumaştan üretilen bu paltonun sahibine hiç de yakışmadığını onun vücuduna uygun biçimde dikilmediğini düşünüyordu.

Yaşlı tüccar terzinin yanına yaklaşıp:

- Evladım, bu soğukta donup gideceksin, dedi. İstersen paltomu sana verebilirim.

- Hayır efendim, teşekkür ederim. Ben yalnızca size uygun dikilmediğini düşünüyordum. Kumaşı fazla kalın ve sizi olduğundan şişman gösteriyor.

Yaşlı adam bu söze iki nedenden dolayı çok şaşırıldı. Birincisi, bu kadar üşürken bile etrafına sanatkar olarak bakıyordu karşısındaki genç adam. İkincisi, kendisi de gerçekten bu paltoya bir türlü ısınamamıştı ama nedenini açıklayamıyordu. Şimdi anlamıştı.

Terziyi arabasına aldı, önce karnını doyurdu, sonra yeteneğine güvenerek ona bir terzi dükkanı açmasına yetecek kadar para verdi. Karşılığında istediği tek şey, elbiselerinin genç terzinin dikmesiydi. Onun tavsiye ettiği birçok zengin kişi de terziyi tercih ediyordu. Zamanla genç terzinin işleri gelişti; çok ünlü moda evine dönüştü bir zamanların küçük terzi dükkanı. Terzi artık ünlü bir iş adamı olmuş, pek çok ünlü marka için üretim yapıyordu.

Ne yazık ki her şeye sıfırdan başlamasını sağlayan yaşlı adamı unutmuştu. Bir gün onun kalp krizi geçirecek hastaneye kaldırıldığını duydu, ama ziyaretime gidemedi; çünkü aynı gün önemli bir iş bağlantısı için acilen yurtdışına uçması gerekiyordu. Havaalanında vicdanında derin bir sorgulama yaşadı. Bir tarafta minnettarlığın ve dostluğun bağı, diğer tarafta ise daha fazla kazanmanın hırsı. Galip gelen kazanç hırsı oldu. İçinde bir şeylerin koptuğunu hissetti. Ne var ki işi dostuna tercih ederek gittiği ülkede umduğunu bulamadı, geriye eli boş geldi.

Ülkeye döndükten sonra başka işlerin telaşıyla iyilik meleği ihtiyarı ihmal etti. Sonra, her şeyin mahcubiyet de eklenince uzun süre görüşemediler. Bu arada her şey kötü gitmeye başladı. Neden, nasıl izah edemiyordu, ama gittikçe bozuldu. Fabrikaları bir bir kapandı. Bir zamanlar omzuna dokunan sihirli el kendisini terk etmiş gibiydi. Şimdi neredeyse başladığı yere, küçük bir dükkanda çalışan bir terzi ustasına dönmüştü.

Terzi nihayet emekli olup evine çekilen yaşlı adamı ziyarete gitti. Yaşlı adam hüzünlü adam gözlerle baktı. Daha iyiceydi; ama en zor zamanında yardımına koştuğu dostunun, zor zamanında yanında olmayışı üzmüştü onu.

Terzinin mazeretlerini dinledikten sonra, anlatacağı öyküyü dinlemesini, sonra da yalnız bırakmasını istedi. Yaşlı adamın anlattığı öykü şöyleydi:

"Bir zamanlar fakir bir oduncu vardı. Ormandaki bir kulübede yaşar ve odun keserek yaşamını kazanırdı. Bir gün kulübesinde yangın çıktı ve bu yangın tüm ormanı kül etti. O çevrede kimse ona güvenip iş vermeyince, çıkını alan oduncu, eşeğine binip yola koyuldu. Ağaçların arasında yürürken birinin kendisine seslendiğini duydu. Başını kaldırıncı konuşanın bir bülbül olduğun gördü. Bülbül ona:

- Senin haline çok üzüldüm, şimdi öyle bir yapacağım ki eşeğin çok güzel şarkı söylemeye başlayacak, sen de onunla gösteriler yapıp çok para kazanacaksın, dedi.

Gerçekten de eşek birbirinden güzel şarkılar söylemeye başladı. Oduncu o kent senin bu kent benim kasaba kasaba dolaşıp eşeğine şarkı söyletiyor ve herkes onları izlemek için birbiriyle yarışlıyordu. Oduncu ve şarkı söyleyen eşeği tüm ülkede meşhur olmuşlardı.

Bir gün bir gösteriye yetişmek için koştururlarken, bülbülün yardım isteyen acı dolu sesini duydu oduncu. Bir kedi bülbülü yakalamış ve yemek üzereydi. Oduncu şöyle bir durakladı ama gösteriye gitmemeyi, onca parayı kaçırmayı göze alamadı, arkasına bakmadan uzaklaştı oradan. Gösteri başladığında ise eşeği her zaman ki gibi güzel şarkılar söylemek yerine yalnızca bir eşeğin çıkarabileceği sesleri çıkardı. Oduncu kendisini şarlatanlıkla suçlayan izleyicilerin elinden canını zor kurtardı. İşte o zaman bülbül ölünce büyüünün bozulduğunu anladı."

Yaşlı adam duraklaya duraklaya bu öyküyü anlattı ve sonra terziye:

- Ben senin bülbülündüm, ama sen beni terk ettin. Sanırım büyü de bozuldu. Keşke hırsın dostluğunun önüne bu kadar geçmeseydi.

Terzi söyleyecek hiçbir söz bulamadı, utanç içinde odadan çıkıp gitti.

Sıkıntı

Profesör öğrencilerine stres yönetimi konusunda ders veriyordu. Su dolu bir bardağı kaldırıp dinleyicilere sordu:

- Sizce bu su dolu bardağın ağırlığı ne kadardır?

- Cevaplar 20 gr ile 500 gr arasında oldu.

Bunun üzerine profesör şöyle dedi:

- Gerçek ağırlık fark etmez. Bardağı elinizde ne kadar süreyle tuttuğunuza göre değişir. Eğer bir dakikalığına tutarsam, problem yok. Bir saatliğine tutarsam, sağ kolumda bir ağrı oluşacaktır. Bir gün boyunca tutarsam, ambulans çağırmak zorunda kalırsınız. Ağırlığı aynıdır ama ne kadar uzun tutarsanız o kadar ağır gelir size.

Eğer sıkıntılarımızı her zaman taşırsak, er ya da geç taşıyamaz duruma geliriz, yükler gittikçe artarak daha ağır gelmeye başlar. Yapmanız gereken bardağı yere bırakıp bir süre dinlenmek ve daha sonra tekrar tutup kaldırmaktır.

Yükümüzü arada bırakmalı tekrar tazelenip dinlendikten sonra yolumuza devam etmeliyiz. İşten eve döndüğümüzde, iş sıkıntınızı dışarıda bırakın. Evinize taşımayın. Yarın tekrar alıp taşıyabilirsiniz.

Farkında Olmadıklarımız

Adam 3 yaşındaki kızını, pahalı bir hediyelek kaplama kağıdını ziyan ettiği için azarlamıştı. Küçük kız, koskoca bir paket altın yaldızlı kağıdı bir kutuyu eğri büğrü sarmak için kullanmıştı. Yılbaşı sabahı küçük kıza, paketi getirip "bu senin babacığım" dediğinde üzüldü. Acaba gereğinden fazla mı tepki göstermişti kızına. Bir gece önce yaptığından utandı.

Ne var ki paketi açınca yeniden öfkelenildi. Kutunun içi boştu. Kızına gene bağırdı:

- Birisine bir hediye verdiğinde, kutunun içinde bir şey olması lazım. Bunu da mı bilmiyorsun küçük hanım?

Küçük kız gözlerinde yaşlarla babasına baktı:

- O kutu boş değil ki baba. İçini öpücüklerimle doldurmuştum.

Adam öyle fena oldu ki, koştı, kızına sarıldı. Beraberce ağladılar. Adam o altın kutuyu ömrünün sonuna kadar yatağının bas ucunda sakladı. Ne zaman keyfi kaçsa, ne zaman morali bozulsun, ne zaman kendini kötü hissetse, kutuya koşar, içinden minik kızının sevgi ile doldurduğu hayali öpücüklerinden birini çıkarırdı. Aslında bütün anne ve babalara böyle bir altın kutuyu çocukları hiçbir karşılık beklemeden, sevgi ve öpücüklerle doldurup vermişlerdir.

Hiç kimsenin hayatında bundan daha değerli bir armağana sahip olması mümkün değildir.

Duygular Hakkında

Uzun zaman önce, dünya yaratılmadan, insanlar dünyaya ayak basmadan önce, iyi huylar ve kötü huylar ne yapacaklarını bilemez vaziyette dolanıyorlarmış. Bir gün toplanmışlar ve her zamankinden daha sakin oturuyorlarken saflık ortaya bir fikir atmış:

- Neden saklambaç oynamıyoruz?

Hepsi bu fikri beğenmiş ve hemen çılgınlık bağırması:

- Ben ebe olmak ve saymak istiyorum, Ben ebe olmak istiyorum.

Başka hiç kimse çılgınlığı arayacak kadar çıldırmadığı için, çılgınlık bir ağaca yaslanmış ve saymaya başlamış. 1, 2, 3, ... Çılgınlık saydıkça, iyi huylarla kötü huylar saklanacak yer aramışlar.

Şefkat ay'ın boynuzuna asılmış. İhanet, çöp yığınının içine girmiş. Sevgi, bulutların arasına kıvrılmış. Yalan bir taşın altına saklanacağını söylemiş, ama yalan söylemiş. Çünkü gölün dibine saklanmış. Tutku dünyanın merkezine gitmiş. Para hırsı, bir çuvalın içine girerken çuvalı yırtmış. Çılgınlık saymaya devam etmiş. 79, 80, 81, 82...

Aşkın dışında bütün iyi huylar ve kötü huylar o ana kadar zaten saklanmış. Aşk, kararsız olduğu gibi, nereye saklanacağını da bilmiyormuş. Bu bizi şaşırtmamalı çünkü hepimiz aşkı saklamanın ne kadar zor olduğunu biliriz.

Çılgınlık 100'e vardığı anda, aşk sıçrayıp güllerin arasına girmiş ve saklanmış. Çılgınlık bağırması:

- Sağım solum sobedir, geliyorum!

Arkasını döndüğünde, ilk önce tembelliği görmüş. O ayaktaymış çünkü saklanacak enerjisi yokmuş. Sonra şefkati ayın boynuzunda görmüş. İhaneti çöplerin arasında. Sevgiyi bulutların arasında. Yalanı gölün dibinde. Tutkuyu dünyanın merkezinde. Hepsini birer birer bulmuş, sadece biri hariç. Çılgınlık umutsuzluğa kapılmış, en son saklı kişiyi bulamamış.

Derken haset, bulunamadığı için haset duyarak, çılgınlığın kulağına fısıldamış:

- Aşkı bulamıyorsun. O güllerin arasında saklanıyor.

Çılgınlık çatal şeklinde tahta bir sopa almış ve güllerin arasına çılgınca saplamış, saplamış, saplamış. Ta ki yürek burkan bir haykırma onu durdurana kadar. Haykırıştan sonra, aşk elleriyle yüzünü kapayarak ortaya çıkmış ve parmaklarının arasından gözlerinden iki sicim gibi kan akıyormuş. Çılgınlık aşkı bulmak için heyecandan aşkın gözlerini çatal sopa ile kör etmiş.

- Ne yaptım ben, diye bağırması.

- Seni kör ettim. Nasıl onarabilirim?

- Gözlerimi geri veremezsin. Fakat benim için bir şey yapmak istersen, benim kılavuzum olabilirsin.

O günden beri, aşkın gözü kördür ve her zaman çılgınlık yanındadır.

Yedi Kutsal Gerçek

- Kaç yıldır benim yanımdasın?

- 20 yıldır efendim.

- Bu zaman süresince benden ne öğrendin?

- Hiçbir şeyle değişmeyeceğim yedi gerçek öğrendim.

- Ömrüm seninle geçtiği halde topu topu 7 gerçek mi öğrendin?

- Evet.

- Söyle bakalım öyleyse neler öğrendin?

- Baktım ki herkes bir şeyi dost ediniyor, ona gönül verip bağlanıyor. Ancak bunlardan hemen hepsi insani yarı yolda bırakıyor. Ben ise, beni hiç bırakmayacak, ölümden sonra bile benimle gelecek şeyleri aradım ve dost olarak iyilikleri seçtim kendime. Ki onlar sonsuz bir yükselme yolculuğuna çıkmış insanoğlunun hiç tükenmeyecek azığı ve en gerçek dostlarıdır.

- Çok güzel, ikincisi ne bakalım?

- Baktım ki, insanların birçoğu geçici dünya değerlerine dört elle sarılmış onları koruyor, kasalarda saklıyor, kaybolmaması için her çareye başvuruyor. Kimi zenginliğine, kimi güzelliğine, kimi ününe tutunmuş sınıksız, onları elden çıkarmamak için çırpınıp duruyor. Oysa ben varlığımı ve bütün isteklerimi O'na satıp, gönlümü yalnız O'nun sevgisine açtım.

- Devam et!

- İnsanların üstün olmak için birbirleriyle yarıştıklarını gördüm. Ancak birçoğu üstünlüğü yanlış yerlerde arıyor ve birbirinin üstüne basarak yükselmek istiyordu. Bunun üzerine üstünlüğü geçici dünya değerlerinde değil, akil ve ahlakça yükselmekte, kötülüklerin her çeşidinden el etek çekip, iyiliklere vasıta olmakta aradım.

- Devam et yavrum.

- Yine baktım ki, insanlar sabahtan akşama birbirleriyle uğraşiyor, bos yere hayati zehir ediyorlar kendilerine. Bütün bunların benlik, bencillik ve çekememezlikten ileri geldiğini gördüm. Gönlümü bu kirlerden arıtarak, herkesle dost olup, huzur ve güven içinde yaşamının yolunu buldum.

- Sonra?

- Nedense herkes hatasının sebebini hep dışta arıyor ve başkalarını suçlamak yoluna sapıyordu. Böylece suçlarının örtüsü altına saklanıyordu. Oysa insanın başına ne geliyorsa kendi yüzünden ve kendi eliyle geliyordu. Bunun bilip yalnız kendimle cenge girerek, nefsimin iradesine uymamaya ve vesvese verenin ağına düşmemeye çalıştım.

- Doğru...

- Baktım ki insanlar su bir lokma ekmek ve dünya geçimi için helal haram demeden, her türlü hakkı çiğnemekten çekinmiyorlar. Hem başkalarının hakkını alıp onları yoksul bırakmakla, hem de bu haksızlığın azabını ağır bir yük gibi vicdanlarında taşımakla iki kere kötülük etmiş oluyorlar. Oysa doğru yaşanıldığında ve hakça bölüşüldüğünde dünya nimetleri insanlara yeter de artardı bile.

- Yedinci?

- Yedinci olarak sunu gördüm ki, insanlar bir şeye dayanmak ve güvenmek ihtiyacındadırlar. Kimi zenginliğine, kimi güzelliğine... Bunların hepsi de bir süre sonra yıkılacak eğreti desteklerdir. Ben ise yalnız O'na sığınıp yalnız O'ndan yardım diledim. Bunun karşılığı sonsuz bir güven oldu.

- Seni tebrik ederim evladım. Ben de yıllar yılı bütün din kitaplarını inceledim. Hepsinin bu 7 gerçek etrafında döndüğünü tespit ettim.

Kadınlar Ne İsterler

Kral Arthur, bir soruya doğru cevap verebilirse hayatı kurtulacak, aksi takdirde ölecektir. Soruya cevap verebilmesi için 1 sene süresi vardır. Soru aynen şöyledir: Kadınlar ne isterler?

Bu soru tabii ki, dünyanın en zor sorusu. Ancak, kralın fazla bir tercih şansı yoktur. Ülkesine geri döner. Türlü

alimlere, bilirkişilere danışır ama soruya tam bir doğru yanıt bulamaz. Bu sorunun cevabını sadece yaşlı bir cadı bilmektedir. Artık en son gün gelmiştir ve Arthur mecburen cadıya gider. Cadı soruya cevap verecektir ancak bir şartı vardır. Cadı cevap karşılığında Arthur'un yakın arkadaşı, en iyi ve yakışıklı şövalyesi ile evlenmek istemektedir. Arthur yıkılır ve bunu kabul edemeyeceğini söyler ve cadının yanından ayrılır. Şövalye olanları duyar, krala koşup hiçbir şeyin Arthur'un hayatından daha önemli olamayacağını söyler. Cadıdan cevabı alırlar.

Kadınlar her zaman kendi, özgür iradeleriyle karar almak isterler.

Evet kesinlikle doğru olan bu cevap sayesinde kralın hayatı kurtulur ancak, şövalyenin hayatı sönmüştür. Nihayet şövalye için en kötü an yani, gerdek gecesi gelir. Ancak, odaya girdiğinde karşısında cadı yerine dünyanın en güzel kadını görür. Şövalye şaşırır ve sorar:

- Sen kimsin?

- Ben evlendiğin cadıyım. Ancak gündüzleri son derece çirkin ve geceleri son derece güzel olurum. Ya da, gündüzleri son derece güzel ve geceleri son derece çirkin olurum. Nasıl gözükeceğime sen karar vereceksin.

Şövalye çok kısa bir süre düşünür. Geceleri mükemmel bir sevgili mi yoksa gündüzleri eşiyse beraber kazanacağı saygınlık mı? Şöyle cevap verir:

- Nasıl olmak istediğine sen karar ver lütfen, ben senin her haline karşı saygılıyım.

Cadı bu karar karşısında çok sevinir.

- Sen bana seçme özgürlüğünü verdin ve beni kısıtlamadın şövalyem. Bu yüzden ömür boyu yanında güzel ve saygılı biri olarak gözükeceğim.

Sonuç?

Kadınlar, ister son derece güzel, ister son derece çirkin olsun. Her zaman tatlı cadıdırlar.

Bir Aşk Bu Kadar mı Anlatılabilir?

Sabah uyanığında midesinde bir yanma hissetti. Yanmanın nedeni akşam yedikleri değil, uyanır uyanmaz bugün yapacaklarının aklına gelmesiydi. Bugün 2 yıldır götürmeye çalıştığı bir birlikteliği bitirecekti. Aslında bunu yapmakta geç bile kalmıştı. Bitmeli dedi içinden, her gün bu tatsız uyanış bitmeli. Genç adam bunları düşünürken suratı şekilden şekile giriyordu. Süratle giyinerek dışarı çıktı. Bugüne kadar hiç bekletmemişti onu, şimdi de bekletmemeliydi.

İstanbul, soğuk ve yağmurlu bir Nisan ayı yasıyordu. Genç adam gökyüzüne bakarak iç geçirdi. Bulutlar bizim yaşayacaklarımızı biliyor, onlar bile ağlıyor halimize diye.

Buluşma vakti... Artık Kadıköy iskelesindeydi. Birkaç dakikalık beklemeden sonra karşıdan kız arkadaşının geldiğini gördü. Şimdi midesindeki ağrı daha da artmıştı. Beşiktaş'a geçtiler. Yolculuk sırasında hiç konuşmadılar.

Genç kız, sevgilisinin bu durgunluğuna anlam verememişti. Nereden bilecekti bugün ayrılık çanlarının çalacağını. Beşiktaş'a geldiklerinde bir kafede oturdular. Genç kız anlamıştı sevgilisinin kendisine bir şey söylemek istediğini:

- Bana bir şey mi söylemek istiyorsun, diye sordu.

Genç adam, gözlerini kaçırarak "evet" dedi. Genç kız heyecanlanmıştı. Biraz da sinirlenerek:

- Söylesene, ne diye bekliyorsun, dedi.

Genç adam içini çektikten sonra:

- Sence biz nereye kadar gideceğiz, diye sordu.

- Bunu sorma gereğini niye duydun?

- Birkaç ay önce akşam 23.00 civarında sana telefon açıp senin için yazdığım şiiri okumak istemiştim. Sen bana "sırası mı şimdi canım ya, işin gücün yok mu" demiştin. Biliyor musun, o an nakavt olan bir boksör gibi hissettim kendimi. Özür dileyip telefonu kapatmıştım. Daha sonra da bu şiiri benden hiç istememiştin. Geçenlerde hasta olup yataklara

düştüğümde arkadaşlarımla birlikte sen de gelmiştin. Meralin "sen şanslısın, sevgilin sana bakar" sözüne "işim yok da sana mı bakacağım, annen baksın" demiştin. Hatırladın mı?

- Biliyorsun ben duygusallığı sevmiyorum. Hem hasta bakıcı gibi görüldüğümü de kimse söyleyemez.

Genç adam güldü:

- Evet canım haklısın. Zaten olmak istesen de bu kalbi taşıdığın sürece hasta bakıcı, hemşire falan olamazsın. Bana şimdiye kadar kaç kere sabahın erken saatlerinde güzel sözcüklerden oluşan bir mesaj çektin? Hiç. Hatta günün hiçbir saatinde çekmedin. Duygusallığı sevmeyebilirsin. Ama sen seni seven insanları da mutlu etmeyi sevmiyorsun. Halbuki ben senin tam tersine kendimden çok insanları mutlu etmeyi seviyorum. Seni tanıdığımdan beri her sabah, her akşam, her gece yani seni andığım her saat tatlı bir mesajım vardı senin için biliyor musun? Seninle ben akla kara gibiyiz.

Genç kız anlamıştı:

- Yani ne istiyorsun benden şair olmamı mı?

Genç adam tekrar gülümsedi içinden. Dün gece verdiği ayrılık kararının ne kadar doğru olduğunu düşündü:

- Hayır, dedi. Şair olmanı istemiyorum. Olamazsın da. Biz ayrılmalıyız. Ayrılırsak ikimiz için de en hayırlısı olacak

Genç kız şaşırılmıştı:

- Neden ama? Ben seni seviyorum. Senin de beni sevdiğini sanıyordum

Genç adam iç çekerek:

- Hayır canım. Sen beni sevdiğini sanıyorsun. Eğer beni sevseydin şimdi başka şeyler konuşuyor olurduk, dedi.

Genç kızın gözleri yaşarmıştı. Genç adam cebinden çıkarttığı mendili uzattı, genç kız gözyaşlarını silerek:

- Sen bilirsin. Umarım beni bir başkası için bırakmıyoursundur, dedi.

- Nasıl böyle bir şey düşünürsün, senden başka kimse olmadı ve uzun zaman da olacağını sanmıyorum.

Genç adam ve genç kız iki sevgili olarak oturdukları masada Artık iki yabancıydılar. Birkaç dakika sessizce oturduktan sonra Genç kız:

- Kalkalım istersen, dedi.
 - Ben biraz daha burada kalmak istiyorum, istersen sen kalkabilirsin.
 - Tamam o zaman sana mutluluklar dilerim, diyerek elini uzattı.
- Genç kızın sesi ve eli titriyordu.

- İstersen arkadaş kalabiliriz dedi ve birbirlerine son kez sarıldılar.

Genç adam doğru yaptığına inanıyordu. Eve döndüğünde yürümekten bitap bir haldeydi. Odasına girdi. Gece bitmek bilmiyordu. Sabah erken kalkıp ise gidecekti, uyumalıydı. Birkaç saat sonra uykuya dalmayı başardı. Sabah 7'de saatin ziliyle uyandı. Evden çıkacağı zaman cep telefonuna baktı, mesaj ve 10 cevapsız arama vardı. Yorgun olduğu için duymamıştı telefonun sesini. Aramalar ve mesaj sevgilisindendi. Heyecanla mesajı açtı, şunlar yazıyordu:

"Sadece onları sevmeyi sevdim. Hepsini onlarsız yaşadım da, bir seni sensiz yaşayamıyorum. Bu aşkı tek kalpte taşıyamıyorum. Sana yemin güzel gözlüm, bir tek seni sevdim ve seni severek öleceğim. Elveda bir tanem."

Genç adam şaşırılmıştı. Onu tanıdığı günden beri ilk defa şiir alıyordu ve üstelik sabahın beşinde yazmıştı. Heyecanla onu aradı, telefonu yabancı bir ses açtı. Genç adam:

- Nalan'la görüşebilir miyim, dedi.

Ama karşısındaki ağlıyordu, hıçkırma hıçkırma hem de.

- Ben onun annesiyim yavrum, kızım bu sabah intihar etti. Gece sabaha kadar birilerini arayıp durdu. Sabah odasının ışığını sönmemiş görünce girdim. Yavrum kendini asmıştı.

Genç adam beyninden vurulmuşa dondu. Bir gün önceki mide ağrısının İki katını çekiyordu şimdi. Olduğu yerde yığılıp kaldı. Birkaç ay sonra iki doktor konuşuyordu hastanede. Doktorlardan biri diğerine karşıdaki hastanın durumunu soruyordu. Doktor yanıt verdi:

- Ha o mu? Üç ay önce getirdiler. Kendisi yüzünden bir kız intihar etmiş. O günden sonra cep telefonunu elinden hiç bırakmamış. Devamlı bir şeyler yazıp birine yolluyor. Geçenlerde merak ettim. O uyurken gönderdiği numarayı aradım. Numara 3 ay önce iptal edilmiş. Gelen mesajlarda bir şiir var. Bu adam duygusal mı bilmem ama benim anladığım kadarıyla şiiri yazan çok duygusal biriymiş.

Çevrenizdeki insanların ne hissettiği ya da ne düşündüğünden o kadar emin olmayın. Bazen bir kalbin, içinde neler sakladığını öğrendiğinizde her şey için çok geç olabilir.

Kenar Mahalle

Bir profesör, sosyoloji sınıfındaki öğrencilerini Baltimore şehrinin kenar mahallelerine göndermiş ve o bölgede yaşayan 200 erkek çocuğunun durumlarını araştırmalarını ve her bir çocuğun geleceği hakkında bir değerlendirme yapmalarını istemişti. Öğrenciler hemen hepsi bu çocukların gelecekte hiçbir şanslarının olmadığını dile getirmişlerdi.

Bundan tam yirmi beş yıl sonra bir başka sosyoloji profesörü tesadüfen bu çalışmayı buldu ve öğrencilerinden bu projeyi sürdürmelerini ve aynı çocuklara ne olduğunu araştırmalarını istedi. Öğrenciler, o bölgeden taşınan ya da ölen 20 çocuk dışındaki 180 çocuktan 176'sinin olağanüstü bir başarı gösterip, avukat, doktor ya da işadamı olduklarını ortaya çıkardılar.

Profesör çok etkilenmişti ve bu konuyu izlemeye karar verdi. Birer yetişkin olan o çocukların hepsi o bölgede yaşadıkları için, her biriyle buluşmaansı oldu.

"O koşullarda nasıl bu kadar başarılı oldunuz" sorusuna verdikleri cevap hep aynıydı:

- Mahalle okulunda bir öğretmenimiz vardı. Onun sayesinde.

Profesör, bu öğretmeni çok merak etmişti. Hala hayatta olduğunu öğrendiği yaşlı öğretmenin izini bulması zor olmadı. Kendisini ziyaret etmek için evine kadar gitti. Karşısında yılların yüzüne eklediği kırışıklıklara rağmen hala dinç duran bir yaşlı kadın buldu. Merakla yaşlı kadına bu çocukları kenar mahallelerden kurtarıp, başarılı birer yetişkin olmalarını sağlamak için kullandığı sihirli formülün ne olduğunu sordu. Yaşlı öğretmenin gözleri parladı ve dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi:

- Çok basit, dedi. Ben o çocukları çok sevdim.

Seni Seviyorum

Heybeliada'daki Deniz Harp Okulu'ndan mezun olan İsmail Türe, kendi gibi Gelibolulu olan bir genç kıza kaptırır gönlünü. İki sevgili parmaklarına nişan yüzüğü taksalar da, birbirlerini çok seyrek görmektedirler.

İsmail Türe denizaltıda muhabere subayı olarak görevlidir çünkü. Üsteğmenin aklına harika bir fikir gelir; nişanlısına ışıklı mors alfabetini öğretecek, Çanakkale'den geçiş yapacakları geceyi planlı olduğu için önceden bildirecek ve böylelikle haberleşeceklerdir.

Boğazı yüzeyden geçmekte olan denizaltının kulesindeki denizciler sigara içmekte, sohbet etmektedirler. Aralarından birinin heyecanlı olduğu her halinden belli olmaktadır. Gelibolu kıyılarına geldiklerinde, karanlık içindeki evlerden birinden bir el fenerinin yanıp söndüğü görülür; "seni seviyorum". Arkadaşları gülümseyerek İsmail Türe'ye bakarlar, genç aşık elindeki fenerle sevgilisine karşılık vermektedir.

Bu olaydan sonra iki sevgilinin aşkı düşmez olur denizaltıcıların dillerinden. Herkes, haberleşmek için kurulan ışık yolunu konuşur. Arkadaşları; "evlen şu kızla da, buralardan her geçişimizde selamlaşmayı bırak artık" diye takılırlar İsmail Türe'ye.

Denizaltının üstünün ve altının bir olduğu yağmurlu günlerde bile, Çanakkale Boğazı'ndan geçilirken, elindeki fenerle aşk nöbeti tutan yakışıklı denizci gözünü bir an olsun ayırmaz Gelibolu kıyılarından.

Yine bir gün, 27 yaşındaki üsteğmen, Çanakkale'den geçecekleri gün ve saati, denizaltının uğradığı bir limandan telefonla haber verir nişanlısına. Ege Denizi'nden Boğaz'a giriş yapacaklarını ve en öndeki denizaltının kulesinde olacağını bildirir. Genç kızın gözüne her zaman olduğu gibi, o gece de uyku girmez. Büyük bir sabırla pencerenin önünde oturmakta ve gözünü hiç kırpmadan denize bakmaktadır. Fenerine yeni pil almış olsa da, arada bir yanıp yanmadığını kontrol eder yine de.

Birden, dev bir karartı belirir suyun üstünde. Güneyden gelen bir denizaltı, penceresinin görüş

sahasına girmiştir. Genç kız pencereyi açar ve gecenin karanlığına uzattığı elleriyle feneri yakıp söndürür; "seni seviyorum". Kulede bulunan denizaltının komutanı Bahri Kunt işareti görünce gülümser:

- Hay Allah, bu kız denizaltıları şaşırdı. Nişanlısının denizaltısı bizim önümüzdeydi...

Bir anlık tereddütten sonra Birinci İnönü denizaltısının komutanı Bahri Kunt, yanıt gönderilmezse genç kızın telaşlanacağını düşünerek, karşılık verilmesini emreder. Yanındakilerin "ne diyelim komutanım" diye sorması üzerine de şunları söyler; "ebediyete kadar".

O gece, üsteğmen İsmail Türe'nin görev yaptığı Dumlupınar, Çanakkale Boğazı'na giriş yapan ilk denizaltı olmuştur. Ama, Gelibolu kıyılarına gelmeden, Nara Burnu açıklarında İsveç bandıralı "Naboland" adlı gemi tarafından çiğnenmekten kaçamamış ve yaralı bir balina gibi acı dolu sesler çıkararak, Çanakkale'nin karanlık sularında kaybolmuştur. Her şey bir kaç dakika içinde gerçekleştiğinden, arkadan gelmekte olan Birinci İnönü denizaltısı Dumlupınar'a çarpan geminin yanından habersizce geçerek, Gelibolu'ya ulaşan ilk denizaltı olur.

Genç kız, nişanlısından haber almanın huzuru içinde başını yastığa koyduğunda, genç denizci çoktan dalmıştır, ebediyete kadar sürecek olan uykusuna.

Masalın Bittiği Yerde Hayat Başlar

Yüzyıllar önce yüzyıl uyuyan bir prenses varmış, bir büyücünün zulmünün esaretinde kim bilir belki olabilecek bir uyanışı beklemiş yüzyıl boyunca. Her masalın, her söylencenin uzun uykusunda bir uyanma vakti vardır. O gelmeden girişilen her eylem bir serüven yalnızlığı olarak kalır. Öyle anılır.

Yüzyıl sonra vadesi erişip bir prens çıkmış ortaya. Masalın ve yüzyılın kendisine verdiği bu görevi seve seve üstlenmiş; zaten uyuyan güzel hakkında yüzyıldır söylenegelenlerin etkisinde daha onu görmeden deliler gibi tutulmuş ona. Kendisine verilmiş misyona mı, uyuyan güzele mi aşık olduğunu ayırt edemeyecek kadar toymuş o zamanlar. Böylelikle hayranlığın, sevginin, sevdanın, aşkın, cinselliğin ve beraberliğin bir kulak dolgunluğu olduğunu bir kez daha görüyoruz, bizim sandığımız birçok duygunun, düşüncenin, değer ve doğrunun içimize usul usul işlenmiş bir kulak dolgunluğu olduğunu.

Prens dudaklarında yüzyıldır beklediği öpücüğüyle birlikte saraya doğru yollandı. Masalına kahraman olma zamanı gelmişti. Prensesin odasına geldi. Prenses uykusunun içersinde batık bir gemi gibi gizemliydi. Uykusuyla bütünlenmiş güzelliğine, efsanesinin güzelleştirdiği yüzüne uzun uzun baktı Prens. Çok uzaktan, çok uzaklardan, tam yüzyıl sonrasında baktı. Sonra kararını verdi; aradan yüzyıl geçse de uyandırmayacaktı onu.

O gün gelse de. Uyandırdığında bu sevdanın, bu büyüünün, bu tılsımın bozulacağını biliyordu çünkü; bir bakış, birkaç söz, bir dokunuş her şeyi bozacaktı. Sevmek suskunluktu, sevmek kesin sessizlikti, sevmek uzaklıktı, sevmek dokunamamak, erişememek, sevişememektir. Ya da yüzyıldır böyle öğretilmişti sevmek.

Gözlerini açar açmaz, yüzyıldır gördüğü düşlerin anımsayamadıklarından ve o düşlerin tümünden, sızıya benzer bir duygu olacaktı kalakalmış olan. Biliyordu bu sızı hep olacaktı. Kaldı ki, o düşlerin tümüne egemen olan ortak motifler, zaman zaman, yani yaşadıkça; yaşamını, ilişkilerini yoklayacaktı elbet. O düşlerin tümü anımsanmak içindi. Sonsuz bir anımsayıtı her şey; anımsayış ve unutuş. Ömrünün bundan sonrası düşlerinde gördüklerini yaşamakla geçecekti. İnsan uzun uykulardan sonra yalvaç bir yalnızlığa uyanıyor.

Aradan yüzyıl geçtikten sonra hiçbir uyanış mutlu olamaz. Benim için artık çok geç kalmış bir sevgi bu, ben seversem yüzyıl öncesinin sevgisiyle seveceğim, o severse, beni üzerinden yüzyıl geçmiş bir sevgiyle sevecek. Aramızda kaç takvimin uzaklığı duruyor. Bir öpücük, yalnızca bir öpücük bu uzaklığı kapatmaya yeter mi?

Sevgi, zehirli bir düşün, büyülü sözcüğü. Öte yandan sevmek göze almaktır, sonuna dek gitmek, gidebilmek yürekliliğiydi. Biliyordu prenses uykusundan uyandığında, ya da uyanır uyanmaz onu eskisi kadar sevmeyecekti. Çünkü sevmek sessiz ve tek başına bir şeydi. Sevmek yalnızlıktır. Onu eskisi kadar sevmeyeceğinden korkuyordu. Onu uyandırmaktan korkuyordu. Eskisi kadar sevmeyecekti, belki de hiç sevmeyecekti. Çünkü arada o orman, o karanlık, o geçit vermez, o giz olmayacaktı artık. İşte odasında duruyordu. Duman inceliğinde bir boşluk dolanıyordu yüreğini. Arada ne ormanın, ne de yüzyılın karanlığı olmadan onu nasıl sevebilirdi? Bu kadar büyük sorumluluğu yüklenebilir miydi? Sevmenin zahmetini, birlikte omuzlanacak olan zahmeti yüklenebilir miydi? Paylaşmaya, tartışmaya, özveriye, anlayışa gereksinen iki kişilik ilişkiyi göğüsleyebilir, götürebilir miydi?

Sevmek imkansızdı. Kendimizde beslediğimiz, kendimizde büyüttüğümüz, kendimizde saklı duran bir şeydir sevmek. O hep bizdedir, bizledir, usul usul biriktiririz onu, içimizde yığılı durur. Ve günün birinde ansızın karşımıza biri çıktığında sanırız ki içimizden boşalveren bütün bu duyguları o taşımıştır bize. Sevmek, kendi kendimizi büyülemektir; kendi kendimize yaptığımız büyü. Oysa yeniden başlayacaktır arayışlar, pişmanlıklar, yanılgılar. Her şey "tamamlanmak" içindir. Çoğu kez ölümün tamamlayıcı ellerine dek aynı umut, aynı arayış, aynı çırpınış ve aynı perişanlıkla sürükleniriz. Gözümüz arkada kalmıştır.

Ansızın anladı ki uyuyan güzelin kendisini değil, masalını seviyordu Prens.

Tuzlu Kahve

Bir partide karşılaşmışlardı güzel kız ve yakışıklı genç. Genç aşık olmuştu görür görmez dünya tatlısı kıza. Bütün partidekilerin gözü de kızdaydı. Partinin sonuna doğru ne yapıp yapıp bir kafede kahve içme sözü aldı kızdan. Partinin sonunda bir kafeye gittiler. İki de sessizdi. Saatlerce oturdular ama tek kelime konuşmadılar. Kız kalkmaya hazırlanıyordu.

Genç ondaki hareketliliği fark edince engellemek için garsona seslendi. Garson geldi. Genç "tuz" dedi. Garson şaşırды çünkü biraz önce kahve getirmişti. Kız da hayretle baktı gence, şaşırmıştı. Genç başladı anlatmaya:

- Küçüklüğüm sahil kentlerinde birinde geçti. Evimiz denize çok yakındı. Sık sık yüzmeye giderdim. Yüzmeyi öğreninceye kadar çok deniz suyu yuttum. Bilirsin deniz suyu tuzlu olur. Simdi memleketimden, ailemden çok uzaktayım. Kahveme attığım bu tuz bana çocukluğumu hatırlatıyor. Aileme, memleketime, yakınlarıma duyduğum özlem kahveme attığım bu tuz sayesinde dinliyor, hafifliyor. Beni anlıyor musun?

Kız hafifçe kafasını salladı. O masmavi gözlerinde yaşlar vardı. Çok etkilenmişti gencin anlattıklarından. Ona garip bir yakınlık duydu. Tam evlenilecek bir genç olduğunu düşündü. Ailesine sevdiklerine ne kadar da önem veriyordu. Derken vakit doldu, tekrar buluşmak şartıyla ayrıldılar.

İki de sabırsızlıkla bekledi bir sonraki buluşmayı. Buluşmalar birbirini kovalarken evlenme kararı çoktan verilmişti. Evlendiler, mutlu bir yuvaları oldu. Çoluk çocuk, torunlar. Yaşlanmışlardı. Yaşlı ama hala güzel kadın, yaşlı ama hala yakışıklı adama her kahve yapışında içine bir kaşık tuz atmayı hiç ihmal etmedi. Bir gün adam elinde bir kutuyla belirdi kadının karşısında. Kadına kutuyu uzattı ve söyle dedi:

- Bir tanem, bu kutuyu emin bir yere koy ve sakın ben ölmeden önce açma.

Kocasının ondan önce ihtimali ürkütmüştü kadını ama dediğini yaptı ve kutuyu emin bir yere koydu.

Aradan geçen sürede adamın her kahve istediği durumda tuza da konuyordu kahvesine derken evvel geldi götürdü adamı. Ağlayışlar, yakarışlar, nafiye.

Bir gün kadın sessizce otururken, aklına kocasının ölmeden birkaç yıl önce verdiği kutu geldi. Gitti ve kutuyu itinayla aldı hafif tozlanmıştı. Kocası öldükten sonra telaş üzüntüden nasılda unutmuştu kutuyu. Açtı. İçinden özenle katlanmış bir kağıt parçası çıktı. Kocasının el yazısıyla şunlar yazılıydı:

- Aşkım, bir tanem, karım, her şeyim, tuzlu kahvenin tadı iğrenç, sakın içme kimseye de içirme. İlk tanıştığımız günü hatırlıyor musun? Sen kalkmak için hazırlanıyordun. Ben şaşkınlıkla garsona seslendim ve heyecandan şeker yerine tuz istedim. Ama ona çok şey borçluyum. Bana hayatımın en büyük armağanı, seni verdi. O gün bugündür sana bir türlü anlatamadım bunu. Şimdi bilmeni istiyorum ki seni her zaman ve her mekanda çok seviyorum."

Kadın yanağından süzülen yaşları silerken, gidip tuzlu kahve yaptı kendine ve kocasına yad etti.

En Önemli Ders

Okuldaki ikinci ayımda, hocamız test sorularını dağıttı. Ben okulun en iyi öğrencilerinden biriydim. Son soruya kadar soluk almadan geldim ve orada çakıldım kaldım. Son soru şöyleydi: "Her gün okulu temizleyen hademenin ilk adı nedir?"

Bu herhalde bir çeşit şaka olmalıydı. Kadını yerleri silerken hemen her gün görüyordum. Uzun boylu, siyah saçlı bir kadındı. 50'lerinde falan olmalıydı. Ama adını nerden bilecektim ki. Son soruyu yanıtı bırakıp kağıdı teslim ettim. Süre biterken bir öğrenci, son sorunun test sonuçlarına dahil olup olmadığını sordu.

- Tabii dahil, dedi hocamız. İş yaşamınız boyunca insanlarla karşılaşacaksınız. Hepsi bir birinden farklı insanlar. Ama hepsi sizin ilginiz ve dikkatinizi hak eden insanlar bunlar. Onlara sadece gülümsemeniz ve "merhaba" demeniz gerekse bile.

Bu dersi hayatım boyunca unutmadım. Hademenin adını da... Dorothy idi.

Her Rüzgar Savuracak Bir Toz Bulur

Ayakkabıcı, yeni getirdiği malları vitrine yerleştirirken, sokaktaki bir çocuk onu izlemekteydi. Okullar kapanmak üzere olduğundan, spor ayakkabılara rağbet fazlaydı. Gerçi mallar lüks sayılmazdı ama, küçük bir dükkan için yeterliydi. Onların en güzelini ön tarafa koyunca, çocuk vitrine doğru biraz daha yaklaştı. Fakat bir koltuk değneği kullanmaktaydı. Hem de güçlükle. Adam ona bir kez daha göz attı. Üstündeki pantolonun sol kısmı, dizinin alt kısmından sonra boştu. Bu yüzden de sağa sola uçuyordu.

Çocuğun baktığı ayakkabılar, sanki onu kendinden geçirmişti. Bir müddet öyle durdu. Daldığı hülyadan çıkıp yola koyulduğunda, adam dükkandan dışarı fırlayıp:

- Küçük, diye seslendi. Ayakkabı almayı düşündün mü? Bu seneki modeller bir harika.

Çocuk, ona dönerek:

- Gerçekten çok güzeller, diye tebessüm etti. Ama benim bir bacağıma doğuştan eksik.

- Bence önemli değil, diye atıldı adam. Bu dünyada her şeyiyle tam insan yok ki. Kiminin eli eksik, kiminin de bacağı. Kiminin de akli ya da vicdanı.

Küçük çocuk, bir şey söylemiyordu. Adam ise konuşmayı sürdürdü:

- Keşke vicdanımız eksik olacağına, ayaklarımız eksik olsa idi.

Çocuğun kafası iyice karışmıştı. Bu sefer adama doğru yaklaşıp:

- Anlayamadım, dedi. Neden öyle olsun ki?

- Çok basit, dedi, adam. Eğer yoksa, cennete giremeyiz. Ama ayaklar yoksa, problem değil. Zaten orda tüm eksikler tamamlanacak. Hatta sakat insanlar, sağlamlara oranla, daha fazla mükafat görecekler.

Küçük çocuk, bir kez daha tebessüm etti. O güne kadar çektiği acılar, hafiflemiş gibiydi. Adam, vitrine işaret ederek:

- Baktığın ayakkabı, sana yakışır, dedi. Denemek ister misin?

Çocuk, başını yanlara sallayıp:

- Üzerinde 30 lira yazıyor, dedi. Almam mümkün değil ki.

- İndirim sezonunu, senin için biraz öne alırım, dedi adam. Bu durumda 20 liraya düşer. Zaten sen bir tekini alacaksın, o da 10 lira eder.

Çocuk biraz düşünüp:

- Ayakkabının diğer teki işe yaramaz, dedi. Onu kim alacak ki?

- Amma yaptın ha, diye güldü adam. Onu da, sağ ayağı eksik olan bir çocuğa satarım.

Küçük çocuğun aklı, bu sözlere yatmıştı. Adam, devam ederek:

- Üstelik de öğrencisin değil mi, diye sordu.

- İkiye gidiyorum, diye atıldı çocuk. Üçe geçtim sayılır.

- Tamam işte, dedi adam. 5 Lira da öğrenci indirimini yapsak, geri kalır 5 lira. O da zaten pazarlık payı olur. Bu durumda ayakkabı senindir, sattım gitti.

Ayakkabıcı, çocuğun şaşkın bakışları arasında dükkana girdi. İçerdeki raflar, onun beğendiği modelin aynısıyla doluydu. Ama adam, vitrinde olanı çıkarttı.

Bir tabure alıp döndükten sonra, çocuğu oturtup yeni ayakkabısını giydirdi ve çıkarttığı eskiyi göstererek:

- Benim satış işlemim bitti, dedi. Sen de bana, bunu satsan memnun olurum.

- Şaka mı yapıyorsunuz, diye kekeledi çocuk. Onun tabanı delinmek üzere. Eski bir ayakkabı, para eder mi?

- Sen çok cahil kalmışsın be arkadaş, dedi adam. Antika eşyalardan haberin yok her halde. Bir antika ne kadar eski ise, o kadar para tutar. Bu yüzden ayakkabın, bence en az 30- 40 lira eder.

Küçük çocuk, art arda yaşadığı şokları, üzerinden atabilmiş değildi. Mutlaka bir rüyada olmalıydı. Hem de hayatındaki en güzel rüya. Adamın, heyecandan terleyen avuçlarına sıkıştırdığı kağıt paralara göz gezdirdikten sonra, 10 liralık banknotu geri vererek:

- Bana göre 20 lira yeterli, dedi. İndirim mevsimini başlattınız ya.

Adam onu kıramayıp parayı aldı. Ve bu arada yanağına bir öpücük kondurdu. Her nedense içi içine sığmıyordu. Eğer bütün mallarını bir günde satsa, böyle bir mutluluğu bulamazdı. Çocuk, yavaşça yerinden doğruldu. Sanki koltuk değneğine ihtiyaç duymuyordu. Sımsıcak bir tebessümle teşekkür edip:

- Babam haklıymış, dedi. Sakat olduğum için, üzülmemeye hiç gerek yok.

Her rüzgar savuracak bir toz bulur, her hayat yaşanacak bir can bulur, her umut gerçekleşecek bir düş bulur. Bulunmayacak tek şey senin benzerindir.

Dolu Kavanoz

Aşağıdaki hikayenin Kellog Business School'da (Northwestern Üniversitesi) iş idaresi öğrencileri ile Zaman yönetimi dersi profesörü arasında geçtiği söyleniyor. Profesör sınıfa girip karşısında duran dünyanın en seçkin öğrencilerine kısa bir süre baktıktan sonra:

- Bu gün zaman yönetimi konusunda deneyle karışık bir sınav yapacağız, demiş ve sonra da kürsüye doğru yürüyerek, kürsünün altından kocaman bir kavanoz çıkartmış. Arkasından, yine kürsünün altında bulundurduğu bir düzine yumruk büyüklüğünde taşı almış ve bunları büyük bir dikkatle kavanozun içine yerleştirmeye başlamış. Kavanozun daha fazla taş alamayacağından emin olduktan sonra öğrencilerine dönerek:

- Bu kavanoz doldu mu, diye sormuş.

Öğrenciler hep bir ağızdan:

- Doldu Hocam, diye yanıt vermişler.

Profesör:

- Ya öyle mi, diyerek kürsünün altına tekrar eğilmiş ve bir kova mucur çıkartmış. Mucuru kavanozun ağzından aşağı yavaş yavaş dökmüş. Kavanozu da sallayarak mucurun taşların arasına iyice yerleşmesini sağlamış. Sonra öğrencilerine bir kez daha dönmüş ve:

- Peki, bu kavanoz şimdi doldu mu, diye sormuş.

Öğrencinin biri:

- Dolmadı herhalde Hocam, diye yanıt vermiş.

- Doğru, demiş profesör ve kürsünün altına tekrar eğilerek bir kova kumu almış ve tüm kum tanelerini yavaş yavaş taşlarla mucurların arasına nüfuz edene kadar dökmüş. Öğrencilerine tekrar dönmüş ve:

- Peki, şimdi doldu mu, diye sormuş.

Tüm sınıftakiler bir ağızdan:

- Hayır, dolmadı Hocam, diye bağırılmışlar.

- Güzel, demiş profesör ve kürsünün altına tekrar eğilerek bir sürahi su almış ve kavanoz ağzına kadar doluncaya dek suyu içine boşaltmış. Sonra öğrencilerine dönerek:

- Bu deneyin amacı neydi, diye sormuş.

Uyanık bir öğrenci hemen:

- Zamanımız ne kadar dolu görünürse görünsün, kendimize ayırabileceğimiz zaman mutlaka bulunur, diye atlamış.

- Hayır, demiş profesör. Bu deneyin esas anlatmak istediği şey şu. Eğer büyük taşları baştan yerleştirmezsen küçükler girdikten sonra büyükleri hiç bir zaman kavanozun içine yerleştiremezsin, gerçeğidir.

Öğrenciler şaşkınlık içinde birbirlerine bakarken profesör devam etmiş:

- Nedir hayatınızdaki büyük taşlar?

Çocuklarınız, eşiniz, sevdikleriniz, arkadaşlarınız, eğitiminiz, hayalleriniz, sağlığınız, bir eser yaratmak, başkalarına faydalı olmak, onlara bir şeyler öğretmek!

Büyük taşlarınız belki bunlardan birisi, belki bir kaçı, belki de hepsi. Bu akşam uyumadan önce iyice bir düşünün ve sizin büyük taşlarınızın hangileri olduğuna önceden karar verin. Şunu unutmayın ki büyük taşlarınızı kavanozunuza önceden yerleştirmezseniz onları hiç bir zaman bir daha o kavanozun içine koyamazsınız! O zaman da ne kendinize, ne çalıştığınız kuruma, ne de ülkenize faydalı olursunuz. Bu da iyi bir iş adamı, gerçekte de iyi bir adam olamayacağınızı gösterir, dedikten sonra Profesör, öğrencilerinin şaşkın bakışları arasında dershaneyi terk ederek dışarı çıkmış.

Halil İbrahim Bereketi

Vaktiyle birbirini çok seven iki kardeş varmış. Büyüğü Halil, küçüğü ise İbrahim. Halil, evli çocuklu, İbrahim ise bekarmış. Ortak bir tarlaları varmış iki kardeşin. Ne mahsul çıkarsa, iki pay ederlermiş ve bununla geçinip giderlermiş.

Bir yıl, yine harman yapmışlar buğdayı. İkiye ayırmışlar. İş kalmış taşımaya. Halil, bir teklif yapmış:

- İbrahim kardeşim; ben gidip çuvalları getireyim. Sen buğdayı bekle.

- Peki ağabey demiş İbrahim.

Ve Halil gitmiş çuval getirmeye. O gidince, düşünmüş İbrahim:

- Ağabeyim evli, çocuklu.
Daha çok buğday lazım
onun evine.

Böyle demiş ve kendi
payından bir miktar atmış
onunkine.

Az sonra Halil çıkagelmiş.

- Haydi İbrahim. Demiş,
önce sen doldur da taşı
ambara.

- Peki ağabey.

İbrahim, kendi yığınının
bir çuval doldurup düşer
yola. O gidince, Halil'i
düşünür bu defa:

- Çok şükür, ben evliyim,
kurulu bir düzenim de var.

Ama kardeşim bekar. O daha çalışıp, para biriktirecek. Ev kurup evlenecek.

Böyle düşünerek, kendi payından atar onunkine birkaç kürek. Velhasıl, biri gittiğinde, öbürü, kendi payından atar onunkine. Bu, böyle sürüp gider. Ama birbirlerinden habersizdirler. Nihayet akşam olur. Karanlık basar. Görürler ki, bitmiyor buğdaylar. Hatta azalmıyor bile. Hak teala bu hali çok beğenir. Buğdaylarına bir bereket verir, bir bereket verir ki günlerce taşır iki kardeş, bitiremezler. Şaşarlar bu işe. Aksine çoğalır buğdayları. Dolar taşar ambarları.

Bugün "bereket" denilince, bu kardeşler akla gelir. Bu bereketin adı, Halil İbrahim bereketidir.

Mutluluğun Sırrı Nerde?

Günün birinde bir tüccar oğlunu, mutluluğun sırlarını öğrenmesi için o zamanın en bilge alimine gönderir. Tam kırk günlük bir yürüyüşten sonra, çölleri aşarak, bir tepenin başında duran yaşlı alimin sarayına varır. Genç adam bir tapınakla karşılaşacağını sanmıştır ama o vardığı yer kalabalıkların girip çıktığı, küçük bir orkestranın melodiler çaldığı, yörenin en zengin sofralarıyla donatılmış masalar vardır. Alim herkesle teker teker ilgilenip konuşmaktadır, iki saatlik bir bekleyişten sonra sıra genç adama gelir.

kaşığa ve yağı dökmemeye verdiğini söyler.

Alim, gencin anlattıklarını dikkatlice dinledikten sonra mutluluğun sırrını açıklamasına zamanının olmadığını söyler ve bu esnada sarayı gezmesini ve iki saat sonra tekrar gelmesini söyler. Ama der:

- Senden bir ricam var, lütfen sana vereceğim bu kaşıktaki yağı da dökmeden etrafı gezmeni istiyorum.

Genç adam tüm sarayı merdivenlerden inerek ve çıkararak dolaşır ve iki saat sonra tekrar Alimin yanına gelir. Alim:

- Nasıl yemek odasındaki İran halısını, on sene zarfında yapılmış mükemmel parkı, kütüphanedeki muhteşem perdeleri gördün mü, der.

- Genç adam utanarak, göremediğini, bütün dikkatini

Yaşlı Alim, ondan tekrar sarayını gezmesini ve bütün güzelliklere dikkatlice bakmasını söyler. Genç tekrar elinde kaşıkla, bu defa etrafa daha iyi bakarak sarayı gezer. Alimin yanına geldiğinde, bütün gördüklerini bir bir anlatır. Alim:

- Kaşıktaki yağa ne oldu, der.

Genç adam kaşığa baktığında, bütün yağın döküldüğünü görür. Alim:

- Sana bir nasihat vermem gerekirse, mutluluğun sırrı, dünyanın bütün güzelliklerine bakarken o kaşıktaki yağı hiç unutmamakta ve dökmemekte gizlidir, der.

Risk Almalıyız

Gülmek; "saf" denme riskini göze almaktır.

Ağlamak ise; "duygusal" görünme riskini.

Birine yakınlaşmak; "kendini kaptırma" riskini,

Duygularını açmak; "kendini ortaya koyma" riskini,

Hayalleri ve düşünceleri sergilemek ise; "onları başkasına kaptırma" riskini göze almaktır.

Sevmek; "karşılık görememe" riskini...

Yaşamak ise; "ölme" riskini göze almaktır.

Umutlanmak; "hayal kırıklığına uğrama" riskini...

Çabalamak ise; "başarısız olma" riskini göze almaktır...

Ama riskler yaşanmalıdır. Çünkü hayatımızın en büyük riski hiç risk almamaktır. Hiç risk almayan kişi, belki acı ve üzüntülerden konuşabilir ama büyüyemez, sevemez, değişemez, hissedemez, öğrenemez. Garanti arayışlarıyla zincirlenmiş bir köle olarak yaşarken, bedelini; özgürlüğünü kaybederek öder. Sadece; riski göze alabilen kişi hürdür.

Yoldan Güzel Geçmek

Bir kral halkı için geniş bir yol yaptırmaya karar verdi. Ancak yapımı tamamlanan yolu halka açmadan önce, hatırlarda kalacak da bir yarışma düzenlemeyi istiyordu. İsteyenin bu yarışmaya katılabileceğini ilan etti kral, yoldan en güzel geçecek kişiyi belirleyeceğini söyledi.

Yarışma günü, insanlar akın ettiler. Bazıları en güzel arabalarını, bazıları en güzel elbiselerini getirmişti. Kadınlardan kimileri saçlarını en güzel biçimde yaptırmıştı, kimi de yanlarında en güzel yiyecekleri getirmişti. Gençlerden bazıları spor kıyafetler içinde yol boyunca koşmaya hazırlanıyordu.

Nihayet, tüm gün insanlar yoldan geçtiler, fakat yolu kat edip tekrar kralın yanına döndüklerine hepsi aynı şikayette bulundu; Yolun bir yerinde büyükçe bir tas ve moloz yığını vardı ve bu moloz yığını yolculuğu zorlaştırıyordu.

Günün sonunda yalnız bir yolcu da bitiş çizgisine yorgun argın ulaştı. Üstü başı toz, toprak içindeydi, ama krala büyük bir saygıyla yönelerek, altınla dolu bir torba uzattı ve:

- Yolculuğum sırasında, yolu tıkayan, insanların yolculuk etmesini zorlaştıran bir taş ve moloz yığını gördüm. İnsanlar rahat etsinler diye bu taş ve moloz yığını kaldırmak için durdum. Yolu temizlerken, taşların altında bu altınla dolu torbayı buldum. Halktan kimsenin bu kadar altını olamayacağına göre, bu altınlar size ait olmalı.

Kral gülümseyerek cevap verdi:

- O altınlar sana ait.

- Hayır, benim değil. Benim hiçbir zaman o kadar çok param olmadı.

- Evet, dedi kral. Bu altınları sen kazandın, zira yarışmanın galibi sensin. Yoldan en güzel geçen kişi sensin.

Küçük İstavrit

Küçük istavrit yiyecek bir şey sanıp

Hızla atıldı çapariye

Önce müthiş bir acı duydu dudağında

Gümbür gümbür oldu yüreği

Sonra hızla çekildi yukarıya

Aslında hep merak etmişti

Denizlerin üstünü

Neye benzerdi acep gökyüzü

Bir yanda büyük bir merak

Bir yanda ölüm korkusu

"Dudağı yarıklar" denir, şanslıdır onlar

Hani görüp de gökyüzünü, insanı

Oltadan son anda kurtulanlar

Ne çare balıkçının parmakları hoyratça kavradı onu

Küçük istavrit anladı yolun sonu

Koca denizlere sığmazdı yüreği

Oysa şimdi yüzerken

Küçücük yeşil leğende

Cansız uzanıvermiş dostlarına

Değiyordu minik yüzgeci

İnsanlar gelip geçtiler önünden

Bir kedi yalanarak baktı gözünün içine

Yavaşça karardı dünya

Başı da dönüyordu

Son bir kez düşündü derin maviyi
Beyaz mercanı birde yeşil yosunu

İşte tam o anda eğilip aldım onu
Yürüdüm deniz kenarına
Bir öpücük kondurdum başına
İki damla gözyaşından ibaret
Sade bir törenle saldım denizin sularına

Bir an öylece bakakaldı
Sonra sevinçle dibe daldı
Gitti, tüm kederimi söküp atarak
Teşekkürü de ihmal etmemiştii
Bir kaç değerli pulunu elime avuçlarıma bırakarak

Balıkçı ve kedi şaşkın baktılar yüzüme
Sorar gibiydiler neden yaptın bunu niye?
"Bir gün" dedim "bulursam kendimi
Yeşil leğendeki küçük istavrit kadar çaresiz,
Son ana kadar hep bir umudum olsun diye"

Dr. Serdar Sıralar

Ben Yaşamayı Seçtim

Jerry, çevresindekilerin çok sevdiği insanlardan biriydi. Keyfi her zaman yerindeydi. Her zaman söyleyecek olumlu bir şey bulurdu. Hatta bazen etrafındakileri çıldırtırdı bile, "bu adam bu halde bile nasıl iyimser olabiliyor" diye. Birisi nasıl olduğunu sorsa, "bomba gibiyim" diye yanıt verirdi hep.

Jerry doğal bir motivasyoncuymuştu. Yanındaki insanlardan biri o gün, kötü bir gündeyseniz, Jerry yanına koşar, duruma nasıl olumlu bakılacağını anlatırdı. Bu tarzı fena halde düşündürüyordu beni. Bir gün Jerry'ye gittim.

- Anlayamıyorum, dedim. Nasıl oluyor da, her zaman, her koşulda bu kadar olumlu bir insan olabiliyorsun? Nasıl başarıyorsun bunu?

- Her sabah kalktığımda kendi kendime Jerry bugün iki seçimin var. Havan ya iyi olacak ya da kötü derim. Her zaman havamın iyi olmasını seçerim. Kötü bir şey olduğunda yine iki seçimim var. Kurban olmak ya da ders

almak. Ben başıma gelen kötü şeylerden ders almayı seçerim. Biri bana bir şeyden şikayete geldiğinde, yine iki seçimim var. Şikayetini kabul etmek ya da ona hayatın olumlu yanlarını göstermek. Ben olumlu yanlarını göstermeyi seçerim.

- Yok yahu, diye dalga geçtim. Bu kadar kolay yani?

- Evet, kolay. Hayat seçimlerden ibarettir. Her durumda bir seçim vardır. Sen her durumda nasıl davranacağını seçersin. Sen insanların senin tavrından nasıl etkileneceklerini seçersin. Sen havanın, tavrının iyi ya da kötü olmasını seçersin. Yani sen hayatını nasıl yaşayacağını seçersin.

Jerry'nin sözleri beni oldukça etkiledi. Onu uzun yıllar görmedim. Ama hayatımdaki talihsiz olaylara dövmek yerine olumlu seçimler yaptığımda hep onu hatırladım. Yıllar sonra Jerry'nin başına çok talihsiz bir olay geldi. Soygun için gelen hırsızlar Jerry'yi delik deşik etmişler. Ameliyatı 18 saat sürmüş, haftalarca yoğun bakımda kalmış. Taburcu edildiğinde kurşunların bazıları hala vücudundaymış. Ben onu olaydan altı ay sonra gördüm.

- Nasılsın, diye sorduğumda "bomba gibi" dedi.

- Olay sırasında neler hissettin Jerry?

- Yerde yatarken iki seçimim var diye düşündüm. Ya yaşamayı seçecektim ya ölümü. Ben yaşamayı seçtim.

- Korkmadın mı? Şuurunu kaybetmedin mi?

- Ambulansla gelen sağlık görevlileri harika insanlardı. Bana hep "iyileşeceksin merak etme" dediler. Ama acil servisin koridorlarında sedyemi hızla sürerken doktorların ve hemşirelerin yüzündeki ifadeyi görünce ilk defa korktum. Bu gözler bana; "bu adam ölmüş" diyordu. Bir şeyler yapmazsam, biraz sonra ölü bir adam olacaktım.

- Ne yaptın?

- Kocaman bir hemşire yanıma yaklaştı ve bağırarak her hangi bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu. Evet diye yanıt verdim, var. Doktorlar ve hemşireler merakla sustular. Derin bir nefes alarak kendimi topladım ve bağırdım. Benim kurşunlara alerjim var. Doktor ve hemşireler gülmeye başladılar. Tekrar bağırdım. Ben yaşamayı seçtim. Beni bir canlı gibi ameliyat edin. Otopsi yapar gibi değil.

Jerry, sadece doktorların büyük ustalıkları sayesinde değil, kendi olumlu tavrının da büyük katkısı ile yaşadı. Yaşamaya bana yeni bir ders oldu. Her gün hayatımızı dolu dolu yaşamayı seçme şansımız ve hakkımız olduğunu ondan öğrendim ve her şeyin kendi seçimlerimize bağlı olduğunu.

Aşkın Hikayesi

Bir zamanlar, bütün duyguların üzerinde yaşadığı bir ada varmış: Mutluluk, üzüntü, bilgi ve tüm diğerleri, aşk dahil. Bir gün, adanın batmakta olduğu, duygulara haber verilmiş. Bunun üzerine hepsi adayı terk etmek için sandallarını hazırlamışlar. Aşk, adada en sona kalan duygu olmuş çünkü mümkün olan en son ana kadar beklemek istemiş.

Ada neredeyse battığı zaman, aşk yardım istemeye karar vermiş. Zenginlik, çok büyük bir teknenin içinde, geçmekteymiş. Aşk:

- Zenginlik, beni de yanına alır mısın diye sormuş.

- Hayır, alamam. Teknemde çok fazla altın ve

gümüş var, senin için yer yok.

Aşk, çok güzel bir yelkenlinin içindeki Kibir'den yardım istemiş:

- Kibir, lütfen bana yardım et.

- Sana yardım edemem, aşk. Sırılsıklamsın ve yelkenlimi mahvedebilirsin.

Üzüntü yakınlardaymış ve aşk yardım istemiş:

- Üzüntü, seninle geleyim.

- Of aşk, o kadar üzgünüm ki, yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Mutluluk da aşk'ın yanından geçmiş; ama o kadar mutluymuş ki aşkın çağrısını duymamış. Aşk, birden bir ses duymuş.

- Gel aşk! Seni yanıma alacağım.

Bu Aşk'tan daha yaşlıca birisiymiş. Aşk o kadar şanslı ve mutlu hissetmiş ki, onu yanına alanın kim olduğunu öğrenmeyi akıl edememiş. Yeni bir kara parçasına vardıklarında, aşka yardım eden yoluna devam etmiş. Ona ne kadar borçlu olduğunu fark eden aşk, bilgi'ye sormuş:

- Bana yardım eden kimdi?

- O, zamandı, diye cevap vermiş bilgi.

- Zaman mı? Neden bana yardım etti ki?"

- Çünkü sadece zaman aşkın ne kadar büyük olduğunu anlayabilir.

Fısıltılar - Tuğlalar

Genç ve başarılı bir yönetici, yeni Jaguar'ıyla bir mahalleden hızlı bir şekilde geçiyordu. Park etmiş arabaların arasından yola aniden çıkabilecek çocuklara dikkat ediyordu ve bir şey gördüğünü sanarak yavaşladı. Arabayla caddeden yavaşça geçerken hiç bir çocuk göremedi fakat, arabasının kapısına bir tuğla atıldığını fark etti. Aniden arabasını durdurarak tuğlanın fırlatıldığı yere geri döndü.

Arabadan indi, orada bulunan küçük bir çocuğu tuttu ve onu park etmiş bir arabaya doğru iterek bağırmaya başladı:

- Bunu neden yaptın? Sen de kimsin, ne yaptığının farkında mısın? Bu yeni bir araba ve atmış olduğun bu tuğla bana çok pahalıya mal olacak. Bunu neden yaptın?

Çocuk yalvararak cevap verdi:

- Lütfen efendim. Çok üzgünüm ama başka ne yapabiliyordum bilmiyordum. Eğer tuğlayı fırlatmasaydım kimse durmazdı.

Park etmiş bir arabanın arkasına işaret ederken çocuğun gözyaşları çenesine süzülüyordu.

- Kardeşim kaldırımın kenarından yuvarlandı ve tekerlekli sandalyesinden düştü, ben onu kaldıramıyorum. Lütfen onu tekerlekli sandalyesine oturtmam için bana yardım eder misiniz? Benim için çok ağır.

Bu durumdan son derece duygulanan genç yönetici, boğazında büyüyen yumruyu zar zor da olsa yutkundu. Yerdeki genci kaldırarak, tekerlekli sandalyeye geri oturttu. Mendiliyle, çizik ve yaraları sildi ve adamın ciddi bir yarası olup olmadığını kontrol etti.

Küçük çocuk genç yöneticiye dönerek:

- Teşekkür ederim efendim, Allah sizden razı olsun, dedi.

Genç yönetici, küçük çocuğun, ağabeyini kaldırımdan evine doğru götürmesini izledi. Bulunduğu yerden arabasına geri dönmesi oldukça uzun sürmüştü. Uzun ve yavaş bir yürüyüştü. Genç yönetici, kapıyı hiç tamir ettirmedi. Kapıda oluşan çöküşü, hayatını birisinin kendisine tuğla atmasını gerektirecek kadar hızlı yaşamaması gerektiğini hatırlatması için öylece bıraktı.

Allah, ruhunuza fısıldar ve kalbinize konuşur. Bazen, dinleyecek kadar zamanınız olmadığında ise, size bir tuğla fırlatır. İster fısıltıyı, ister tuğlayı dinleyin. Tercihi siz yapın.

İki Soru

Eflatun'a iki soru sormuşlar. Birincisi; insanoğlunun sizi en çok şaşırtan davranışları nedir? Eflatun tek tek sıralamış:

- Çocukluktan sıkılırlar ve büyümek için acele ederler. Ne var ki çocukluklarını özlerler. Para kazanmak için sağlıklarını yitirirler. Ama sağlıklarını geri almak için de para öderler. Yarından endişe ederken bugünü unuturlar. Dolayısıyla ne bugünü ne de yarını yaşarlar. Hiç ölmeyecek gibi yaşarlar. Ancak hiç yaşamamış gibi ölürlər.

Sıra gelmiş ikinci soruya; peki sen ne öneriyorsun? Bilge yine sıralamış:

- Kimseye kendinizi sevdirmeye kalkmayın. Yapılması gereken tek şey, sadece kendinizi sevmeye bırakmaktır. Önemli olan, hayatta en çok şeye sahip olmak değil, en az şeye ihtiyaç duymaktır.

Öğret Ona

Zaman alacak biliyorum, Fakat eğer öğretebilirsen ona, kazanılan bir liranın, bulunan beş liradan daha değerli olduğunu öğret. Kaybetmeyi öğrenmesini öğret ona ve hem de kazanmaktan neşe duymayı. Kıskançlıktan uzaklara yönelt onu. Eğer yapabilirsen, sessiz kahkahaların gizemini öğret ona. Bırak erken öğreysin, zorbalanın görünüşte galip olduklarını.

Eğer, yapabilirsen, ona kitapların mucizelerini öğret. Fakat ona sessiz zamanlarda tanı. Gökyüzündeki kuşların, güneşin altındaki arıların ve yemyeşil yamaçtaki çiçeklerin ebedi gizemini düşünebileceğini. Okulda hata yapmanın, hile yapmaktan çok daha onurlu olduğunu öğret ona. Ona kendi fikirlerine inanmasını öğret. Herkes ona yanlış olduğunu söylediğinde dahi.

Tüm insanları dinlemesini öğret ona, fakat tüm dinlediklerini gerçeğin eleğinden geçirmesini ve sadece iyi olanları almasını da öğret. Eğer yapabilirsen, üzülmediğinde dahi nasıl gülümseyeceğini öğret ona. Gözyaşlarında hiçbir utanç olmadığını öğret.

Ona kuvvetini ve beynini en yüksek fiyatı verene satmasını, fakat hiçbir zaman kalbine ve ruhuna fiyat etiketi koymamasını öğret. Uğultulu bir insan kalabalığına kulaklarını tıkamasını öğret ona ve eğer kendisinin haklı olduğuna inanıyorsa, dimdik dikilip savaştığını öğret.

Abraham Lincoln'un oğlunun öğretmenine yazdığı mektuptan...

Çanakkale

Kocadere köyünde büyük bir "sargı yeri" kuruluyor. Kimi Urfalı, kimi Bosnalı, Kimi Adıyamanlı, Kimi Gürünlü, Kimi Halepli çok sayıda yaralı getiriliyor.

Bunlardan biri Çanakkale Lapseki'nin Beybaş Köyündendir ve yarası oldukça ağırdır. Zor nefes alıp vermektedir. Alçalıp yükselen göğsünü biraz daha tutabilmek için komutanının elbisesine yapışır. Nefes alıp vermesi oldukça zorlaşır ama tane tane kelimeler dökülür dudaklarından:

- Ölme ihtimalim çok fazla. Ben bir pusula yazdım. Arkadaşıma ulaştırın.

Tekrar derin nefes alıp, defalarca yutkunur:

- Ben köylüm Lapseki'li İbrahim Onbaşından 1

mecit borç aldıydım. Kendisini göremedim. Belki ölürsem söyleyin hakkını helal etsin.

- Sen merak etme evladım, der Komutanı.

Kanıyla kırmızıya boyanmış alnını eliyle okşar. Az sonra komutanının kollarında şehit olur ve son sözü de "söyleyin hakkını helal etsin" olur. Aradan fazla zaman geçmez. Oraya sürekli yaralılar getiriliyor. Bunlardan çoğu daha sargı yerine ulaştırılmadan şehit düşüyor. Şehitlerin üzerinden çıkan eşyalar, künyeler komutana ulaştırılıyor.

İşte yine bir künye ve bir pusula daha. Komutan gözyaşlarını silmeye daha fırsat bulamamıştır. Pusulayı açar, hıçkırarak okur ve olduğu yere yığılır kalır. Ellerini yüzüne kapatır, ne titremesine nede gözyaşlarına engel olamaz:

- Ben Beybaş Köyünden arkadaşım Halil'e 1 mecit borç verdim. Kendisi beni göremedi. Biraz sonra taarruza kalkacağız. Belki ben dönemem. Arkadaşıma söyleyin ben hakkımı helal ettim.

Gerçek Dostluk

Bir gün, bir bilge, kendi türleriyle uçmayı reddeden iki ayrı cins kuşa rastlar yol kenarında. Hayli merak eder bu iki farklı yaratığın nasıl olup da kendi aileleriyle, ait oldukları yerlerde yaşamak istemediklerini, nasıl olup da bir yabancıyı kendi kardeşlerine yeğlediklerini.

Biri karga, biri leylek. O kadar farklıdır ki kuşlar ihtimal veremez birbirlerini sevdiklerine, türdeşleriyle değil de birbirleriyle uçmayı yeğlediklerine. Öyle ya, karga dediğin kargalarla uçmalıdır, leylek dediğince leyleklerle.

Yaklaşır ve merakla inceler kuşları. Ta ki her ikisinin de total olduğunu keşfedinceye kadar. O zaman anlar ki, birlikte kaçar, birlikte uçar, beraber yaşamaları beklenenlerin yanında tutunamayanlar. O zaman anlar ki, sahip oldukları değil, sahip olmadıkları kimilerini birbirlerine yakın kılan. Total kuşlar birbirlerinin arzularını bilir ve sömürmek ya da örtmek yerine kabullenirler öylesine.

En sahici dostluklar ortak varlıklar üzerine değil, ortak yoksunluklar üzerine kurulanlardır. Aynı şekilde zengin, aynı şekilde mesut olanların ortak paydaları sabun köpüğü gibidir, uçar. Ortak acı, ortak hüznün, ortak pürüzdür esas yakınlaştıran, yaklaştıran.

Mesnevi'den

Kar Tanelerini Hiç Böyle Gördünüz mü?

Bin Aynalı Dağ

Uzun yıllar önce, uzaktaki bir ülkede 'bin aynalı dağ' denilen bir dağ vardı. Bu Dağın zirvesine gerçekten de bin tane irili ufaklı ayna yerleştirilmişti. Herkes zaman zaman bin aynalı dağa çıkıp, ilginç öykülere şahit olmayı ve daha sonra gördükleri hakkında arkadaşlarıyla konuşmayı isterdi.

Bir gün, bu ülkede yaşayan küçük mutlu bir köpek, bu dağı duydu ve oraya gitmeye karar verdi. Dağın eteğine ulaştı ve sora da neşeye yukarı tırmandı. Yorulmuştu, ama yeni şeyler göreceği için keyiflenmiş ve yorgunluğunu çöktan unutmuştu. Aynaların bulunduğu zirveye geldiğinde kulaklarını dikmiş, kuyruğunu hızlı hızlı sallıyordu. Kocaman bir gülümseme gönderdi onlara. Karşılığında bin tane kocaman sıcak ve dostane gülümseme aldı.

Mutluluğu kat kat artmıştı. Oradan bir türlü ayrılmak istemiyordu. Türlü türlü sevinç ve dostluk hareketleri yapıyor, yaptıklarının bin kat fazlasıyla karşılığını görüyordu.

Nihayet gün karadı ve oradan ayrılması gerektiğini anladı. Dağdan inerken kendi kendisine; "burası harika bir yer, buraya sık sık geleceğim" diye düşünüyordu. Bu arada, aynalı dağın çıkışındaki anlamlı levhayı da okudu ve mutluluğu bin kat daha arttı.

Aynı ülkede yaşayan başka küçük bir köpek daha vardı. Ama ilki kadar mutlu değildi. Huysuz ve mutsuzdu. O da o dağa gitmeye karar verdi. Dağın eteklerine kadar gelip de yukarıya baktığında, şikayete başlamıştı bile. Sızlana sızlana dağın tepesine kadar çıktı. Yorgunluk ve kızgınlığa şimdi bir de korku eklenmişti.

Doğru ya, bu dağın tepesinde kendisini kim bilir hangi hırsızlar, haydutlar bekliyordu! Aynaların olduğu alana yaklaşırken, her an bir düşmanla karşılaşacakmış gibi başını öne eğmişti. Kafasını kaldırıp da aynalara baktığında gözlerinde inanmadı. Soğuk soğuk bakan bin tane köpek gözlerini onun üzerine dikmişti. Güya onlardan korkmadığını onlara göstermek için hırlamaya, dişlerini göstermeye başladı. Aynı anda korkunç görünümlü bin köpek kendisine hırlayınca, korkudan ne yapacağını bilemedi ve dağdan kaç inerken kendi kendine; "burası korkunç bir yer, buraya bir daha asla gelmeyeceğim." diyordu.

Huysuz köpek, o hızla ve korkuyla kaçarken, aynalı dağ hakkında bilgi veren levhayı ve üzerindeki yazıları görmemişti bile.

Levhada şöyle yazıyordu: "Ey yolcular! Sakın aldanmayın, gördüğünüz görüntüler sadece ve sadece sizin aynadaki yansımanızdır." Aynı şekilde; hayatta başınıza gelen bütün olaylar size tutulmuş aynalardır. Onlarda sadece kendinizi, kendi duygu ve düşüncelerinizi görürsünüz.

Sevdiceğime

Sevgi onun gözlerinin içine baktığınızda kalbinizin cız etmesidir. Her gün görüşüp konuşsan da o aradığında hiç konuşmamış gibi özlemektir ve saatlerce hiç durmadan konuşabilmektir.

Sevgi birbirine sarılıp saatlerce ağlayabilmektir.

Sevmek, seni seviyorum demesini bilmektir; neyi seversen sev, neden seversen sev, kimi seviyorsan sev. Seni seviyorum demesini bilmiyor ve bunu yüreğinde hissedemiyorsan bu sözcüğün bence hiçbir önemi kalmaz.

Gerçek sevgi ise hissetmeyenin anlayamayacağı kadar büyük bir duygudur.

Sevgi seni sen yapan her şeydir.

Sevmekte istemek yoktur. Sevgilinin olduğu yerde son bulur istekler ve sevmek demek mutlaka sevgisini haykırmak demekte değildir. Ben yaşadığım yıllar içinde bunu çok ama çok iyi anladım. Sevmek sevgiliyi istemeyi öğrenmekmiş ben bunu çok iyi öğrendim. Sevmenin gücenmemek olduğunu öğrendim.

Sevgililerin hiçbir sözüne üzülmemeyi öğrenmek, karşılıksız vermeyi öğrenmek bunlar insanlara yaşayarak öğretilen duygular olduğunu öğrendim ve hiçbir sevginin kitaplarda ve filmlerdeki gibi olmadığını öğrendim.

Her şeyden önemlisi sevmek güvenmektir. Bu bence bir sevginin başından sonuna uyulması gereken en önemli kuralı olduğuna hiçbir şüphem kalmadı. Aşk, güven ve sevgiyi en güzel noktaya getirebilen veya en inanılmaz şekilde bitiren bir oluşum olduğuna inancım artık kesinleşti.

Sevmek yakınlık, doğallık, yalansızlık, içtenliktir.

Sevmek nedensiz yere acı çekmektir.

Sevmek duygularını anlatamadığında, gözlerinden süzülen iki damla sıcak gözyaşırıdır.

Aslında sevgi kelimelerle anlatılamaz. Sevginin çok büyümüş hali olan Aşk, uçurumun kenarındaki bir çiçek gibidir. Koparabilirsen o çiçeği oradan ne mutlu sana.

Ben sevgisiz bir hiçim ve sevmeden yaşayabilmek gibi bir düşüncem yok artık. Eğer seviyorsam hayattaki tüm zorluklara göğüs gerebiliyorum demektir. Şimdi olduğu gibi ben bu ekranın karşısına oturmuş bu satırları yazabiliyorsam ve kendimi, sevgiyi anlatmak istiyorsam bunu tek nedeni sana olan sevgimin bana verdiği yaşam gücüdür.

Heykel

İki komşu ülkenin hükümdarları birbirleriyle savaşmazlar ama her fırsatta birbirlerini rahatsız ederlerdi. Doğum günleri, bayramlar da ilginç armağanlar göndererek karşdakine zeka gösterisi yapma fırsatlarıydı.

Hükümdarlardan biri, günün birinde ülkesinin en önemli heykeltıraşını huzuruna çağırdı. İsteddiği; birer karış yüksekliğinde, altından, birbirinin tıpatıp aynısı üç insan heykeli yapmasıydı. Aralarında bir fark olacak ama bu farkı sadece ikisi bilecekti. Heykeller hazırlandı ve doğum gününde komşu ülke hükümdarına gönderildi. Heykellerin yanına bir de mektup konmuştu. Şöyle diyordu heykelleri yaptıran hükümdar:

"Doğum gününü bu üç altın heykelle kutluyorum. Bu üç heykel birbirinin tıpatıp aynısı gibi görünebilir. Ama içlerinden biri diğer ikisinden çok daha değerlidir. O heykeli bulunca bana haber ver. "

Hediyeyi alan hükümdar önce heykelleri tarttırdı. Üç altın heykel gramına kadar eşitti. Ülkesinde sanattan anlayan ne kadar insan varsa çağırttı. Hepsini de heykelleri büyük bir dikkatle incelediler ama aralarında bir fark göremediler.

Günler geçti. Bütün ülke hükümdarın sıkıntısını duymuştu ve kimse çözüm bulamıyordu. Sonunda, hükümdarın fazla isyankar olduğu için zindana attığı bir genç haber gönderdi. İyi okumuş, akıllı ve zeki olan bu genç, hükümdarın bazı isteklerine karşı çıktığı için zindana atılmıştı. Başka çaresi olmayan hükümdar bu genci çağırttı.

Genç önce heykelleri sıkı sıkıya inceledi, sonra çok ince bir tel getirilmesini istedi. Teli birinci heykelciğin kulağından soktu, tel heykelin ağzından çıktı. İkinci heykele de aynı işlemi yaptı. Tel bu kez diğer kulaktan çıktı. Üçüncü heykelde tel kulaktan girdi ama bir yerden dışarı çıkmadı. Ancak telin sığabileceği bir kanal kalp hizasına kadar iniyor, oradan öteye gitmiyordu.

Hükümdar heykelleri gönderen komşu hükümdara cevabı yazdı:

"Kulağından gireni ağzından çıkartan insan makbul değildir. Bir kulağından giren diğer kulağından çıkıyorsa, o insan da makbul değildir. En değerli insan, kulağından gireni yüreğine gömen insandır. Bu değerli hediye için çok teşekkür ederim. "

Güzel ve Manalı Sözler

Zaman, bekleyenler için çok yavaş, korkanlar için çok hızlı, yas tutanlar için çok uzun, sevenler için çok kısa, ama sevenler için sonsuzdur.

Kadın olsun, kitap olsun cildine aldanmayıp içindekilere bakılmalıdır. (Cenap Sahabettin)

Dostu üzme, düşmanı sevindirir.

Paraya ihtiyacınız yokmuş gibi çalışın, hiç incinmemiş gibi herkesi sevin, hiç kimse sizi izlemiyormuş gibi dans edin.

Aşk köprü kurmaktır. İnsanlar köprü kuracaklarına, duvar ördükleri için yalnız kalırlar. (Newton)

Aynı dili konuşan değil, aynı duyguları paylaşanlar

anlaşabilirler. (Mevlana)

Hiçbir şey için benimdir deme. Sadece de ki yanımdadır. Çünkü ne altın, ne toprak, ne sevgili, ne hayat, ne ölüm, ne huzur, ne de keder daima seninle kalmaz. (D. H. Lawrence)

Para açlığı giderir, mutsuzluğu değil, yemek mideyi doyurur, ruhu değil. (Shaw)

Analar Yaraticının ilahi merhametinden en fazla nasip almış varlıklardır.

Ben annemi nasıl sevmem ki, o beni bir müddet cisminde, uzun zaman kucağında, ölünceye kadar da kalbinin Şefkat kösesinde taşımıştır. (Abdurrahman Camii)

Dostundan bir cefa gördünse, onun bin tane vefası olduğunu hatırla.

Gerçek sevgi iyilik gördüğünde artmayan, kötülük gördüğünde eksilmeyendir.

İnsanların en büyüğü, en yüksek mevkide iken tevazu gösteren, kudret sahibi iken affeden, kuvvetli iken adaletle hükmedendir.

Söylenen söz, atılan ok, kaçan fırsat, giden gençlik geri gelmez.

Allah'ım. Bana değiştiremeyeceğim şeyleri tevekkül içinde kabul edecek vakarı, değiştirebileceklerimi değiştirecek cesareti ve ikisi arasındaki farkı anlayabilecek akli nasip et. (Reinhold Neibuhr)

Çatlak Kova

Hindistan'da bir sucu, boynuna astığı uzun bir sopanın uçlarına taktığı iki büyük kovayla su taşımış. Kovalardan biri çatlakmış. Sağlam olan kova her seferinde ırmaktan patronun evine ulaşan uzun yolu dolu olarak tamamlarken, çatlak kova içine konan suyun sadece yarısını eve ulaştırabilirmiş.

Bu durum iki yıl boyunca her gün böyle devam etmiş. Sucu her seferinde patronunun evine sadece 1,5 kova su götürebilirmiş. Sağlam kova başarısından gurur duyarken, zavallı çatlak kova görevinin sadece yarısını yerine getiriyor olmaktan dolayı utanç duyuyormuş.

İki yılın sonunda bir gün çatlak kova ırmağın kıyısında sucuya seslenmiş:

- Kendimden utanıyorum ve senden özür dilemek istiyorum.

- Neden, diye sormuş sucu. Niye utanç duyuyorsun?

- Çünkü iki yıldır çatlağımdan su sızdığı için tasıma görevimin sadece yarısını yerine getirebiliyorum. Benim kusurumdan dolayı sen bu kadar çalışmana rağmen, emeklerinin tam karşılığını alamıyorsun.

Sucu şöyle demiş:

- Patronun evine dönerken yolun kenarındaki çiçekleri fark etmeni istiyorum.

Gerçekten de tepeyi tırmanırken çatlak kova patikanın bir yanındaki yabancı çiçekleri ısıtan güneşi görmüş. Fakat yolun sonunda yine suyunun yarısını kaybettiği için kendini kötü hissetmiş ve yine sucudan özür dilemiş. Sucu kovaya sormuş:

- Yolun sadece senin tarafında çiçekler olduğunu ve diğer kovanın tarafında hiç çiçek olmadığını fark ettin mi? Bunun sebebi benim senin kusurunu bilmem ve ondan yararlanmamdır. Yolun senin tarafına çiçek tohumları ektim ve her gün biz ırmaktan dönerken sen onları suladın. İki yıldır ben bu güzel çiçekleri toplayıp onlarla patronumun sofrasını süsleyebildim. Sen böyle olmasaydın, o evinde bu güzellikleri yaşayamayacaktı.

Sadakat

İhanetin adı göçmen bir kuşa verilmiş, sadakatin adı ise bir serçeye. Göçmen kuş bütün bahar ve yaz boyunca, küçük koyun üstünde uçmuş serçeyeyle beraber. Küçük sinekleri, kurtları yemişler. Kış yağmurlarıyla şaha kalkmış derelerden su içmişler. Masmavi gökyüzünde dans etmişler. Çiçek açan ağaçlara konup, papatya tarlalarında gezmişler. Birbirlerine söz vermiş kuşlar; ayrılmayacağız diye.

Ama kış gelmiş, göçmen kuş adına yakışanı yapmaya kararlıymış. Serçe ise her zamanki gibi sadık. Ama sevgi de yabana atılmaz bir gerçek. Ayrılık acı, ihanet kötüymüş serçe için yaşamaksa önemli imiş göçmen için baharların tatlı eğlencesiymiş sadece.

Gel demiş serçeye, senle beraber başka bir bahara uçalım. Serçe ise burada bekleyelim demiş yenibaharı. Ama kış acımasızdır demiş göçmen, yaşayamayız burada, aç kalır üşürüz. Serçe hayır demiş. Korunuruz kötülüklerinden kışın beraber. Göçmen inanmamış serçeye hayır demiş gidelim.

Serçe için gitmek nasıl bir ihanetse yaşadığı yere, kalmakta aynı şekilde ihanetmiş sevgiliye. Ve karar vermiş sevgiyi seçmiş, uçacakmış yeni bir bahara.

Göçmen ve serçe çıkmışlar yola. Ama serçe zayıfmış, onun kanatları uzun uçuşlar için değil. Dayanamayacakmış bu yola. Oysa göçmenin kanatları güçlüymüş. Çünkü o hep kaçarmış kışlardan. Hep gidermiş zorluklarından kışın yenibaharlara. Bir fırtına yaklaşıyor. Göçmen hızlı gidiyor fırtınadan, yakalanmayacakmış. Ama serçe iyice zayıf kalmış, yavaşlamaya başlamış. Göçmene duralım demiş artık. Biraz dinlenelim. Göçmen itiraz etmiş, fırtına demiş, ölürüz. Serçe çok fırtına görmüş, kurtuluruz demiş. Ama göçmen yürü demiş serçeye birazdan okyanuslara varacağız. Serçe sevgisine uymuş ve peşinden son bir gayretle gitmiş göçmenin.

Birazdan varmışlar okyanusa. Kurtuluşuymuş bu büyük deniz göçmen için çok iyi bilirmiş buraları. Ama serçe ilk kez görüyormuş ve sanki gökyüzünden daha büyükmüş bu yeni mavi. Serçe artık dayanamıyormuş, son bir sevgi sesiyle seslenmiş göçmene. Artık gidemiyorum. Göçmen serçeye bakmış. Bakmış ve yoluna devam etmiş.

Okyanus çok büyükmüş, serçe ise çok küçük. Serçenin sevgisi de çok büyükmüş ama göçmen çok küçük. Mavi sularında okyanusun bir minik sadakat. Yeni bir baharın koynunda koca bir ihanet.

Konfiçyus'a Göre Beş Ağır Suç

Konfiçyüs, Hükümdar'ın isteği üzerine bir süre için şehrin yönetiminde olmayı kabul etti. Yedi gün izledi. Yedinci gün yüksek memur Şao-Çeng'i idam ettirdi, cesedin üç gün açıkta kalmasını emretti. Öğrencileri çok şaşırıldılar, yanına gittiler, sordular:

- Şao-Çeng bu şehirde hatırlı ve kuvvetli bir adamdı. Şimdi şehrin yönetimini aldıktan sonra ilk işiniz onu astırmak oldu. Bu yaptığınız doğru mudur? Bildiğimiz kadarıyla bu adam haydutluk, hırsızlık yapmamıştı.

- Yaptığının nedenlerini size açıklayayım. Dünyada beş ağır suç vardır. Haydutluk ve hırsızlık bunların arasında değildir, daha sonra gelirler. Bu beş suç şunlardır. Birincisi uyumsuz ve asi bir tabiatla birlikte gözü peklilik. İkincisi aşağı bir hayat tarzıyla birlikte inatçılık. Üçüncüsü çenesinin kuvvetli olmasıyla birlikte yalancılık. Dördüncüsü

herkesin ayıbını, kusurunu aklında tutmakla birlikte herkesle dost geçinmek. Beşincisi hak ve adalet duygusu olmamakla birlikte yaptığı haksızlıkları süslü ve parlak gerekçeler arkasına gizlemek.

Şao-Çeng'de bunların beşi de vardı. Nereye gitse taraftar topluyor, hizipler yaratabiliyordu. Aldatıcı fikirlerini parlak konuşmaların arkasına gizleyebiliyordu; zulmüyle adaleti tersine çevirebiliyordu.

Aşağılıklar birleştiği zaman ortaya çok güçlü bir kötülük çıkar. Ben de şehir halkı için tasalanmak yerine bu adamı idam ettirmeyi tercih ettim.

Aşk

Genç kız feci bir hastalığın pençesinde kıvranıyordu. Yaralı kalbi artık bu dünyaya daha fazla dayanamamaya başlamıştı. Çok zengin olan ailesi tüm gazetelere, kalp nakli için ilan vermişlerdi. Canını feda edecek birini arıyorlardı.

Genç kız ise her gün hastane odasında biraz daha solmaktaydı. Yine yalnızdı odasında, gözü yaşlı, boynu bükük ölümü bekliyordu. Gözlerini kapadı, bu küçük odada gözyaşı dökmekten bıkmıştı. Yinede engel olamadı pınar gibi çağlayan gözyaşlarına. Sevdiği geldi aklına, fakir ama onu seven sevgilisi.

Her gün aynı şeyleri düşünüyor, anıları bir film şeridi gibi gözünün önünden geçiyordu. "Param yok ama sana verebileceğim sevgi dolu bir kalbim var" demişti delikanlı. Genç kızda zaten başka bir şey istemiyordu. Sevgiye muhtaç biri, sevdiğinin sevgisinden başka ne isteyebilirdi ki. Ama olmamıştı iste, dünyalar kadar olan sevgilerinin arasına, o lanet olasıca para girmeyi bilmiş, onları ayırmıştı. İşte paranın geçmediği zamanlara gelmişlerdi. Ne önemi vardı artık? Şu son günlerinde, sevdiği yanında olsa yeterdi.

Ayrılıklarından bu yana 5 bitmeyen, çile dolu yıl geçmişti. Her günü zehir, her günü hüsrana. Ama genç kız hep sevgisini yüreğinde taşımış, kalbini kimseyle paylaşmamıştı. Sevdiğini düşündü iste o an. Acaba o neler yapmıştı bu kadar sene boyunca. Kim bilir kiminle evlenmiş, çocuk çocuğa karışmıştı.

Gözlerinden bir damla yas daha damladı kurumuş, bitmiş ellerine. Ellerine baktı, bir zamanlar ellerinin, ellerini tuttuğunu hayal edip, her gün saatlerce ellerini seyrederdi.

En çokta saçlarının dökülmesine üzülmüyordu. Çünkü sevdiği öpmüş, koklamıştı onları. Her bir tanesi koptuğunda, kalbine bir ok daha saplanıyordu. Kalbi yine sızlamaya başlamıştı. Belki sevdiği yanında olsa, kalbi bu kadar yorulup, veda etmezdi yasama. Zaten artık ölüm umurunda değildi genç kızın. Sevdiğinden ayrı yaşamamanın ölümden ne farkı vardı ki. Tekrar o geldi aklına. Keşke yanımda olsa dedi. Son bir kez elini tutsa yeterdi. Gözlerini son bir kez öpse, rahatça ebediyen gözlerini kapatabilirdi artık. Gözleri pınar gibi çağlamaya başladı. Sevdiğini son bir kez göremeden ölmek istemiyordu.

Ufakta olsa ondan bir hatırasını almadan bu dünyadan göçmek istemiyordu. Oysa sevdiği, kim bilir kiminle beraberdi. Kendi sevgi dolu kalbinin kimseyle paylaşmayı düşünmemişti bile, ama acaba o paylaşmış mıydı? Onun sevgisini silmiş atmış mıydı acaba kalbinden? İçi birden nefretle doldu. Üstüne büyük bir ağırlık çöktü. Onu düşündükçe her dakikasının zehir olması artık çok daha ağır geliyordu genç kıza. Ölmek istedi, artık yaşamak istemiyordu bu dünyada.

Ama sevdiğinden bir hatıra almadan ölmeyeceğine ant içmişti. Tekrar gözlerini açtı. Kim bilir belki de sevdiği onu unutmuştu. Bu düşünceler içinde derinliğe daldı.

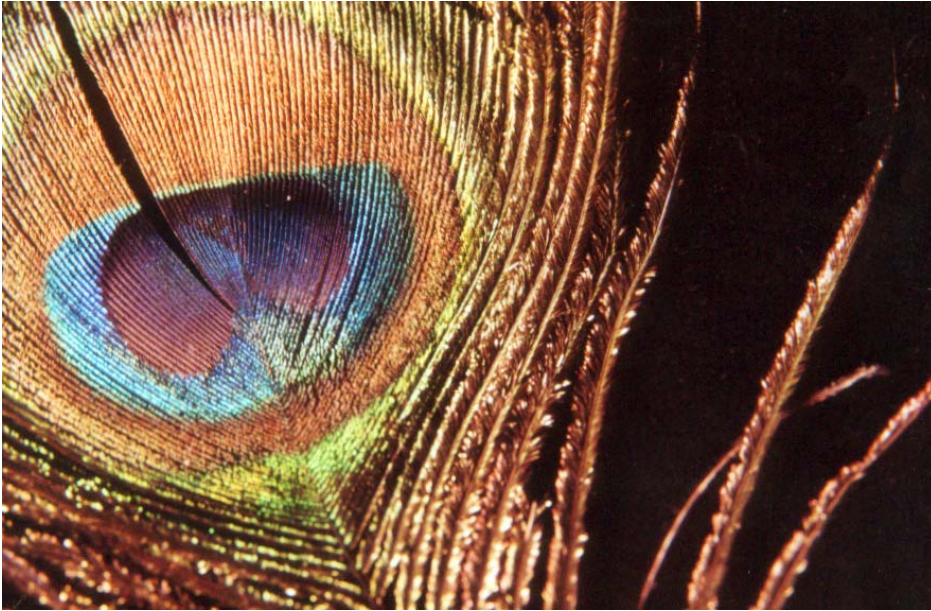
Birden babası girdi odaya, kızına kalp nakli için bir gönüllü bulduklarını müjdeleyecekti. Fakat genç kız çoktan uykuya dalmıştı. Bir meleği andıran masum yüzü, sevdiğinin özleminden sırlı sıklamdı.

O gece biri gözlerini dünyaya kapadı, genç kız ameliyata alındı. Tekleyen ve görevini yerine getirmeyen kalbi değiştirilmişti. 1 hafta sonra tekrar gözlerini açtı dünyaya genç kız. Ama dünya daha farklı geldi ona. Sanki bir şeyler eksikti. Aradan aylar geçmiş genç kız artık iyice iyileşmişti. Ama içindeki burukluğu bir türlü atamıyordu. Sevdiği aklına gelince kalbi eskisinden daha çok sızlıyordu. Bir kere, bir kere görebilsem diye mırıldandı. Kalbi yine sızlamaya başlamıştı. Yeni kalbi onu iyileştirmişti ama nedense her gece aniden hızlanıyor, onu uykusundan uyandırıyor ve sanki yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlıyordu.

Genç kız bir anlam veremediği bu durumu doktora anlamış, ama ameliyat kolay değil, bir aydan geçer demişti doktor. Aylar geçmişti ama hala aynıydı durum.

Çiçeklerinin yanına gitti. Her gün onlarla saatlerce dertleşiyor, zaman zaman ağlıyordu onlarla. En çokta kan kırmızısı gülünü seviyordu. Çünkü kırmızı gülün onun için yeri apayrı idi. Oda genç kızla beraber gülüyor, onunla beraber ağlıyordu. Onu sevdiği gibi görüyordu genç kız. Ve gülünü sevdiğini ilk gördüğünde ona hediye edeceğine dair yemin etmişti. Başka türlü paylaşamazdı gülünü kimseyle.

Kapı çaldı aniden. Kapıyı açtı ama kimse yoktu. Gözü yerdeki beyaz zarfa ilişti. Yavaşça eğilip zarfı yerden aldı. Birden kalbi deli gibi atmaya başladı.

Ne olduğunu anlayamıyordu. Zarfın üzerinde ne bir isim, ne bir adres vardı. Zarfı açtı, içinden beyaz bir kağıda yazılmış bir mektup çıktı. Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Onun kokusu vardı kağıtta. Evet, onun kokusu vardı. Yıllar yılı özlemini çektiği, yanında olabilmek için canini bile verebileceği sevdiğinin kokusu vardı mektupta. Başı dönmeye başladı. Koltuğuna geçip oturdu yavaşça. Kağıdı açtı ve elleri titreyerek okumaya başladı.

"Sevgilim, senden ayrıldıktan sonra, bir kalbe 2 sevginin sığmayacağını bildiğimden dolayı,

ne bir kimseyi sevebildim, nede kimseye bakabildim. Her günüm diğerinden daha zor geçti, çünkü her gün özlemim daha da artıyordu. Sana kitapları dolduracak kadar şiirler yazdım. Her biri diğerinden daha da hüznüydü. Yazdım, okudum, ağladım. Her gün yazdım, her gün okudum, senelerce ağladım. Her gece seni düşündüm sabahlara kadar, her gece senin yanında olmayı istedim. Her gece sensizliğe lanet ettim, uykuları haram ettim kendime, sensiz olmanın acısını gözlerimden çıkardım. Bir gün her şeyi değiştirecek bir fırsat çıktı önüme. Bunu fırsatı değerlendirmeyip, kendime haksızlık edemedim. Değerlendirdim. Senden çok uzaklara gittim, belki seni unuturum diye.

Ama tam tersi oldu. Seni daha çok özlüyorum artık. Senden çok uzaklardayım belki, ama yinede seni görmek için uzaklardan gelebiliyorum. Hem de her gece.

Seni seviyor, seyrediyor ve eğilip sen uyurken yanağına bir öpücük konduruyorum. Bazen gözlerini açıp bakıyorsun, geldiğimi bildiğimi sanıyorum ama yine o tatlı uykuna geri dönüyorsun. Yarın birbirimizi sevmemizin altıncı senesi. Hep ben geldim şimdiye kadar senin yanına, yarın da sen gel olur mu sevgilim.

Ha, unutmadan, sana hep sözünü ettiğim, kalbime iyi bak olur mu? Çünkü gözyaşlarımla, adını yazdım ona. Seni senden bile çok seven bir sevgi var kalbinin içinde. Unutma, kırmızı gülü de unutma olur mu? Seni seviyorum, yanıma gelinceye kadar da seveceğim.

Sevgilin."

Okul Hayatı İle Hayat Okulu Arasındaki 7 Fark

Hayat okulu ve okul hayatı. İki kavramın kelimeleri ortak olsa da yer değiştirilmeleriyle çok farklı kavramlar oluşuyor. Okul hayatında, "hayat bilgisi" dersi gördüğümüz halde, hayat okulunda ezberimiz neden karışıyor? Çünkü okullar bizi hayata değil, sınavlara hazırlıyor. Bu yüzden okul hayatı ile hayat okulu arasındaki farklardan yaşam şaşkınlı oluyoruz. İki okul arasındaki 7 fark:

1. Okul hayatında sınavlar, önceden haber verilerek yapılır ve notumuz yüzümüze söylenirdi. Oysa hayat okulunda insanlar bizi habersizce "sınava çekiyor" ve yargılarını genellikle içlerinde tutuyorlar.
2. Okul hayatında anlatılmayan konudan soru sorulmazdı, hayat okulunda soru çıkabilecek her konuyu bilmeniz bekleniyor.
3. Okul hayatında notunuz "objektif" rakamlarla karnemize yazılırdı. Oysa hayat okulunda, "subjektif kanaatlerle" "notumuz" veriliyor.
4. Okul hayatında soruların tek doğru cevabı vardı. Hayat okulunda kişiye göre değişen doğru cevapları bilmeniz gerekiyor.
5. Okul hayatında bulunduğumuz sınıftan daha aşağıya düşmezdik. Hayat okulunda "sınıftan düşmek" mümkün!
6. Okul hayatında önce dersimizi öğrenir sonra sınava girerdik. Hayat okulunda önce sınava çekilip sonra dersimizi alıyoruz.
7. Okul hayatında tek dersten sınıfta kalanlara "bir ek sınav hakkı" daha verilirdi. Hayat okulunda bir fırsatı kaçırp son vagona atlayamayanlar için "tek fırsat hakkı yok".

Farklar böyle sıralanıp gidiyor. Kullanma kılavuzunu yanımıza almadan hayata geliyoruz. Nasıl yaşayacağımızı yaşarken öğreniyoruz. Yaşamak istediğimiz hayat, yaşadığımız hayat ve yaşamamız istenen hayat hayatın iç açılarının toplamından "ortaya karışık" bir hayat çıkarıyoruz kendimize.

Bir Bilene Sormuşlar

Sormuşlar bir bilgine; hayat nedir?

Demiş bilgin; iki yönlü bir yol devam eder bilinmeze. Sen görmemezlikten gelsen de vardır bir yoldaş her köşesinde. Bazen çıkarsın zorlukla dar bir yokuştan bazen de aşarsın dertleri sanki uçuyormuş gibi inerek buradan.

Peki, sevgi nedir?

Kalbine sığmayacak kadar geniş dedikodusunu yapamayacağın kadar temiz, kokusunu alamayacağın kadar uzak hayal edemeyeceğin kadar yakın.

Ya korku nedir?

Bir yağmur damlasındaki barut kokusu. Belki de saklanılan bir hayal yontusu. Ya bir miniğin haykırışı, ya da yüreği yaralı bir kuşun feryadı.

Peki ya umut nerededir?

Bilinmezde değildir bilirim, demiş yerini kaygılı ve tasalı. Aradın boşuna her yeri ama unuttun en kolay yeri besbelli bunu derken işaret etti insanın en derinden yaralanan yerini.

Peki dost kimdir?

Paylaştın mı sevgini, korkunu, ümidini ve yenilgini, verdin mi desteğini, sordun mu halini, yolladın mı yüreğini, ağladın mı onun gibi.

Hissettin mi dostluğu?

Karşılığı olmadan verilir mi hiç yürekteki sevgi? Dostluk dediğin; tek bir ruhun, iki ayrı bedende dirilmesi.

Havuç, Yumurta, Kahve

Bir baba ile kızı dertleşiyorlarmış. Kızı hayatında çok sıkıntı yaşadığını ve bunlarla nasıl baş edeceğini bilemediğini söylemiş babasına. Hatta sorunlar ardı arkasına devam ediyormuş hayatında.

Babası kızını dinlemiş, dinlemiş ve "gel, sana bir şey göstereceğim!" diye kızını mutfağa götürmüş. Baba unlu bir aşçı imiş. Ocağa üç tane eşit büyüklükte kap koymuş, üçüne de eşit su koymuş ve altlarını aynı miktarda yakmış.

Birinci kaba bir havuç, diğerine bir adet yumurta, diğerine ise de bir avuç çekilmemiş kahve çekirdeği koymuş. Her üçünü de tam 20 dakika pişirmiş. Daha sonra ateşi kesmiş. Masaya 2 tane tabak ve bir tane boş bardak koymuş. İlk önce haşlanmış havucu alıp bir tabağa koymuş. Daha sonra artık epey pişmiş olan yumurtayı alıp bir tabağa koymuş. En sonunda da artık suya iyice sinmiş ve tam kıvamında kahve görüntüsü olan kahve'yi de alıp bir bardağa boşaltmış.

Kızına su soruyu sormuş:

- Kızım ne görüyorsun?

- Havuç, yumurta ve kahve.

Kızını elinden tutup masaya yaklaştırıp daha yakından bakmasını ve hissetmesini istemiş.

- Ne görüyorum. Haşlanmış yumuşak bir havuç (bunu yaparken çatalı havuca batırmış ve yumuşaklığını hissetmiş), artık pişmekten içi katılaşmış bir yumurta (yumurtayı eline almış, hatta bir tarafından masaya vurup, çatlatmış ve içini görmüş) ve bir bardak kahve (biraz içmiş). Hatta tadı oldukça iyi.

- Baba, bunu niçin bana gösteriyorsun?

- Bak demiş, hepsi aynı şekil kapta, aynı sıcaklıkta, aynı dakika pişti. Fakat hepsi bu etkiye farklı tepki verdiler. Havuç ilk başta sertti, güçlü idi. Ama kaynatılınca yumuşadı hatta güçsüzleşti. Yumurta çok kırılıyordu, hafifçe dokunsan çatlayabilirdi, ama kaynatılınca içi sertleşti, hatta katılaşti. Bir avuç çekilmemiş kahve ise yine sertti, hepsi birbirine benziyordu, ama ısıtılınca ne oldu, bu kahve çekirdekleri, ısındılar, gevşediler ve içinde oldukları suya yayıldılar. Koku yaydılar, tat yaydılar ve suyu eşsiz tatla bir kahveye çevirdiler. Kızım sen hangisisin? Zorluklarla karşılaştığın zaman nasıl tepki gösteriyorsun? Sen havuç musun, yumurta mısın, yoksa kahve misin?

Siz hangisisiniz arkadaşlar? Havuç gibi sert bir kişi misiniz, ama sorunlar yaşayınca, yumuşuyor ve güçsüzleşiyor musunuz? Yumurta gibi, içi yumuşak, her an kırılabilir bir kişi misiniz? Sorunlar karşısında, güçleniyor ve sertleşiyor musunuz?

Yoksa bir kahve çekirdeği gibi misiniz? Kahve sıcak suyu değiştirir, hatta suyun sıcaklığı en üst dereceye çıktığında, en lezzetli kahve ortamı hazır olur. Lezzet maksimuma ulaşır. Eğer siz bu kahve çekirdeği gibi iseniz, çevrenizde ne kadar sorun olursa olsun, bunları olumluya çevirebilirsiniz.

Çevrenize güzel tatlar, duygular katarsınız. Kendinizi ve çevrenizi daha iyi yapmak için çalışırsın.

Dört Kelebek

Dört tane kelebek bir gün bir ateş görmüşler. Bunun nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istemişler. Birinci kelebek ateşe biraz yaklaşmış, üzerinin aydınlandığını görmüş ve arkadaşlarının yanına gelmiş:

- Bu ateş aydınlatıcı bir şey, demiş...

İkinci kelebek bununla yetinmeyerek daha fazla şey öğrenmek istemiş. Biraz daha yaklaşmış ve ısındığını hissetmiş. Demiş ki:

- Aynı zamanda bu ateş ısıtıcı bir şey!

Üçüncü kelebek bununla da yetinmemiş. Biraz daha biraz daha yaklaşmış. Bir anda ateşin kanatlarını yaladığını hissetmiş ve yanmış kanatlarıyla geri dönmüş. Şöyle demiş:

- Ve bu ateş yakıcı bir şey!

Sonuncu kelebek daha da çok şey öğrenmek istiyormuş. Biraz yaklaşmış, aydınlandığını görmüş. Biraz yaklaşmış, ısındığını hissetmiş. Biraz daha yaklaşmış, ateş kanatlarını kavurmuş. Biraz daha yaklaştıktan sonra tamamen yanan kelebek ortadan kayboluvermiş.

Ateşin gerçekten ne olduğunu belki bir tek o öğrenmiş ama geri dönüp söyleyememiş. Çünkü o kaybolmuş ateş içinde ve bir şeyi, ancak içinde kaybolan bilebilirmiş.

Pamuk Nene'nin İyilik Duası: Tuttuğun Altın Olsun

Uçakta yanımda oturan kişinin halinden tavrından, giysilerinden Anadolulu olduğu anlaşılıyordu. Bu bey, sık sık Ankara ile Elazığ arasında gidip geldiğini, aslen Elazıglı olduğunu ve bu kente yatırımlar yapmakta olduğunu anlattı. Kendisine ne gibi yatırımlar yaptığını sordum ve bu soru, yol boyunca sürüp giden konuşmanın başlangıcı oldu. Bana yaşamıyla ilgili çok ilginç bir öykü anlattı. Gençlere örnek olması dileğiyle yaşanmış bu öyküyü aslına sadık kalarak aktarmak istiyorum:

Çok sevdiği bir babaannesi varmış ve ona hep "Pamuk Nene'm" dermiş. Pamuk Nene'sinin topuklarına değin uzanan uzun bembeyaz saçları varmış ve Pamuk Nene saçlarını hep kille yıkarmış. Herkes gibi o da Pamuk Nene'sinin ipeksi, pırl pırl saçlarına hayranmış.

İlkokuldan itibaren okul çıkışında ve yaz tatillerinde dayısının manav dükkanında çalışmaya başlamış. Dükkanda güzel meyveler de varmış. Nenesinin dişleri olmadığından sert meyveleri yiyemezmiş. O bunu bilir, günü geçmiş, yumuşamış "değmiş armutları" akşam olunca nenesine götürürmüş. Nenesi ağızda eriyen bu yumuşak armutları çok severmiş. Onları yerken hep "Tuttuğun altın olsun oğul" diye dua edermiş. O da her akşam elinde küçük bir kese kağıdıyla eve gelir, hiç aksatmadan "değmiş armutları" pamuk nenesine taşımış. Her seferinde pamuk nenesi de "Tuttuğun altın olsun, tuttuğun altın olsun, oğul" diye ona yürekten dua edermiş. Günler geçmiş nenesi göçmüş, kendisi büyümüş, ailesinin sevilen güvenilen bir evladı olmuş.

Günlerden bir gün köye bir mektup gelmiş. Bu mektup, Amerika'ya çalışmaya giden, orada zengin olduğu öğrenilen bir akrabalarının vefat haberiyle ilgiliymiş. Mektup İngilizce olduğu için içeriğini tam anlayamamışlar. Birisi onlara bu mektubun mirasla ilgili olduğunu söylemiş. Aile bırakılan mirası almak üzere, onu Ankara'ya göndermiş. O günün koşullarında Elazığ'dan Ankara'ya doğrudan gidilemiyormuş. Önce Trabzon'a oradan güç bir yolculukla Ankara'ya ulaşmış. Elindeki İngilizce mektubu Elazığ'dan komşuları olan bir kuyumcuya götürmüş. Kuyumcu İngilizce bilmiyormuş. Ancak hemşerilerinden birinin Amerikalıların yanında çalıştığını anımsamış. Gidip mektubu ona okutmayı önermiş. Böylece yabancı bir petrol şirketinde çalışan arkadaşlarının yanına gitmişler.

Petrol şirketindeki ilgililer arkadaşlarına haber verip çağıracaklarını söylemişler. Onları bir odaya alıp beklemelerini istemişler. Bu odada bir masa ve masa üzerinde kil parçaları duruyormuş. Bu kil parçaları ona tanıdık gelmiş. Eline alıp dikkatle incelemeye başlamış.

Bu sırada odaya iyi giyimli Amerikalı bir çalışan girmiş. Onun kil parçalarıyla ilgilendiğini görünce yanına yaklaşmış onu merakla seyretmeye başlamış. Derken bekledikleri kişi odaya girmiş. Amerikalı çalışan arkadaşına, konuğunuz killerle bu denli niçin ilgileniyor diye sormuş. Arkadaşı bu sözleri Türkçeye çevirdiğinde ise kendisinin killerle ilgili olarak gelmediğini İngilizce bir mektubu okutmak için geldiğini anlatmış. Arkasından da hemen eklemiş:

"Bu killer babaannemin saçlarını yıkadığı Elazığ'da bizim 'Kil sabunu' dediğimiz killeri anımsatıyor, burada onların ne işi var diye merak etmişim, onun için ilgilenmişim" demiş. Bu sözler İngilizceye çevrilmiş. Çevirmen aracılığı ile konuşmaya devam edilmiş. Amerikalı "Bu killerden sizin orda var mı?" diye sormuş. O da "Pek çok" diye yanıt vermiş. Amerikalı "Beni oraya götürür müsün?" diye sormuş. O da "Ne zaman isterseniz ancak önce şu mektubun ne olduğunu anlamam gerekiyor" demiş.

Mektup okunduğunda, küçük bir mirasın aileye kaldığı anlaşılmış. Mirasla ilgili gerekli işlemler yapıldıktan sonra Elazığ'a, Amerikalı ile birlikte dönmüş. Pamuk Nene'sinin kil-sabunlarını aldığı yeri ona göstermiş. Amerikalı kendisinden bu killeri sandıklara koyarak istediği adrese göndermesini, bunun karşılığında büyük paralar kazanacağını anlatmış. O da "bu killer niye bu kadar para ediyor", diye sormuş. Amerikalı, bu kilin petrol kuyularının açılmasında kullanıldığını, petrolü çıkartmak için kayalar delinirken delici uçta bulunan sert elması bu ipeksi kilin koruduğunu, delici ucun kolayca ilerlemesini sağladığını açıklamış. Taşın, toprağın, özellikle kilin para ettiği anlaşılınca kil ihracatı başlamış. İşleri ilerledikçe ilerlemiş. Beş oğlu da yanında çalışır duruma gelmiş. Kurdukları işyeri tüm ailenin geçimini sağlamış.

Halen fabrikalarının çok iyi çalıştığını, birçok çalışanın olduğunu, ailece mutlu ve huzurlu bir yaşamları bulunduğunu anlattıktan sonra yaşam öyküsünü şöyle noktalamış:

"Pamuk Nene'm bana 'Tuttuğun toprak altın olsun' dediğinde, ben ya ilkokul ya da ortaokul çağlarında küçük bir çocuktum. Nenemin iyilik duasının, yıllar sonra peşimden gelip yaşamımı değiştireceğini kim söyleyebilirdi ki? Bunu biri söylese, kim inanırdı ki? "

İnançlı yüzü, Pamuk Nene'sini andıkça sevgiyle parıldayan gözleri, şükran yüklü, huzur dolu sesiyle devam etti:

"Ama gördüğünüz gibi o iyilik duası yıllar sonra gelip beni buldu" dedi.

"Tuttuğum toprak altın oldu. İnanılır gibi değil, değil mi?"

Yolculuk sırasında dinlediğim bu öykünün, bana verilmiş manevi bir armağan olduğunu düşündüm. İyiliğin ölümsüzlüğüne, alınan iyilik duasının yüceliğine çocukluğumdan buyana inanıyordum. Duygularımın pekişmesi beni mutlu etti.

Pamuk Nene'ye rahmet diliyor ve teşekkür ediyorum. Bu öyküyü benimle paylaştığı için Pamuk Nene'nin Elazığlı torununa da bir kez daha teşekkür ediyorum.

Prof. Dr. Nimet Ünay Gündoğan hocamdan alıntıdır.

Yaşlı Kadın İle Meşe Ağacı

Kuraklık o yıl, New Jersey'in yemyeşil çayırlarını kahverengine çevirmiş ve tüm New Jersey'lilerin gurur kaynağı yüzyıllık dev ağaçların yapraklarının zamanından önce dökülmesine neden olmuştu. Kuraklığın 43. gününde, küçük bir kentin yoksullar mahallesinden geçen Tom Greenfield adlı genç bir tarım uzmanı, tozlu yolda bir kova suyu sürüklercesine taşıyan yaşlı bir kadına rastladı. Otomobilinin camını indirdi ve yaşlı kadına seslendi

- Sizi gideceğiniz yere kadar götürebilir miyim bayan?

Yaşlı kadın teşekkür etti ve bir kilometre kadar geride kalan evini işaret etti:

- Zaten şu kadar kısa bir yoldan geliyorum, dedi ve yüz metre ötedeki dev bir meşe ağacını göstererek, Zahmet etmenize gerek yok, dedi İki üç adımlık yolum kaldı.

Greenfield, kadının bir kova suyu ne yapacağını merak etti. Onu arkasından izledi. Yaşlı kadının, zorlukla taşıdığı kovayı bahçenin uzak bir köşesindeki büyük meşe ağacına kadar sürükleyip, sonra da kovadaki suyla meşe ağacını suladığını görünce, hem hayran kaldı, hem de şaşırıldı. Yanına yaklaştı ve sordu:

- Bu ağacı sulamak için mi o bir kova suyu bir kilometre öteden taşıdınız? Güçlkle kaldırdığınıza göre kova galiba çok ağırdı.

Yaşlı kadın, genç adama gülümseyerek baktı.

- Tam 81 yaşımıdayım. Bu ağaç ise, yaşamdaki tek dostum. Küçük bir kızken arkadaş olmuştum onunla. Şimdi hiçbirini yaşamayan tüm arkadaşlarımla bu ağacın çevresinde, bilseniz ne oyunlar oynadık, onun gölgesinde nasıl dinlendik. Bu ağaç kurursa ne yaparım, ben?

Genç tarım uzmanı, yüzyıllık dev meşe ağacına uzun uzun ve dikkatlice baktı. Deneyimli gözü, ağacın giderek kurumakta olduğunu görmekte gecikmedi. Yaşlı kadın, meşe ağacıyla arkadaşlığını anlatmayı sürdürdü:

- Annem beni dövdüğü ya da azarladığı zaman bu ağaca tırmanırdım, onun kollarına sığınırdım, dedi. Nişanım, parmağıma nişanı ağacın altında taktı. Benim için böylesi anılarla dolu olan bu ağaç için, bir kilometre öteden bir kova su taşımamı gerçekten çok mu görüyorsunuz?

Yaşlı kadın ertesi gün elinde su kovasıyla yine meşe ağacına giderken, ağacın çevresinde beş altı işçinin çalışmakta olduğunu gördü. Kovayı yere bıraktı ve işçilere doğru koşarak:

- Bırakın ağacımı, diye bağırdı. Dokunmayın benim ağacıma.

İşçilerin başındaki adam kasketini çıkardı ve yaşlı kadını saygıyla selamladı:

- Ağacınıza kötü bir şey yapmak için değil, onu kurtarmak için geldik, hanımefendi, dedi. Ağacınızın köklerinin çevresinde kanallar açtık ve onları tankerimizin deposundaki suyla doldurarak, ağacınızı bol bol suladık.

Yaşlı kadı tankerinin üzerinde yazılı olan "Greenfield Fidanlığı" adına takıldı:

- Fakat ben sizi çağırmadım ki? Kim gönderdi sizi buraya?

Adam, saygılı tavrıyla yanıt verdi

- Bizi buraya gönderen kişi, adını söylemedi efendim, dedi.

Yaşlı kadın, yeterli suya kavuşan arkadaşı meşe ağacının altında durdu ve işçilerin tek tek ellerini sıktıktan sonra bindikleri kamyonun arkasından yaşlı gözlerle baktı.

Deniz Kabukları

Uzun uzun yıllar evveldi. Uzak sahillerin, nemi yaprağı üzerinde, yemyeşil ormanlarında güzeller güzeli bir kız yaşamış. Adı yokmuş. Bir isme de, ihtiyacı yokmuş zaten. Duyamaz ve konuşamazmış. Tüm gün topladığı deniz kabuklarıyla uğraşmış sadece. Her sabah uyandığında, "acaba bugün, hangi deniz kabukları bulma şansına sahibim" diye merak duymuş. Kime sorsanız, tüm deniz kabuklarının birbirine benzediği o uzun sahillerde, o aylardır yıllardır hep mutlu ve her günü ayrı bir umut ve güzellik içinde, heyecanla yaşamaktaymış.

Çünkü O, zamanın sevenler için sonsuz olduğuna inanırmış. Çünkü O, zamanın sevinenler için kısa, üzülenler için çok uzun, korkanlar için çok hızlı, bekleyenler içinse çok yavaş olduğunu, bilirmiş. O, sonsuzu seçen, seven, ama çok seven bir yüreğe sahipmiş. Topladığı ve dokunduğu her deniz kabuğu ile, yüreğine bir parça daha sevgi biriktirmekteymiş. O, deniz kabuklarında, kulaklarıyla duyamadığı, bilinmez nice sesleri dinlemekteymiş aslında. Yüreğinin kumsalları ve suları, ona hiç gitmediği, hiç görmediği kıyıların, nice hikayelerini anlatır durularmış. Dünya, onun yüreğinde atarmış. Dünya, onun yüreğinde ses vermiş evrene. O, dünyayı yüreğinden işitir, bilir ve yaşarmış.

Bazen işittiklerimiz, yeter sanırsınız. Bildiklerimiz gerçek sanırsınız ve bunlar mutlu etmez bizi. Çünkü mutluluk; duyamadıklarımızda, gidemediklerimizde, fark edemediklerimizdedir. Oysa, görebildiklerimizden, daha fazlasıdır gerçekler. Günlük döngüler içinde, sevdiğimizle ve kendimizle paylaşabileceğimiz şeylerden uzak kalarak yaşıyoruz hayatlarımızı maalesef. Hayat bu olmamalı. İşler hiç bir zaman durulmayacaktır ki, hep yoğun, hep çok

olacaktır. Ama sular bile durulur. Durulur ve durulanır o zaman su; sedefleşir, sakinliğin, dinginliğin tatlı huzuru, derinliği aks olur kumsallarda. Bu hayattır işte. Hayat oradadır. Dinlerken, beklerken, izlerken, durulanırken. Hayat orada yaşanır gerçek anlamda. Oysa bizler mekanik ve elektronik bir dünyaya hapis vaziyette şursuz yaşıyoruz, "hayat, bu" diye. Yaşamımızı, hayata ve kendimize endeksleyebilmeliyiz.

Gerçekle, doğru arasındaki farkı görebilmeliyiz. Hepimiz. Gerçekten mutlu olmak, sadece yüreğin işidir. Yüreklere fırsat vermeliyiz. Her yeni güne başlarken, hangi deniz kabuğuna dokunarak, bilinmedik hangi yaşama katılacağımız şansına gülümseyerek, umutla uyanmalıyız. Var olmanın güzelliği bu olsa gerek. Acaba, bugüne kadar, yüreğinizde kaç deniz kabuğu biriktirmişsinizdir?

Sen, bugün hangi deniz kabuğunu dinledin ve bugün kaç deniz kabuğu topladın? İnsanın yüreği, belki de, deniz kabuklarından örülü olmalı. Her yürek, bir kumsal olmalı belki de. Kumsal gibi sonsuz olmalı. Kum tanelerinin kristallerinde, nice deniz çiçekleri, sedefleri açtırmalı her gün için. Ve, her mevsimde ebruli olmalı o kumsal, her koşulda kumsalda olmalı varlığımız. Mesela, yazı, kumsal mevsimi biliriz sadece. Fakat, kışın da, oradayızdır. İnsanlar nedense, kumsalları, sadece yazın fark ederler. Ne talihsizlik. !

Tıpkı, yüreklerimizi de, aynı talihsizliklerle fark edemediğimiz gibi. Belki de, maviyi görmek değildir önemli olan. Belki, bakışlarımız gökyüzüne yöneldiğinde, önce uçurtmayı görebilmeli gözlerimiz. Önce uçurtmayı görebilsek, mavileri de yakalarız zaten. Uçurtma, mavidir nihayetinde. Eğer her gün, yeni bir var olma çiçeği açıyorsa gözlerimizde ve yüreğimizin ebruli kumsallarından, yepyeni deniz kabukları, sedefler toplayabiliyorsak, yokluk yok demektir, değil mi?

Her sabah ya da akşamüstleri, sulanmalı mutlak o var oluş çiçeklerimiz. Güne ya da akşama başlarken yürek su ister, çiy ister, şebnem ister. İnsanın en yalnız olduğu zaman dilimlerdir, sabahın eri ve akşamüstleri. İnsanın en çok kendi olduğu, kendinde ve kendiyile olduğu vakitlerdir onlar.

Doğrularımızdan, gerçeğe yönelik yolculuğun başladığı vakitlerdir. Sonsuza uzanan, uzanması gereken yürekler yollarını çiçeklendirme ve deniz kabuklarını sergilendirme vakitleridir. Doğrularınıza sahip çıkın. Kendinizi yakalayın. Sonsuzluğu, kendinizden esirgemeyin. Bakın, dinleyin, dokunun, deniz kabuklarının size söyleyecekleri var. Yüreğinizin, ebruli kumsalından ayrılmayın.

İpek Çıtak Aytekin

Bakmak, Görmek, Okumak

Anlatan 75 yaşında bir bayan. ABD'nin Houston şehrinde yaşıyor. Toplumda önemli bir konuma sahip. Bir haftalık

Türkiye seyahati onun hayatını değiştirmiş. Çünkü bizim yıllardır bakıp gördüklerimizi (ya da alışkanlık perdesiyle artık göremez olduklarımızı) o okumuş. Anadolu'da gezdiği birkaç şehirde insanların kendisini kolundan tutup, "bu akşam bize yemeğe gelin, ne olur bu gece bizde misafir olun" demesi hayretler içinde bırakmış bu Amerikalı bayanı. "Böyle bir şey olabilir mi, inanmadım" diyor. Hayatında bu duyguyu hiç tatmamış. Kimse ona "ne olur bize misafirlğe, yemeğe gelin" dememiş. Ve aynen şunu söylüyor: "Ben 75 yaşındayım. Eğer bu duyguyu tatmadan ölseydim, hayatım eksik olurdu".

İşte o an bunları dinlerken, bakıp gördüğünüzü okuyabilmenin önemini anlıyorsunuz. Bize göre çok sıradan olan şeylerin, dışardaki bir insan için ne denli kıymetli olduğunun farkına varıyorsunuz. Çünkü uzaklarda durup dururken birilerine bir şey ismarlamak, hediye almak, ikram etmek diye güzellikler pek nadir görülüyor. Eğer varsa, çocuklar yaş 15-16 olup da yuvadan uçunca karı koca ve bir de küçük köpekten ibaret kalan bir hayatı yaşıyor Amerikan ve Avrupa toplumu. Eşlerden birinin de ölmesiyle insanlar tamamen yalnızlığa mahkum. Şimdiki örnek bu yalnızlığın belki de en ibretlik hikayelerinden biri. Amerika'da İngilizce kursunda öğretmenlik yapan 65 yaşında emekli bir Amerikalı öğretmen bir gün hastalanıyor ve hastaneye kaldırılıyor. Adamcağız ameliyat oluyor. Kurstaki bir - iki Türk öğrenci bu durumu haber alır almaz hemen hastaneye giderek kendisini ziyaret ediyor. Hastanede kaldığı üç beş gün boyunca da her gün sırayla onu ziyaret ederek halini hatırını soruyorlar. Tabi bu durum herkesi çok şaşırtıyor. Zira hastaların geleni gideni olması, sıradan bir durum değil. Ve nihayet emekli Amerikalı öğretmen hastaneden taburcu oluyor. Beraberinde bir Türk öğrencisi olduğu halde. Ayrılırken hastane yönetimi bir form veriyor. Formda "sizinle ilgili herhangi bir gelişme olursa ve size ulaşamazsak bir yakınınızın adını, telefonunu yazın lütfen" deniliyor. Yaşlı adam duruyor, düşünüyor... Düşünme süresi uzadıkça uzuyor ama o bir türlü forma istenen isim ve numarayı yazamıyor. Sonunda dönüp yanındaki Türk öğrencisine insanın içini acıtan soruyu soruyor: "Seni yazsam olur mu?"

Şimdi bir düşünün aynı soru size sorulsa; çoluk çocuk, amca dayı, hala teyze, dost komşu en az 10 kişinin adını yazarsınız. Bu insanlar bizde bunları görüyor, dahası bizi böyle okuyor. Okuyunca da sahip olduğumuz ama farkında olmadığımız hasletlerimize hayran kalıyorlar. Çünkü onlar dünya adına sahip olunabilecek her şey sahipler. Evleri, arabaları hep en iyisi... Hayatın maddi, somut, elle tutulur gözle görülür her şeyi tam. Ama görüntünün ötesinde okunacak bölümü eksik. Keşke biz de ara sıra kendimize dışardan bakabilsek.

Gece Yarısı

Bir çocuk doğar, büyür ve yıllar sonra çocuk evlenir, çoluk çocuk sahibi olur. Bir gün, gecenin bir yarısı saat 3.30 civarları telefonu çalar. Bu telefondaki ses, annesinin sesidir. "Ne var Anne, ne istiyorsun bu saatte...", "neden beni rahatsız ediyorsun...", "sabah arasan olmaz mıydı..." gibilerinden, annesini azarlayıcı sözler sarf eder. Annesi, biraz buruk, biraz da ağlamaklı bir ses tonu ile:

- Bundan 25 yıl önce de bir gece yarısı 3.30 da, sen beni rahatsız etmiştin. Doğum günün kutlu olsun oğlum.

Sonbahara Dair

Hüzün kadar tatlı, hüzün kadar buruk duygular tattıran bir mevsim Sonbahar. Sararan yapraklarda oynayan yağmur damlacıkları, güneşin ışınları var. Hazan mevsimi denir nedense; fark etmesini bilenler için içinde bin bir türlü güzelliği barındıran Sonbahara. Renkler cıvıldaşır onda; yeşilin yanına kırmızı, sıcak kahverengi ve sarı tonlar eklenmiştir. Güneşin arsız pırıltıları ile kızılbaşan bu yapraklar renk cümbüşü kazandırır hayatın manzarasına. Yeni bir pencereden bakma zamanıdır artık dünyaya; şairlerin, aşıkların gözünde açılan pencereden. Tatlı bir hüzün

dolar yüreklere, insanın içini ürperten hafif bir esintiyle. Her biri farklı dünyalara açılan gözlerle camlardan bakanlar görülür. Çizgiler arttıkça yüzlerde bu güzel mevsimin anlamı farklıdır, anlattığı da.

Yağmurun tadına varmak bu mevsim için geçerlidir. Yağmur kokan sokaklarda yere düşen damlaları seyretmek, hayatı düşünmek, hayatın anlamını düşünmek.

Bir ses duyulur sessizliğin ortasında. Doludizgin hayallere yol verme vaktidir artık. Kimi zaman ıslak titreyen sokaklarda, kimi zaman sıcak loş odalarda.

Kah solgun, kah neşeli gölgeler gezinir tecrübeyle olgunlaşan yıllarda. Düşen her yaprak dün gibi yaşananları hatırlatır. Geride kalan boşluk ise bir daha o yıllara dönüşün olmayacağını.

Hercai yıllar, hercai düşünceler geride kalır. Dalgın gözlerin odaklandığı kitap sayfaları misali birer birer çevrilir sonbahar güzelliğinde hayat kareleri.

Sonbahar bir yanda soğuk günleri hatırlatan, ömrün son demlerini yansıtan, diğer yanda tarafsızlığın, huzurun ve tadına doyum olmayan güzellikleri sere serpe önümüze buyur eden mevsim. Seninle olmak ne güzel. Seninle güzellikleri paylaşmak, yakmayan güneşi hissetmek, üşütmeyen esintilerle kucaklaşmak, yağmurla arkadaş olmak; şemsiye altında ya da yavaş yavaş ıslanarak.

Sonbahar. Hüzün kadar tatlı hüzün kadar buruk güzel mevsim.

Dal At

İki çocuklu bir aile, hafta sonunu piknik yaparak geçirmeye karar verirler. Piknik yerine vardıklarında anne, yemeği hazırlarken, çocuklar babaları ile yürüyüşe çıkar.

Uzun bir yürüyüşten sonra oldukça yorulan küçük çocuk yalvarırcasına bakan gözlerle seslenir:

- Babacığım, çok yoruldum. Lütfen beni kucağında taşıy mısın?
- Bende yorgunum oğlum.

Çocuk ağlamaya başlar. Baba tek kelime etmeden ağaçtan bir dal keser. Dalı bıçakla biçimlendirip çocuğa zarar vermeyecek biçimde yontar. Sonra dalı oğluna verir.

- Al oğlum, sana güzel bir at.
- Çocuk sevinç içinde dal parçasından yontulmuş ata biner ve sığıyarak, ata vurarak annesinin yanına doğru gitmeye başlar. Babası ve ablasını geride bırakmıştır bile.

Baba gülerek kızına:

- İşte hayat budur kızım. Bazen zihnen yada bedenen kendini çok yorgun hissedersin. İşte o zaman kendine değnekten bir at bul ve neşe ile yoluna devam et. Bu at; bir arkadaş, bir şarkı, bir çiçek, bir kitap, bir şiir yada bir çocuğun tebessümü olabilir.

Aşka Aşık Olmak

Aşka aşık olmak çok az insanın tattığı bir yükseliş duygusudur.

Aşık olmanız yetmez, yaşamsal bütün duyularınızı alıp ona dahil etmeniz gerekir. Ve dünyasal bütün fikirlerinizi en yakın çöp öğütücüsüne.

Akıl, zihin hesap kitapsız aşk size O'nu buldurur.

Bütün kurslardan, öğretilerden, meditasyonlardan, binlerce dolarlarla satın alınan ruhani değerlerden çok daha derinden yakalarsınız yaşamı ve bunu anlatamazsınız, yazamazsınız.

Anlayanların, bilenlerin gözlerinizde yakalayacakları bir derinliktir bu. Ve yaşamamış olanların cilt bakımına yoracakları bir duruluk.

Aşka aşık olmanın hazzını yaşamak istemeyenlerin en büyük mazereti iş / para ve gerçekler özünde tek bir sebep barındırır: Korku

Sevilmemek, değerli olmamak, değer bulunmamak korkusu ve daha birçoğu.

Yaşamda aşık olunmayacak tek bir varlık tanımıyorum. Yeter ki içinizde aşkı taşıyın. Aşk bir başkasıyla yaşanmadan önce insanın kendinde başlayan ve gelişen serpilmiş duygudur. Orada ona yer açabilirsiniz. Aşka yer açmanın tek yolu ise önce aşkı sevmektir. Öncelikle aşktan korkmamaktır. Kendinizden bir şeyler verdiğiniz sanmamak, size sınıksız sarılmamaktır.

Yaşamın akışında yaşam suyuna bıraktığınız bedeniniz öylesine güvende olacak, kendini uykudaki bir bebek gibi bırakacaktır. İşte orada Aşkı yakalarsınız. Bunun için çok fazla şeye ihtiyacınız yok. Hatta aşık olduğunuz kimseye bile! Aşk insana duyulduğunda zevk, acı, başlangıç ve bitişi getirir. Aşk dünyaya duyulduğunda da zevk, acı, sevinç, üzüntü, başlangıç ve bitişi getirir... Yani bilinmezli hayatımızda devamlı hatırlatır hatta farkına varırsanız yaşatır. Yaşadıklarınızdan aldıklarınızla hayata çok daha farklı bakan gözlerinize, gönlünüzü katarsınız. Hayata gözlerinizle, gönlünüzle ve farkındalıklarınızla bakarken yaşamın tadını alırsınız.

Doğunluğun hazzını damağınızda hisseder, bedeninizde ki gençlik, gözlerinizdeki parlaklıkla gönlünüzde yaşamın aşkı, bir adım daha çıkarsınız O'na vardırırsınız!

Bütün bunlar için kendinizden ve gönlünüzden başka hiçbir şeye ihtiyacınız yoktur. Yoksa bütün şöhretler mutlu, bütün zenginler aşık ve dünyanın en güzel kadınları sevgi timsali olurdu. Uyuşturucu kullanan, mutsuzluktan intihar eden, her seferinde biriyle evlenip boşanan, ihanet ve reklamları birbirine karıştıran ve en önemlisi eldeki her şeye rağmen bir yere ait olma duygusundan kurtulamayan insanları duymaz, okumazdık.

Yalnız kaldığında tırnaklarını yemek yerine, nefes aldığınız bir anın güzelliğini yakalamaya, bir deniz kenarında dalgalarla martıların sizi hala sevindirmesine, gökyüzündeki yağmur fırtınadan korkmak yerine muhteşem renkleri fark etmeye ve sevdiğiniz bir müziği kulağınızdan yüreğinize indirmeye ne dersiniz?

Fanila Giyen Kadınlar

Onlar tam ortada kalan kadınlardır. Aslında dıştan baktığınızda arzu ettiğiniz her yere koyabilirsiniz onları, çünkü henüz fanila giydiğinden habersizsinizdir. Eylülün sonlarına doğru, havaya ilk serinlikler inmeğe başladığı andan itibaren giyerler fanilalarını. İlkbaharın ılık sıcaklıklarını hissetmeye başlayana kadar çıkarmazlar üzerlerinden. Çoğu bu ilk ayrılığı nezle veya hafif bir grip ile atlatır. Hatta bir kısmının uyurken giydiği çorapları, renkli hırkaları vardır.

Çoğu sabahları giydikleri yünlü terliklerini ve sabah kazaklarını bulundurur yataklarının başlarında. Onların tiril tiril sabahlıkları, burunları açık terlikleri, ince askılı gecelikleri bulunmaz. Aslında öykünürler zaman zaman gidip alırlar da, ama bir türlü giyemezler. Giyseler de pek bir iğreti durur üzerlerinde. Onlara ait değildir çünkü. Sevgililerinden kocalarından önce en çok kendileri güler bu duruma.

Kiminin ellerinde, kiminin dudaklarının kenarlarında, kiminin saçlarının ılıtısında, kiminin ince ayak bileklerinde gizlidir seksapalitelere. Bunların ayırımında

olmadıkları gibi erkeklerden önce kız arkadaşları fark eder tüm bu detayları. Onlar erkeklere göz süzmeyi, küçük oyunlar oynamayı, çaktırmadan dokunmaları, ses tonlarına işve koymayı, şuh kahkahaları beceremezler. Bu halleri becerebilmeyi isterler. Hatta fanila giymeyen kadınları sessiz ve uzun uzun dinledikleri de olur, öyle olmaya karar verdikleri gecelerde. Sabahları aynanın karşısında saçlarını tutma biçimini, göz süzmeyi, şuh kahkahayı denerler. Dördüncü seferden sonra ya katılarak gülerler kendilerine ya da "adam sen de boş ver ben böyleyim" diyerek çıkarlar banyodan. Son derece tutkulu kadınlar olmalarına rağmen, bunu göstermekten çok anlaşılmayı beklerler. Onlar ortada kalan kadınlardan oldukları için anlaması ve ulaşması biraz zaman alır. Onların ruhlarında her daim açan pembe bahar dalları saklıdır. Baharın gelişini herkesten önce sessiz bir coşku ile karşılarlar. Saf bir yanları vardır. Pek çok olumsuzluğa rağmen çabuk inanıp pek çok kereler aldanırlar. Hatta öylesine saftırlar ki ruhlarının aradığı her neyse bir gün bir yerlerde gelip kendilerini bulacağına mutlaka inanırlar. Sert, katı ve güçlü görünür çoğu, ama çok çabuk kırıldıklarını az insan fark eder. Geçmişlerine, aşklarına, dostluklarına, çocukken aşık oldukları film yıldızına, bazı şarkılara, hatıraları olan eşyalarına fazlasıyla bağlıdırlar. Ve kabul etmek istemeseler de giderek annelerine benzemeğe başlarlar. Bazen hayatı hem kendilerine hem de çevrelerine zor kılarlar. Ancak onlarla ömürlük ilişkileriniz olur. Yaşamı geniş alanlara yaymayı, tutkuyu, ağır ağır keşfetmeyi, bir göğse dayanarak uyumayı, güne erken başlamaları, yağmurdan sonra toprak kokusunu duymayı ve her aradığınızda orda olacağını bilmenin huzurunu yaşarsınız. Pek çok kadın da, pek çok erkek de; hep "orada" olan fanila giyen kadınlarla yaşamın gerçekliğine ait detaylarını paylaşmak yerine, zor vakitlerde sığındıkları bir liman olarak görürler onları. Ve unutmayın fanila giyen bir kadınla dostluk yaşamamışsanız, yahut fanila giyen bir sevgiliniz olmamışsa, yada anneniz fanila giymiyorsa, henüz ruhunuzun kapalı bir penceresi var demektir.

İki Resim Arasındaki 8 Farkı Bulun

Soldaki resmi hatırladınız değil mi? ÇSG Forum'da "Adıyaman'dan Gelen Ses" başlığımızda. Gencecik bir öğretmen evlatlarının bu hallerine dayanamıyor ve yardım istiyordu onlar adına. Gerisini biliyorsunuz. Böyle 100 en acil yardıma muhtaç çocuğa yardım amacıyla başlayan bir kampanya resmen destanlaşıyor, 22.000 aileye, 85 okula yardım olarak mutlu sonla bitiyordu. Artık Bilal öğretmenin evlatları üşümüyor, hepsinin ayağında ayakkabısı, sırtında paltosu var.

ÇSG Diyarbakır toplantımızda tanışma imkanı bulduk Bilal öğretmenle. Bize anlattıklarıyla yüreğimiz ısındı. Bir firma iki tır dolusu süt, cornflex v.s. getiriyor. Çocuklar cornflex denen bu tuhaf nesneye bakıp nasıl yeneceğini soruyorlar öğretmenlerine.

İki resim arasındaki sekiz farkı hala arıyorsanız boş yere yorulmayın. Cevap, yedi gülümseyen yüz ve dağ gibi bir öğretmen.

Yüreleriyle Konuşan, Gözleriyle Gülen Kadınlar

Bir kadın tanımak. Bütün gelgitleri, kaprisleri, küçük şımarıklıkları, korkuları, şaşkınlıkları, hercailikleri, hayal kırıklıkları, aşkları, terk edilişleri, başarıları, başarısızlıkları, kurnazlıkları, saflıkları, çocuk ağızları, şirinlikleri, küçük yalanları, büyük itirafları, kocaman yürekleri ile kendi olmaya çalışan kadınları tanımak.

Bir kadını sevmekle başlar her şey ama, bir kadını tanımakla varılır hayatın sırrına. Bir kadını tanımaya soyunmak zor ama keyifli bir yolculuğa çıkmaktır. Dört mevsimi bir yürekte buluşturur, bu yüzden de sürekli şaşırtırlar. Sürprizlerin ardı arkası kesilmez. Zordur anlamak onları. Benzemek gerekir anlayabilmek için belki de. Kendi zekasını hatırlatanları sever, sevgisini göstermekten ürkmeyenleri, sürprizlere hazırlıklı olanları bir de. Muson yağmurları gibi yağarken, Sahra'da çöl fırtınası koparıp ardından güneş olup ısıtabilirler. Dedim ya bir dünyadır kadınlar, yürekleriyle konuşan, gözleriyle gülen.

Bir kadını sevmekle başlar her şey ama, bir kadını tanımakla anlaşılır, hayatın sırrına ancak aşkla varılacağına. Sevgi arsızdır kadın. Verdiğinden daha fazlasını isteme bencilliğini gösterecek kadar sevgi arsızı. Bu yanını doyurunca şımaracağından korkanlar, birlikte çoğalacaklarını bilmeyenlerdir.

Bir kadını sevmekle başlar her şey ama, bir kadını tanımakla kanat çırpılır özgürlüğün bütün maviliklerine. Kendine inananlara, aşka inananlara koşar. Hem yaman bir aşk avcısı, hem de engebeli yollarda koşmaktan bitap aşk yorgunudur kadın.

Bir kadını sevmekle baslar her şey ama bir kadını tanımakla çıkılır keyifli serüvenlere. Hayatla dalga geçmesini bilir kadın, tıpkı kendiyle dalga geçmesini bildiği gibi. Ağız dolusu gülüşlere teslim olur.

Bir kadını sevmekle başlar her şey ama bir kadını tanımakla tanık olunur tutkuların gücüne. Göze alandır kadın. Çekip gitmeyi, sahip olduklarından vazgeçmeyi, karşılık beklememeyi. Mücadele eder, kızar, bağırır ama hep sever. Dedim ya bir dünyadır kadınlar, yürekleriyle konuşan, gözleriyle gülen. Yüreğini sevgiye açan ve sevmekten korkmayan bütün kadınlar gibi. Şimdi bir düşünün, kaç kadını değil bir kadını tanıyabildiniz mi bugüne değin?

Tanrı, kadınlara geçmişi ve geleceği, erkeklere ise yaşadığı günü armağan etti. Kadınlar geniş bir zamana yayıldıkları için huzursuz, erkekler daracık bir zamana sıkıştıkları için anlayışsız olurlar.

Ahmet Altan

İki Küçük Kum Tanesi

100 katlı bir gökdelenin temelinde iki küçük kum tanesi vardır. Bir tanesi Ergün diğerine çektiği sıkıntıları anlatmaktadır.

- Üzerimde binlerce ton yük var. Bütün gökdeleni içindekilerle beraber benim üzerime yüklemişler. O kadar bunalıyorum ki nefes bile alamıyorum. Sanki başka birisi yokmuş gibi. Birde şu yanımdaki kum taneleri başlarını eğip dizlerini bükmüyorlar mı, daha fazla yük biniyor üzerime. Neden ben? Bu sıkıntıyı hak edecek ne yaptım?

Diğeri ise bu şikayetleri sessizce dinler ve hiç bir şey söylemeden yükünü taşımaya devam edermiş. Bir gün şikayetçi kum tanesine arkadaşına demiş ki:

- Ben seni bu yükten kurtarabilirim, ister misin?

- Nasıl yani? Nasıl olacak bu. Ayrıca bunu niye yapacaksın?

- Sen bana her gün yardım ediyorsun bende sana yardım etmek istiyorum. Şimdi sen her gün "üzerimde binlerce ton yük var, bütün gökdeleni içindekilerle beraber benim üzerime yüklemişler, o kadar bunalıyorum ki nefes bile alamıyorum..." diyorsun ya. İşte bende o zaman "ben ne kadar şanslı ve bahtiyar bir kum tanesiyim ki; yüz binlerce tonluk gökdeleni benim sırtıma yüklemişler ve içindekilerle beraber onu taşıyorum, bu onurlu ve şerefli görevi bana verdikleri için ne kadar şükretsem azdır" diyorum.

- Peki madem bu kadar onurlu ve şerefli bir görev yapıyorsun da, sana madalyamı takıyorlar. Ayrıca burada trilyonlarca kum tanesi var. Senin farkın ne?

- Benim farkım; farkındayım! Ayrıca aman yavaş ol kimse duymasın bunları. Çünkü, her yiğidin gönlünde bir aslan yatar. Benim gibi milyonlarca kum tanesi bu şekilde düşünüyor. Eğer biri çıkıp gökdeleni ben taşıyorum derse, herkesin hayalleri yıkılır. Hayallerin yıkılması, tam bir felaket olur. Çünkü o zaman başlar öne eğilir. Dizler bükülür. Senin yanındaki arkadaşların yaptığını biliyorsun. Bereket hayalleri olanlar var da gökdelen içindekilerle beraber hala ayakta. İkinci olarak da bana madalya verseler ne olur? Belki sırtımdaki yükü kaldırıp beni bu gökdelenin tepesine koyarlar bir elim yağda, bir elim balda rahat bir hayat verirler. Düşünebiliyor musun o zaman bu şerefli görevi yapamamış olurum. Bu sence büyük bir ceza değil midir? Ayrıca orada şiddetli rüzgarlar ve yağmurlarda varmış? Benim aldığım karşılık burada olmaktır zaten.

Üsteğmen Zahit'in Mektubu ve Bir Tutam Saç

Üsteğmen Zahit, Çanakkale Savaşının son şehitlerindedir. Cesedini gömmeden evvel ceplerinde yapılan aramada karısına yazılmış, fakat gönderilme imkanı bulunamamış bir vasiyetname bulunmuştur. Ancak Üsteğmen Zahit'in mezarının yeri bilinmemektedir. O yalnızca Çanakkale Savaşı'nda can veren binlerce yiğit Türk evladıyla beraber gönüllerimizde yaşamaktadır. Üsteğmen Zahit'ten geriye kalan vasiyetnamesinin bugünkü dile çevrilmiş hali onun aziz hatırasına hürmet olmak üzere aşağıda yer almaktadır.

Aziziye (Pınarbaşı) İlçesinin Kılıç Mehmet Bey Köyünden Ahmet Efendi kızı eşim Hanife Hanıma.

1. İşte bugün seferberlik ilan edildi. Ben hem kendim, hem mesleğim itibarıyla tam bir asker, hem şerefli bir askerim.

2. Asker olmam nedeniyle, sevgili vatanımı savunmaya gidiyorum. Gidip gelmemek, gelip bıraktıklarımı bulmamak da olabilir. Bu gibi durumların insanlık aleminde meydana geleceği imkan olunamaz.

3. Böyle olmakla beraber şu vasiyetnameyi yazmak hemen ölmek demek değildir.

4. Ulu Tanrı ve İlahi mukadderat ben seni, seni beni tanımadığımız ve bilmediğimiz halde, uzak bir memleketten bizi birbirimize nasip etti. Allah'ın emrine ve Peygamberin kavline uygun olarak nikahımız kıyıldı. Yaşadığımız sürece geçimimizi sağlamaya çalıştım. Fakat, bizi toparlayıp bir araya getiren devletimizi harp ilan eder ve ben de Vatanım uğruna şehit olursam, Ulu Tanrı elbet ruhlarımızı birbirine kavuşturur. Vatan uğruna şehit olursam bana ne mutlu. Böyle bir hal olduğunda mevcut olan eşyam ve taşınabilir mallarımdan mihrî müeccelinizi almanız için sizi vekil olarak görevlendiriyorum. Eğer bunlar yetmezse hakkınızı helal edeceğinize ve beni borçlu yatırmayacağınıza eminim.

5. Birbirimize verdiğimiz sözlerden dönmemenizi ister ve umarım. Ruhuma bir mevlit okutmak vicdanınıza kalmıştır. Kendim için başka bir şey istemiyorum. Şehitlik bana yeter.

6. Altı maddeden ibaret bu vasiyetnamemi aldığınız zaman yüksek sesle ağlamanıza razı değilim.

Bu mektubun içinde kırmızı kurdeleye bağlı bir de altın gibi sapsarı bir demet saç bulunmuştur. Bu saçlar, aziz şehit'in biricik yavrusu Nadide'ye aitti.

Em. Tüm. Hüseyin IŞIK / Silahlı Kuvvetler Dergisinin 265. sayısından alınmıştır. (Mart 1978)

Kendinize İnanın

Bazen hayatımıza giren öyle insanlar olur ki; onların belli amaca hizmet etmek, bize bir ders vermek, kim olduğumuzu ya da olmak istediğimizi bulmamıza yardım etmek için bizimle olduklarını yüreğimizin derinliklerinde hissedebiliriz. Bu insanların kim olacağını asla önceden kestiremezsiniz; belki oda arkadaşınız, komşunuz, profesörünüz, uzun zamandır görmediğiniz bir arkadaşınız, sevgiliniz ya da belki de sadece göz göze geldiğiniz bir yabancı.

Her kim olursa olsun, o kader anında hayatınızın bir biçimde etkileneceğini bilirsiniz. Bazen de hayatınızda öyle olaylar yaşarsınız ki; o anda bu olaylar size korkunç, acı dolu, haksız gibi görünür.

Ancak fırtına dindikten sonra; bütün bu olayların üstesinden gelmemiş olsaydınız, asla potansiyelinizin, gücünüzün, azminizin ve yürekliliğinizin farkına varamayacağınızı anlarsınız. Her olayın bir gerçekleşme nedeni vardır. Hiçbir şey tesadüfen, kötü ya da iyi şans nedeniyle gerçekleşmez. Hastalık, yaralanma ve deneyimsizlikler, ruhumuzun sınırlarını test eden olaylardır. İster olaylar, ister hastalıklar, ister ilişkiler olsun, bu küçük testler olmasaydı hayat hiçbir yere varmayan düz ve sıkıcı bir yol gibi uzayıp giderdi. Güvenli ve rahat, ancak boş ve amaçsız.

Yaşamınızı, başarılarınızı ve düşüncelerinizi etkileyen insanlar, kimliğinizi yaratan insanlardır. Kötü deneyimler bile birilerinden öğrenilebilir. Bu dersler en zor, ancak büyük bir ihtimalle en önemli olanlardır.

Eğer biri sizi kırar, ihanet eder ya da üzerse, size güveni ve kalbinizi açtığınız birine karşı dikkatli olmayı öğrettikleri için onları affedin.

Eğer biri sizi severse, siz de bunun karşılığında onu koşulsuz sevin; sadece onlar sizi sevdiği için değil, size sevmeyi ve onlar olmadan göremeyeceğiniz ya da hissedemeyeceğiniz şeylere kalbinizi ve gözlerinizi açmanızı öğrettikleri için.

Her günün tadını çıkarın. Her anın değerini bilin ve belki de tekrar yaşayamayacağınız bu andan alabileceğiniz en fazla şeyi almaya bakın. Daha önce hiç konuşmadığınız İnsanlarla konuşun, onları dinleyin, aşık olun, zincirlerinizi kırın ve gözünüzü zirveye dikin.

Başınızı dik tutun, çünkü bunun için her türlü hakkınız var. Kendinize büyük bir insan olduğunuzu tekrarlayın ve kendinize inanın. Eğer kendinize inanmazsanız, hiç kimse size inanmaz. Hayatınızı nasıl istiyorsanız öyle şekillendirebilirsiniz. Kendi özgün yaşamınızı yaratın, dışarı çıkın ve onu yaşayın.

Affetmenin Hafifliği

Bir öğretmen bir gün derste öğrencilerine bir teklifte bulunur:

- Bir hayat deneyimine katılmak ister misiniz?

Öğrenciler çok sevdikleri hocalarının bu teklifini tereddütsüz kabul ederler.

- O zaman, bundan sonra ne dersem yapacağınıza da söz verin.

Öğrenciler bunu da yaparlar.

- Şimdi yarınki ödevinize hazır olun. Yarın hepiniz birer plastik torba ve beşer kilo patates getireceksiniz.

Öğrenciler, bu işten pek bir şey anlamamışlardır. Ama ertesi sabah hepsinin sıralarını üzerinde patatesler ve torbalar hazırdır. Kendisine meraklı gözlerle bakan öğrencilerine şöyle der öğretmen:

- Şimdi, bugüne dek affetmeyi reddettiğiniz her kişi için bir patates alın, o kişinin adını o patatesin üzerine yazıp torbanın içine koyun.

Bazı öğrenciler torbalarına üçer - beşer tane patates koyarken, bazılarının torbası neredeyse ağzına kadar dolmuştur. Öğretmen, kendisine "peki şimdi ne olacak" der gibi bakan öğrencilerine ikinci açıklamasını yapar:

- Bir hafta boyunca nereye giderseniz gidin, bu torbaları yanınızda taşıyacaksınız. Yattığınız yatakta, bindiğiniz otobüste, okuldayken sıranızın üstünde, hep yanınızda olacaklar.

Aradan bir hafta geçmiştir. Hocaları sınıfa girer girmez, denileni yapmış olan öğrenciler şikayete başlarlar:

- Hocam, bu kadar ağır torbayı her yere taşımak çok zor.

- Hocam, patatesler kokmaya başladı. Vallahi, insanlar tuhaf bakıyorlar bana artık.

- Hem sıkıldık, hem yorulduk.

Öğretmen gülümseyerek öğrencilerine şu dersi verir:

- Görüyorsunuz ki, affetmeyerek asıl kendimizi cezalandırıyoruz. Kendimizi ruhumuzda ağır yükler taşımaya mahkum ediyoruz. Affetmeyi karşıımızdaki kişiye bir ihsan olarak düşünüyoruz, halbuki affetmek en başta kendimize yaptığımız bir iyiliktir.

Kaderi Kim Değiştirebilir Ömer Baba?

Safiye: Kaderi kim değiştirebilir Ömer Baba?

Ömer Baba: Kaderi ancak yazan, yani Allah değiştirir kızım.

Safiye: Peki Allah'ın kaderi değiştirmesi için insanların yapabileceği bir şey var mıdır?

Ömer Baba: Dua etmektir kızım, dua edersen, Allah kaderini değiştirebilir.

Safiye: Benim duayla ibadetle çok ilgim olmadı bugüne kadar, benim duamı da kabul eder mi?

Ömer Baba: Hazreti Musa ile firavun, bir gün iddialaşıyorlarmış. Hazreti Musa, firavuna, "ben Allah'ın elçisiyim" demiş. Firavun da ona, "ben istersem Nil'i tersine akıtırım" demiş. Hazreti Musa "o halde yap" demiş,

firavun da "şimdi olmaz, bana yarına kadar süre ver" demiş. Hazreti Musa sözleştikten sonra evine dönmüş, istirahatata çekilmiş, firavun ise sabaha kadar Musa'nın Allah'ına dua etmiş. Sabah olduğunda firavun Nil'e emretmiş, Nil tersine akmış. Hazreti Musa Allah'a dua etmiş, "ben senin dediğinden başkasını demedim, niye böyle oldu" demiş. Rabbi de ona cevap vermiş; "sen gece uyudun ama o sabaha kadar dua etti, ben herkesin Allah'ıyım". İşte böyle kızım, Allah herkesin Allah'ıdır. İnananın da inanmayanın da, dua edenin de etmeyenin de Allah'ıdır. O'na dua edip ne kadar istersen, o kadar verir.

Kişilik

1982 yılı. Gazi Üniversitesi Basın Yayın Yüksek Okulu'nda 2. sınıf öğrencileri Türkiye Ekonomisi dersinin hocasını bekliyor. Sınıf, öğrencilerin gürültü patırtısıyla sallanırken sert görünümlü hoca kapıda beliriyor. İçeriye kızgın bir bakış atıp kürsüye geçiyor. Tebeşirle tahtaya kocaman bir 1 rakamı çiziyor.

- Bakın, diyor. Bu, kişiliktir. Hayatta sahip olabileceğiniz en değerli şey.

Sonra 1'in yanına bir 0 koyuyor:

- Bu, başarıdır. Başarılı bir kişilik 1'i 10 yapar. Bir 0 daha. Bu, tecrübedir. 10 iken 100 olursunuz.

Sıfırlar böyle uzayıp gidiyor. Yetenek, disiplin, sevgi... Eklenen her yeni 0'in kişiliği 10 kat zenginleştirdiğini anlatıyor hoca. Sonra eline silgiyi alıp en baştaki 1'i siliyor. Geriye bir sürü sıfır kalıyor. Hoca yorumu patlatıyor:

- Kişiliğiniz yoksa, öbürleri hiçtir.

Sınıf, mesajı alıp sessizliğe gömülüyor.

Hayalimdeki Yer

Hallstatt, Avusturya

Hemen mi Öleceğim?

Yıllar önce hastanede çalışırken hasta bir kız getirdiler. Tek yaşam şansı beş yaşındaki kardeşinden acil kan nakli idi. Küçük oğlan aynı hastalıktan mucizevi şekilde kurtulmuş ve kanında o hastalığın mikroplarını yok eden bağışıklık oluşmuştu.

Doktor durumu beş yaşındaki oğlana anlattı ve ablasına kan verip vermeyeceğini sordu. Küçük çocuk bir an duraksadı. Sonra derin bir nefes aldı ve "eğer kurtulacaksa veririm" dedi.

Kan nakli ilerlerken ablasının gözlerinin içine bakıyor ve gülümsüyordu. Kızın yanaklarına yeniden renk gelmeye başlamıştı ama küçük çocuğun yüzü de giderek soluyordu. Gülümsemesi de yok oldu. Titreyen bir sesle doktora sordu:

- Hemen mi öleceğim?

Küçük, doktoru yanlış anlamış, ablasına vücudundaki bütün kanı verip öleceğini sanmış, buna rağmen kanını vermişti.

Su hortumlu dünyada fil yalnız bir hayvandır / Ahmet Şerif İzgoren kitabından alıntıdır...

Keyifler Değildir Yaşamı Değerli Yapan

Franklin, bir çocuğa bir elma vermiş. Çocuk çok sevinmiş. Bir elma daha vermiş. Çocuk daha çok sevinmiş. Bir elma daha verince; çocuk sevinçten deliye dönmüş. Ve bir elma daha verince, çocuk dört elmayı elinde zapt edememiş, sonuncusunu düşürmüştü yere. Bu sefer ağlamaya başlamış çocuk.

Hayat böyledir işte. Hayal etmediğimiz bir saadete eriştikten sonra, onun bir lokmasını dahi kaybetmek bizi perişan eder.

"Keyifler değildir yaşamı değerli yapan. Yaşamdır, keyif almayı değerli kılan."

Bernard Shaw

Vincenzo Gibi Düşünebilmek

Arjantinli ünlü golfçü Robert Vincenzo yine bir ödül kazanmış, ödülünü alıp kameralara poz vermiş. Ardından kulübüne uğramış, eşyalarını toplayıp otoparktaki arabasının yanına doğru yürümüş.

O sırada yanına bir kadın yaklaşmış. Vincenzo'yu kutladıktan sonra, bir çırpıda ona küçük bir bebeğinin olduğunu, bebeğin çok hastalandığını ve hastane masraflarını karşılayamadığını onun her gün biraz daha ölüme yaklaştığını anlatmış.

Kadının anlattıkları Vincenzo'yu çok etkilemiş. Hemen çek defterini çıkarmış ve turnuvadan kazandığı paranın bir bölümünü yazıp imzalamış. Çeki kadına uzatmış. O sırada kadına "umarım bebeğinin iyi günleri için harcarsın" demiş. Ertesi hafta Vincenzo kulüpte öğle yemeğini yerken Golf derneği'nin bir üyesi yanına yaklaşmış:

- Otoparktaki çocuklar, geçen hafta siz turnuvayı kazandığınız gün bir kadının yanınıza yaklaştığını ve sizinle konuştuğunu söylediler.

- Evet, bunun nesi garip?

- Garip değil tabii ki. Ama size bir haberim var, o kadın bir sahtekarmış. Sizin gibi zengin kişilere yaklaşmış hasta bir bebeği olduğunu söyleyip para koparırmış. Korkarım sizden de koparmış.

- Yani ölümü beklenen bir bebek yok mu?

- Yok

- İşte bu hafta duyduğum en iyi haber.

Dokunmanın Gücü

Britanya'da dünyaya gelen ikizlerin inanılmaz hikayesi, doktorların aralarından birinin yaşama şansı olduğuna karar vermesi ile başladı. İkizler önce ayrı ayrı kuvözlere konuldu. Ancak aynı hastanedeki "kural tanımaz" bir hemşire, iki kardeşi aynı kuvöze koydu. Sağlıklı olan bebek, içgüdüsel bir şekilde ölümü bekleyen kardeşine sarıldı. Bu sarılışın etkisiyle hayatından ümit kesilen kardeşin kalp atışları ve vücut ısısı normale döndü.

Britanya'da minik bir bebek, yaşamaz denilen ikizine sarılarak, hayat fonksiyonlarının düzelmesini sağladı. Sizlerinde sevdiğinizinize bol bol sarılmayı unutmamanız dileği ile.

Çiçekle Suyun Hikayesi

Günün birinde bir çiçekle su karşılaşır ve arkadaş olurlar. İlk önceleri güzel bir arkadaşlık olarak devam eder birliktelikleri, tabii zaman lazımdır birbirlerini tanımak için. Gel zaman, git zaman çiçek o kadar mutlu olur ki, mutluluktan içi içine sığmaz artık ve anlar ki, suya aşık olmuştur.

İlk kez aşık olan çiçek, etrafa kokular saçar, "sırf senin hatırın için ey su" diye. Öyle zaman gelir ki, artık su da içinde çiçeğe karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştır. Zanneder ki, çiçeğe aşiktir ama su da ilk defa aşık oluyordur.

Günler ve aylar birbirini kovalar ve çiçek acaba "su beni seviyor mu" diye düşünmeye başlar. Çünkü su, pek ilgilenmez çiçekle. Halbuki çiçek, alışkın değildir böyle bir sevgiye ve dayanamaz. Çiçek,

suya "seni seviyorum" der. Su, "ben de seni seviyorum" der. Aradan zaman geçer ve çiçek yine "seni seviyorum" der. Su, yine "ben de" der. Çiçek, sabırlıdır. Bekler, bekler, bekler.

Artık öyle bir duruma gelir ki, çiçek koku saçamaz etrafa ve son kez suya "seni seviyorum" der. Su da ona "söyledim ya ben de seni seviyorum" der. Gün gelir çiçek yataklara düşer. Hastalanmıştır çiçek artık. Rengi solmuş, çehresi sararmıştır çiçeğin.

Yataklardadır artık çiçek. Su da başında bekler çiçeğin, yardımcı olmak için sevdiğine. Bellidir ki artık çiçek ölecektir ve son kez zorlukla başını döndürerek çiçek, suya der ki; "seni ben, gerçekten seviyorum".

Çok hüzünlenir su bu durum karşısında ve son çare olarak bir doktor çağırır nedir sorun diye. Doktor gelir ve muayene eder çiçeği. Sonra şöyle der doktor:

- Hastanın durumu ümitsiz artık elimizden bir şey gelmez.

Su, merak eder, sevgilisinin ölümüne sebep olan hastalık nedir diye ve sorar doktora. Doktor, şöyle bir bakar suya ve der ki:

- Çiçeğin bir hastalığı yok dostum. Bu çiçek sadece susuz kalmış, ölümü onun için, der.

Ve anlamıştır artık su, sevgiliye sadece "seni seviyorum" demek yetmemektedir. Mutluluk ayrıntılarda gizlidir.

Doğum Günü Hediyesi

Fırına geldiğimde ortalıkta ekmek görünmüyordu. Eski bir dostum olan fırıncı:

- Biraz bekleyeceksin hocam, dedi. İki üç dakikaya kadar çıkartıyorum.

Kenardaki tabureye oturup beklemeye koyulurken, içeriye yaşlıca bir adamın girdiğini gördüm. Eskimiş ceketinin sol yakası altında bir madalya parlıyordu ve yürürken hafifçe topallıyordu. Selam verdikten sonra, fırıncının tezgahına yaklaşarak:

- Ekmeklerimi alayım, dedi. Benim ikizler acıkmıştır.

Fırıncı, adamın kendisine uzattığı torbayı alarak tezgahın altına eğildi ve bir gün öncesine ait olduğu anlaşılacak ekmeklerden dört beş tane çıkardı. Ben o arada oturması için kendi yerimi o adama vermiş, tezgahın yanına iyice yaklaşmıştım. Ekmeklerden birkaç tanesinin şekli değişmiş, katılmış, taş gibi olmuştu.

Fısıltı şeklinde fırıncıya sordum:

- Neden taze ekmeği beklemesini söylemiyorsun? Biraz sonra çıkacak ya.

- Bayat ekmekleri kendisi istiyor. Çok fakir olduğundan, ona yarı fiyatına veriyorum.

- Kim bu adam?

- Kore gazilerinden. Oğluyla gelini bir trafik kazasında vefat edince, ikiz torunlarını yanına almıştı. Yıllardır onlara bakıyor, hem de çok az bir maaşla.

Fırıncının anlattıkları karşısında içimin yandığını hissediyor ve ufak da olsa bir şeyler yapmak istiyordum.

- Aradaki farkı ben vereyim. Hiç olmazsa bugün taze ekmek yesinler.

Fırıncı, teklifimi kabul etti ve biraz sonra da, fırından yeni çıkan taze ekmekleri adamın torbasına doldururken şekli bozuk, bayat ekmekleri de tezgahın altına koydu.

- Çok şanslısın hacı amca, dedi. Çocuklar için sana bugün pasta gibi ekmek vereceğim.

Yaşlı adam, bir evlat sevgisiyle kucakladığı torbayı göğsüne bastırdı:

- Allah, senden razı olsun evladım. Bugün onların doğum günü olduğunu nereden biliyordun?

Çıkar Beni Ne Olur Anne

Çıkar beni ne olur anne. Günlerdir göremediğim yüzünün, sıcağını sindiremediğim kucağının özlemini duyuyorum anne. Bir boşlukta gibiyim sensiz. Akıp gidiyor zaman avuçlarımdan. Bendini dinlemez ırmaklar gibi. Durduramıyorum anne.

Düşlerimde görüyorum seni, saçların bulutlar kadar ak, gökyüzü kadar sonsuz sevgiler yüreğinde. Şefkatle bakıyor gözlerin, her zamanki gibi küçücük bir bebeğim ellerinde anne.

Bu ne sıcak bir kucak. Can verdiğin bedeninden bedenime tükenmez sevgin, sabrınla, yüreğime yüreğinin atışları karışıyor anne.

Şimdi uzaklardayım. Hangi rüzgar attı beni gurbet ellere. Yüreğimdeki evlat sevgisi mi, ne? Susma. Ne olur söyle anne. Sakınırken gözlerdeki nurdan, bir yarım orda kaldı, bir yarım burada. Bir soluk kadar yakınımdayken, daha, daha sarıp da koklayamadım anne.

Yaşamın kuralı mı böyle? Kaybetmeden bilinmiyor kıymeti. Koşulsuz sevgi, ilgi nerde? Bulamadım yerine koyacak birini anne. Kaç mevsim geçti sensiz. Boynu bükük çiçeklerin. Gönül bahçende bensiz. Biliyorum, özlüyorsun sen de, özlüyorsun beni anne.

Zaman nasıl geçiyor, yanındayken bilemedim. Seni ne çok özledim. Seni ne çok sevdim de söyleyemedim. Söyleyemedim anne. Her gün bir fırtına esiyor yüreğimde, çığlık çığığa kopan. Kuşların kanatlarında türkülerim. Ne olur dinle, dinle anne. Kimi gün sızı oluyorsun yüreğimde, kimi gün içime düşen top ateş. Sanki gökyüzünün bütün bulutları gözlerimde sağanak sağanak yağmur oluyorum anne.

Düşününce yaşanmadan geçen günlerimi. Yalnızlık korkutuyor beni. Sanki ölüm tutmuş eteğimi. Aşmak istiyorum, yaşamak anne. Esirgemeyip sevgini, uzat o güzel ellerini. Bir yanımla çocuğum hala, anla. Kaybolmadan yaşam labirentinden, çıkar beni ne olur, çıkar anne.

Trafik Cezası

Jack yavaşlamadan önce Takometreye baktı. Hız limitinin 50 mil olduğu yerde 73 mil ile gidiyordu ve son dört ay içerisinde dördüncü defa polis tarafından durduruluyordu. Bir insan nasıl bu kadar şanssız olabilirdi?

Jack arabasını sağa çekti. "İnşallah şu anda yanımızdan daha hızlı bir araba geçer" diye düşünüyordu. Polis elinde kalın bir not defteri ile arabadan indi.

- Bob? Bu Polis Kiliseden Bob değil mi?

Jack iyice arabasının koltuğuna sindi. Bu durum bir cezadan daha kötüydü. Kiliseden tanıdığı bir Polis, arkadaş olduğuna bakmaksızın birini durduruyordu. Hem de hızlı gidip, trafik kurallarını ihlal ettiği için.

- Merhaba Bob. Birbirimizi yeniden böyle görmemiz çok ilginç.

- Merhaba Jack.

Bob gülümsemiyordu.

- Beni, karımı ve çocuklarımı görmek için eve giderken yakaladın.

- Evet öyle.

Bob umursamaz görünüyordu.

- Son günler eve hep çok geç geldim. Çocuklarım beni uzun süredir hiç görmedi. Ayrıca Diana bana bu akşam patates ve biftek yiyeceğimizi söyledi. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

- Evet ne demek istediğini anlıyorum. Ayrıca trafik kurallarını ihlal ettiğini de biliyorum.

Eyvah! Bu taktik fazla işe yaramayacak gibi. Taktik değiştirmek gerekli diye düşündü Jack. Beni kaç ile giderken yakaladın?

- Yetmiş. Lütfen arabana girer misin?

- Ah Bob, bekle bir dakika lütfen. Seni gördüğüm anda takometreye baktım. Sadece 65 mil ile gidiyordum.

- Lütfen Jack, arabana gir, diye üsteledi Bob.

Jack canı sıkkin bir şekilde arabasına girdi, kapıyı çarparak kapattı. Bob not defterine bir şeyler yazıyordu. Bob niye benim ehliyetimi ve araba ruhsatımı istemiyor ki, diye düşündü Jack. Ne olursa olsun, bundan sonra kilisede bu adamın yanına oturmaktansa, birkaç pazar kiliseye gitmeyecekti Jack. Bob kapıyı tıklıyordu. Jack arabasının penceresini 5 cm kadar açtı. Bob Jack'a bir kağıt verdi ve gitti.

- Ceza değil bu, diye kendi kendine söylendi Jack.

Bir anda sevinmişti. Kağıtta şunlar yazıyordu:

"Sevgili Jack, benim bir kızım vardı. Altı yaşındayken çok hızlı araba kullanan biri tarafından öldürüldü. Bu kazadan dolayı, adam cezalandırıldı. 3 yıl hapis hane cezasıydı bu. Bu adam hapis hane den çıkınca kendi çocuklarına sarılıp, öpüp, onları tekrar koklayabilirdi. Ama ben, kızımı tekrar koklayabilip, öpebilmek için, cennete gidinceye kadar

beklemem gerekiyor. Bin defa adamı affetmeye çalıştım. Bin kere de başardığımı zannettim. Belki başarmışım, ama halen kızımı düşünüyorum. Lütfen benim için dua et ve dikkat et Jack, bir tek oğlum kaldı. "

Jack, 15 dakika kadar bir süre yerinden kıpırdamadı. Daha sonra kendine gelip, yavaş yavaş evine gitti. Evine varınca, çocuklarına ve karısına sıkıca sarıldı. Bob'u şimdi daha iyi anlayabiliyordu.

Sınav

David o gün çok yoğun, seçim kampanyaları devam ediyordu. Aceleyle çevirdiği telefonda karşısına çıkan şarkı gibi bir sesle karşılaşınca şaşırıldı. Özür dileyip kapattı. Ama o hoş ses, aklından çıkmıyordu. Ertesi gün sabah erkenden o numarayı aradı. Telefon çalarken, kalbi çok hızlı çarpıyordu. Evet karşısında yine o tatlı ses vardı. Kendisini tanıttı, konuşmaya başladılar. Konuştukça kızdan daha da etkileniyordu.

Günler geçti. Her gün onunla konuşuyordu, onun sesini duymadan güne başlayamıyordu. Kızgın olduğunda sakinleştiriyor, üzgünken neşelendiriyor, monoton günlerde yeni heyecanlar aşıyordu. O soğuk kış günleri bu sıcak sesle ısınmış ve bahar gelmişti. Bu arada seçim kampanyaları da çetin bir şekilde devam ediyordu.

Bu arada aklından ve kalbinden çıkaramadığı o kızla evlenmeliyim diye düşünmeye başladı. Bu, kampanyası için de olumlu olurdu. Danışmanı başının etini yiyordu "evlenirsen ratingin 10 puan artar" diye. Şu ana kadar bu konuyu pek ciddi düşünmemişti. Neden olmasın dedi ve hızla telefonu çevirdi. Hiç nefes almadan evlenmek istediğini söyledi, kampanyasını anlattı, hayallerinden bahsetti, seçimden sonra Karayip adalarında bir balayından bile bahsetti. Onun coşkusu genç kıza da geçmişti. Ama bir anda sessizleşti ve mırıltılı bir sesle "henüz beni görmediniz ya beğenmezseniz. " dedi.

David "bu kadar güzel bir sesin ve kalbin sahibi çirkin olamaz herhalde" dedi. Bu arada eski neşesini ve coşkusunu kaybetmişti. O zaman yarın buluşalım dedi. Buluşacakları yeri konuştular. Ertesi gün David heyecanla buluşacakları yere geldi. Biraz sonra uzaktan yanında köpeği ile güzel bir kız geliyordu. Acaba o mu diye düşündü. Ama parkın o kısmındaki tek kişi olmasına rağmen ona bakmıyordu. Uzaklara çok uzaklara bakıyordu. Sanırım o değil dedi. Kızın gözlerinde güneş gözlükleri vardı. Kızın gözlerinin ne renk olduğunu düşünmeden edemedi.

Kız, David ile telefondaki meleğin buluşacağı havuzun yanına kadar geldi. O da ne? Elinde bir beyaz baston vardı. David şaşkınlıkla ona bakakaldı. Bu o telefonlarda konuştuğu meleğiydi. Ama o kördü. Ne yapmalıyım diye düşündü. Kaçıp gitmeli mi? Her şeye rağmen elini tutup konuşmalı ve onunla evlenmeli miydi? David yutkundu ve birkaç adım atıp, kızın yanından geçip sessizce gitti. Parkın dışına çıktığında son bir kez dönüp kıza baktı. Kız hala uzaklara doğru bakıyor, köpeğiyle konuşuyor ve David'i bekliyordu.

David, günlerce onu bekleyen kızın hayalini unutamadı. Sürekli doğruyu yaptığına kendini inandırmaya çalışıyordu. Bazen eli telefona gidiyor, "o gün işim çıktı, gelemedim" deyip, her şeye yeniden başlamayı düşünüyordu. Günler geçti ve seçimler sonuçlandı. David seçimleri kaybetti. New Jersey valisi olamamıştı.

Yine avukatlığa devam etmeye başladı. Noel hazırlıklarının devam ettiği o öğlen, sekreteri içeri girerek, davanın 25 dakika sonra olacağını hatırlattı. Hızla hazırlandı. Çantasını alıp adliyeye gitti. Yerine geçti oturdu. Önemli bir tecavüz davası görülüyordu ve sanığı David savunacaktı, işi zordu. Biraz sonra karşı taraf ve hakim de yerlerini almıştı. David, ilk tanığa sorusunu sordu. Moralinin bozulmaması için karşı tarafın avukatına dönüp bakmamıştı bile. İkinci tanık ile ilgili notlarına bakarken, yüksek topuklu bir ayakkabı sesi duydu. Karşı tarafın avukatı tanığın yanına gidiyordu. Avukat konuşmaya başladı. Bu ses çok sert, acımasız ama bir o kadar da tanıdık geldi.

Başını kaldırdı daha bir dikkatle baktı. O sırada saçlarını sınıksı topuz yapmış, menekşe gözlü, dudakları bir çizgi gibi kapalı avukatla göz göze geldi. İşte o anda gözlerinde birden başka bir görüntü canlandı. Çağlayan gibi omuzlarından aşağı sarkan sarı saçlar, her an gülmeye hazır yürek şeklinde dudaklar, melek gibi bir yüz ve güzel bir vücut. Bu, o parktaki kız olabilir miydi? Yoksa halüsinasyonlar mı görmeye başlamıştı. 2 saat sonra dava bittiğinde hiç bir şey hatırlamıyordu. Yanından hızla geçen avukatın peşinden koşup bahçede yakaladı.

Tam ağzını açıp konuşacaktı ki, o menekşe göze, ta gözbebeklerinin içine kadar sımsıcak bir şekilde baktı, o çizgi halindeki dudaklar güller gibi açarak gülümsedi ve şarkı gibi melodik bir ses duyuldu:

- Merhaba, o gün parkta sana şaka yapmak istemiştin. Her şeye rağmen beni isteseydin, cesurca yanıma gelip bana telefondaki meleğim demiş olsaydın. Ya da, 1-2 saniye daha bekleyebilseydin. Oraya sana evet demek için gelmişim. Oysa sen, kendi kalbini sınavdan geçirdin ve başarısız oldun. Bu arada, sürekli aradığın ya da, parktaki gündün sonra hiç aramadığın telefon, ofisimdeki direkt telefonda, dedi ve telefondaki melek yürüyüp gitti.

Babamı İstiyorum

Adam yorgun argın eve döndüğünde 5 yaşındaki çocuğunu kapının önünde beklerken buldu. Çocuk babasına sordu:

- Baba bir saatte ne kadar para kazanıyorsun.

Zaten yorgun gelen adam:

- Bu senin işin değil, diye cevap verdi.

Bunun üzerine çocuk:

- Babacım lütfen, bilmek istiyorum, diye üsteledi.

- İlla da bilmek istiyorsan 20 milyon.

- Peki bana 10 milyon borç verir misin?

Adam iyice sinirlenip:

- Benim senin saçma oyuncaklarına veya benzeri şeylerine ayıracak param yok. Hadi, derhal odana git ve kapını kapat, dedi.

Çocuk sessizce odasına çıkıp kapıyı kapattı. Adam sinirli sinirli:

- Bu çocuk nasıl böyle şeylere cesaret eder, diye düşündü.

Aradan bir saat geçtikten sonra adam biraz daha sakinleşti ve çocuğa parayı neden istediğini bile sormadığını düşündü; belki de gerçekten lazımdı. Yukarı çocuğunun odasına çıktı ve kapıyı açtı. Yatağında olan çocuğa:

- Uyuyor musun, diye sordu

- Hayır.

- Al bakalım, istediğin 10 milyon. Sana az önce sert davrandığım için üzgünüm. Ama uzun ve yorucu bir gün geçirdim.

Çocuk sevinçle haykırdı:

- Teşekkürler babacığım.

Hemen yastığının altından diğer buruşuk paraları çıkardı. Adamın suratına baktı ve yavaşça paraları saydı. Bunu gören adam iyice sinirlenerek:

- Paran olduğu halde neden benden para istiyorsun? Benim, senin saçma çocuk oyunlarına ayıracak vaktim yok, diye kızdı.

- Param vardı ama yeterince yoktu, dedi ve yüzünde mahcup bir gülümlükle paraları babasına uzattı. İşte 20 milyon. Şimdi bir saatini alabilir miyim babacım?

Bana Gözyaşı Borcun Var

Adam genç kadına seslendi:

- Bana gözyaşı borcun var!
- Nasıl öderim?
- Haydi gülümse!

Gülümsedi genç kadın. Adam, cebinden mendilini çıkarıp, borcunu sildi. Mendilini özenle katlayıp, yine kalbinin üzerindeki iç cebine koydu. Bir demet mor sümbül vardı kadının elinde. İki de bahar kokuyordu. Biri ilkbahar, diğeri güz. Adam, seslendi yine:

- Bana mutluluk borcun var!

Genç kadın, biraz mahcup, biraz şaşkın sordu:

- Nasıl ödeyebilirim?
- Haydi yat dizlerime.

Genç kadın bir kedi uysallığında, yattı dizlerine usulca. Adam, şefkatle saçlarını taramaya başladı kadının. Saçları, güneşe ve yağmurlara hasret hiç yaşanmamış baharlara benziyordu. Çaresizliğini ördü sıra sıra. Sonra saçının her teline, mutluluğun çığlıklarını bağladı adam. Yetmedi, gizli düğüm attı. Ağladı. Hava kararmak üzereydi. Dışarıda yağmur yağıyordu delice. Adam, sürekli borç defterlerini kurcalıyordu. Genç kadının gözlerinin içine baktı:

- Bana yürek borcun var.

Borcunun farkındaydı sanki genç kadın, şaşırmadı.

- Bu borcumu nasıl ödeyebilirim?
- Haydi tut ellerimi.

Sümbül kokusu sinmiş ellerini uzattı genç kadın. Elleri öyle sıcaktı ki, eriyiverdi bütün borcu avuçlarının içinde. Genç kadın gitmek üzereydi. Adam son kez seslendi:

- Bana can borcun var!

Kadın irkildi:

- Can mı?

Sigarasından derin bir nefes çekti adam:

- Evet, can borcun var. Sensizlik öldürüyor beni.

Hoşuna gitti sözler kadının:

- Peki bu borcumu nasıl tahsil etmeyi düşünüyorsun?

Adam, biraz daha yaklaştı;

- Yum gözlerini!

Hiç tereddüt etmeden yumdu gözlerini. Adam da yumdu gözlerini, masumca bir öpücük kondurdu kadının titreyen dudaklarına.

- Bu ne şimdi yaptığın, diyerek çattı kaşlarını kadın.

Adam, pişmanlıkla, memnunluk arasında gidip geldi. Kekeledi:

- Hayat öpücüğüydü.

Kısa bir sessizliğin ardından bu kez kadın öptü adamı şehvetle. Adam, şaşırdı:

- Ya senin bu yaptığın neydi?

- Veda öpücüğü!

Kalan borçlarına karşılık, yürek dolusu çaresizlik ve bir de mor sümbüllerini masanın üzerine rehin bırakıp gitti genç kadın. Adam koştu peşinden sümbülleri geri verdi kadına:

- Ne olur iyi bak umut çiçeklerime, solmasınlar.

Genç kadın sümbülleri aldı:

- Merak etme, gün aşırı sularım çiçeklerini

Adam sevindi:

- Güneşe, suya gerek yok. Gülümse yeter.

Kadın gözden kaybolurken haykırdı adam:

- Umutlarımı kefil yaptım. Unutma, bana aşk borçlusun.

Haykırışı yağmura karıştı. Kadın, yağmuru hissetmeyen kalabalığa.

Kırmızı Araba

Arkadaşım Gayle dört yıldan bu yana kansere karşı yaşam mücadelesi veriyordu. Diğer arkadaşlarımla birlikte onu ziyarete gittiğim bir gün çocukluk düşlerimizden söz ediyorduk. Gayle başını pencereye doğru çevirdi. Gözleri çok uzaklarda, sesi sitem dolu:

- Ben, kumandalı, kırmızı bir oyuncak arabamın olmasını isterdim hep, ama doğum günümde ne istediğimi söylersem; dileğimin gerçekleşmeyeceği korkusuyla hiç kimseye söyleyememiştim bunu. Bu nedenle de asla radyolu, kırmızı bir oyuncak arabam olmadı, dedi.

Gayle'i ziyaretimden bir kaç gün sonraydı. Çok sevdiğim dondurmaya almak için sırada beklerken birden dondurmacının vitrinindeki kırmızı oyuncak arabayı gördüm. Yanına da bir not iliştilmişti:

"Dondurmanızı alırken vereceğimiz kuponu doldurmayı unutmayın, belki de çekiliş sonunda bu kumandalı araba sizin olabilir. "

Hemen Gayle'in sözleri geldi aklıma. Bir kaç hafta boyunca sürekli dondurma alıp, verdikleri kuponları doldurdum. Hiç bir çekilişte de kazanamadım. Bu kırmızı arabayı mutlaka Gayle'e almalıydım. Dördüncü haftanın sonunda artık çekilişte kazanmaktan ümidimi yitirmiştim. Dükkan sahibi ile konuşarak bana bu arabalardan bir tanesini satmalarını rica ettim. Dükkan sahibi dört haftadır her gün dondurma alıp, kuponları doldurduktan sonra büyük bir heyecanla çekiliş sonuçlarına baktığının gözünden kaçmadığını söyledi.

Ardından da gözlerimin içine bakarak:

- Söyler misiniz, neden bu kadar çok istiyorsunuz bu arabayı, diye sordu.

Gözlerimden süzülen yaşlara aldırmadan ona arkadaşımın sözünü ettim. Çok etkilenmişti.

- İsteddiğiniz oyuncak arabayı verdiğiniz adrese göndereceğim, dedi. Yazdığım çeki masanın üstüne bırakarak, büyük bir mutlulukla evime geldim.

Ertesi günü Gayle'i ziyarete gittiğimde gözleri ışıltılıydı. Elindeki kırmızı oyuncak arabayı göstererek küçük bir çocuk heyecanıyla:

- Bak, dedi. Bunca yıl bekledim ama nihayet dileğim gerçekleşti, hem de tam istediğim gibi.

Ertesi günü postacı bir zarf uzattı elime. Açıp okumaya başladım:

"Sevgili Bonnie, annem ve babam da kanserdi ve ikisini de, altı ay gibi kısa bir sürede kaybettim. İkisi içinde çok çabaladım ama doğrusu dostlarımla sevgisi ve cömertliği olmasaydı hiç bir şey yapamazdım. Gerçek dostlarım olduğu için kendimi hep şanslı hissettim. Gayle'de senin gibi bir dostu olduğu için çok şanslı. En iyi dileklerle. Norma."

Dondurma dükkanının sahibiydi mektubu yazan. Benim masasına bıraktığım çek de zarfın içindeydi

Baharın Müjdeleyicisi

Kurabiye Hırsızı

Bir gece kadının biri bekliyordu havaalanında. Daha epeyce zaman vardı, uçağın kalkmasına. Havaalanındaki dükkandan bir kitap ve bir paket kurabiye alıp, buldu kendisine oturacak bir yer.

Kendisini kitabına öyle kaptırmıştı ki, yine de yanında oturan adamın olabildiğince cüretkar bir şekilde aralarında duran paketten birer birer kurabiye aldığını gördü, ne kadar görmezden gelse de. Bir taraftan kitabını okuyup, bir taraftan kurabiyesini yerken, gözü saatteydi. "Kurabiye hırsızı" yavaş yavaş tüketirken kurabiyelerini.

Kulağı saatin tik tak larındaydı ama yine de engelleyemiyordu tik tak lar sinirlenmesini. Düşünüyordu kendi kendine. "Kibar bir insan olmasaydım, morartırdım şu adamın gözlerini." Her kurabiyeye uzandığında, adam da uzatıyordu elini. Sonunda pakette tek bir kurabiye kalınca "bakalım şimdi ne yapacak" dedi kendi kendine.

Adam, yüzünde asabi bir gülümsemeyle uzandı son kurabiyeye ve böldü kurabiyeyi ikiye. Yarisini kurabiyenin atarken ağına, verdi diğer yarıyı kadına. Kadın kapar gibi aldı kurabiyeyi adamın elinden ve "aman Tanrım, ne cüretkar ve ne kaba bir adam, üstelik bir teşekkür bile etmiyor" diye geçirdi.

Anımsamıyordu bu kadar sinirlendiğini hayatında. Uçağının kalkacağı anons edilince bir iç çekti rahatlamayla. Topladı eşyalarını ve yürüdü çıkış kapısına. Dönüp bakmadı bile kurabiye hırsızına. Uçağa bindi ve oturdu rahat koltuğuna. Sonra uzandı, bitmek üzere olan kitabına.

Çantasına elini uzatınca, gözleri açıldı şaşkınlıkla. Duruyordu gözlerinin önünde bir paket kurabiye. Çaresizlik içinde inledi. Bunlar benim kurabiyelerimse eğer; ötekiler de onundu ve paylaştı benimle her bir kurabiyesini.

Özür dilemek için çok geç kaldığını anladı üzüntüyle. Kaba ve cüretkar olan, "kurabiye hırsızı" kendisiydi işte.

Sedef Çiçeği

Mahkeme salonunda, seksenlerindeki yaşlı çiftin durumu içler acısıydı. Adam inatçı bakışlarla suskun, Nine'nin ağlamaktan iyice çukurlaşmış gözleri ve keskin çizgileriyle bıkkın bakışları süzüyordu etrafını. Hakimin tokmak sesiyle sustu uğultu ve tok sesiyle, sözü yaşlı kadına verdi, hakim:

- Anlat teyze neden boşanmak istiyorsun?

Yaşlı kadın derin bir nefes çektikten sonra başörtüsüyle ağzını aralayıp, kısalmış sesiyle konuşmaya başladı:

- Bu herif yetti gari, 50 yıldır bezdirdi hayattan.

Sonra uzunca bir sessizlik hakim oldu mahkeme salonunda. Sessizlik bu tür haberleri her gün manşet yapan gazetecilerden birinin flaşıyla bozuldu, kim bilir nasıl bir manşet atacaklardı, yaşanmış 50 yılın ardından. Çok sayıda gazeteci izliyordu davayı, kadın neler diyecekti. Herkes onu dinliyordu. Yaşlı kadının gözleri doldu. Ve devam etti:

- Bizim bir sedef çiçeği vardı, çok sevdiğim. O bilmez. 50 yıl önceydi. O çiçeği bana verdiği çiçeklerin arasından kopardığım yaprağı tohumlamıştım, öyle büyüttüm. Yavrumuz olmadı, onları yavrum bildim. Bir süre sonra çiçek kurumaya başladı. O zaman adak adadım. Her gece güneş açmadan önce bir tas suyla sulayacağım onu diye. İyi gelirmiş dedilerdi. 50 yıl oldu, bu herif bir gecede kalkıp bir kerede bu çiçeği ben sulayım demedi. Ta ki geçen geceye kadar. O gece takatim kesilmiş. Uyuyakalmışım. Ben böyle bir adamla 50 yılımı geçirdim. Hayatımı, umudumu her şeyimi verdim. Ondan hiçbir şey göremedim. Bir kerecik olsun, benim bildiğim görevlerden birisini yapmasını bekledim. Onsuz daha iyiyim, yemin ederim.

Hakim, yaşlı adama dönerek sordu:

- Diyeceğin bir şey var mı baba?

Yaşlı adam bastonla zor yürüdüğü kürsüye, o ana kadar suçlanmış olmanın utangaçlığını hissettiren yüz ifadesiyle hakime yöneldi:

- Askerliğimi, reisicumhur köşkünde bahçıvan olarak yaptım, o bahçenin görkemli görünümüyle büyümesi için emeklerimi verdim. Fadime'mi de orada tanıdım. Sedefleri de. Ona en güzel çiçeklerden buketler verdim. O çiçeklerle doludur bahçesi. Kokusuna taptığım perişan eder yüreğimi. İlk evlendiğimiz günlerin birinde boyun ağrısından onu hekime götürdüm. Hekim çok uzun süre uyanmadan yatarsa boyundaki kireç sertleşir, kötüleşir dedi. Her gece uykusunu bölüp, uyanın, gezinsin dedi. Hekimi pek dinlemedi, bizim hatun lafım geçmedi. O günlerde tesadüf bu çiçek kurudu. Ben ona gece sularsan geçer dedim. Adak dilettilim. Her gece onu uyandırdım. Ve onu seyrettim. O sevdiğim kadının yavrusu bildiği çiçekleri sularken seyrettim. Her gece o çiçek ben oldum sanki, dedi adam o yaştaki bir adamdan beklenmeyecek ifadelerle.

- Her gece o yattıktan sonra uyandım. Saksıdaki suyu boşalttım. Sedef gece sulanmayı sevmez, hakim bey. Geçen gecede, yaşlılık. Ben de uyanamadım. Uyandıramadım. Çiçek susuz kalırdı amma, kadınının boynu yine azabilirdi. Suçlandım, sesimi çıkartmadım.

O an mahkeme salonunda her şey sustu.

Güneş Doğudan Doğar

Güneş her gün doğudan doğar ya sen her gün hayata nereden, nasıl doğarsın?

Ya güneş de insanlar gibi olsaydı, ara sıra karamsarlığa kapılıp kapatsaydı kapılarını, söndürseydi yaşam enerjisini, karartsaydı kendisini, ya birden tüm umutlarını yitirseydi? Eğer bir insan kendini karartmaya, kısımaya başlarsa görülmez olacağını, kimsenin ondan faydalanmayacağını, onunla hayat bulmayacağını bilmez midir?

Güneş başkalarına ihtiyaç duymaz, kendi kendine yetmeyi bilir ve böylece can verir, yaşam dağıtır. Çünkü ona hiç kimse Güneş olmayı, nasıl güneş olunacağını öğretmemiştir, o varlığına hep hakim kalmıştır. Işığının ve sıcaklığının derecesini belirli kistaslara bağlamamıştır. Güneş, neden çok sıcak ve de neden yaşam dağıtmak zorunda olduğunu sorgulamamıştır. Onun aşması gereken sınavları, çözmesi gereken problemleri, anlaşması gereken diğer yıldızları yoktur. Çünkü başka yıldızlar ona aşması gereken sınavlar ve de çözmesi gereken problemleri olduğunu söylememiş, kafasına kakmamıştır. Kendisinden daha büyük yıldızlar var diye kendini şişkin göstermeye veya kendisinden daha küçük yıldızları fark edip küçülmeye çabalamamıştır. İnsan, insanla insan olur ya da olduğunu, bir şeye veya birilerine benzediğini sanır. Ama sadece sanır. Ya da sandırılır. Bir grup insan kalkıp sana sen böylesin der. Sen de onlara inanırsın, hayatın boyunca öyle olduğunu sanırsın. Çünkü o bir grup insan sana kim olduğunu yutturmuştur, hem de çiğ çiğ. Sonra o bir grup insan yok olup gider, yeni bir grup insan ortaya çıkar, hesap kitap yapar sonra sana sen şusundur der. Sen de ben şuymuşum dersin. Akıllı - akılsız, başarılı - başarısız, zengin - fakir, değerli - değersiz, güzel - çirkin.

Güneş doğudan doğar, söyle bana ya sen ışığından ve de sıcaklığından hiç ödün vermeden hayata her gün nasıl, nereden doğarsın?

Nergis TUNCİL

Kurbağa Yarışı

Günlerden bir gün kurbağa yarışı varmış. Hedef, çok yüksek bir kulenin tepesine çıkmakmış. Bir sürü kurbağa da arkadaşlarını seyretmek için toplanmışlar. Yarış başlamış. Gerçekte seyirciler arasında hiçbiri yarışmacıların kulenin tepesine çıkabileceğine inanmıyormuş. Sadece su sesler duyulabiliyormuş:

- Zavallılar, hiçbir zaman başaramayacaklar.

Yarışmaya başlayan kurbağalar kulenin tepesine ulaşamayınca teker teker yarışı bırakmaya başlamışlar. İçlerinden sadece bir tanesi inatla ve yılmadan kuleye tırmanmaya çalışıyormuş. Seyirciler bağırıyorlarmış:

- Zavallılar, hiçbir zaman başaramayacaklar.

Sonunda, bir tanesi hariç, diğer kurbağaların hepsinin ümitleri kırılmış ve bırakmışlar. Ama kalan son kurbağa büyük bir gayret ile mücadele ederek kulenin tepesine çıkmayı başarmış. Diğerleri hayret içinde bu işi nasıl başardığını öğrenmek istemişler. Bir kurbağa ona yaklaşmış ve sormuş bu işi nasıl başardın diye. O anda farkına varmışlar ki, kuleye çıkan kurbağa sağırmış.

Olumsuz düşünen insanları duymayın. Onlar kalbinizdeki ümitleri çalarlar. Yapamazsın diyenlere kulaklarınızı tıkayın.

Anlayabilmek

"Satılık köpek yavruları" ilanının hemen altında küçük bir çocuğun başı gözüktü ve çocuk dükkan sahibine sordu:

- Köpek yavrularını kaç tane satıyorsunuz?
- 30 dolarla 50 dolar arasında değişiyor fiyatları.
- Benim 2 dolar 37 sentim var. Bir bakabilir miyim yavrulara?

Dükkan sahibi gülümsedikten sonra bir ısıklık çaldı ve köpek kulübesinden beş tane yumak halinde yavru çıktı. Yavrulardan biri arkadan geliyordu. Küçük çocuk yürümekte zorluk çeken sakat yavruyu işaret edip sordu:

- Bunun nesi var?

Dükkan sahibi onun kalça çıkığı olduğunu ve hep sakat kalacağını açıkladı. Küçük çocuk heyecanlanmıştı:

- Ben bu yavruyu satın almak istiyorum.
- Hayır o yavruyu satın alman gerekmiyor. Eğer gerçekten istiyorsan o yavruyu sana bedava veririm.

Küçük çocuk birden sinirlendi. Dükkan sahibinin gözlerinin içine dik dik bakarak:

- Onu bana vermenizi istemiyorum. O da diğer yavrular kadar değerli ve ben fiyatını tam olarak ödeyeceğim. Aslında şimdi size 2 dolar 37 sent vereceğim ve geri kalanını ayda 50 sent ödeyerek tamamlayacağım.

Dükkan sahibi çocuğu ikna etmeye çalıştı:

- Bu köpeği gerçekten satın almak istediğini sanmıyorum. Bu yavru hiçbir zaman diğer yavrular gibi koşup, zıplayamayacak ve seninle oynayamayacak.

Bunun üzerine küçük çocuk eğildi, pantolonunu sıvadı ve büyük bir metal parçasıyla desteklediği sakat bacağını dükkan sahibine gösterip, tatlı bir sesle:

- Ben de çok iyi koşmıyorum ve bu yavrunun kendisini çok iyi anlayacak bir sahibe gereksinimi var, dedi.

Fotoğrafçı ve Sevgilisi

İki yıldır evliydim. Erkek edebiyatı ve şiiri seviyordu. Yazılarını internet sitelerine gönderiyor, şiirlerini dergilere postalıyordu. Fakat kimse dönüp bakmıyor, okuyan ve beğenen çıkmıyordu. İyi bir fotoğrafçıydı. Ama edebiyat ve şiir merakı yüzünden fotoğrafçılığı bir kenara bırakmıştı. Kendi düşünlerindeki fotoğrafların büyük bir çoğunluğunu da o çekmişti. Karısını çok seviyordu. Karısı da onu seviyordu.

Kızın biraz sabırsız bir karakteri vardı, zaman zaman kızıp bağırır, küserdi. Erkek daha sabırlıydı, her zaman karısını hoş görür, affedici olmaya çalışırdı. Erkeğin başı edebiyat ve şiirle hoş olduğu için, evin geçimini karısı sağlıyordu şimdilik. Çok satan bir yazar oluncaya kadar. Kızın naz günüydü bugün. Yine kocasından sevmediği bir şeyi yapmasını istiyordu:

- Arkadaşımın bugün fotoğraflarını neden sen çekmiyorsun? Üstelik karşılığını fazlasıyla ödeyeceğini söyledi.
- Bugün vaktim yok.
- Öf yine mi? Şu roman yazma işini biraz kenara bıraksan, pekala vaktin olacak.
- Bir gün herkes benim yazdıklarımın kıymetini anlayacak.
- Ben anlamam. Arkadaşımın bugün fotoğraflarını çekeceksin.
- Hayır!

- Ne olur sadece bir kez?

- Hayır dedim!

Diyalog burada koptu. Kız son uyarısını yaptı:

- Ya 3 gün içinde bunu kabul edersin ya da...

İlk günün sonunda, kocasına mutfağı, banyoyu, bilgisayarı, buzdolabını, televizyonu ve müzik setini yasakladı. Yasaklardan yatağı hariç tuttu, sadece her şeye rağmen sevdiğini göstermek için. Erkek aldırış etmedi. Derken 2. gün başka yasaklar ve bunu 3. deki başka yasaklar takip etti. 3. gece. Yine aynı yatağı paylaşıyorlardı. Ancak sırtları birbirine dönüktü.

- Konuşmamız lazım.

- Fotoğraf çekimi dışında konuşacak bir şeyimiz yok.

- Çok önemli bir konu.

- Sessiz kaldı.

- Ayrıalım mı? Ne dersin?

Kız kulaklarına inanamadı.

- Bir kızla tanıştım. Kız kızgınlığını ve şaşkınlığını saklayamadı. Gözleri çoktan nemlenmiş, ve yüzünde göstermemeye çalıştığı iki damla gözyaşı aşağıya süzüldü. Erkek pijamasının içinden bir fotoğraf çıkardı. Tam kalbinin üzerinde saklıyordu. Erkek:

- Hoş bir kız.

Kızın gözyaşları çoğaldı. Erkek:

- Anlaşabileceğim biri. Beni çok seviyor ve beni istemediğim şeyleri yapmak için zorlamayacağından eminim. Ayrıca iyi bir yazar olmam içinde bana destek verecek.

Kızın kıskançlığı iyice arttı çünkü bir zamanlar bütün bu sözleri kendisi de vermişti. Erkek:

- Fotoğrafını çektim. Sende bakmak ister misin?

- ...

Erkek fotoğrafı bakması için kıza uzattı ama kız karşı konulmaz bir öfkeyle erkeğin elini itti. Ve kız ağlamaya başladı. Erkek fotoğrafı tekrar koynuna koydu. Erkek ışığı söndürdü ve uyumaya başladı. Kız ışığı yaktı ve oturdu. Erkek uyuyordu ama kızın uykusu kaçmıştı. Bir zamanlar kendisi de diğer kız gibi davranmıştı ona.

Ne çabuk unutulmuştu iyilikleri, desteği, sevgisi. Tekrar ağladı. Onu uyandırmak istiyordu. Aşklarının hatırasını yeniden kalbine kazmak istiyordu. Erkeğin pijamasının açık yakasından fotoğrafın arka yüzü görünüyordu. Merak duygusu kıskançlığını ve öfkesini yendi. Kaybedeceği bir şeysi yoktu nasılsa. Elini uzatıp yavaşça aldı fotoğrafı. Baktı. Ağlamak istedi doyasıya. Doyasıya gülmekte istedi. Güzel çekilmiş bir fotoğraftı. Kızda güzeldi. Kendi fotoğrafıydı. Bir ara kendisinden habersiz çekmiş olmalıydı. Eğildi kocasını yanağından öptü. Erkek tebessüm etti. Uyuyormuş gibi yapıyordu.

Evlilik Ağacı

Yeni evli bir çift vardı. Evliliklerinin daha ilk aylarında, bu işin hiç de hayal ettikleri gibi olmadığını anlayıvermişlerdi. Aslında birbirlerini sevmiyor değillerdi. Son zamanlarda o kadar sık olmasa da, evlenmeden önce sık sık birbirlerini çok sevdiklerine dair ne kadar da dil dökmüşlerdi.

Ama şimdilerde, küçük bir söz, ufak bir hadise aralarında orta çaplı bir kavganın çıkmasına yetiyordu. Bir akşam oturup ilişkilerini gözden geçirmeye karar verdiler. Her ikisi de, boşanmayı istememekle beraber, işlerin böyle gitmeyeceğinin farkındaydılar. Erkek:

- Aklıma bir fikir geldi, dedi. Bahçeye bir ağaç dikelim ve eğer bu ağaç üç ay içinde kurursa boşanalım. Kurmaz da büyürse bunu bir daha aklımızdan geçirmeyelim. Bu süre içinde de ayrı ayrı odalarda kalalım.

Bu ilginç fikir hanımının da hoşuna gitti. Ertesi gün gidip bir meyve fidanı aldılar ve birlikte bahçeye diktiler. Aradan bir ay geçti. Bir gece bahçede karşılaştılar. Her ikisinin de elinde içi su dolu birer bidon vardı.

Bin Misket

Yaşlandıkça cumartesi sabahlarından daha fazla zevk alıyorum. Belki de bunun sebebi ilk uyanan kişi olmanın getirdiği sessiz yalnızlık ya da işte olmak zorunda olmamanın sağladığı sınırsız mutluluktur. Her iki durumda da, cumartesi sabahının ilk bir kaç saati en zevk aldığım anlardır.

Birkaç hafta önce, bir elimde buharı tüten bir fincan kahve, diğer elimde gazete ile mutfağa doğru gidiyordum. Sıradan bir cumartesi sabahı ile başlayan gün, hayatın zaman zaman bize verdiği derslerden biri haline geldi. Size anlatayım.

Cumartesi sabahları yayınlanan bir sohbet programını dinlemek için radyonun sesini açtım. Altın sesli yaşlı bir adamın konuştuğunu duydum. Tom adında biriyle "Bin Misket" hakkında konuşuyordu. Söylediklerini merakla dinlemeye başladım.

"Tom, işinle çok meşgul gibi görünüyorsun. Eminim iyi maaş alıyorsundur. Ama aileden ve evinden bu kadar uzak olmak çok ayıp. Genç bir adamın iki yakasını bir araya getirmek için haftada altmış veya yetmiş saat çalışmak zorunda kalmasına inanmak gerçekten zor. Kızının dans gösterisini kaçırmış olman gerçekten çok yazık.

Sana bir şey anlatacağım. Bu, bana önceliklerim konusunda daha iyi bir bakış açısına sahip olmamda yardım etti. Senin anlayacağın, bir gün oturdum ve biraz aritmetik yaptım. Ortalama bir kişi yetmiş beş yaşına kadar yaşar. Biliyorum, bazıları daha çok bazıları da daha az yaşar. Ancak, ortalamada insanlar yetmiş beş yaşına kadar yaşar. Yetmiş beş'i elli iki ile çarptım ve ortalama ömre sahip bir insanın tüm yaşamında sahip olacağı cumartesi sabahı sayısı olarak 3900 rakamına ulaştım. Tom, şimdi beni iyi dinle. En önemli kısmına geliyorum. Bütün bunları ayrıntılı olarak düşünmeye elli beş yaşında başladım.

Bu yaşıma kadar iki yüz seksenin üzerinde cumartesi yaşadım. Sonra, düşünmeye başladım. Eğer, yetmiş beş yaşına kadar yaşarsam, yaşayacağım cumartesi sayısı sadece bin adet olacak.

Bir oyuncak dükkanına gittim ve elindeki tüm misketleri aldım. Bin adet misketi bir araya getirmek için üç tane daha oyuncak dükkanı ziyaret ettim. Bunları eve getirdim ve atölyemdeki radyomun yanında duran büyük, şeffaf bir kabın içine hepsini doldurdum.

O günden sonra, her cumartesi bir tane misket aldım ve attım. Misketlerin azaldığını gördükçe, hayatımdaki önemli şeyleri daha fazla düşünmeye başladım. Hiçbir şey, dünyadaki zamanınızın akıp gittiğini seyretmek kadar önceliklerinizi düzene sokmanıza yardım edemez. "

Programı kapatmadan ve güzel karımı sabah kahvaltısı için dışarıya çıkarmadan önce son bir şey daha anlatacağım. Bu sabah, kabın içindeki son misketi de aldım. Eğer önümüzdeki cumartesiye kadar yaşarsam, bana biraz daha zaman verilmiş olacak. Hepinizin kullanabileceği şey; biraz daha fazla zamandır.

"Seninle konuşmak çok güzeldi Tom. Umarım sevdiklerinle biraz daha fazla zaman geçirirsin ve umarım bir gün tekrar görüşürüz. İyi sabahlar"

Deniz Yıldızı

Yazı yazmak için okyanus sahillerine giden bir yazar, sabaha karşı kumsalda dans eder gibi hareketler yapan birini görür. Biraz yaklaşıncı, bu kişinin sahile vuran denizyıldızlarını, okyanusa atan genç bir adam olduğunu fark eder. Genç adama yaklaşır:

- Neden denizyıldızlarını okyanusa atıyorsun?

Genç adam yanıtlar:

- Birazdan güneş yükselip, sular çekilecek. Onları suya atmazsam ölecekler.

- Kilometrelerce sahil, binlerce denizyıldızı var. Ne fark eder ki?

Genç adam eğilir, yerden bir denizyıldızı daha alır, okyanusa fırlatır.

- Onun için fark etti ama.

Bunda da Bir Hayır Vardır

Bir zamanlar Afrika'daki bir ülkede hüküm süren bir kral vardı. Kral, daha çocukluğundan itibaren arkadaş olduğu, birlikte büyüdüğü bir dostunu hiç yanından ayırmazdı. Nereye gitse onu da beraberinde götürürdü.

Kralın bu arkadaşının ise değişik bir huyu vardı. İster kendi başına gelsin ister başkasının, ister iyi olsun ister kötü, her olay karşısında hep aynı şeyi söylerdi; "bunda da bir hayır var".

Bir gün kralla arkadaşları birlikte ava çıktılar. Kralın arkadaşı tüfekleri dolduruyor, krala veriyor, kral da ateş ediyordu. Arkadaşı muhtemelen tüfeklerden birini doldururken bir yanlışlık yaptı ve kral ateş ederken tüfeği geriye doğru patladı ve kralın başparmağı koşturdu. Durumu gören arkadaşları her zamanki sözünü söyledi:

- Bunda da bir hayır var.

Kral acı ve öfkeyle bağırdı:

- Bunda hayır filan yok! Görmüyor musun, parmağım koşturdu?

Sonra da kızgınlığı geçmediği için arkadaşını zindana attırdı.

Bir yıl kadar sonra, kral insan yiyen kabilelerin yaşadığı ve aslında uzak durması gereken bir bölgede birkaç adamıyla birlikte avlanıyordu. Yamyamlar onları ele geçirdiler ve köylerine götürdüler. Ellerini, ayaklarını bağladılar ve köyün meydanına odun yığdılar. Sonra da odunların ortasına diktikleri direklere bağladılar. Tam odunları tutuşturmaya geliyorlardı ki, kralın başparmağının olmadığını fark ettiler. Bu kabile, basil inançları nedeniyle uzuvlarından biri eksik olan insanları yemiyordu. Böyle bir insani yedikleri takdirde başlarına kötü olaylar geleceğine inanıyorlardı. Bu korkuyla, kralı çözdüler ve salıverdiler. Diğer adamları ise pişirip yediler.

Sarayına döndüğünde, kurtuluşunun kopuk parmağı sayesinde gerçekleştiğini anlayan kral, onca yıllık arkadaşına reva gördüğü muameleden dolayı pişman oldu. Hemen zindana koşturdu ve zindandan çıkardığı arkadaşına başından geçenleri bir bir anlattı.

- Haklıymışsın, dedi. Parmağımın kopmasında gerçekten de bir hayır varmış. İşte bu yüzden, seni bu kadar uzun süre zindanda tuttuğum için özür diliyorum. Yaptığım çok haksız ve kötü bir şeydi.
- Hayır, diye karşılık verdi arkadaşı. Bunda da bir hayır var.
- Ne diyorsun Allah aşkına, diye hayretle bağırdı kral. Bir arkadaşımı bir yıl boyunca zindanda tutmanın neresinde hayır olabilir.
- Düşünsene, ben zindanda olmasaydım, seninle birlikte avda olurdum, değil mi?

Son Yaprak

Ülkenin batısındaki küçük bir mahallenin bir sokağının neredeyse tamamı ressamlardan oluşmaktaydı. Bu mahallede, üç katlı bodur bir tuğla yığınının tepesinde iki kız arkadaşın stüdyoları bulunmaktaydı. Alt katlarında ise yaşlı bir ressam otururdu.

Günlerden bir gün genç kızın arkadaşları zatürreeye yakalandı. Genç kız günden güne eriyordu. Bir gün, arkadaşı resim yaparken o da yatağında pencereden dışarı bakıyor ve sayıyordu. Geriye doğru sayıyordu:

- 12, 11, 10, 9, 8, 7...

Arkadaşı merakla dışarı baktı. Sayılacak ne vardı acaba? Görünürde sadece kasvetli, bomboş bir avlu ile altı yedi metre ötedeki tuğla evin çıplak duvarı vardı. Budaklı köklerinden çürümüş, yaşlı mı yaşlı bir asma, tuğla duvarın yarı boyuna kadar tırmanmıştı. Dönüp arkadaşına:

- Neyin var, diye sordu.

Hasta kız fısıltı halinde:

- 6, dedi. 'Artık hızla düşüyorlar. Üç gün önce nerdeyse yüz tane vardı. Saymaktan başım ağrıyordu. Ama şimdi kolaylaştı. İşte biri daha gitti. Topu topu 5 tane kaldı şimdi.
- Beş tane ne, diye sordu arkadaşı.
- Yapraklar. Asmanın yaprakları. Sonuncusu da düşünce, bende mutlaka gideceğim. Hissediyorum bunu.

Arkadaşı ona saçmalamamasını söyleyip içmesi için çorba götürdü. Fakat o;

- İşte bir tane daha gidiyor. Hayır, çorba falan istemiyorum. Bununla geriye dört tane kaldı. Hava kararmadan sonuncusunun da düştüğünü görmek istiyorum. Ondan sonra bende gideceğim, diyerek cevap verdi.

Genç kız uykuya daldığında arkadaşı da alt kattaki yaşlı ressama ziyarete gitti. Bu sırada yaprak olayını da anlattı yaşlı ressama. Yukarı çıktığında arkadaşı uyuyordu. Ertesi sabah hasta kız hemen arkadaşına perdeyi açmasını söyledi. Ama hayret. Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen upuzun gece boyunca aralıksız yağın yağmur ve şiddetli esen rüzgardan sonra, bir asma yaprağı hala yerinde duruyordu.

Sapına yakın tarafları hala koyu yeşil kalmakla birlikte, testere ağzı gibi tırtıllı kenarlarına ölümün ve çürümenin sarı rengi gelmiş olan yaprak, yerden altı yedi metre yükseklikteki bir dala yiğitçe asılmış duruyordu.

- 'Bu sonuncusu, dedi hasta kız. 'Geceleyin

mutlaka düşer diye düşünmüştüm. Rüzgarı duydum. Bu gün düşecektir, o düştüğü an ben de öleceğim.

Ağır ağır geçen gün sona erdiğinde onlar, alacakaranlıkta bile, asma yaprağının duvarın önünde sapına tutunmakta olduğunu görebiliyordu. Derken şiddetli yağmur tekrar başladı. Hava yeteri kadar aydınlanır aydınlanmaz, genç kıza hemen perdenin açılmasını istedi. Asma yaprağı hala yerindeydi. Genç kız, yattığı yerden uzun uzun yaprağı seyretti. Sonra arkadaşına seslendi:

- Münasebetsizlik ettim. Benim ne kötü bir insan olduğumu göstermek istercesine, bir kuvvet o son yaprağı orada tuttu. Ölümü istemek günahtır. Şimdi bana biraz çorba verebilirsin, dedi.

Akşamüstü gelen doktor ayrılırken:

- Şimdi bir alt kattaki hastaya bakmam gerekiyor. Yaşlı bir ressamı sanırım. O da zatürree. Yaşlı adam çok ağır bir durumda, kurtulma umudu yok ama daha rahat eder diye bugün hastaneye kaldırılıyor, dedi.

Ertesi gün doktor:

- Tehlikeyi atlattınız, siz kazandınız, dedi.

O gün öğleden sonra arkadaşı, iyice iyileşmiş olan arkadaşına alt kattaki yaşlı adamı anlattı. Yaşlı adam iki gün hastanede yattıktan sonra ölmüş. Hastalandığı günün sabahı kapıcı onu, odasında sancıdan kıvrılırken bulmuş. Pabuçları, elbisesi baştan aşağı sırlıklam, her yanı buz gibi bir haldeymiş. Öyle korkunç bir gecede nereye çıktığına akıl sır erdirememişti kimse. Sonra, hala yanık duran gemici feneri, yerinden sürüklene sürüklene çıkarılmış bir portatif merdiven, bir de üstünde birbirine karışmış sarı, yeşil boylarla bir palet ve sağa sola saçılmış bir kaç fırça bulmuşlar. O zaman o son yaprağın sırrı da çözüldü. Rüzgar estiği zaman bile yerinden oynamayan yaprak, yaşlı ressamın şaheseriydi. Yaşlı ressam, son yaprağın düştüğü gece oraya bir yaprak resmi yapıp yapıştırmıştı.

Farkında mısınız?

Mallarımız arttı, keyfimiz azaldı. Daha büyük evlerde, ama daha küçük ailelerde yaşıyoruz. Konforumuz arttı ama zamanımız daraldı. Diplomamız bol, ama sağduyumuz az. Uzmanlıklar arttı ama sorunlar çoğaldı. İlaçlar çoğaldı, hastalıklar arttı. Çok para harcıyoruz ama az gülüyoruz. Akşam geç yatıyor, sabah yorgun kalkıyoruz. Az kitap okuyor, çok televizyon seyrediyoruz. Çok konuşuyor ama az gönül veriyor ve bol yalan söylüyoruz.

Para kazanmayı öğrendik ama yuva kurmayı beceremedik. Aya kadar gidip dönmeyi biliyoruz ama komşumuza uğramak için karşı sokağa geçmiyoruz. Uzaya ulaştık ama halen kendi iç derinliklerimizden habersiziz. Havayı temizledik ama ruhları kirlettik.

Atomu parçaladık, ön yarımızı yıkamadık. Çok yazıyor, ama az geliyoruz. Daha çok plan yapıyor ama daha az sonuç alıyoruz. Acele etmeyi öğrendik, ama sabırlı olmayı asla. Gelirimiz arttı, karakterimiz zayıfladı. Tanıdıklar çoğaldı ama dostlar eksildi. Çabalar arttı ama mutluluklar azaldı. Daha mutlu olmak için somurtarak çalışıyoruz.

Varlığımızı artırdık ama değerlerimizi yitirdik. Hayata yıllar ekledik, yıllara hayat katamadık.

Terkib-i Bend

Müstakimdir yolu hep, yürür hipotenüsten,

Hep saatine bakar, çalmaz hiç teneffüsten.

Rubailer okurken, Vali Ziya Paşadan,

Ağır ağır konuşur, tasarruflu nefesten.
Güler yüzlü, çalışkan, ve dahi sevecendir,
Hep didinip duracak, uçmadan can kafesten.
Beşer onun gözünde, pek muteber yerededir,
Dosdoğru değil ise, beterdir necasetten.
Envanter yüksek ise, ve işçiler aç bilaç,
İşveren denmez ona, farkı yok ki eşekten.
Garcia'ya mektubu, yazdı, kendi taşıdı,
Medet ummadı asla, ne peri ne melekten.
Fevzi Hoca dedik biz, her erdemine adına,
Örnek aldık her daim, şereften faziletten.
Demir almış gidiyor, maarif hizmetinden,
Tekaüt olunca da, an bizi hep yürekten.
Hocam billahi yoktur, şiirimde intihal,
Yazsam farkım kalır mı, kifayetsiz kelekten.

Ali GÖKSEL / Hocam Fevzi Ercan'a - 02 Haziran 2005

Küçük İtfaiyeci

Anne, altı yaşındaki lösemiyle savaşıyor oğluna bakarken dalıp gitmişti. Kalbi, acı içinde olmasına rağmen, kararlılık duygusunun da etkisini hissediyordu. Her ebeveyn gibi o da oğlunun büyümesini ve umutlarını gerçekleştirmesini istemişti. Ama bu, artık mümkün değildi. Lösemisinin buna fırsat tanınması olası değildi. Oysa o oğlunun hayallerini gerçekleştirmesini istiyordu.

- Bora, büyüyünce ne olmak istediğini hiç düşündün mü? Hayatında neler olmasını dilediğin ve hayal ettiğin oldu mu?

- Anneciğim, ben büyüyünce hep itfaiyeci olmak istedim.

Anne, gülümsedi:

- Dileğini gerçekleştirebilecek miyiz bir bakalım, dedi.

Daha sonra, Ankara'daki itfaiye müdürlüğüne gitti ve orada yüreği en az Ankara kadar büyük itfaiyeciler ile tanıştı. Ona oğlunun son isteğinden söz etti ve oğlunun itfaiye arabasına binip şehirde küçük bir tur atmasının mümkün olup olmadığını sordu.

- Bundan daha iyisini de yapabiliriz. Eğer oğlunuzu Çarşamba sabahı saat yedide hazır ederseniz, onu o gün şeref konuğu yapar, itfaiyeci kimliğine büründürürüz. Bizimle itfaiye müdürlüğüne gelir, bizimle yemek yer, yangın söndürmeye gelir. Hatta bize ölçülerini verirsen, ona üzerinde Ankara itfaiyecilerinin kırmızı renk üzerine işlenmiş ambleminin olduğu gerçek bir itfaiyeci kostümü diktirir, lastik botları ısmarlarız. Hepsi Ankara'da üretiliyor.

Üç gün sonra, itfaiyeci Bora'yı aldı, ona elbisesini giydirdi ve hasta yatağından itfaiye arabasına kadar eşlik etti. Bora, itfaiye arabasına kuruldu ve müdürlüğe doğru yol almaya başladı. Kendini çok mutlu hissediyordu. O gün Ankara'da tam üç yangın ihbarı olmuştu. Değişik itfaiye arabalarına, hatta itfaiye Müdürlüğü'nün özel arabasına da binmişti. Yerel televizyonlar da onu izleyip, çekmişlerdi. Hayallerinin gerçek olması, gösterilen sevgi ve ilgi, Bora'yı o kadar etkilemişti ki, doktorların söylediğinden tam altı ay daha fazla yaşamıştı.

Bir gece bütün yaşam belirtileri dramatik bir şekilde yok olmaya başlayınca, hiç kimsenin yalnız ölmemesi gerektiğine inanan başhemsire, aile bireylerini hastaneye çağırdı. Daha sonra Bora'nın itfaiyede geçirdiği günü hatırladı ve itfaiye müdürlüğüne telefon açıp Bora'nın bu dünyaya veda ederken yanında, özel kıyafetleri içinde bir itfaiyecinin bulundurulmasının mümkün olup olamayacağını sordu. İtfaiye Müdürü:

- Bundan daha iyisini de yapabiliriz. Beş dakika içinde oradayız. Bana bir iyilik yapar mısınız? Sirenlerin çaldığını duyduğunuzda, yangın olmadığı anonsunu yaptırabilir misiniz? Sadece itfaiyecilerin önemli bir meslektaşlarını ziyarete geldiklerini söyleyiniz ve lütfen onun odasının penceresini açınız, diye yanıtladı.

Yaklaşık beş dakika sonra hastaneye çengel ve merdiven taşıyan kamyonet ulaştı. Merdiveni açtı ve Bora'nın 5. kattaki odasına doğru yaklaştı. Tam on dört itfaiyeci Bora'nın odasına tırmandılar. Annesinin izniyle onu kucakladılar ve ona onu ne kadar sevdiklerini söylediler. Ölümle pençelenen Bora itfaiye müdürüne baktı:

- Efendim ben şimdi gerçekten itfaiyeci miyim, diye sordu.

- Bundan şüphelen mi var Bora, diye yanıtladı müdür.

Bu kelimelerden sonra Bora gülümsedi ve gözlerini sonsuza dek kapattı.

Genç Deniz Subayı

Kadın her sabah olduğu gibi o günde beyaz değneği ve el yordamı ile otobüse binmişti, şoför:

- Soldan üçüncü sıra boş hanımefendi, dedi.

Kadın 32 yaşında güzel bir bayandı ve eşi oldukça yakışıklı bir deniz subayı idi. Bundan bir kaç ay önce yanlış bir teşhis sonucu gerçekleştirilen ameliyatla gözlerini kaybetmişti genç kadın ve asla göremeyecekti. Kocasını ameliyattan sonra acı gerçeği öğrenince yıkılmış ve kendi kendine bir söz vermişti. Asla karısını yalnız bırakmayacak, ona sonuna kadar destek olacak, kendi ayakları üzerinde durana kadar cesaret verecekti.

Günler geçiyordu. Kadın her geçen gün kendini daha kötü hissediyor, çok sevdiği kocasına yük olduğunu düşünüyordu. Bu içine kapanık, karamsar hali kocayı çok üzüyordu. Bir an önce bir şeyler yapması gerekiyordu, karısı günden güne kendi içine kapanık dünyasında kayboluyordu. Bütün gün düşündü koca,

nasıl yardım edebilirim güzeller güzeli esime diye.

Birden aklına eşinin eski işi geldi. Geri dönmesini isteyecekti. Ama bunu ona nasıl söyleyecekti, çünkü artık çok kırılmalı ve neşesizdi. Bütün cesaretini toplayarak akşam karısına konuyu açtı. Karısı dehşetle gözlerini açtı: Ben bunu nasıl yaparım ben körüm, diye bağırdı. Kocasını ona destek olacağını, her sabah kendisinin işe bırakacağını ve akşamları da iş çıkışında alacağını ve ona çok güvendiğini söyledi. Çünkü eşini tanıyordu ve bunu başarabileceğini biliyordu. Kadın büyük bir umutsuzlukla kabul etti çünkü eşini çok seviyordu ve onu kırmak istemiyordu.

Her sabah eşini işine bırakıyor ve akşamları da alıyordu fedakar koca. Günler böyle ilerledi, karısı eskisinden biraz daha iyiydi. Fakat kocası daha fazlasını istiyordu, kendisine söz vermişti sonuna kadar gidecekti.

Akşam karısına, "artık işe kendin gidip gelmelisin" dedi. Kadın şaşırılmıştı. Bunu asla yapamayacağını söyledi. Kocasını ısrar edince onu yine kıramadı ve bütün cesaretini topladı. Bunu kendisi de istiyordu ama o kadar güveni yoktu. Sabahları kadın artık otobüs durağına kendisi gidiyor, otobüsüne biniyor ve otobüsten inerek işine gidebiliyordu.

Günler günleri kovaladı, hiç bir problem yoktu. Yine bir gün otobüse binerken, şoför:

- Sizi kıskanıyorum, hanımefendi dedi.

Kadın kendisine söylenip söylenmediğini anlayamadan "neden" diye sordu. Şoför:

- Çünkü her sabah sizin arkanızdan bir deniz subayı genç adam otobüse biniyor ve bütün yol boyunca sevgi ile size bakıyor, otobüsten indikten sonra yeşil ışıkta yolun karşısına geçmenizi bekliyor siz binaya girdikten sonra arkanızdan öpücük yollayıp size her gün sevgiyle el sallıyor, dedi.

Yeşim Taşı

Genç bir adam değerli taşlara ilgi duymış, mücevher ustası olmaya karar vermiş " Bu mesleği yapacaksam, iyi bir mücevher ustası olmalıyım" diye düşünüp ülkedeki en iyi mücevher ustasını aramaya başlamış. Sonunda bulmuş, yanına varmış bir süre bekledikten sonra usta tarafından kabul edilmiş.

- Anlat, dinliyorum, demiş usta.

Genç adam anlatmaya başlamış. Taşlara ilgi duyduğunu ve iyi bir mücevher ustası olmaya karar verdiğini heyecanla söylemiş.

Yaşlı usta hiç sesini çıkarmadan genç adamı dinlemiş, sözleri bitince de ona bir taş uzatmış:

- Bu bir yeşim taşıdır, dedikten sonra genç adamın avucuna taşı bırakmış ve avucunu kapatmış. Avucunu aynen böyle kapalı tut ve bir yıl boyunca hiç açma. Bir yıl sonra tekrar gel. Haydi şimdi güle güle, demiş ve şaşkın genç adamı öylece bırakıp kalkmış odadan çıkmış

Genç adam evine dönmüş, annesine neler olduğunu anlatmış. Anlattıkça da kendisine çok anlamsız gelen bu

hareketi ve soğuk konuşması nedeniyle kızdığı ustaya olan öfke artıyormuş. Günler geçmeye başlamış. Genç adam sürekli söyleniyormuş ama avucunu da açmıyormuş.

Her önüne gelene ustadan yakınıyormuş ama yinede avucunu hiç açmıyormuş. Bütün işlerini diğer eliyle yapıyormuş bu duruma da giderekte alışmaya diğer elini çok rahat kullanmaya başlamış. Uyurken de yanlışlıkla avucu açılıp taş düşmesin diye hep yarı uyanık uyuyormuş. Böylece bir yıl geçmiş, her günü zorluklarla dolu, her gecesi de yarım uykuyla yaşanmış bir yılı tamamlamış.

Ve o gün gelmiş. Genç adam tam bir yıl sonra, büyük ustanın karşısına çıkmış. Usta bir süre beklettikten sonra yanına gelince, genç adam ne kadar saçma bulursa bulsun, bu sınavı başarıyla tamamlamış olmanın verdiği gururla elini uzatmış, avucunu açmış:

- İşte taşın, demiş. Bir yıl boyunca avucumda taşıdım. Şimdi ne yapacağım?

Yaşlı usta sakin bir sesle cevap vermiş:

- Şimdi sana bir başka taş vereceğim. Onu da aynı şekilde bir yıl boyunca avucunda taşıyacaksın.

Bu söz üzerine genç adam bütün sükunetini kaybetmiş bağırıp çağırmaya başlamış. Ustayı bunaklıkla delilikle suçlamış, ona böyle eziyet ettiği için hasta olduğunu bağıra çağıra söylerken, usta ona hissettirmeden bir taşı avucuna sıkıştırmış.

Öfkeden yüzü kıpkırmızı genç adam bir yandan bağırıp çağırırken avucundaki taşı hissetmiş. Durmuş. Taşı biraz daha sıkırmış ve heyecanla konuşmuş.

- Bu taş, yeşim taşı değil usta.

Sizi Kim Bağladı?

Filler doğduklarında, kaçmamaları için ayakları zincirle yere çakılan kazıklara bağlanır. Filler büyür, ama bağlandıkları zincirin kalınlığı ve yere çakılan kazığın boyu değişmez, çünkü fillerin hafızaları güçlüdür. Ufak bir yavru iken her uzaklaşmaya çalıştıklarında, zincir canlarını yakar ve bir yere gidemediklerini görürler. Bunu unutmazlar. Tonlarca ağırlığa ulaştıklarında ve rahatlıkla zinciri kırabilecekleri ya da kazığı yerinden çıkartabilecekleri güce ulaştıkları halde bunu denemezler. Çünkü bunu yapamayacakları hafızalarına kazınmıştır. Birçok fil bu yüzdendir ki sirklerde çıkan yangınlarda ölmüştür.

Peki siz hangi yangınlardan kaçamayacağınızı hesaplayarak yanıyorsunuz? Sizin ayağınıza zinciri kim bağladı? Öğretmeniniz mi, okuldayken sizlerle acımasızca alaya eden çocuklar mı, işyerinizdeki insanlar mı, sizi korumak isteyen anne babanız mı, yoksa

kendiniz mi? Bu zincirler şu ana kadar sizi nelerden alıkoydu? Zincirlerin kırılmasının zamanı gelmedi?

Bugün, dün inandığınız yerdesiniz, yarın, bugün inandığınız yerde olacaksınız.

Anzaklı Ömer

1957 yılında İstanbul Tıp Fakültesi'nden mezun olup ihtisas yapmak üzere ABD'ye gitmiştim. Görev yaptığım hastanede başımdan geçen ilginç bir hadise şöyledir.

Amerika'ya gittiğim ilk yıllar. New York'ta Medical Center Hospital'da görev almıştım. Fakat vazifem kan almak, kan vermek, serum takmak, elektrokardiyografi çekmek gibi işler.

Yeni gelmiş doktorlar hemen doğrudan hasta muayenesine, tedavisine verilmiyor. Diğer zamanlarda da laboratuarda çalışıyorum. Bir hastaya gittim. Yaşlıca bir adam, tahminen yetmiş beş yaşlarında.

- Kan vereceğim kolunuzu açar mısınız, dedim.

Adamcağız kanserdi ve aynı zamanda kansızdı. Kolunu açtım, baktım pazısında Türk bayrağı dövmesi var. Çok ilgimi çekti, kendisine sormadan edemedim:

- Siz Türk müsünüz?

Kaşlarını yukarıya kaldırarak, "hayır" manasına bir işaret yaptı. Ama ben hala merak ediyorum.

- Peki, bu kolunuzdaki Türk bayrağı nedir?'

- Aldırma öylesine bir şey iste, dedi.

Ben yine ısrarla:

- Fakat benim için bu çok önemli, çünkü bu benim milletimin bayrağı, benim bayrağım.

Bu söz üzerine gözlerini açtı. Derin derin yüzüme baktı ve mırıltı halinde sordu:

- Siz Türk müsünüz?

- Evet, Türk'üm.

İhtiyar gözlerime tanıdık bir göz arıyor gibi baktı. Anlatmaya başladı:

- Yıl 1915. Çanakkale diye bir yer var Türkiye'de. Orada savaşmak üzere bütün Hıristiyan devletlerden asker topluyorlardı. Ben, Avustralya Anzaklarındandım. İngilizler bizi toplayıp dediler ki: "Barbar Türkler Hıristiyan dünyasını yakıp yıkacaklar. Bütün dünya o barbarlara karşı cephe açmış durumda. Birlik olup üzerlerine gideceğiz. Bu savaş çok önemlidir." Biz de inandık sözlerine ve savaşmak isteyenler arasına katıldık.

Beynimizi yıkayan İngilizler Türklere karşı topladığı askerlerin tamamını Çanakkale'ye sevk ediyormuş. Bizi gemilere doldurup Mısır'a getirdiler, orada birkaç ay talim gördük, sonra da bizi alıp Çanakkale'ye getirdiler. Savaşın şiddetini ben ilk orada gördüm. Öyle ki denize düşen gülleler suları metrelerce yukarı fıskırtıyor, gökyüzünde havai fişekler geceyi gündüze çeviriyordu. Her taarruzda bizden de Türklerden de yüzlerce insan hayatının baharında can veriyordu.

Fakat biz hepimiz Türklere karşı gayret ve cesareti gördükçe şaşırıyorduk. Teknolojik yönden çok çok üstün olduğumuz gibi sayı bakımından da fazlaydık. Peki, onlara bu cesaret ve kuvveti veren şey neydi? İlk başlarda zannediyordum ki İngilizlerin bize anlattığı gibi Türkler barbarlıktan böyle saldırıyorlar. Meğer bu barbarlıktan değil yüreklerindeki vatan sevgisinden kaynaklanıyormuş. Biz karaya çıktık. Taarruz edeceğiz, bizi püskürtüyorlar. Tekrar taarruz ediyoruz, bizi yine püskürtüyorlar. Tekrar taarruz ediyoruz. Derken böyle bir taarruzda başımdan yediğim bir dipçik darbesiyle kendimden geçmişim. Gözlerimi açtığımda kendimi yabancı insanların arasında buldum. Nasıl korktuğumu anlatamam. İngilizler bize Türkleri barbar, vahşi kimseler olarak tanıttı ya.

Ama dikkat ettim, bana hiç de öfkeli bakmıyorlar, yaralarımı sarmışlar. İyi kendime gelince bu defa çantalarında bulunan yiyeceklerinden ikram ettiler bana. İyi biliyorum ki onların yiyecekleri çok çok azdı. Bu haldeyken bile kendileri yemeyip bana ikram ediyorlardı. Şok oldum doğrusu. Dedim ki kendi kendime, bu adamlar isteseler beni su anda öldürürler ama öldürmüyorlar. Beni doyuruyorlar. Veya isteseler önceden öldürebilirlerdi; halbuki beni cephenin gerisine götürdüler.

Biz esirlere misafir gibi davranıyorlardı. Bu duygularla "yazıklar olsun bana" dedim. Böyle asil insanlarla ben niye savaşıyorum, niye savaşmaya gelmişim? Bu İngiliz milleti ne yalancıymış, ne kadar Türk düşmanıymış diyerek pişman oldum. Ama bu pişmanlığım fayda etmiyor ki. Bu iyiliğe karşı ne yapsam diye düşündüm durdum günlerce.

Nihayet bizi serbest bıraktılar. Memleketime döndüm. İşte memlekette Türk milletini ömür boyu unutmamak için koluma bu Türk bayrağı dövmesini yaptırdım. Bu bayrağın esrarı bu işte.

Benim gözlerim dolu dolu ihtiyara bakarken o devam etti:

- Talihin cilvesine bakın ki o zaman ölmek üzereyken yaralarımı iyileştirerek sıhhate kavuşmama çaba sarf eden Türklerdi. Simdi de Amerika gibi bir yerde yıllar sonra yine iyileştirmeye çaba sarf eden bir Türk. Ne garip değil mi? Avustralya'dan Amerika'ya gelirken bir Türk'le böyle karşılaşacağımı hiç tahmin etmezdim. Siz Türkler gerçekten çok merhametli insanlarsınız. Bizi hep kandırmışlar, buna bütün kalbimle inanıyorum.

Bu sözlerin ardından nemli gözlerle:

- Bana adınızı söyler misiniz, dedi.

"Ömer" cevabını verdim. Merakla tekrar sordu:

- Peki niçin Ömer ismini vermişler sana?

- Babam Müslümanların ikinci halifesinin isminden ilham alarak bana Ömer adını vermiş.

- Senin adın Müslüman adı mı?

- Evet, Müslüman adı, deyince yüzüme baktı, doğrulmak istedi.

Onun yatakta oturmasına yardım ettim. Gözleri dolu doluydu. Yüzüme bakarak dedi ki:

- Senin adın güzelmiş. Benim adım şimdiye kadar Josef Miller. Şimdiden sonra "Anzaklı Ömer" olsun.
- Olsun, dedim.
- Peki, hekim beni Müslüman eder misin? Müslüman olmak zor mu?

Şaşırdım, nasıl da birdenbire Müslüman olmaya karar vermişti? Meğer o bunu hep düşünüyormuş da kimseyle konuşup sormadığı için gerçekleştirememiş.

- Tabii, dedim. Müslüman olmak çok kolay.

Sonra kendisine imanın ve İslam'ın şartlarını anlattım, kabul etti. Hem kelime-i şahadet getiriyor, hem de ağlıyordu. Mırıldandı:

- Siz Müslümanlar tespih çekersiniz, bana da bir tespih bulsan da ben de yattığım yerden tespih çekerek Tanrı'yı ansam olur mu?

Bu sözden de anladım ki dedelerimiz savaş esnasında Tanrı'yı zikretmeyi ihmal etmiyormuş. Sonrasında bir tespih bularak kendisine getirdim. Hasta yatağında tespih çekiyor, biz de tedavisiyle ilgileniyorduk. Bir gün yanına gittiğimde samimi bir şekilde rica etti:

- Beni yalnız bırakma olur mu?'
- Ne gibi Ömer amca?
- Ara sıra gel de bana İslam'ı anlat! Sen çok güzel şeylerden bahsediyorsun. O sözleri duydukça kalbim ferahlıyor.

O günden sonra her gün yanına gittim, bildiğim kadarıyla dinimizi anlattım. Fakat günden güne eriyip tükeniyordu. Kaç gün geçti tam hatırlamıyorum, hastanenin genel hoparlöründen bir anons duydum:

- Doktor Ömer, lütfen, 217 numaralı odaya gelin.

Hemen yukarı çıktım. Ömer amcanın odasına vardığımda gördüğüm manzara aynen şöyleydi: Sağ elinde tespih, açık duran sol kolunun pazısında dövme Türk bayrağı, göğsünde imaniyle koskoca Anzaklı Ömer son anlarını yaşıyordu.

Hemen başucuna oturdum, kendisine kelime-i şahadet söylettim, o şekilde kucağımda ruhunu teslim etti...

Ne yalan söyleyeyim ağladım, ağladım...

Bu yaşanmış öyküyü aktaran, sayın Dr. Ömer Musoğlu 85 yaşındadır ve halen İstanbul Moda'da oturmaktadır.

Nakleden, KKTC Kurucu Cumhurbaşkanı Rauf DENKTAŞ, Yeniçağ Gazetesi, 01. 08. 2005

Sara ATIŞ (14) - Duyum İşitme Engelliler İÖO (Bursa)

İzel ÖZKAN - Görükle Hazinedaroğlu Özkan İÖO (Bursa), 2. Sınıf Öğrencisi

İnsanlar büyüdükçe hayalleri küçülür mü?

Evin İRDEM (13) - Öğretmen Mehmet Sabri GÜZEL İÖO (Diyarbakır)

"İnsanlar büyüdükçe hayalleri küçülür mü?" Bu cümleyi internetteki bir siteden okudum. Ne kadar doğru bir cümle öyle değil mi? Kardeşim 8 yaşında iken "Süpermen" olmayı hayal ederdi, şu an 10 yaşında "Harry-Potter" olma hayali kuruyor, ben küçükken başka şeyler hayal ederdim şimdi farklı şeyler hayal ediyorum. Büyümek hayallerinin gerçekleşmemesi demek belki de! Hayatta nelerin gerçekleşebileceğini, nelerin gerçekleşemeyeceğini ancak büyüyerek öğrenebiliyorsunuz.

Çok küçükken daha bağımsız daha da özgürdüm. Büyüdükçe yani ortaokula geldiğimde önüme bitirmem için yığınla ders kitabını bıraktılar. Altıncı ve yedinci sınıfta o kadar çok LGS kitabı bitirdim ki artık kitapları sevmeyiz oldum. Rüyalarımda bile soru çözer oldum.

Ben hayal kurmayı çok seviyorum ama bazen de hayal kurmaya da korkuyorum. Çünkü kurduğum hayallerimin çoğu tam tersi oldu onun için hayal kurmamaya çalışıyorum.

Hiç kötü olayların olmasını istemiyorum. Kötü olaylar olmadığı zamanlar Televizyonlar verecek haber bulamazlar. Dolayısı ile babam haber izlediğinde sinirli olmaz ve haber izlerken bize sürekli susun demez. Onun için haberleri hiç sevmiyorum. (Babam bunu yazmamı istemedi ama ben yine de yazdım)

Hayallerimde hep çok zengin olmayı düşlerdim. Ama bizim sınıfımıza bir zengin çocuk gelinceye kadar sürdü bu... O kadar şımarık bir çocuktü ki herkesi kırıyor herkesle kavga ediyordu. Yine de çok zengin olursam asla onun gibi olmayacağım.

Elektrik kesilmelerini çok seviyorum. Evet, karanlığı çok seviyorum. Oysa karanlığı hiç kimse sevmez. Ama ben seviyorum. Çünkü elektrikler kesilince annem, babam ve kardeşimle beraber sırayla şarkılar söyler, annem, babam bize çocukluklarını veya bizim çocukluğumuzu anlatılar. Hayatımın en güzel anlarıdır bunlar. Babam çocukken oynadığı oyuncaklarını bize anlatırdı. Telden araba yapmaları, topaçla, misketle nasıl oyun oynadıklarını bize anlatırdı. Onun çocukluğunda oynadığı çoğu oyuncak artık yok. O oyuncakların isimlerini artık ya şiirlerde ya da hikayelerde görebiliyoruz. Yani oynadığı çoğu oyuncakını kendisi yapıyormuş. Kendi yaptığı oyuncakla oynamak kim bilir insana ne çok mutluluk verir.

Ama şimdi öyle mi? Kardeşim elektronik topaç olan "byblade" ile oynuyor. Elektronik direksiyonlar, elektronik arabalarla oynuyor. Oyunağı bilgisayar olmuş. Yani hiç yaratıcılığı yok.

Bir gün elektrik müdürü olursam haftanın bir iki günü bir iki saatliğine evlere elektrik vermezdim. Herkes çocuklarıyla şarkılar söylesin ve bir birbirilerine çeşitli öyküler anlatarak konuşma fırsatı bulsun diye. Çünkü

elektrikler olduğu zaman büyüklerimiz ya televizyonun başında zamanlarını geçiriyorlar ya da bilgisayarın başında...

Size hayatımda gerçekleşen en ilginç, ilginç olduğu bir o kadar da beni üzen bir olayı anlatacağım.

Yıl 2001 de ailemle yaz tatilimizin bir kısmını babamın dairesine ait olan Elazığ'a bağlı Hazal gölündeki İller Bankasının kampında geçirmeye karar verdik. Kampa gidişimizin ilk günüydü. İlk gün olduğu için sadece üç aile gelmişti kampa. O günü hiç unutmam. Kampın Müdürü çok telaşlıydı. Daha sonradan öğrendim ki Elazığ valisi bizim geldiğimiz kampa yemek yemeye gelecekti. Öğlene doğru vali, korumalar ve gazeteciler geldi. Biz öğlen yemeğini yemek için masalara geçtik. Vali için epeyce uzun bir masa hazırlanmıştı. Vali ve gazetecilere özel yemek yapılıyormuş. Vali ve yanındakiler hemen bitişimizdeki masalara oturdular. Olayı fazla uzun uzadıya anlatmayayım. Bizim önümüze Güveç ve pilav bıraktılar. Vali'nin olduğu masaya ise koskocaman iki kuzu çevirme getirdiler. Biz güveç ve pilav yerken vali, korumaları ve gazetecilere 2 tane kuzu çevirme geldi. Bizimki de çocukluk aklı işte bir önümüzdeki yemeğe bir de Valiye gelen kuzu çevirmelere bakıyorduk.

Kardeşim küçük olduğu için ben de o yemekten isterim diye ağlamaya başladı. Ne yalan söyleyeyim bende o yemekten yemek istiyordum. Kardeşim hiç durmadan ağlıyordu. Buna inanabiliyor musunuz vali yanımızdan geçerken bize afiyet olsun bile demedi. O Valiye o kadar acımıştım ki anlatamam. Çocukları sevmeyen biri hangi makama gelirse gelsin bence acınacak kişidir. O günden beridir ki Elazığ lafını duyunca aklıma o vali geliyor. Ve Elazığlıların böyle bir valiye sahip olmaları beni çok üzüyordu. Bir gün vali olursam o vali amca gibi davranmayacağım. .

Ben hayallerime çoğu zaman inanmaya başlamıştım ve hayal kurdukça kendimi çok mutlu hissediyordum. Ama şimdi anladım ki her kurduğumuz hayal gerçek olmuyor.

Tüm kardeşlerimin 23 Nisan bayramını en içten dileklerle kutlarım.

Ayşe KOCCİK (13) - Mithat Enç Zihinsel Engelliler İÖO (Bursa)

Düşlerimdeki Bursa

Ezgi ELALDI (9) - Abdurrahman Vardar İÖO (Bursa)

Aslında düşlerimdeki Bursa şöyle: Yeşil bir Bursa istiyorum. Zaten yeşil ama daha da yeşil olmasını istiyorum. Örnek veriyorum: Daha çok çocuk parkı, piknik alanları, bisiklet yolları yapılabilir. Bir de ağaçların dikilmesini istiyorum. Ama maalesef dünyadaki çoğu insan ağaçları kesiyor. Ben buna çok üzülüyorum. Bir de size anlatacağım bir hikaye var. Hikaye ağaçların kötüye kullanılmasını anlatıyor ve bir felaketi, kısacası iyi ve kötüyü anlatıyor.

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir şirinlerin evi bir de insanların evi varmış. Bir gün insanların evini sel basmış. Ama onlar ağaç az diktikleri ve ağaç kestikleri için sel toprağı alıp götürmüş. Yine bir gün bu sefer şirinlerin evini sel basmış. Ama onlar hep ağaç dikip, hiç de kesmedikleri için ağaçlar suyu kendine doğru çekmiş. Ve şirinler felaketten kurtulmuşlar. Ve bu masaldan da hiç ama hiç ağaçları kesmemeyi öğrenmeliyiz. Kesenleri de uyarıp bu hikayeyi anlatmalıyız.

Neyse ben Bursa'daki isteklerimi anlatmaya devam edeyim. Başka isteyim de var. Voleybol sahaları yapılmasını isterim. Ve son olarak evlerin o kadar çok olmasını istemiyorum. Onun yerine havuzlar ve tenis kortları yapılabilir.

Şimdi size biraz eskilerden bahsedeceğim. Size annemin çocukluğundan bahsedeceğim. Annem eskiden arkadaşları ile beraber bisikletlerle sürü olarak yolda gezerlermiş. Ama günümüzde sürü halinde bisiklet sürmeyi bırakın, tek başımıza bile bisiklet süremiyoruz. Neden diye sorarsanız, dışarı çıktığınızda bir etrafınıza bakın her yeri egzozlar kaplıyor. Ve biz güzel oksijeni alamıyoruz.

Bu yüzden bence herkes üzerine düşen görevi yapmalı. Herkes üzerine düşen görevi yaparsa Bursa'mız eski yıllarındaki Bursa'mıza döner. Ama eğer biz bütün bunları yapmazsak Bursa'mız yok olacak. Bursa'mızın yok olmasını mı bekliyorsunuz? Cevabınız hayır ise Bursa'mız yeşil Bursa iken beton Bursa olmaya devam etmemesi için hepimiz cevap olarak hayır diyelim! Ve mücadele edelim.

Ünal AYDIN (14) - Mithat Enç Zihinsel Engelliler İÖO (Bursa)

Ece ŞENYURT (14) - Mithat Enç Zihinsel Engelliler İÖO (Bursa)

Öğreteceğim Onlara

Kevser Eda ÖZBEK - Gazi İlköğretim Okulu (Kilis), 7. Sınıf Öğrencisi

Belki hayallerim sadece rüyalarımda gerçekleşecek. Ama şöyle bir şey var. Dünyaya baktığımda her şey yavaş yavaş kayboluyor. Tarihi eserlerimiz, eski sanatkarlarımızın bize emanet ettiği eserler yok oluyor. Böyle bir ülkede nasıl hayal kurulur?

Her şeye de olumsuz bakılmaz; Ülkemize getirdiğimiz ödüller şampiyonluklar hele o doğa güzellikleri...

Ben esasında ileriye çok ama çok umutlarla düşünüyorum, belki şimdi küçük olsam da ileride çalışarak çok şeyler başaracağıma inanıyorum.

Şuan da kafamdan gelecek için o kadar çok meslek geçiyordur ki (doktor, avukat, mühendis vs.) ama en çok istediğim geçen gün televizyon programında izlediğim köydeki çocuklara bir şeyler öğretmek.

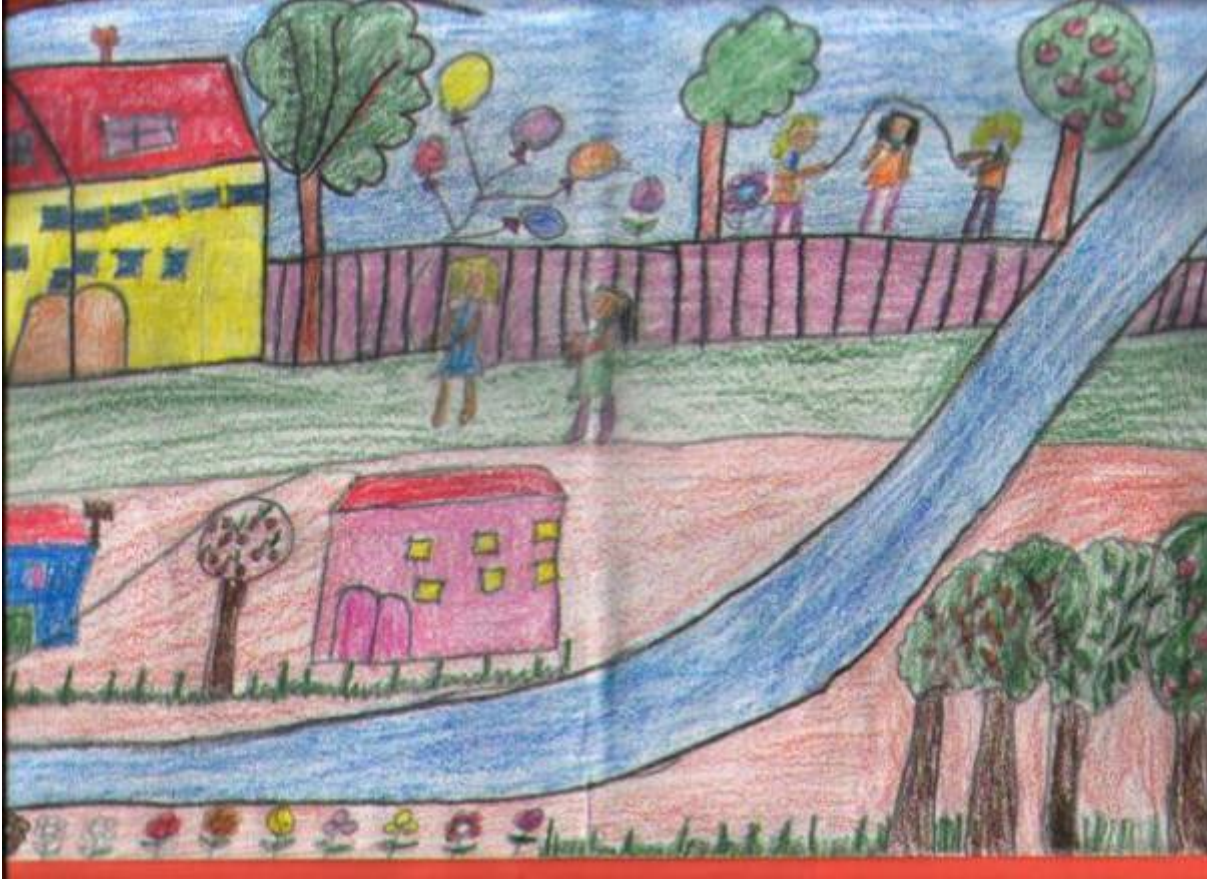
Şu an bakıyorum kendi okul şartlarımla onları kıyaslamaya bile kalkamıyorum. O birazcık olsun sevgiye, kitaba okumaya muhtaç olan çocuklara bir okul yapmak ve onların hem annesi hem babası hem de en önemlisi onlara bir şeyler öğretebilen, öğretmenleri olmak istiyorum.

Ailem bu konuda bana pek katılmasa bile benim en çok hayalim o, her şeyden uzak, temiz, kötülükten üzerlerine zerre bulaşmayan o güzel çocuklara hep alfabeyi öğretmektir. Gelecekteki hayalim...

Eğer bana bir gün neden ille de bu mesleği seçiyorsun derlerse çünkü onlarda bizim gibi etten süttten insanlardır neden bizden geri olanlar bizden farklı eğitim alsın.

Beklide onlar, şuan ülkenin en lüks okulunda okuyanlardan çalışkan olacaklar; çünkü lüks okullarda okuyanların hedeflerini elbette başarma istekleri ne kadar varsa diğer çocuklarımızın da umutları elbette o kadardır.

Ergün ŞEKER (14) - Mithat Enç Zihinsel Engelliler İÖO (Bursa)

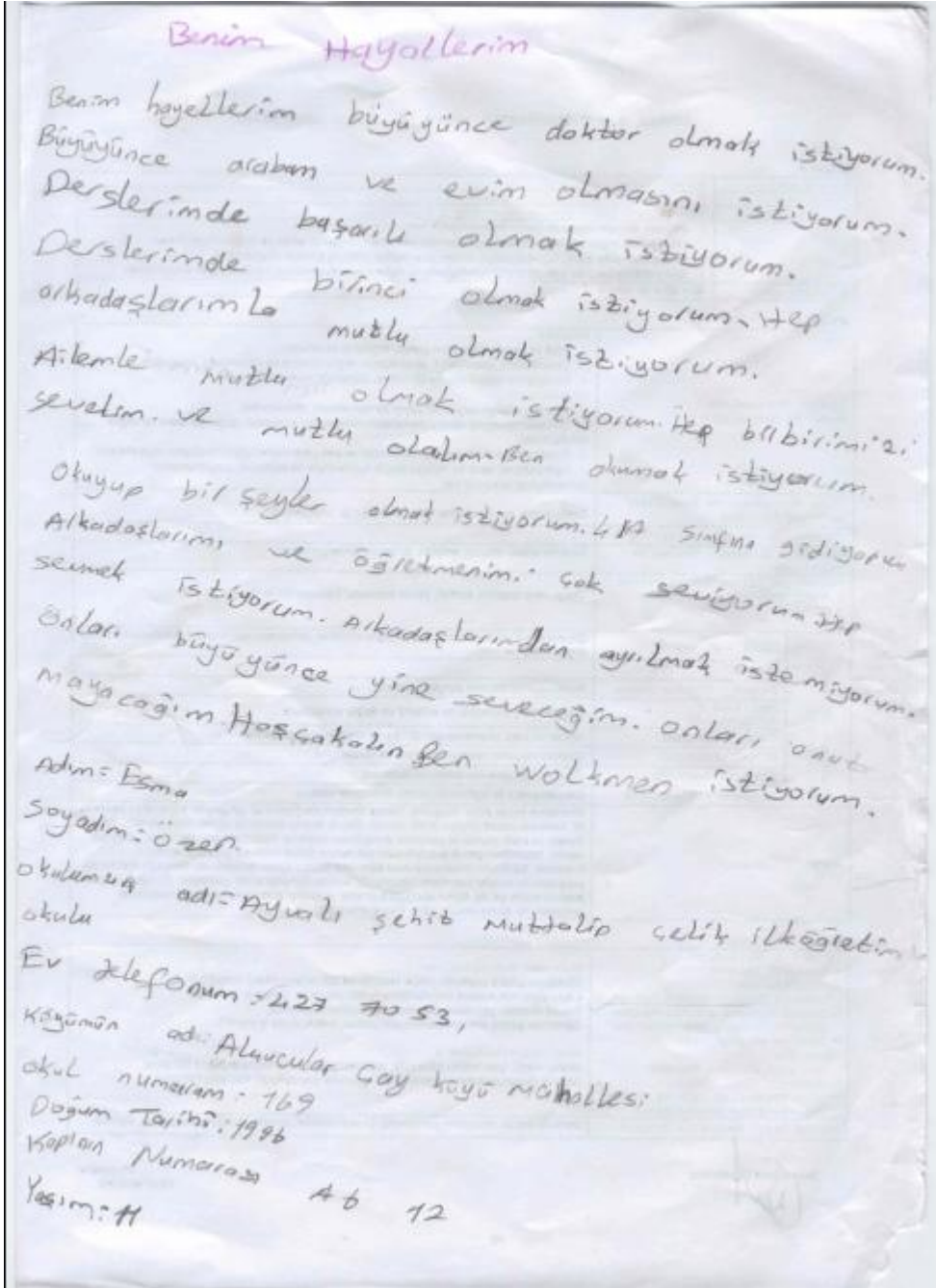
Elif KAYADELEN - Bayırköy İlköğretim Okulu (Bilecik), 7. Sınıf Öğrencisi

Ben 23 Nisan'ların eskiden olduğu gibi insanların oturacak sandalyesinin olmadığı, konuşmacıların mikrofonun olmadığı, yağmur altında insanların çocuklarını 23 Nisan'da izlemek mecburiyetinde hissettiği; ancak yinede her şeye rağmen sonuna kadar izlediği bir 23 Nisan istiyorum.

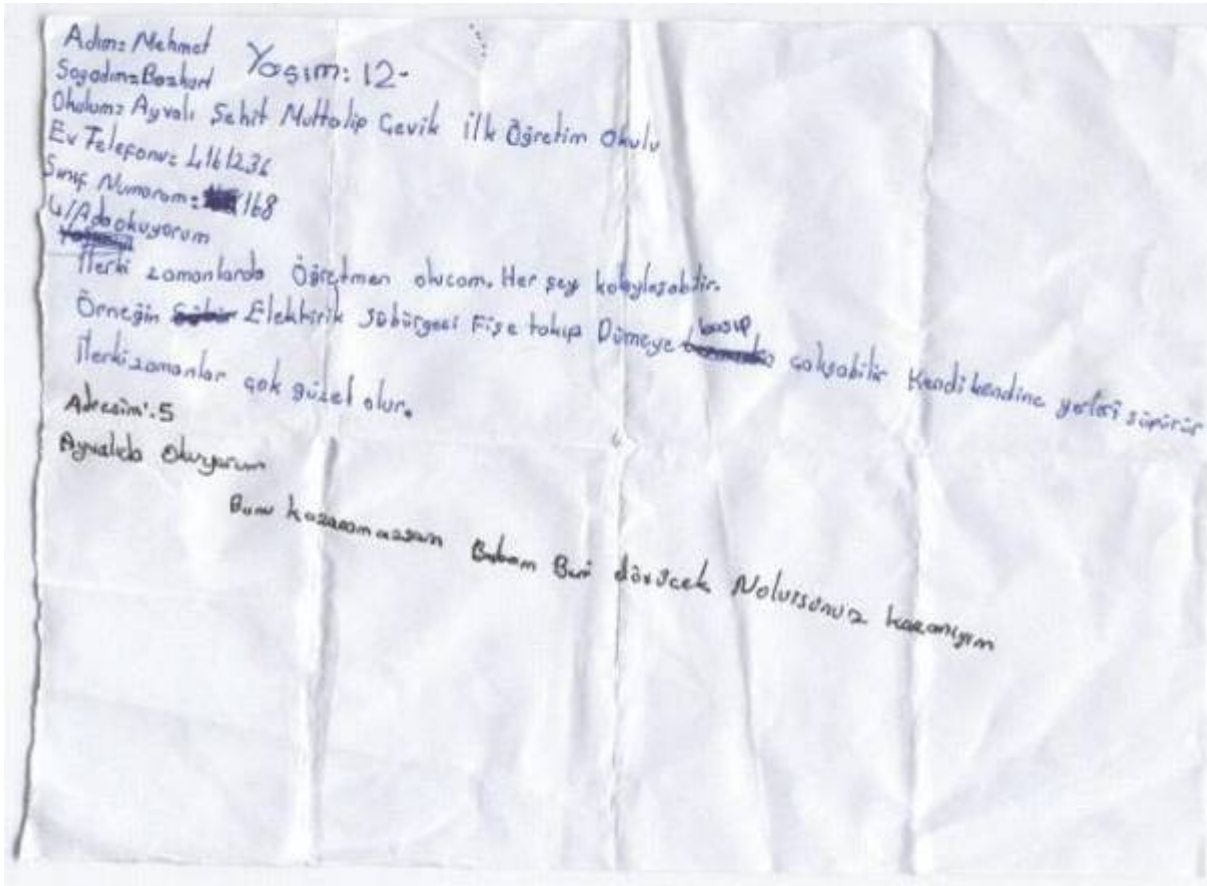
İnsanların belki o zaman Atatürk ve silah arkadaşlarının kurtuluş savaşı kazandığı ve Türkiye Büyük Millet Meclisi'ni nasıl zorluklarla açmaya çalıştığı, o savaş anılarını, atalarımızın, dedelerimizin ninelerimizin nasıl savaşçı al bayrağımız uğruna kanlarını nasıl feda ettiklerini ve çocukların, annelerimizin o taşıdığı mermileri, o yeni doğan

çocukların sefil olduğu anları hatırlamaya çalıştır. Askerlerimiz sayesinde bu kadar rahat yaşadığımız günleri Atatürk ve silah arkadaşlarının bu insanlar olduğunu anlamaları için be şimdiki 23 Nisan'ın böyle olmasını, burada bulunmamızı onlara borçlu olduğumuzu unutmamamızı, onlara gereken değerin verildiği bir 23 Nisan istiyorum.

Esmâ Özen (11) - Aşağı Ayvalı Köyü Şehit Muttalip Çevik İÖO (Kastamonu)

Mehmet Bozkurt (12) - Aşağı Ayvalı Köyü Şehit Muttalip Çevik İÖO (Kastamonu)

Hebur ALTINTAŞ (5) - Yumurcaklar Kresî (Diyarbakır)

Cesaretin bittiği yerde esaret başlar Bir Hint masalına göre, kedi korkusundan devamlı endişe içinde yaşayan bir fare vardır. Büyücünün biri fareye acır ve onu bir kediye dönüştürür. Fare, kedi olmaktan son derece mutlu olacağı yerde bu kez de köpekten korkmaya baslar. Büyücü bu kez onu bir kaplana dönüştürür. Kaplan olan fare, sevineceği yerde avcudan korkmaya baslar. Büyücü bakar ki, ne yaparsa yapsın farenin korkusunu yenmeye imkan yok. Onu eski haline döndürür ve der ki:

- Sen cesaretsiz ve korkak birisin. Sende sadece bir farenin yüreği var. O yüzden ben sana yardım edemem.

Ünlü yazar Shakespeare, bu konuda söyle diyor:

"İnsanların çoğu kaybetmekten korktuğu için sevmekten korkuyor. Düşünmekten korkuyor, sorumluluk getireceği için. Konuşmaktan korkuyor, eleştirilmekten korktuğu için. Yaslanmaktan korkuyor, gençliğin kıymetini bilmediği için. Unutulmaktan korkuyor, dünyaya iyi bir şey vermediği için. Ve ölmekten korkuyor, aslında yaşamayı bilmediği için."

Yaşamak, Sevmek ve Öğrenmek

Öğretmenin adı Bayan Thompson'du ve 5. sınıf öğrencilerinin önünde ayakta durduğu ilk gün onlara bir yalan söyledi. Çoğu öğretmen gibi, onlara baktı ve hepsini aynı derecede sevdiğini söyledi. Bu mümkün değildi, çünkü orada en önde, sırasına adeta çökmüş gibi oturan küçük bir öğrenci vardı.

Adı Teddy Stoddard. Bir önceki yıl, Bayan Thompson, Teddy'i gözlemiş, onun diğer çocuklarla oynayamadığını; giysilerinin kirli ve kendinin de hep banyo yapması gereken bir halde olduğunu görmüştü ve Teddy mutsuz da olabilirdi.

Çalıştığı okulda Bayan Thompson, her öğrencinin geçmişteki kayıtlarını incelemekle de görevlendirilmişti ve Teddy'nin bilgilerini en sona bırakmıştı. Onun dosyasını incelediğinde şaşırıldı.

Birinci sınıf öğretmeni:

"Teddy zeki bir çocuk ve her an gülmeye hazır. Ödevlerini düzenli olarak yapıyor ve çok iyi huylu... Ve arkadaşları onunla olmaktan mutlu."

İkinci sınıf öğretmeni:

"Mükemmel bir öğrenci, arkadaşları tarafından sevilen, fakat evde annesinin amansız hastalığı onu üzüyor ve sanırım evdeki yaşamı çok zor."

Üçüncü sınıf öğretmeni:

"Annesinin ölümü onun için çok zor oldu. Babası ona yeterince ilgi gösteremiyor ve eğer bir şeyler yapılmazsa evdeki olumsuz yaşam onu etkileyecek."

Dördüncü sınıf öğretmenine gelince:

"Teddy içine kapanık ve okula hiç ilgi göstermiyor, hiç arkadaşı yok ve bazen sınıfta uyuyor."

Şimdi Bayan Thompson sorunu çözmüştü ve kendinden utanıyordu. Öğrenciler ona güzel kağıtlara sarılmış süslü kurdelelerle paketlenmiş yeni yıl hediyeleri getirdiğinde kendini daha da kötü hissetti. Çünkü Teddy'nin armağanı kaba kahverengi bir kese kağıdına beceriksizce

sarılmıştı. Bunu diğer öğrencilerin önünde açmak ona çok acı verdi.

Bazıları, paketten çıkan sahte taşlardan yapılmış, birkaç taşı düşmüş bileziği ve üçte biri dolu parfüm şişesini görünce gülmeye başladılar, fakat öğretmen, bileziğin ne kadar zarif olduğunu söyleyerek ve parfümden de birkaç damlayı bileğine damlatarak onların bu gülmelerini bastırdı.

O gün okuldan sonra Teddy öğretmenin yanına gelerek:

- Bayan Thompson, bugün hep annem gibi koktunuz, dedi.

Çocuklar gittikten sonra öğretmen yaklaşık bir saat kadar ağladı. O günden sonra da çocuklara okuma, yazma, matematik öğretmekten vazgeçerek onları eğitmeye başladı. Teddy'ye özel bir ilgi gösterdi. Onunla çalışırken zekasının tekrar canlandığını hissetti. Ona cesaret verdikçe çocuk geliyordu. Yılın sonuna dek, Teddy sınıfın en çalışkan öğrencilerinden biri olmuştu.

Öğretmenin, hepinizi aynı derecede seviyorum yalanına karşın Teddy, onun en sevdiği öğrenci olmuştu.

Bir yıl sonra, kapısının altında bir not buldu. Teddy'dendi. Tüm yaşantısındaki en iyi öğretmenin kendisi olduğunu yazıyordu. Ondan yeni bir not alana kadar 6 yıl geçti. Notunda liseyi bitirdiğini ve sınıfındaki üçüncü en iyi öğrenci olduğunu ve Bayan Thompson'un hala hayatında gördüğü en iyi öğretmen olduğunu yazıyordu. Dört yıl sonra, bir mektup daha aldı Teddy'den. O arada zamanın onun için zor olduğunu çünkü üniversitede okuduğunu ve çok iyi dereceyle mezun olmak için çok çaba sarf etmesi gerektiğini yazıyordu. Ve Bayan Thompson hala onun hayatında tanıdığı en iyi öğretmendi. Daha sonra dört yıl daha geçti ve bir mektup daha geldi. Çok iyi bir dereceyle üniversiteden mezun olduğunu ama daha ileriye gitmek istediğini yazıyordu. Ve hala Bayan Thompson onun tanıdığı ve en çok sevdiği öğretmendi. Bu kez mektubun altındaki imza biraz daha uzundu. Theodore F. Stoddard Tıp Doktoru.

İlkbaharda bir mektup daha aldı Bayan Thompson. Teddy hayatının kızıyla tanıştığını ve evleneceğini yazmıştı. Babasının birkaç yıl önce öldüğünü, Bayan Thompson'un düğünde damadın anne ve babası için ayrılan yere oturup oturamayacağını soruyordu. Tabii ki oturabilirdi.

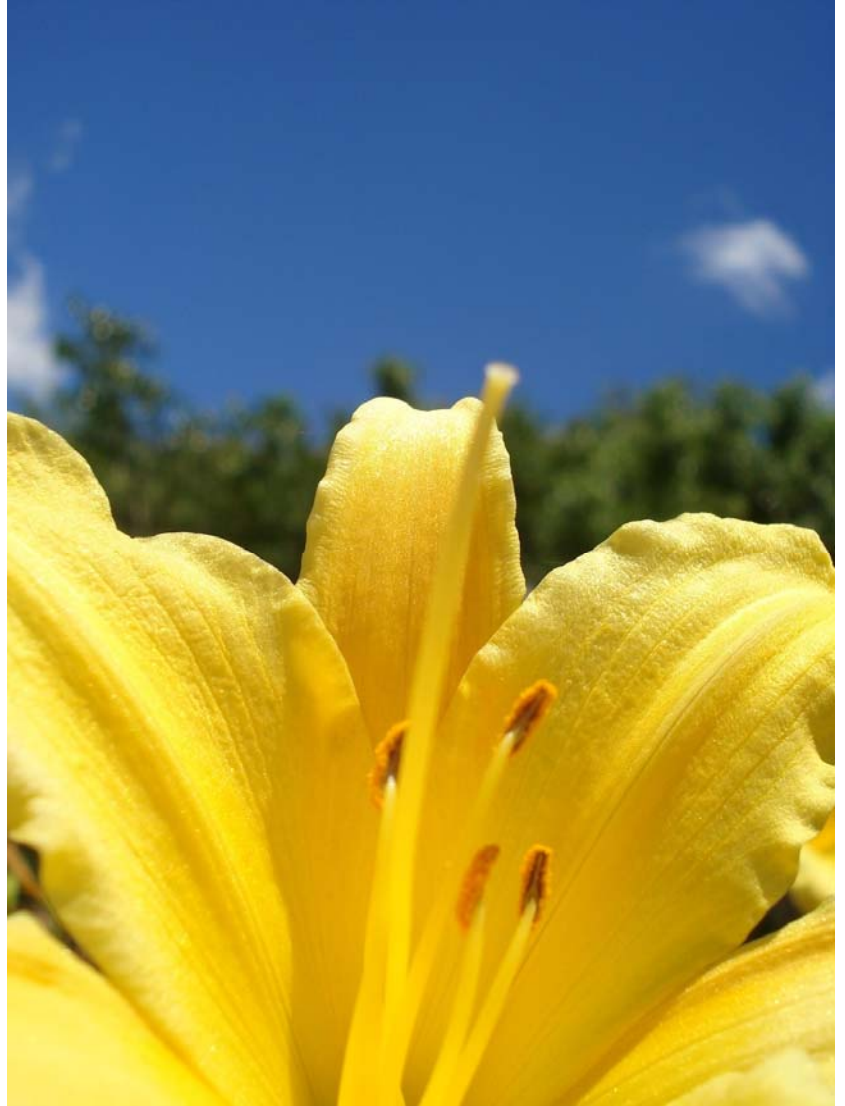
Bayan Thompson törene giderken özenle sakladığı birkaç taşı düşmüş olan o bileziği taktı, Teddy'nin ona verdiği ve annesi gibi koktuğunu söylediği parfümden sürmeyi de ihmal etmedi.

Birbirlerini sevgiyle kucaklarken, Teddy, onun kulağına:

- Bana inandığınız için çok teşekkürler Bayan Thompson, kendimi önemli hissetmemi sağladığınız için ve beni böyle değiştirdiğiniz için de, diye fısıldadı.

Bayan Thompson gözünde yaşlarla ona karşılık verdi:

- Yanılıyorsun Teddy. Ben değil, sen bana öğrettin. Seninle karşılaşınca kadar ben öğretmenliği bilmiyordum.

Kocaman Bir Yalan

Yıllarca bir şeyler başarabilmek için çalış, çabala, didin dur. En sonunda başardım diyorsun. Hayallerimi gerçekleştirdim, idealime ulaştım. Yıllar önce kendime belirlediğim hedeflerin hepsine ulaştım. Ama hala mutsuzum. Sonrasında ardına baktığın zaman kazandıklarının yanında kaybettiklerinin muhakemesini yapıyorsun. Ne kadar çok şey kaybetmişim. Yıllar, anlar, sağlık ve sen hedefine sabitlenmiş öylece bakarken, yanı başından akıp giden hayat.

Mutluluk neydi? Sevmek neydi. Başarmak neydi. Hayat neydi? Kendi yalnızlıklarının içinde yaşadığın bir ruh dünyası, mideyi doldurmak için atıştırdığın birkaç parça yiyecek, çıplak bedenini örtmek için birkaç metre kumaş. Ha bir de birileri için yaşanmış bir hayat. Geçen onca yılın aslında bir hiç olduğunu anlıyorsun. Aslında başardım dediklerinin kocaman bir yalan!

Karamsarca bir tablo çizdim değil mi sana. Bunlar benim renklerim. İçinde maviler yok, beyazlar, yeşiller, sarılar, pembeler yok. Koyu renkler. Tıpkı kararmış kalpler gibi. Günlük, aylık, yıllık ve hatta ömürlük hırslar uğruna kararmış kalpler var şimdi bu dünyada. Birileri birilerinin sırtına basarak tepeye ulaşmaya çalışıyor. Zirveye çıkmak yerine, altımızdakini ezmek yerine neden el ele verip kocaman bir halka ve o halkalardan sonsuz bir zincir oluşturamıyoruz?

Sessizlik Nirvana'ya ulaşmak kadar zor değil mi? Çünkü sessizlik vicdan sesinin duyulmasını sağlayacak. O zaman da bütün hırslarımızın, harcanmış onca yılın aslında kocaman bir yalan olduğunu haykıracak bize.

Sessiz kalmayı seçiyorum.

Satranç ve Tavla

Pers imparatorunun baş veziri Buzur Mehir tarafından 1400 yıl önce tasarlanan tavla oyunu; dünyanın en popüler oyunlarından biridir. Zaman kavramından alınan ilhamla tasarlanan oyunun zamana böylesine direnmesi son derece etkileyici. Senenin birliği olarak tavla bir tanedir. 4 köşesi 4 mevsimi, tavlanın içindeki karşılıklı 6'şar hane 12 ayı, pulların toplamı ayın 30 gününü, siyah beyaz pullar gece ve gündüzü, karşılıklı 12'şer hane günün 24 saatini simgeler. Eski zamanlarda Hint İmparatoru, satranç oyununu Pers imparatoruna, yanında bir mektup ile hediye olarak göndermiştir.

Mektubunda oyunla ilgili hiç bir açıklama yapmazken şöyle bir mesaj yazmıştır Pers imparatoruna; "Kim daha çok düşünüyor, kim daha iyi biliyor, kim daha ileriye görüyorsa, o kazanır. İşte hayat budur."

Pers İmparatoru dönemin en alim veziri olan Buzur Mehir ile bu mesajı paylaşarak, ondan oyunu çözmesi ve kendisinin de karşılık olarak Hint İmparatoruna hediye edilmek üzere başka bir oyun icat etmesini ister. Vezir haftalarca çalıştıktan sonra gönderilen satrancın her tas hareketini ve oyunu çözer daha sonra da on günde tavlayı icat eder ve imparatora sunar.

Hint İmparatoruna tavla oyunuyla birlikte gönderilmek üzere şöyle bir mesaj hazırlanır Hint İmparatoruna: "Evet, kim daha çok düşünüyor, kim daha iyi biliyor, kim daha ileriye görüyorsa o kazanır. Ama biraz da şanstır. İşte hayat budur."

Kovan

Mart 1921 - İnönü Ovası

İnsanın iflahını kesen buz gibi bozkır ayazında Ethem Çavuş'un sırtı üşüyor, avuçları ise kızgın mermi kovanlarına çiplak elle dokunduğu için alev alev yanıyordu. Top atışı on sekiz saattir durmaksızın sürüyordu ve bunca süreden

sonra elleri neredeyse duyarsızlaşmıştı. Sabit, artmayan, ıstırap verici sayılmayacak basit bir sızlama gibiydi sadece. Oysa her iki avucu da tamamen su toplamış, kabarmıştı.

Mart ayazında esen poyraz, İnönü ovasından kalkan tozu düşmana doğru süpürüyor, süvariler düşman hatlarına doğru, poyrazdan da hızlı hücum ediyorlardı. At kışnemeleri, top gümbürtüleri, insan çığlıkları, tüfek sesleri, süngü ve kılıç şakırtıları birbirine karışmış, Ethem Çavuş'un yarı sağır kulaklarında değişmez, bitimsiz bir savaş uğultusu haline gelmişti. Her ses o tek sesin minik bir harmoniği, o polifonik ezginin bir anda işitilip kaybolan notaları gibiydi. Ethem Çavuş, 75 mm'lik topu durmaksızın dolduruyor, her seferinde besmele çekip keşif kolundan bildirilen menzillere kıyamet yağıdırıyordu.

Artık otomatik hale gelmiş hareketlerle sandıktan mermi alıyor, topa sürüyor, ateşliyor, boş kovani çıkarıp ayaklarının dibindeki başka bir sandığa atıyordu. O anda eline bir somun eklemek verseler, onu bile topun mermi yatağına sürebilirdi.

Sandıkta kalan sondan üçüncü mermiyi aldığı anda bir an duraksadı. Merminin üzerine bir çaput sarıydı. Hareketini yavaşlatan bu saçmalığa söverek çaputu sökerken avucuna kalem büyüklüğünde demir bir çubuk düştü. Çaputun ve çubuğun anlamını çözmeye çalışırken sarı metalden mermi kovanına kazınarak yazılmış yazıya gözü ilişti. Okumaya vakti yoktu.

Mermiyi topa sürüp ateşledi. Demir çubuğu cebine, boş kovani ise bu sefer sandığa değil yere attı.

Taarruza ara verdiği merakını uyandıran yazıyı okumak istiyordu. Birkaç dakika sonra soğumuş olan kovani kaybolmaması için yerden alıp mintanının yakasından içeri attı.

Akşam ezanı vaktinde çarpışma durulmuş, mevzileri ileri, düşman hatlarına doğru ilerletme emri gelmişti. Batarya komutanı, Ethem Çavuşa istirahat verdi. Yarım saatlik istirahatta erler top arabasını çekerlerken o da yemeğini yiyecek, namazını kılacaktı. İlk iş olarak boş kovani çıkarıp üzerindeki yazıyı okudu.

Kovani üzerinde "Karahisarlı Seyfi Çavuş. 4. Alay 2. Tabur 8. Batarya 26 Rebiyülahir 1339 İnönü" yazıyordu. Birinci İnönü savaşının en kızgın günlerinden birinde düşülmüş not ve mermiyle gelen demir çubuk, İmalat-ı Harbiye atölyelerinde çalışanların bir mesaj istediğini gösteriyordu. Boşalan kovani Ankara'daki atölyelere yollanır, oradan tekrar doldurulup cepheye dönerdi.

Üç saat sonra gecenin iyice çökmesiyle savaş tamamen durulmuş, birlikler yeni mevzilerine yerleşmişti. Ethem Çavuş, cebindeki demir çubuğu çıkarıp bir köşeye oturdu. Ucu sivriltilmiş çubuk, bakır ustalarının 'kalem' dedikleri, metal üzerine desen oymaya yarayan keskin bir alettir. Eline yumruk büyüklüğünde bir taş alarak hafif tıklamalarla kendi mesajını kovana kazıdı. "Aksekili Ethem Çavuş 8. Alay 3. Tabur 1. Batarya 20 Recep 1339 İnönü"

...

5 Gün Sonra - Ankara

Atölye'nin bir köşesinde cepheden gelen sandıkları açan kalfa, tezgahlardan birinde harıl harıl çalışmakta olan ustaya seslendi. Sesinde, eşi doğum yapmış bir adama bebeğini müjdeleyen ebenin heyecanı vardı.

- Kamil Usta, müjdem isterim. Senin yavru cepheden dönmüş!

Tüm personel kalfanın ne söylemek istediğini anlamıştı. Kısa bir süre için işler durdu. Hepsi sandıkların olduğu kısma koşturarak kovani üzerindeki yazıyı okumak için toplandılar. Tabii ki bu şeref Kamil Ustaya aitti. Yüksek sesle Ethem Çavuşun notunu okudu. Atölyede bir bayram havası esmişti. Tüm çalışanlar, Kamil Ustayı yeni baba olmuş biriymiş gibi kutluyor, hayır dualar ediyorlardı.

Ustalar, iş tezgahlarından birinin başında toplandılar. Kamil Usta kovanın ağzının eğilen yerlerini düzelterip özenle kapsülünü yeniledi. İçine barutunu doldurduktan sonra yeni bir çekirdeği kovanın ağzına oturttu. Mermi hazır olunca, Ethem Çavuşun kovanın içinde geri yolladığı çelik kalemi yeni bir çaputla merminin üzerine sardı. Kundaklanmış mermiyi şefkatle tutarak yeni doldurulan bir sandığa yatırdı. Çalışanlar hep bir ağızdan "Allah kavuştursun" diyip işlerinin başına döndüler. Kamil Usta, halen açık duran sandığa yatırdığı mermiye hüzünle bakıp "Selametle git aslanım. Allah muvaffak etsin. Çok bekletme bizi" dedi.

Kovan, Birinci İnönü savaşı sıralarında üzerindeki ilk notla Kamil Ustanın eline geçtiğinde bu fikir doğmuştu. Karahisarlı Seyfi Çavuşun başlattığı bu geleneğin süreceğinden emin değildi; ama denemeye değerdi. Nitekim Aksekili Ethem Çavuş umutlarını boşa çıkarmamıştı. Cephede patlayan her merminin kovanı buradaki ustaların elinden geçtiğine göre bir aksilik olmazsa yeniden görüşeceklerdi.

...

Eylül 1922 – Ankara

Bir buçuk yıl içinde kovan sekiz kere daha atölyeye uğradı. Üzerindeki mesajların sayısı da sekize ulaşmıştı. Mesaj yazarların sekizi de başka alay ve taburlardan farklı kişilerdi. Kovan her keresinde atölyedekilere daha büyük bir coşku yaşıyor, istiklal savaşının her zorlu durağından Ankara'ya barut, kan ve zafer kokusu taşıyordu.

Türk ordusunun İzmir'e girdiği gün Ankara'da bayram havası eserken kovan yeniden gelmiş, ama bu sefer tüm atölyeyi yasa boğmuştu. Kovanın içinde, çelik kalemin yanı sıra bir mektup ile bir tane de bakır künye vardı. Kovanın üzerine kazınmış dokuzuncu notta;

"Karahisarlı Seyfi Çavuş. 4. Alay 2. Tabur 8. Batarya 12 Muharrem 1341 Banaz" yazılıydı. Atölyedekiler mektubu açıp okumaya koyuldular:

"Bismillahirrahmanirrahim. Selamün aleyküm gayret perver ustalar. Allah'a şükürler olsun ki mendebur düşman kaçıyor. Muzaffer Türk ordusu beş gündür durup dinlenmeksizin kafiri kovalıyor. Güzel İzmir'e, kalplerimizdeki imanımız kadar yakınız

artık. İki gün evvel Banaz'daki muharebede bataryamın çavuşlarından Seyfi, kalles düşmanın kurşunuyla şahadete ermiştir. Cenazesini sıhhiyecilere teslim etmeden önce mintanının içinde bu kovayı buldum. Malumunuzdur ki vefat eden neferin künyesi ailesine yollanır. Lakin beş gün önce Karahisar'ı ele geçirdiğimizde, Seyfi Çavuşun ailesinin düşman tarafından katledildiğini öğrendik. Bu kahraman Türk evladı kederini yüreğine gömüp anacığını, babacığını defnedemeden düşmanın peşine düştü. Üç gün sonra kendisi de hakkın rahmetine kavuştu. Kovandaki yazılardan anladığım üzere bu topçu neferlerin bir ailesi de sizler olmuştunuz. Bu sebeple Seyfi Çavuşun künyesini sizlere yolluyorum. Başınız sağ olsun. Hayır dualarınızı bizlerden, Fatihalarınızı aziz şehitlerimizden esirgemeyiniz. Hakkın rahmeti üzerinize olsun. Yüzbaşı Muhsin Talat. 4. Alay 2. Tabur 8. Batarya 14 Muharrem 1341 Salihli"

Mektup bittiğinde tüm personel ağlıyordu. Atölyeye bir ölüm sessizliği çökmüştü. Hiç tanımadıkları halde iki satır yazıyla kardeş oldukları Seyfi Çavuşun ardından Fatiha okuyup amin dediler. Amin, işin bahanesiydi. Ellerini yüzlerine sürüp çevrelerine belli etmeden gözlerini silmekti dertleri. Oysa her biri bir diğerinin de ağladığını biliyordu. Dışarıdan gelen neşe dolu marş sesleri bile kederlerini dağıtamıyordu.

İzmir'in dağlarında çiçekler açar

Altın gümüş orda sırmalar saçar

Bozulmuş düşmanlar sel gibi kaçar

Yaşa Mustafa Kemal Paşa Yaşa

Adın yazılacak mücevher taş.

Kamil usta yutkunarak tezgahının başına oturdu. Kovanı yeniledi ama bu sefer, minik iki perçinle Seyfi Çavuşun künyesini kovanın dibine çaktı. Yine her zamanki merasimle mermiyi kundaklayıp sandığa yatırdı. Oysa o mermi bir daha düşman mevzilerine gönderilmeyecekti.

...

Ocak 1923 – Ankara

Savaşın bitmesinin ardından Ankara'daki mühimmat depolarında sayım ve temizlik yapılıyordu. Sandıklar tek tek açılıyor, mermiler sayılıp yeniden sandıklanıyor, kayda geçirilip daha tertipli bir cephaneliğe gönderiliyordu. Teğmen Hamdi Vasıf, Kamil ustanın hazırlayıp kundakladığı mermiyi buldu. Böyle bir anının -belki de yıllarca- sandıkların içinde kalmasına gönlü elvermedi. Ciddi bir suç işliyor olmayı göze alıp mermiyi evine götürdü. Niyeti, ömrünün sonuna kadar mermiyi bir anı olarak saklamaktı. Öyle de oldu; ama mermi bir kez daha kullanıldıktan sonra Hamdi Vasıf'ın evinde, camekanlı konsolun içindeki yerini alacaktı. Üstelik teğmen, bir tesadüf eseri merminin hikayesini öğrenecek, bu hikayeyi hatıratında yazacaktı.

...

29 Ekim 1923 – Ankara

Teğmen Hamdi Vasıf Ankara kalesine çıkan dik sokakları koşarak tırmanıyordu. Soğuğa rağmen kan ter içinde kalmıştı. Surlara ulaşınca 75 mm'lik toplardan birinin yanına koştu. Yarım saat önce 20.30 sıralarında meclisten, Cumhuriyetin ilan edildiği duyurulmuştu. 101 pare top atışıyla cumhuriyet kutlanıyordu ve Seyfi Çavuş'un mermisi bu şöleni kaçırmamalıydı. Yetmiş, belki de sekseninci atışta topçuların yanına ulaşabilmişti. Yüzbaşı Muhsin Talat'ın yanına giderek sert bir asker selamı verdi.

- Hamdi Vasıf Edirne. Bir maruzatım var komutanım.

Yüzbaşı sorar gözlerle genç subaya bakıyordu:

- Evet teğmenim? Sizi dinliyorum.

Teğmen, üniformasının içinden mermiyi çıkarıp yüzbaşıya uzattı.

- Yüz birinci pareyi en çok bu mermi hak ediyor komutanım. Müsaadenizle bu şerefi ondan esirgemeyelim.

Yüzbaşı Muhsin Talat gözlerine inanmamıştı. Sevinç gözyaşlarını tutamadı. Hamdi Vasıf'a defalarca teşekkür ediyor, çevresindeki askerlere mermiyi sökebileceği bir iki alet getirmelerini emrediyordu. O kadar heyecanlanmıştı ki neredeyse aralarındaki rütbe farkına bakmaksızın genç teğmenin ellerini öpecekti. Mermiyi alıp çekirdeğini dikkatlice yerinden çıkardı. Kovanın tepesine bir bez parçası tepip iyice sıkıştırdı. Subay şapkasını çıkarıp surun üzerine koydu. Mermiyi şapkanın içine yatırdı. Toplar atışlara devam ediyordu. 82, 83, ... 97, 98, 99... On dakika kadar sonra, atışları sayan çavuş "Yüzüncüyü attık komutanım" diyince, Muhsin Talat, kovani topun yatağına kendi elleriyle sürerek ateş emrini verdi.

Subayların kılıçlarını çekerek selamladığı o son top sesi Ankara'nın her duvarından yankılanıp dört yıllık istiklal savaşının tüm hikayesini anlatmıştı sanki. Rütbe ve mevkilerine bakmaksızın topun başındaki tüm askerler kucaklaşarak birbirlerini kutladı. Son olarak Yüzbaşı Muhsin Talat ile Teğmen Hamdi Vasıf sarıldılar. Kovan ayaklarının dibindeydi. Yüzbaşı eğilip saygıyla kovani yerden aldı. Avuçlarının yanmasına aldırmadı bile. Hamdi Vasıf, yüzbaşının kovani biliyor olmasına şaşırılmıştı. Muhsin Talat, sorar gözlerle kendisine bakan genç subaya ötedeki, üzeri son baharın son kır çiçekleriyle ve iki küçük Türk bayrağıyla süslenmiş masayı işaret etti.

- Gelin teğmenim. Bizim çocuklar çay demlemiş. Çay içip sohbet edelim. Size kovanın hikayesini bildiğim kadarıyla anlatayım ve sizin hikayenizi dinleyeyim.

Dört gün sonra kovan, Millet Bahçesinde bir tahta masanın üzerindeydi ve çevresinde üç adam oturmuş sohbet ediyorlardı. Yüzbaşı Muhsin Talat, Teğmen Hamdi Vasıf ve Kamil Usta. O gün aralarında bir karar aldılar. Kovanı her yıl cumhuriyet bayramında değiş tokuş etmek üzere nöbetleşe saklayacaklardı. Kovanın nihai sahibi, içlerinde

en son ölen kişi olacaktı. 1936 yılında Kamil ustanın ve 1942 yılında Muhsin Talat'ın vefat etmesiyle kovan Hamdi Vasıf Gazikovan'a kaldı.

1934'deki soyadı kanununda bu üç adam da "Gazikovan" soyadını almışlar, kovanın aracılığıyla isim kardeşi olmuşlardı. Aralarındaki ülkü kardeşliği ise zaten yadsınamazdı. "Kovan" sözcüğü insanlarda "Kovalayan" anlamını çağrıştırıyordu. Bu yüzden üç adam da soyadlarının anlamını sorana sormayana, hikayeyi heves ve gururla anlatıyorlardı.

...

Temmuz - 2005 İstanbul, Gazikovan Ailesinin Evi

- Alo! İyidir kanki ya nolsun! Siz ne ayardasınız? Bizim valide sultan akşam akşam iş çıkardı başıma. Taşınıyoruz ya. Bodrumdaki öteberiyi toplayacakmışım. Bir sürü ıvır zıvır var. Bir hurdacı çağırılım dedim dinletemedim. Ya gelirim gelmesine de, annem yaratık gibi dikilmiş başıma hareket çekiyor. Tamam baba. Araşırız. Bay!"

Evin 20 yaşındaki oğlu Sertan telefonu kapatıp annesine ters bir bakış fırlattı;

- Ne var ya? Ne kaynaşıp duruyon?"

- Doğru konuş yırtarım ağzını. Bodrumu toplamadan hiçbir yere gidemezsin.

- Tamam ya! Toplayacağız işte.

- Hadi sallanma.

Sertan, karanlık ve nem kokan bodrumun ışığını yakıp ayaklarının dibinde yığılı karton kolilere sıkı bir tekme savurdu. Nereden başlayacağını bilmez bir halde kolilere bakarken bir tanesini sinirle tepetklak etti. Koliden dökülenlerin en üstünde sedef kakmalı ahşap bir kutu gözüne çarptı. Kutuyu açıp içindeki kovanı çıkardı. Bir süre üstündeki Osmanlıca yazıları inceledikten sonra kutudaki meşin kaplı defteri eline aldı. Mükrekpli kalemle muntazam bir yazıyla doldurulmuş defteri okumaya koyuldu. Neyse ki defterdeki yazılar Latin alfabesiyle yazılmıştı:

"Evlatlarım, torunlarım! Bu kovan şanlı bir tarihin tezahürüdür. Üzerinde yazanları yeni alfabemizle bir arka sayfaya not ettim. Bu defterdeki hikaye ve kovan, sizlere intikal ettirdiğim en kıymetli mirasımdır. Sakın ola ki yitirmeyin ve satmayın. Kıymet bilmezlerin himayesine vermeyin. Gerekli hürmeti ondan esirgemeyin. Evinizde, vatan kadar kutsal yegane varlık varsa o da bu emanetimdir. Hakkın rahmeti ve inayeti üzerlerinize olsun. Babanız, dedeniz, Emekli Albay Hamdi Vasıf Gazikovan. 29 Ekim 1953"

Hamdi Vasıf ve eşinin 1956 yılında bir deniz kazasında ölmelerinin üzerine eşyaları, acılı aileye yardım etmek isteyen konu komşu tarafından toparlanıp oğulları Şerif ve kızları Hamiyet'in evlerine götürülmüştü. İşe yarar eşyalar iki evde kullanılırken, kutuların çoğu yıllar boyu hiç açılmamış, bodrum katlarda neredeyse çürümeye terk edilmişti. Babasının kovan hakkındaki hikayesini defalarca dinlemiş olan Şerif Bey, bir yığın eşyanın arasından kovani bulup çıkarmaya üşenmiş, her aklına geldiğinde bir sonraki sefere ertelemişti. Lakin kovan gün yüzüne çıkamadan Şerif Bey de Hakkın rahmetine kavuştu. Ardında, hikayeyi önemsemeyecek kadar az bilen iki evlat bırakarak. Hamdi Vasıf'ın bu en değerli mirasına elli yıl sonra ilk dokunan, torununun çocuğu Sertan oldu.

Genç adam loş ışıkta defterin sayfalarını hızlı hızlı çevirerek her sayfadan birkaç cümle okudu. Defterde yazılanlar çok da ilgisini çekmemişti. O sırada çalan cep telefonunu yanıtladı;

- Alo! Hadi ya! Mega fikir. Tamam moruk. Geliyorum. Bekleyin. Kızlardan kimler var? Uf! Kadroya bak! Pelin'e dokunanı yakarım bilmiş olun.

Elindeki kovanla defteri duvarın dibine doğru fırlatıp bir küfür savurdu

- Ulan başlarım kovanına da, defterine de!

Söve saya merdivenleri çıktı. Annesinin bağırtılarını kulak arkası ederek kapıyı çarpıp kendini sokağa attı. Alemlere akmaya gidiyordu. Bir hafta sonra hamallar Gazikovan ailesinin eşyalarını Sarıyer'deki yeni evlerine indirirken, Maltepe belediyesinin temizlik işçileri ise boş evin önündeki karton kutuları çöp arabasına yüklüyorlardı. Aracın hidrolik presi tıslayarak kutuları hazneye sıkıştırırken yükselen çatırtılar, bir milletin kadir bilmezliğine yakılmış ağıt gibiydi. Çatırdayan, kovanın sedef kakmalı tabutu değildi tabii ki. Cumhuriyetin yitirilen ruhuydu. Mustafa Kemal'in tüm kötülükleri, cehaleti, geriliği ve acı içine hapsedip kilitli bir şekilde milletine emanet ettiği Pandora kutusuydu. Çeyrek asır süren bir diriliş efsanesinin, yarım asır daha sonra gördüğü muameleye isyanıydı. Ve hatta, Sertan'ın yaşındayken şehit olan Karahisarlı Seyfi Çavuş'un kemikleriydi.

Asıl önemli olan ve memleketi temelinden yıkan, halkını esir eden, içerideki cephenin suskunluğudur.

Mustafa Kemal Atatürk

Oğlu Asker Hüseyin'i Teşyi Ederken (Uğurlarken)

Sonbaharın aysız gecelerinden biriydi. Bulutlar birbiri üzerine yığılmış, hava toprakla bu bulutlar arasında sıkışmış, ağırlaşmış göğüs darlığı çeken insanlar gibi sıcak dalgalarıyla teneffüsü boğucu bir tazyik altına almıştı. Karanlık o kadar yoğun idi ki sakin yıldızlı geceler bu korkunç karanlığa nispetle adeta gündüz sayılabilirdi. Yağmur bardaktan boşanırcasına dökülüyor, şimşekler, gökleri yere indirecek gibi yıkıyor, parçalıyor, güya cenge koşan askerleri top ve bomba bombardımanlarına alıştırmak istiyormuş gibi kulakların zarını patlatacak derecede kesilmeksizin devam ediyor, yıldırımlar birbirine rekabet edercesine zikzaklı ve ateşli hatlar çizerek tesadüf ettiği tabii ve sinai her tabyayı tahrip ve ihrakta olanca şiddetiyle çalışıyordu. Tabiatın kıyametten bir numune olan bu dehşetli hengamesi arasında beşerin kudret ve azmine delil olacak bir askeri faaliyet, bütün intizamıyla, bütün sakinliği ve ihtişamıyla devam ediyor; hareketına zerre kadar halel getirmeden bir dakikasını bile kaçırmıyordu.

Bilecik İstasyonu'nda bir askeri tren harekete amade idi, lokomotif istim hazinelerinde fazla geleni keskin bir hışırtıyla semaya savuruyordu, otuz iki vagon birbirine yapışmış, şanlı yolcularını taklit edercesine dizilmişti.

İkinci kampana çalınmış olmalı ki vagonlara inen binen yok. Fakat askeri trenlerin ikinci kampanalarıyla üçüncü kampanaları arasında epeyce zaman geçtiğini biliriz. Sivil yolcu trenlerinin an-ı hareketini ihtar eden kondüktörlerin "Tamam, tamam" nidaları askeri bir trenin harekete hazır olduğunu itham edemez. O sağdan saydıran, mevcudun adedini anlatan başka bir usule, başka bir 'tamam'a tabi olduğundan askeri memurlar bütün mevcudiyetleriyle çalışıyorlar, vazifelerini ikmale uğraşıyorlardı. Trenin tam karşısında ve kapısı açık kırk beşlik bir vagonun hizasında bir karaltı vardı, oraya mihlanmış duruyordu. Abdulkadir Kemal bu karaltının ne olduğunu anlamak istemişti, evvela nöbetçidir diye hükmetti. Hakikatte bu bir evlad-ı vatan bekleyen şefkatli bir anneydi.

Yanına yaklaştığı vakit, vücudu manevi kederlerin büktüğü bellerin rüku şeklini andırır bir şekilde biraz önüne doğru eğilmişti. Elinde bir değnekçik sırtında bağlı bir torba vardı. Karaltı, kendisinin sessiz lisanına ve inleyen kalbine tercüman olan mukaddes bir maksatla canlı bir abide gibi orada kakılmış kalmış bir Türk anasıydı. Yıldırımların salıverdiği kuvvetli projektörlerin aydınlığı sararmış, çizgili çehresini gösterdi. Başındaki örtü ıslanmış, çenesine, şakaklarına akçıl saçlarına yapışmıştı. Şimşek çaktığı her kısa zaman aralığında gözleri vagona yöneliyordu.

Abdulkadir yaklaştı:

- Valide burada ne duruyorsun, sualiyle aşağıdaki konuşma başladı:

- Şimendiferde asker oğlum var; onu geçirmeye, selametlemeye geldim.

- Oğlun kimdir, nerelidir?

- Söğüt'ün Akgünlü köyünden, Oscancığın ana yatağından Mahmut oğlu Hüseyin.

- Çağırayım mı, görmek istiyor musun?

- Ona bir sözüm var, söyleyecektim. Zahmet olmazsa, sana dua ederim.

Abdulkadir vagona koştu. Bir künye okudu. Mahmut oğlu Hüseyin, Söğüt.

- Efendim. Benim Mahmut oğlu Hüseyin, Söğüt. Akgünlü'den.

- Gel oğlum, seni anan görmek istiyor.

Delikanlı vagondan atladı. Şimşeğin ışığı altında seçilebilen levendine bir vücut, filiz gibi bir boy, Hüseyin Polat, müheykel gibi hazır ol vaziyetinde sağ el selam ve ihtiram mevkiinde Abdulkadir'in karşısında emre amade idi. Beraberce yürüdüler. Muhterem validenin karşısında durdular. Hüseyin anasının elini öptü. Zavallı valide ciğerparesini bir daha kokladı. Dedi ki:

- Hüseyin. Dayın Şıbka'da, baban Dömeke'de, ağaların da sekiz ay evvel Çanakkale'de yatıyorlar. Bak son yongam sensin! Minareden ezan sesi kesilecekse, caminin kandilleri körlenecekse, sütlerim haram olsun, öl de köye dönme. Yolun Şıbka'ya uğrarsa dayının ruhuna Fatıha okumayı unutma. Haydi oğul, Allah yolunu açık etsin.

Hüseyin bu sözleri kalbinin en derin aht ve vefa yerine gömdüğünü ima eden bir saygı ile dinlemişti. Anasını ve Abdulkadir'i selamladı, gitti. Abdulkadir, bu büyük ruhlu kadınla yalnız kalmıştı, sordu:

- Valide demek ki sizin soyun erkekleri hep şehit oldular öyle mi?

- Yalnız bizim soy değil, oğul. Elli yıldır köylü, mezarlığa delikanlı gömemedi. Din dursun da; ko biz hep ölelim.

- Şimdi köyünüzde hiç erkek yok mu?

- Köyümüz bütün erkek dolu. Bizi beğenemediniz mi, hiçbir işimiz geri kalmadı. Evvelden nasılsak yine öyleyiz, bağrımıza kara taş bağladık düşman mahvoluncaya kadar dayanacağız. Yaradanım bana o günü göstermeden canımı almasın dedi.

Abdulkadir bu ulu validenin karşısında donmuş kalmıştı. Dayanamadı, gözlerinden iki iftihar damlası salıverdi ve bir iman ve kanaatle şu sözleri söyleyerek ayrıldı:

- Milleti doğuran da ana, yaşatan da. Türk anası hala oradaydı, trenin hareketini bekliyordu.

Harp Mecmuası Sayı: 17, s. 267, 269.

Dostluk Ağacı

Bir varmış bir yokmuş. Belki dedemin, belki dedemin dedesinin zamanında efsaneler çokmuş... Anlatacağım hikaye Munzur dağının eteklerinde yüksek vadilerin ve çağlayanların arasında Erzincan'ın Caferli köyünde geçtiği bulunur ve öyle anlatılır.

Kimseye ait olmayan bir arazide kocaman mı? Kocaman bir ağaç varmış. Çocuklar o ağacın adını Özgürlük ağacı; koymuşlar. Dostluk ve sevgi yemişi verirmiş her yıl bu ulu ağaç. Her bahar bembeyaz çiçeklerle süslenen dallarını, renk renk barış kuşları doldurmuş.

Her yıl sevgi ve mutlulukla beslenirmiş bu özgürlük ağacı. Sevgi, dostluk ve mutluluktan sağlanmış gereksinimini. Bu ağacın sevgiden oluşan sevgi meyvesi, diğer tüm ağaçlardan ayrı bir özellik katarmış ona. Yaprakları daha canlı, gölgesi daha serin, gövdesi daha güçlüymüş. Ona "Dostluk ve Sevgi Ağacı" denilmesinin nedeni tüm canlıları barındırmış dallarının altında ve üstünde. Soğuktan yağmurdan kardan tutunda tüm kötülüklerden korur ve meyvesiyle beslemiş onları. Gölgesinde barınan hayvanların sevgisi, dallarında ötüşen kuşların neşesi, altında serinlenen yaşlıların, çocuklarını emziren annelerin mutluluğu özgürlük ağacını sevindirirmiş. Tüm varlıklar bu ağacın önünde saygıyla eğilir rüzgar bile selam durmuş. Özgürlük ağacı her gün biraz daha yöredeki canlı cansız varlıklara sevgisini paylaşıırken tüm hayvanları ve insanları da yemişiyle doyurmuş.

Yıllar yılı hayvanlar ve bu yöre halkı barış, dostluk, mutluluk ve güzellik içinde yaşayıp gitmişler. Çalışkan başarılı, sevecen, dürüst insanlarmış bunlar. Özgürlük ağacının bereketli yemişi o yöredeki bütün kuşlara, hayvanlara, insanlara ve çocuklara yeter de artarmış, bütün canlılar faydalanırmış yemişinden. Her yaz sanki bereketlerin bitmek nedir bilmezmiş, artan yemişler de saklanır bütün kış mevsimi yenirmiş. Köyde istemeyerek iki kişi arasında bir anlaşmazlık çıksa. Köyün Cafer Ağacı hemen devreye girer, bu iki dargın insana dostluk ve sevgi yemişi sunarak barış şerbetinden içirip olay hemen tatlıya bağlarmış.

Tüm gücünü ve hakseverliğini özgürlük ağacından alan Cafer ağa "dur" dedi mi sular dururmuş, 'yürü" dedi mi dağlar yürürmüş o zamanlar. O nedenle köyde kimse dargın, kırgın durmazmış, sevgi ve dostluk içinde yaşayıp gitmişler yıllar yılı. Kimse kimsenin malına göz dikmez, kimse, kimsenin hakkını yemez, her tarafta barış, dostluk, sevgi, dürüstlük ve kardeşlik hüküm sürermiş.

Bu toplumu kiskanıp çekemeyen komşu köylerin ağaları ise bu köyün huzur ve mutluluğunu bozmak için çeşitli planlar yapıp, tuzaklar kurar dururlarmış. Amaçları ise bu köyün birlik ve düzenini bozup göz diktikleri verimli arazilerini ve dostluk ağacını ellerinden alıp işgal etmiş. Hemen işe koyulmuşlar tabi. Araya casuslar koyup Cafer ağacının sırrını anlamaya çalışmışlar ve avuçlar dolusu altın vaat etmişler bu sırrı çözecekleri. Bu köydeki hikmetin o özgürlük ağacı olduğunu öğrenen çevre köylerin ağaları bir plan hazırlayarak bir gece gizlice gelip bütün dallarını kesip götürmüşler özgürlük ağacının.

Artık meyve vermez, kuşlara, çocuklara gülmez olmuş özgürlük ağacı, altında çocuklar oynamayan, kuşlar konmayan özgürlük ağacı üzülmüş, üzüntüsünden hastalanmış ağlamaya başlamış kökleri. "Özledim" demiş onları, "dallarımın konan rengarenk kuşları özledim, altımda oynarken çocuklar cıvı cıvıldılar neşe bulurdum onlarla, dallarımı kestiklerinden bu yana gölgeme yaşlı nineler, dedeler de gelmez oldu. Anneler o güzelim çocuklarını emzirmez oldu dallarımın altında" deyip derinden derine iç geçirirmiş. Derken köylüler bir bakmış ki, özgürlük ağacı kurumuş, cansız, bir odun parçasından farkı kalmamış.

Köylüler toplanıp ağlamış, adaklar adanmış, ağıtlar yakmışlar, dualar etmişler ama fayda etmemiş, özgürlük ağacı yeşermemiş bir daha. Bir daha dostluk ve sevgi yemişi yenmemiş o köyde, barış şerbeti içilmemiş. Kısa bir zaman sonra bu mutlu toplulukta isyanlar ve kavgalar başlamış. Bunu fırsat bilen diğer köyün ağaları ise hemen savaş açmışlar. Kendi iç kargaşaları yetmezmiş gibi bir de diğer köylülerle yıllarca savaşıp iyice yılan bu insanlar, değişik kentlere göç etmeye karar vermişler.

O günden sonra herkes bir biriyle küs ve kavgalı olmuş, o gün bu gündür ne barış, ne huzur, ne de bereket kalmış o köyde. Mutluluk ve huzur da orda yaşayan insanlar gibi terk edip gitmiş buraları.

Ve diğer kıskanç çevre köylerin de o yıl bütün ekinleri, ağaçları kurumuş onlarında çoğunluğu göçüp gitmiş uzaklara.

Anka Kuşu

Rivayet olunur ki, kuşların hükümdarı olan Simurg Anka, Bilgi Ağacı'nın dallarında yaşar ve her şeyi bilirmiş. Kuşlar Simurg'a inanır ve onun kendilerine kurtaracağını düşünürmüş. Kuşlar dünyasında her şey ters gittikçe onlar da Simurg'u bekler dururlarmış. Ne var ki, Simurg ortada görünmedikçe kuşkulanır olmuşlar ve sonunda umudu kesmişler.

Derken bir gün uzak bir ülkede bir kuş sürüsü Simurg'un kanadından bir tüy bulmuş. Simurg'un var olduğunu anlayan dünyadaki tüm kuşlar toplanmışlar ve hep birlikte Simurg'un huzuruna gidip yardım istemeye karar vermişler.

Ancak Simurg'un yuvası, etekleri bulutların üzerinde olan Kaf Dağı'nın tepesindeymiş. Oraya varmak için yedi dipsiz vadiyi aşmak gerekirmiş. Kuşlar, hep birlikte göğe doğru uçmaya başlamışlar. Yorulanlar ve düşenler olmuş.

Önce Bülbül geri dönmüş, güle olan aşkını hatırlayıp. Papağan o güzelim tüylerini bahane etmiş; oysa tüyler yüzünden kafese kapatılmış. Kartal; yükseklerdeki krallığını bırakamamış. Baykuş yıkıntılarını özlemiş. Balıkçıl

kuşu bataklığını. Yedi vadi üzerinden uçtukça sayıları gittikçe azalmış.

Ve nihayet beş vadiden geçtikten sonra gelen altıncı vadi "şaşkınlık" ve sonuncusu yedinci vadi "yok oluş" ta bütün kuşlar umutlarını yitirmiş. Kaf Dağı'na vardıklarında geriye otuz kuş kalmış. Simurg'un yuvasını bulunca öğrenmişler ki, Simurg Anka, otuz kuş demekmiş.

Onların hepsi Simurg'muş. Her biri de Simurg'muş. Simurg Anka'yı beklemekten vazgeçerek, şaşkınlık ve yok oluşu da yaşadktan sonra bile uçmayı sürdürerek, kendi küllerimiz üzerinden yeniden doğabilmek için kendimizi yakmadıkça bataklığımızda, tüneklerimizde ve kafeslerimizde yaşamaktan kurtulamayacağız.

Şimdi kendi gökyüzünde uçmak zamanıdır.

80'li Yıllarda Çocuk Olmak

1980'li yıllarda hayatının ilk tecrübelerini yaşamış, ilkokula gitmiş, Kenan Evren'i, Erdal İnönü'yü, Özal'ı tanımış olmak, Ajda Pekkan'ın Alo, Michael Jackson'ın Pepsi reklamlarını hatırlayacak kadar şanslı olmak demek. "Big in Japan", "The Final Countdown", "Eye of The Tiger" demek.

İcraatın içinden demek. Semra koy bir kaset de neşemizi bulalım demek. Köprü demek, ödediğiniz her kuruş verginin yol, su, elektrik olarak size geri dönmesi demek. Votran votran votran demek. Depozito toplamak adına kola şişesi biriktirmek demek. Adile Naşit'ten masal dinlemek demek. Debbie Gibson, Tiffany, Jason Donovan, Sandra, Modern Talking dinliyor olmak. Comanchero'nun ve "Life is Life" sözlerini ezberlemeye çalışmak demek. Michael Jackson, Madonna, Samantha Fox demek. Korhan Abay, Cenk Koray, Metin Milli, Ersen ve Dadaşlar demek. Clementine, He-Man, She-Ra, Transformers demek.

Okula siyah önlükle gitmek demek. Kayahan, Nilüfer, Sezen Aksu, Barış Manço ile büyüme demek ihtilal çocuğu demek Köle Izaura demek, ziyaretçiler demek. Acidçi misin metalci mi demek.

"Moruk" demek, "herıld yani" demek, "hey corc versene borç" demek, "olmaz maykıl bende de yok" cevabını iştirmek demek.

Geriye donup baktıkça iç geçirmek demek. Yüzyıl içindeki en iyi, en kıyak kuşak. Hem eski, hem yeni olmak demek. Biraz gözü açık bir 80'li yüz yıllık nesil kültürünü bir porsiyonda almış demektir.

Mahalle çeşmelerinden su içmek, bayramları iple çekmek, cumhurbaşkanı denince Kenan Evren'i hatırlamak, koltuk altında topla okul bahçesine yalnız giderken "nasılsa oynayacak birileri vardır" diyebilmek demek.

Eti kemik geçiyor demek. Evden çıkmayan bilgisayar bebeleri haline gelmeden çocukluğunu yasayabilmiş, son dönemin bir üyesi olmak, ne sorusuna zonk cevabı vermekten zevk duymak. Büyüteç ile kağıt yakmak ve siyah kağıtların beyaza oranla daha kolay yandığını keşfetmek.

9 voltluk pile dilinle dokunup o ekşi anı yaşamak. Televizyon konserlerini teybe çekerken odaya giren anneyi hemen susturmak, 23 Nisan çocuk şenliğinde gelen yabancı çocuklara 5 dakikada aşık olmak demek.

Son dersin son 5 dakikasında parkeleri giyip zilin çalmasını beklemek, hurra kapiya doluşmak, dışarıya pestil olarak çıkmak demek, sinek ilacı arabalarının arkasında bıraktığı bulutta deli gibi dolaşmak demek.

Kutu kolayı açtıktan sonra kapağını çekip çıkarıp atmak demek. Bakkala gitmenin, sokakta oynamanın, harçlık toplamanın geçerli sayıldığı, havuç'un olmadığı yıllar demek. Her şeye rağmen temiz ve el değmemiş bir hayat demek. Sonrasında biz büyüdük ve kirlendi dünya demek.

Pazar akşamları mecburen yıkanmak ve erken yatmak demek. Sesi açıp kısma için televizyonun dibine kadar gidip üstündeki düğmelere basmak zorunda olmak demek. Şehirlerarası yolculuklara çıkarken otobüsün 302S olması için dua etmek. Bilet alırken arka kapının onu ve tekerlek üstü olmasını demek. Resimli futbolcu kartları demek, süper babaanne demek, fantayla kolayı karıştırmak demek, mahalle kavramı demek.

Çavusevsku ve karısının kurşuna dizilişini TV'den seyretmek demek, o görüntülerin yıllar sonra bile kafadan hala çıkmamış olması demek.

Anket ve hatıra defterlerinin olması. Bunlara seviyorum ama kimi diye başlayan maniler yazmak, bakkaldan alınan gazozu sallaya sallaya fişkırtıp yarısını sokağa dökmek demek. İçinde biri sabunlu iki ıslak bez olan beslenme çantası, dantel yaka, yenen kokulu silgi, leblebi tozu çekerken atlatılan ölüm tehlikeleri, ayak bileğine takılarak çevrilen top, sek sek oynamak, bayramda mahalleye dağılıp seker toplamak, "müsaitseniz anneler size gelecek" demek.

TRT'nin yayın akışının bitmesiyle çalan İstiklal Marşı için ayağa kalkıp, marşı hazır olda bangır bangır söylemek ve marşın bitiminden sonra çıkan tiz "bip" sesine rağmen televizyonu kapatmamak demek. Zerrin Özer demek. Nasıl

da geçmişti bütün bir yaz demek. Bu şarkıya kafanda klip çekmek demek. Annelerin Çernobil yüzünden çay içirmemesi, gofret yedirmemesi demek.

Challengerin olduğu günkü haberleri hatırlamak demek. PKK saldırılarında her gün mutlaka birilerinin öldüğünü duymak ama anlamamak demek. Veronica Castroy'u güzel zannetmek demek. Kenan Evren'i Atatürk zannetmek demek.

Yazlık diskolarda içeri alınmamak demek. Bunun için ağlamak ve içeride her nedense "You are in the army now" şarkısında sarmaş dolaş dans eden ağabey ve ablalara bakıp özenmek demek. Gorbaçov'un kafasındaki kırmızılığın ne olduğunu merak etmek, anneye "Zeki Müren'e teyze mi diyeyim amca mı diyeyim" diye sormak.

Kenan Evren'in cumhurbaşkanlığı görevinden ayrılırken Çankaya Köşkü basamaklarından yavaş yavaş inip sekreteriyle vedalaşmasını hatırlamak. Hayat bilgisi kitabında Kenan Evren'in resmi olması. Her yere modern cami inşa etmek furçasına anlam verememek, Batman ve Şırnak'ın henüz il olmadığı günleri hatırlamak. Özal'ın çenesinin enteresan yapısına anlam veremeyip, acaba benim çenem de ilerde böyle olur mu kaygısıyla aynaya bakmak demek.

"Breyk breyk" arkadaş arıyorum demek. Eve lazım olur diye fazlaca pul almak demek. İlkokulda halley, petrol ve komançero şarkılarını uydurma sözlerle söyleyerek dans eden Tolga Han özentisi, sefil dans grupları kurmak. Okul

sonrasında ise her gün koşturarak eve gidip; bu toprağın sesi programında kımıl zararlısı ile mücadele yöntemleri, orman köylüsünün sorunları ve yüksek randımanlı durum buğday türleri ile ilgili verilen faydalı bilgilerin ardından kamber ağa ile uyanık skeçlerini büyük bir ilgi ile izlemek demek. Küçük yaşta bilinçli bir çiftçi kadar ziraat bilgisine sahip olmak demek.

Sinemalarda "The Lord of The Rings", "Harry Potter" vs. izlemek yerine, Jules Verne romanları okumakla geçirilen bir çocukluk demek. "Aldım çantamı koluma, çıktım Dallas yoluna, ben Babi'yi beklerken Ceyar girdi koluma" şarkısını dansıyla birlikte bilmek demek.

"Kimler geliyor kimler? Sana ne, Sana ne? Ama bunu söylemenize gerek yok ki, ben yapınca alışverişi, zaten alıyorum satış fişi" replikleri barındıran Ali - Ayşegül Atik reklamı ve "Bakkal amca bir pergel, bir kalem, bir de çikolata alacağım. Erol, Erol (mahallede çocuklardan biri) buraya gelin dedim size buraya. Fişini de al oğlumdaki meşhur Erol. Hadi hep birlikte, hep birlikte, biz biz olalım."

"Yemeklerden önce, lavaboya koşalım, hafta da bir kere tırnakları keselim, fırçalayıp onları tertemiz ezberleyen bir nesil olmak olalım" diye şarkılar. İcraatın içinden izleyip Özal'ın kalemine bakıp hipnotize olmaya çalışmak. Videocudan "American Ninja", "Kartal", "Kan Sporu" ve "Evil Dead" gibi filmleri kiralamak demek.

Analogtan dijitale geçiş devrini yaşamış birey olduğunu anlamak ve ikisinden de farklı zevkler aldığının farkına varmak demek.

Çok güzel bir ülkenin son yıllarını hayal meyal hatırlamak. Sonra da çivisinin çıkışını görerek büyüme demek. Hava durumlarının eksi değil de "sıfırın altında bilmem kaç" denildiğini bilmek demek. Apartmanın çatısına 5 metrelik anten takıp, üstüne de tencere kapağı bağlayan bir ağabeyin sizi TV önüne oturtması ve çatıdan oldu mu diye bağırp anteni ayarlamaya çalışması. Yunanistan kanallarını görüntülemek adına... Oldu diye camdan kafayı çıkarıp bağırmak ve kimsenin buna şaşırması demek. Siyah beyaz ve karlı bir görüntü de olsa. Üstelik yunanca tek kelime anlamasanız da, gündüz vakti çizgi film izlemek için az debelenmemiş olmak demek.

Muhtemelen hayatımız boyunca yaşadığımız en güzel 10 yıl demek. TRT1'de oluşan sorunlar sonucu yayına bir süre ara verildiğinde ekrana getirilen donuk ağaç, dağ bayır resmine 10 dakika hareketsiz bakabilmek demek. Türkiye'de yaşamış son mutlu kuşak olduğunu hüznle hissetmek demek...

Papatya ve Kelebek

Günlerden bir gün, evrenin bir noktasında, küçük bir tırtıl gözlerini hayata açmış. Doğal içgüdüleri ile hemen beslenmeye başlamış. Ne bulursa yemiş. Bir süre sonra, yeterince büyüdüğünde, kendine güvenli bir yer bulup, bir koza örmeye başlamış. Bu kozanın içinde geçirdiği uzunca bir sürenin sonunda da, rengarenk kanatlı bir kelebek olup çıkmış.

Minik kelebek, uçabiliyor olmanın da verdiği mutlulukla uçmaya başlamış. Dağlar tepeler aşmış, ormanın her yerini dolaşmış. Derken bir vadiye gelmiş. Rengarenk çiçeklerin bulunduğu bir vadiye. Etrafına şaşkın şaşkın bakarken, vadinin öbür ucunda bir papatya görmüş. Bir anda afallamış. Ne düşüneceğini, ne yapacağını bilememiş. İçinden "ne muhteşem bir çiçek" diye geçirmiş. Ve vakit kaybetmeden yüzlerce renkli, hoş kokulu çiçeğin üzerinden geçip doğruca onun yanında almış soluğu.

- Merhaba, demiş papatyaya. Sizi uzaktan gördüm ve yanınıza gelmek istedim.

Nazlı papatya şöyle bir bakmış konuğuna:

- Merhaba. Ben de yalnızlıktan sıkılmışım zaten.

Ve konuşmaya başlamışlar. Kelebek ona hayat hikayesini, nerede dünyaya geldiğini, geçtiği ormanı, tepeleri anlatmış. Papatya da ona kendinden bahsetmiş. Birbirlerinden gerçekten hoşlanmışlar. Kelebek bütün zamanını papatyayla geçirmiş. Gece olunca beraber yıldızları ve ateş böceklerinin danslarını seyretmişler. Gündüz olunca kelebek, kanatlarıyla papatyayı güneşin yakıcı ışınlarından korumuş. Minik kelebek papatyayı çok sevmiş. O kadar çok sevmiş ki, bir türlü onun yanından ayrılamamış. Papatyanın da onu sevip sevmediğini merak ediyormuş. Ama cesaret edip de bunu papatyaya söyleyememiş bir türlü. Onu kırmaktan, incitmekten, bu yüzden kaybetmekten korkmuş. Papatya da kelebeği çok sevmiş ama o da bir türlü söyleyememiş sevgisini. Duygularının karşılığının olmayacağından, bu yüzden kelebeği kaybedeceğinden korkmuş. Böylece iki sevgili yan yana ama sevgilerini paylaşmadan sürekli sohbet etmişler.

Böylece saatler saatleri kovalamış. Günler geçip de, kelebek artık zamanı kalmadığını, gücünün tükendiğini anlayınca, papatyaya dönmüş ve:

- Üzgünüm ama senden ayrılmam gerekecek, demiş.

Papatya buna bir anlam verememiş:

- Neden? Yoksa benim yanımda mutsuz musun?

- Hayır. Bilakis, sen benim hayatıma anlam kattın. Fakat biz keleklerin ömrü sadece üç gündür. Ve ben de ömrümü tamamladım. Artık keleklerin hiç ölmediği bir yere gitmeliyim.

Papatya bu duruma çok üzülmüş ama yapacak bir şey yokmuş zaten. Kelebek artık hiç gücünün kalmadığını, daha fazla tutunamayacağını fark ettiğinde, son bir gayretle papatyaya "sevi seviyorum" diyebilmiş ancak. Papatya donakalmış. Sadece "bende... " diyebilmiş kelebeğin arkasından. Ardından da gözyaşlarına boğulmuş.

İçinden "keşke onun da beni sevdiğini bilseydim, Keşke onu sevdiğimi söyleyebilseydim" diye geçirmiş. Papatya, sevdiğinin onu sevdiğini bilmeden geçirdiği günlerin acısına dayanamamış. Bir süre sonra yaprakları önce

solmuş, sonra da dökülmeye başlamış. Her düşen yaprakta papatya, "seviyormuş" diye geçirmiş içinden.

İşte o günden beri, bunu bilen aşıklar, sevgililerine sormadıklarını hep papatyalara sormuş:

Seviyor mu, sevmiyor mu?

Babaya Mektup

Ne özledim seni bir bilsen nasıl tütüyorsun burnumda. Yutkunamıyorum seni andıkça, hatta nefes alamıyorum. Cüzdanımdaki resmine baktıkça ıssız gecelerimde hayaline kapılıyorum. Sessizce şimdi olsaydı diyorum, okşasaydı saçlarımı, ıslak gözlerimi silebilseydi. Bu kadar erken gitmeseydi de yaşasaydı da dağ dağ gerilerde olsaydı. Telefonda duyabilseydim sesini, rüzgarlar getirseydi kokusunu. Bir mektubu bir selamı gelseydi yılda bir, hatta on yılda bir görseydim.

O benim buğulu gözlerimden ben onun mis kokulu ellerinden öpseydim. Koklasaydı bağına basa basa, saçının her teline bin buse kondursaydım. Göğsünde uyusaydım bastığı yerlere. Sürseydim yüzümü ama hasret koymasaydı gözüm. Babam deseydim doya doya. Beraber yudumlasaydık çaylarımızı. Beraber yaşasaydık yaşayamadıklarımızı.

Sadece rüyamda değil, yanımda görebilseydim. Babacığım, keşke seninle aynı gün ölebilseydim. Ardında aslında mutsuz bir nefes bıraktın, kulağımda çınlayan hoş bir ses bıraktın.

Hakkın yoktu, inan hiç hakkın yoktu beni çok erken yetim bıraktın. Ah, bir bilsen seni ne çok özledim. İnan o çocuk ruhumla gelirsin diye yıllarca bekledim. Hiç inanmadım öldüğüne, o çizgili pijamalarıyla pencerenin önünde buluverceğimi sandım hep uzansam tutacağım sandım günde bin kez uzandım, bir kez bile tutamadım. Gördüğüm her ak saçlı adamı sensin sandım. Zaman zaman karşımdasın gibi gördüm kimi an ama kayboldun duman duman. Ah bir bilsen babacığım bu yetimlik ne yaman sen gittin gideli sevmiyorum bayramları, yalan değil kıskanıyorum babalı olanları.

Hele o babalar günü var ya babacığım; o gün kahroluyorum. Sanki dipsiz kuyularda boğuluyorum.

Şu Hayatta Neler Öğrendik Neler

Jackson Brown'ın "Şu Hayatta Neler Öğrendik Neler" adlı kitapçığından:

1. Kendimi neşelendirmek istediğim zaman en iyi yolun başka birini neşelendirmeye çalışmak olduğunu öğrendim.
2. Bir bebeğin evlilik sorunlarını çözemeyeceğini öğrendim.
3. Bir tartışmayı tatlıya bağlamadan yatağa gidilmemesi gerektiğini öğrendim.
4. İşyerinde romantik ilişkiler aranmaması gerektiğini öğrendim.
5. İnsanın kendisinden daha sorunlu birisiyle evlenmemesi gerektiğinin öğrendim.
6. Çalıştırdığımız insanlara iyi davrandığımızda, onların da müşteriye iyi davrandıklarını öğrendim.
7. Bir toplantıda zekamı ya da sohbetimi göstermek konusunda tercih yapmak gerektiğinde sohbeti seçmenin daha iyi olacağını öğrendim.
8. İnsanlara iyi davranmanın hiçbir maliyeti olmadığını öğrendim.
9. Gerçekten yaşamaya başlamak için emeklilik beklenirse, çok uzun bir süre beklenilmiş olunacağını öğrendim.
10. İyi kalpli olmanın mükemmel olmaktan daha önemli olduğunu öğrendim.
11. Bir domuz ve bir çocuğa istedikleri her şeyi verirseniz sonuçta çok iyi bir domuzunuz ve çok kötü bir çocuğunuz olacağını öğrendim.
12. Kimle evleneceğin kararının hayatta verilen en önemli karar olduğunu öğrendim.

Adam yeni kamyonuna bakmak için evinden çıktığında, üç yaşındaki oğlunun gayet mutlu bir biçimde elindeki çekiçle kamyonunun kaportasını mahvettiğini görmüş. Hemen oğlunun yanına koşmuş ve çocuğun eline çekiçle vurmaya başlamış. Biraz sakinleşince oğlunu hemen hastaneye götürmüş. Doktor, çocuğun kırılan kemiklerini kurtarmaya çalıştıysa da elinden bir şey gelmemiş ve çocuğun iki elinin parmaklarını kesmek zorunda kalmış. Çocuk ameliyattan çıkıp gözlerini açtığında, bandajlı ellerini fark etmiş ve gayet masum bir ifadeyle:

- Babacığım, kamyonuna zarar verdiğim için çok üzgünüm, demiş ve sonra babasına şu soruyu sormuş: Parmaklarım ne zaman yeniden çıkacak?

Babası eve dönmüş ve hayatına son vermiş...

Birisi masaya süt döktüğünde ya da bir bebeğin ağladığını işittiğinizde bu öyküyü hatırlayın. Çok sevdiğiniz birine karşı sabrınızı yitirdiğinizi anladığınızda, önce biraz düşünün. Kamyonlar onarılabilir, ama kırılan kemikler ve incinen duygular hiçbir zaman onarılamaz; genellikle kişiyle performansı arasındaki farkı göremeyiz. İnsan hata

yapar. Hepimiz hata yaparız. Fakat öfkeyle ve düşünmeden yapılan şeyler insanı sonsuza kadar rahatsız eder. Harekete geçmeden önce durun ve düşünün. Sabırlı olun. Anlayış gösterin ve sevin.

İyilik ile Kötülüğün Simgesi

Yaşlı Kızılderili reisi kulübesinin önünde torunuyla oturmuş, az ötede birbiriyle boğuşup duran iki kurt köpeğini izliyorlardı. Köpeklerden biri beyaz, biri siyahtı ve 12 yaşındaki çocuk kendini bildi bileli o köpekler dedesinin kulübesi önünde boğuşup duruyorlardı.

Dedesinin sürekli göz önünde tuttuğu, yanından ayırmadığı iki iri kurt köpeğiydi bunlar. Çocuk, kulübeyi korumak için bir köpeğin yeterli olduğunu düşünüyor, dedesinin ikinci köpeğe neden ihtiyacı olduğunu ve renklerinin neden illa da siyah ve beyaz olduğunu anlamak istiyordu artık. O merakla, sordu dedesine: Yaşlı reis, bilgece bir gülümsemeye torununun sırtını sıvazladı.

- Onlar, benim için iki simgedir evlat.

- Neyin simgesi, diye sordu çocuk.

- İyilik ile kötülüğün simgesi. Aynen şu gördüğün köpekler gibi, iyilik ve kötülük içimizde sürekli mücadele eder durur. Onları seyrettikçe ben hep bunu düşünürüm. Onun için yanımda tutarım onları.

Çocuk, sözün burasında; "mücadele varsa, kazananı da olmalı" diye düşündü ve her çocuğa has, bitmeyen sorulara bir yenisini ekledi:

- Peki, sence hangisi kazanır bu mücadeleyi?

Bilge reis, derin bir gülümsemeye baktı torununa.

- Hangisi mi evlat? Ben, hangisini daha iyi beslersem.

Dülger Balığının Ölümü

Hepsinin gözleri güzeldir. Hepsinin canlıyken pulları kadın elbiselerine, kadın kulaklarına, kadın göğüslerine takılmağa değer. Nedir o elmaslar, yakutlar, akikler, zümrütler, şunlar bunlar? Mümkün olsaydı da balolara canlı balıksırtlarının yanardöner renkleriyle gidebilselerdi bayanlar; balıkçılar milyon, balıklar şan ü şeref kazanırdı. Ne yazık ki soluverir ölür ölmez, öyle ki, büzülmüş böceklerle döner balıksırtının pırıltıları. Benim, size ölümünü hikaye edeceğim balığın öyle parıltılı, yanardöner pulları yoktur. Pulu da yoktur ya zavallının. Hafifçe, belirsiz bir yeşil renkle esmerdir. Balıkların en çirkinidir. Kocaman, dişsiz, ak ve şeffaf naylondan bir ağzı vardır: Sudan çıkar çıkmaz bir karış açılır. Açılır da bir daha kapanmaz.

Vücudu kirlice, esmer renkte demiş miydim? Rum balıkçıların hrisopsaros -Hristos balığı- dedikleri bu balık, vaktiyle korkunç bir deniz canavarı imiş. İsa doğmadan evvel, Akdeniz'de dehşet salmış. Bir Finikeli denize düşmeye görsün. Devirdiği Kartacalı çektirmesinin, beni İsrail balıkçı kayığının sayısı sayılamamış. Keser, biçer, doğrar, mahmuzlar; takar, yırtar, koparır, atar, çeker, parçalamış. Akdeniz'in en gözü pek, insandan, hayvandan, fırtınadan, yıldırımdan, beladan, işkenceden yılmaz korsanı, dülger balığının adından bembeyaz kesilirmiş.

İsa, günlerden bir gün, deniz kenarında gezinirken sandallarını büyük bir korkuyla bırakıp kaçan balıkçılar görmüş. Ne oluyorsunuz diye sorunca balıkçılara:

- Aman, demişler balıkçılar. Elaman bu canavardan! Sandalımızı kırdı, arkadaşlarımızı parçaladı. Hepsinden kötüsü, balık tutamaz olduk, açlıktan kırılırız.

İsa, yalınayak, başıkabak, dülger balıklarının yüzlercesinin kaynaştığı denize doğru yürümüş. En kocamanını, uzun parmaklı elleriyle tutup sudan çıkarmış. İki elinin başparmağı arasında sımsıkı tutmuş, eğilmiş, kulağına bir şeyler söylemiş.

O gün bu gündür dülger balığı, denizlerin görünüşü pek dehşetli, fakat huyu pek uysal, pek zavallı bir yaratığıdır. Birçok yerlerinde çiviye, kesere, eğriye, kerpetene, testereye, eğeye benzer çıkıntıları, kemikle kılçık arası dikenleri vardır. Dülger balığı adı ona bunlardan ötürü takılmış olmalı.

Bütün bu alet-ü edevatın dört yanını, şeffaf naylondan diyebileceğimiz işlemeli bir zar çevirmiştir. Kuyruğa doğru bu incecik zar azıcık kalınlaşır, rengi koyulaşır, bir balık kuyruğunun biçimini alır.

Oltaya tutuldu muydu dünyasına, sulara küsüverir. Nasıl bir korku içine düşer kim bilir? Onun için dünya bomboştur artık. Oltadan kurtulsa da fayda yoktur. Suyun yüzüne yamyassı serilir. Kocaman gözleriyle insana mahzun mahzun bakar durur. Sandala aldığınız zaman dakikalarca onun sesini işitirsiniz. Ya, sesini! Bir o, bir de kırlangıç balığı sandalda ölünceye kadar ikide bir feryada benzer, soluğa benzer acı bir ses çıkarır. İnce zardan ağzını bir kere ağırlara vurmasın, küstüğünün resmidir dülger balığının.

Bir gün, balıkçı kahvesinin önündeki; yarısı kırmızı, yarısı beyaz çiçek açan akasyanın dalına asılmış bir dülger balığı gördüm. Rengi denizden çıktığı zamandı. Yalnız aletlerinin etrafını çeviren incecik, ipekten bile yumuşak zarları titreyip duruyordu. Böyle bir oynama hiç görmemiştim. Evet, bu bir oyundu. Bir görünmez iç rüzgarının oyunuydu. Vücutta, görünüşte hiçbir titreme yoktu. Yalnız bu zarlar zevkli bir ürperişle tatlı tatlı titriyorlardı. İlk bakışta insana zevkli, eğlenceli bir şeymiş gibi gelen bu titreme, hakikatte bir ölüm dansıydı. Sanki dülger balığının

ruhu, rüzgar rüzgar, bu incecik zarlardan çıkıp gidiyordu; bir dirhem kalmamışçasına.

Hani bazı yaz günleri hiç rüzgar yokken, deniz üstünde bir meneviş peydahlanır. İşte böyle bir cazip titremeydi bu. İnsanın içini zevkle, saadetle dolduruyordu. Ancak, balığın ölmek üzere olduğu düşünülürse, bu titremenin anlamı hafifçe acıya yorulabilirdi. Ama insan, yine de bu anlam'a almamağa çalışıyordu. Belki de bu, harikulade tatlı bir ölümdür. Belki de balık, hala suda, derinliklerde bulunduğunu sanıyordur. Karnı tok, sırtı pektir. Akşam olmuştur. Deniz dibinin kumları gıdıklayıcıdır. Altta, dişi yumurtaları, üstte erkek tohumları sallanıyor, sallanıyor, sallanıyordu. Vücudunu bir şehvet anı sarmıştır. Birdenbire dehşetli bir şey gördüm: Balık tuhaf bir şekilde, ağır ağır ağarmağa, rengini atmağa, hem de beyaz kesilmeğe giden bir hal almağa başlamıştı. Acaba bana mı öyle geliyor? Sahiden rengini mi atıyor? Demeğe, dikkatli bakmağa lüzum kalmadan, yanılmadığımı anladım.

Kenarları süsleyen zarların oyunu çabuklaşmağa, balık da, git gide, saniyeden saniyeye pek belli bir halde beyazlaşmağa başladı. İçimde dülger balığının yüreğini dolduran korkuyu duydum. Bu, hepimizin bildiği bir korku idi. Ölüm korkusu.

Artık her şeyi anlamıştı. Denizlerin dibi alemi bitmişti. . Ne akıntılara yassı vücudunu bırakmak, ne karanlık sulara, koyu yeşil yosunlara gömülmek. Ne sabahları birdenbire, yukarılardan derinlere inen, serin aydınlıkta uyanıvermek, günün mavi ve yeşil oyunları içinde kuyruk oynatmak, habbeler çıkarmak, yüze doğru fırlamak. Ne yosunlara, canlı yosunlara yatmak, ne akıntılarla aletlerini yakamozlara takarak yıkanmak, ıkmak vardı. Her şey bitmişti.

Dülger balığının ölüm hali uzun sürüyor. Sanki balık su hava dediğimiz gaz suya alışmağa çalışmaktadır. Hani biraz dişini sıkırsa, alışması mümkündür gibime geldi.

Bu iki saat süren ölüm halini, dört saate, dört saati sekiz saate, sekiz saati yirmi dörde çıkardık mıydı; dülger balığını aramızda bir işle uğraşırken görüvereceğiz sanıyorum.

Onu atmosferimize, suyumuzla alıştırdığımız gün, bayramlar edeceğiz. Elimize görünüşü dehşetli, korkunç, çirkin ama, aslında küser huylu, pek sakin, pek korkak, pek hassas, iyi yürekli, tatlı ve korkak bakışlı bir yaratık geçirdiğimizden böbürlenerek onu üzme için elimizden geleni yapacağız. Şaşırarak, önce katlanacak. Onu şair, küskün, anlaşılmayan biri yapacağız. Bir gün hassaslığını, ertesi gün sevgisini, üçüncü gün korkaklığını, sükununu kötüleyecek, canından bezdireceğiz. İçinde ne kadar güzel şey varsa hepsini, birer birer söküp atacak. Acı acı sınıtarak İsa'nın tuttuğu belinin ortasındaki parmak izi yerlerini, mahmuzları, kerpeteni, eğesi, testeresi ve baltasıyla kazıyacak. İlk çağlardaki canavar halini bulacak.

Bir kere suyumuzla alışmağa görsün. Onu canavar haline getirmek için hiç bir fırsatı kaçırmayacağız.

Sait Faik ABASIYANIK

Anneler

Olur olmaz her şeye ağlayan Anne, kocasının ölüm haberini aldığı anda evi badana ediyordu. Elinde badana fırçası, olduğu yere çöktü kaldı. Ağlamadı. Konuşmadı da. Günlerce konuşmadı. Demiryolcu olan kocası bir tren kazasında olmuş, beş çocukla dul kalmıştı. Büyük kızı evliydi, bir sonraki kızı hukuk fakültesine gidiyordu. 40-50 bin nüfuslu bir doğu kentinde, kızını ta Ankara'lara, hukuk fakültesine göndermek kolay bir iş değildi o dönemde. Hıssın akrabasının, konu komşunun fiskoslarına aldırılmamış okumaya göndermişti kızını.

Büyük oğlu lisede, ortanca oğlu ortaokulda, en küçük oğlu ise ilkokulda okuyordu. Çocukken gönderildiği Kuran Kursunda Arapça ve Osmanlıca öğrenmişti. Türkçe okuyup, yazmayı çocukları ilkokula başladıktan sonra, onlara ders çalıştırmak için öğrendi. Bu sayede tanıştı dış dünya ile. Kocasının her akşam eve getirdiği gazeteleri okuyarak. Akıllıydı.

Reis derdi kocası ona. Her türlü ev işinden başka tarla, bahçe işleri ile de o ilgilenirdi. Buna rağmen çok severdi kocasını. Hala da çok sever. Arada bir rüyasında görür onu. Gördüğü rüyayı unutmasın diye gecenin bir yarısı çocuklarını uyandırıp anlatır. Çocuklarını büyütüp, yetiştirmesi ise uzun hikaye. Kocasının ölüm haberini aldıktan üç gün sonra ağzını ilk kez açtığı anda söylediği ilk cümle "gideceğiz buradan" oldu. Bu karara karşı çıkan hıssın akrabaya "çocuklar" diyerek direndi.

- Onların okuması lazım.

Tanıdık berberlerin, terzilerin, iyi niyetli çırak alma tekliflerini kulak arkası etti. O güne dek saygıda kusur etmediği kaynanasının; "O ... olmaya mı gidiyorsun Ankara'ya?" sözünü ise tınmadı bile. Yıllar sonra "o da haklıydı" demişti. "Genç yaşta yitirdiği tek oğlunun yanı sıra bir de onun yadigarlarından, torunlarından ayrı düşmenin acısı ile söyledi o sözü.

Yapılırken kerpici, harcını sırtında taşıdığı evini kiraya vererek, taşı tarağı toplayıp bir vagona yükledi. Çocukları ile beraber bir kopartmana doluşup Ankara'ya gitti. Bütün okullara yakın olmasına dikkat ederek bir ev kiraladı. Çocuklarını yürüme mesafesindeki okullara kaydettirdi. Okul tatillerinde memleketine gidip

yıllık erzakını yaptı ama yinede zordu hayat. Kira, okul masrafları ağır gelmeye başladı.

Oğullarına kıyamıyordu ama abla'ya nazının geçeceğini biliyordu. Fedakarlığı ondan istedi. Abla hukuk öğrenimini bırakıp, demir yollarında işe girdi. Çocuklar, ne yaşanan hayatın zorluğunu fark etti, ne de babasızlığı. Hepsini okudu. Büyük oğlu devletin açtığı sınavları kazanarak gittiği Almanya'dan yedi yıl sonra doktorasını yaparak döndü. Kısa sürede profesör oldu. Ortanca oğlunun küçüklüğünden bu yana merak sardığı tiyatrodan vazgeçmeyeceğini anlayınca ancak bir üniversite bitirmesi ve daha da önemlisi yedek subay olarak askerliğini yapması koşulu ile tiyatrocunun olmasına izin verdi. Şimdilerde onu sahnede, TV ekranlarında görüp, kocasının ölüm haberini aldığı zaman tuttuğu gözyaşlarını esirgemiyor. Söylemeyi unuttum; o, yani anne sadece mutluluk

duyduğunda yada uygulandığında ağlar. Küçük oğlu da en büyük ağabeyin izinden giderek akademik kariyerini tamamladı. Profesör oldu.

Yaşı bilinmiyor annenin. En az 85'indedir diye tahminler yapılıyor. Belki de 90. Üç büyük ameliyat geçirdi. Tansiyonu ancak ilaçlarla dengede duruyor. Romatizma ve yaşlılık bir zamanlar taşı sıkça suyunu çıkaracak kadar güçlü olan adalelerini bitirip, tüketti. Yatağa bağlandı. Tekerlekli yürütücünün yardımı ile tuvalete gidebiliyor ancak. Ve buna şükrediyor. Her zaman ilgi duyduğu dış dünya ile tek bağlantısı katarakt ameliyatına rağmen okumakta zorlandığı gazeteler. İşitme cihazı ise hiç işe yaramıyor. Dudak okuyarak anlaşıyor etrafı ile... Yine de mutlu. Tek pişmanlığı son seçimlerde Ecevit'in partisine verdiği oy. Tek dileği ise kimselere, özellikle de yatağa bağlandıktan sonra kendisine çiçekler gibi bakan çileli kızına; abla'ya daha fazla yük olmadan sessizce ölmek... Ölüp cennete gitmek ve orada henüz 35 yaşındayken yitirdiği kocası ile buluşarak adamına; çocuklarını vatana, millete hayırlı birer evlat olarak yetiştirdiğini ve kendilerini kurtardığı müjdesini vermek. Anneler gününde annem geldi aklıma. Şöyle ya da böyle Anadolu'daki yüz binlerce anneye olduğu kadar sizin de annenize benzeyen kendi annem. Ne desem bilmem ki. Ne desek.

Kenan Işık

Ölümden Sonra Hayat Var mı?

Karanlıktaymışlar. İki embriyo, bir ana rahminde. Her şeyden habersiz bekliyorlarmış, sudan bir beşiğin içinde. Sarılıp birbirlerine, karanlıkta uyumuşlar öylece. Haftalar geçmiş, ikizler gelişmiş. Elleri, ayakları belirginleşmiş. Gözleri çıktıkça meydana, İki de çevrede olup biteni fark etmiş. Ne rahat, ne güvenli bir dünyaymış bu. Sıcak, ıslak, sevgi dolu. Öyle güzel bir dünyada yaşıyoruz ki, demişler. Bize ne mutlu. Gel zaman git zaman, çevreyi keşfe girişmişler. Bu karanlık dünyayı ve hayatın kaynağını deşmişler.

Onları besleyip büyüten kordonu fark edince o kordonla kendilerini var eden annelerine şükretmişler. Sonra başlamış bir var oluş tartışması:

- Buraya nereden geldik, biz nasıl olduk, diye sormuş ikizler.
- Annemiz, demiş biri. O bizi var etti, bize can verdi.
- Ne biliyorsun, diye itiraz etmiş öteki. Sen hiç anneni görmedin ki.
- Belki de o sadece zihnimizdedir. Anne inancı bizi rahatlattığı için uydurduğumuz bir şeydir.

Süre dursun ana rahmindeki tartışma, ikizler büyüyüp gelişmişler. Rahme sığmaz olup tekmeleşmişler. Artık parmakları ve kulakları varmış kerataların. Büyüdükçe anlamışlar ki, yolun sonu yakın. Gün gelecek, bu güzelim hayat bitecek. Karanlık bir yolculuk, onları bir başka diyara çekecek.

- Buradaki hayatımızın sonuna yaklaşıyoruz, diye fısıldamış ikizlerden biri efgarla.
- Ben gitmek istemiyorum, diye direktmiş öteki. Doyamadım ki daha hayata.
- Ama mukadderat alınaya yazılandır; dua et, belki doğumdan sonra hayat vardır.

Sormuş karamsar olan:

- Bir gün bize hayat veren kordon kesilecek. Ondan sonra başımıza neler gelecek?

Şiirle cevaplamış iyimser olan:

"Birçok giden/ memnun ki yerinden/ çok seneler geçti/ dönen yok seferinden... "

Ve günlerden bir gün, yer sarsılmış, duvarlar kasılmış. Dayanılmaz sancılarla ikizler beklenen günün geldiğini anlamış. Buruşuk kollarıyla birbirlerine son kez sarılıp vedalaşmışlar. Ve "ömrümüz bitti" diye çığlık çığlığa

ağlaşmışlar. Azrail sandıkları bir el kesmiş onları hayata bağlayan kordonu. Ağlaya ağlaya karanlık bir koridordan öbür hayata çıkmışlar.

Ey Evlat

Sen kendince haklı olabilirsin ve hatta bizim seni sıktığımızı bunalttığımızı sanabilirsin, ancak şunu bilmeni isteriz ki biz ailen olarak daima seni kendi sağlığımızdan ve kendi menfaatlerimizden daha üstün tuttuk tutmaya çalıştık. Bizler senin daima ileriye, doğruya, güzele koşmanı istedik. Şu kurtlar alemi senin tecrübesizliğinden yararlanıp yutmaya çalıştığında bizim engin tecrübelerine dayanan sözlerimizi hatırla. Yarın sende anne baba olacaksın ve bu sözlerimizi hatırladıkça bizlere hak vereceksin belki ama bu haklılığımızı iş işten geçmeden görmelisin.

Belki evlendikten sonra bizlerden kopacaksın beklide daha sıkı sarılacaksın ama şunu bil ki bizler daima arkadayız; yıkılmadık ayaktaız. Maddi durumun ne olursa olsun seni yaratanı, seni doğurana, seni doyurana, seni giydireni ve geldiğin yeri doğduğun büyüdüğün günleri asla unutma.

Asla ve asla; annenin, babanın bedduasını alma onlara kötü söz söyleme. Çocuklarına, doğru yolu göster elinden geldiğince göstermeye çalış. Araştırmacı ol ama dedikoducu olma. Şerefinle yaşa ve yaşat. Her ne şart altında olursan ol asla harama el uzatma, uzattırma. Bir işe kalkıştığında o işin aslını iyice öğrenmeden kesinlikle adım atma

Kutuplarda Ayın Nasıl Görüldüğünü Biliyor Musunuz?

Şeytana Ödetmek

Yaşlı kadın oldukça dini bütün bir insanmış. Her sabah kapısının önüne çıkar ve bağıra bağıra dua edermiş:

- Tanrım bize verdiklerin için sana şükürler olsun!

Ve ardından her seferinde de yan komşusunun sesi duyulmuş:

- Tanrı yok kadın Tanrı yok!

Yaşlı teyze ne kadar sinirlense de yine her sabah dua edermiş, öteki komşu da inadından her seferinde ona öyle bağırmış. Bir akşam, komşusu yaşlı teyzeyle bir oyun oynamaya kalkmış. Markete gidip bir sürü meyve sebze, ekme vs. alıp torbalara doldurmuş, yaşlı teyzenin kapısının önüne bırakmış.

Ertesi sabah teyze kapıyı açıp da yiyecekleri görünce çok şaşırılmış ve sevinçle bağırmış:

- Sana şükürler olsun Tanrım, bu gönderdiğin yiyecekler için sana şükürler olsun.

Ve ağacın arkasından onu seyreden komşusu seslenmiş:

- Tanrı yok kadın Tanrı yok. O yiyecekleri ben aldım.

Yaşlı teyze hiç istifini bozmamış:

- Yüce Tanrım sana ne kadar şükretsem azdır. Hem bu yiyecekleri göndermişsin, hem de parasını şeytana ödetmişsin.

Beyaz Yürüyüş

Kar denizinin tam ortasında idiler. Hava soğuk mu soğuk. Diz boyu gömüle gömüle yürüyorlardı. Belli belirsiz keçi yollarından. İçlerinden biri durdu. Avuçlarını ağzına götürdü, hohladı sıcak nefesiyle. Cebinden çıkardığı tütünden aldı biraz. Sakız yaptı. Diğeri bir elini koynuna, diğeri elini paltosunun cebine sokup şeker çıkardı ağzına attı. Arkadaşı 'Dayanamıyorum, geri dönelim' der gibi ritmik bir düzenle kaldırıp indirmeye başladı ayaklarını. Kasılarak yerinde sayıyordu tek tek.

Soğuk, tepelerine inen bir demir çubuk. En önde yün kasketli, kaşkolüyle yüzünü sarmalamış adam, tüfeğini sırtına atıp yürüdü. Fıldır fıldır dönen gözleri belliydi yalnızca. Dikkatle süzdü uzakları. Bakışlarını uçsuz bucaksız beyazlıklar götürdü adamın. Parlak yansımalar gözünü alıyordu. Yürüdü az ötedeki tümseğe doğru. Kayayı kelepçelemiş buzları kırdı ökçeleriyle. İçinden, "geri dönmek yok" diyerek elini gözüne siper edip kaşlarının hizasına götürdü. Ümidi en uzak noktalarda arıyordu bakışları.

Bir şey bulamamışlık hali, ama kararlı adımlarla ötekilere yanaşıp çömeldi.

- Görünürde tehlike yok. Vadiye ineceğiz. Bir şeker de bana ver, hadi kalkın.

- Ama dayanamıyoruz reis. Bittik tükendik. Biraz daha dinlensek iyi olur.

- İyi olur. Ama her an bir tehlike çıkabilir karşınıza. Dinlenecek zaman değil. Dinleneceğimiz vakitler de gelecek arkadaşlar. Yoksa biz niçin yollardayız, niçin bu zahmetlere katlanıyoruz? Dayanmalısınız. Zorlukları göğüslemek zorundayız.

Çömelmiş, karlara gömülmüş, kayalara yaslanmış, tüfeklerine dayanmış olarak çember oluşturmuşlardı. Acısını emdiği tütünü ağzından tüküren adam, çantasından bir parça peksimet çıkarmaya koyulurken gönüllü gönülsüz:

- Vadiye inmek neyi değiştirir ki, reis? Yollar bize küsmüş görmüyor musun? Parmak uçlarımızdan başlayan sızı ellerimizi uyuşturuyor.

Adamın cümleleri boğazından soğuyarak çıkıyor, son sözcükleri dudağında donuyor sanki. Kırık ve titrek soruları, yanıtladı reis. Sözcüklerin üzerine basa basa.

- Siz çöl yorgunluğunu bilmiyorsunuz anlaşılır. İnsanın tepesinde güneşin patlaması daha zordur. Bastığınız yer değil de kor ateştir sanki. O şiddetle beyniniz fokurdar, anlıyor musunuz? Başınıza güneş ateşinin abanması, kızgın kumların ayakaltında iğne olması daha zor. O sıcak yolculukta sabun köpüğü gibi erir insan. Üstelik arkalarında ölümleri üzerine ant içenlerin amansız takipleri. O öyle bir yürüyüş yaptı. Ama içinde öyle bir ateş yanıyordu ki, güneşten sıcaklığı serinlik olup yağıyordu üzerine. Bizimki O'nunkinin yanında ne ki. Vakit kaybetmeyelim. Kalkın gidiyoruz.

Onca olumsuzluğa karşın yüzünde ümitlerin yumuşak çizgileri vardı reis'in. Karanlık bastırmadan ulaşmalıydılar öteye. Böylesi daha uygun olurdu kuşkusuz. İvedi davranmak zorundaydılar.

- Şu istikametten gideceğiz. Biliyorsunuz münferit hareket etmek yok. Eş yükseklik eğrilerini izliyoruz. Değilse çok meşakkatli olur intikalimiz. Birbirinize fazla yaklaşmıyorsunuz. Birimiz sağ, diğerimiz sol yanı gözetleyecek ve dinleyecek. Hiç ses etmeyeceğiz, arazide gölge gibi süzüleceğiz. Hava kararınca ışık ve ses disiplinine daha da dikkat etmek gerekecek. Gereksiz yere konuşmuyor, işaretlerle anlaşıyorsunuz. Hangi durumlarda ne yapacağımızı zaten biliyoruz. Bir şey daha, su ve şekerlerimiz azaldı. Biraz daha idareli kullanın.

Tamam anlamında başlarını salladılar ve kalktılar. Sırt çantalarını attılar omuzlarına. Taktılar kemerlerine su mataralarını. Atkılarına bürünüp, kuşandılar silahlarını. Yavaş adımlarla iniyorlardı yamaçları. Ayaklarını sağlam basarak. Kar beyazlığında gölgeler gibi kıpırdıyorlardı. Devinim halinde siyah hayaletleri andırıyordu kıpırdanmaları. Kaygan karlar kütürdüyordu ökçeleri altında. Buzlar kemik gibi çatlıyordu. Bu kaçınıcı gündü? Geride ne amansız dağlar bıraktılar. Şimdi dönüp geriye bakıldığında o dağlar canlı, zorlu bir düş olup uzanmakta. Tepeler devrildi bir bir. Karlara bata çıka, dere tepe derken indiler düzlüğe. Vadideydiler.

Yürüyüş düzenini bozmuyorlardı. Nehir. Nehrin buz tutmuş kıyıları boyunca ilerlediler. Soğuk gittikçe artmaya başladı. Sertleşen esinti her yanı kavurdu. Aralarındaki mesafeyi kısaltmayı işaret eden Reis'e uydular. Tipi havanın kararmasıyla daha da hızlandı. Savrulan kar tozları, zımpara gibi kazıyordu yüzlerini. İliklerine kadar, ruhlarına kadar üşüdüler. Yüzlerini korumaya özen göstererek arkalarını tipiye döndüler. Bir mağaraya sığındılar sonra. Nefeslerini derinden alıp veriyorlar, fazla konuşmuyorlardı. Bir şeyler tasarladıkları, düşündükleri belki sorguladıkları belliydi.

- Bu geçit hep böyle soğuk olur.

- En zorlu yer burasıydı. Bu boğazı geçtik mi tamam sayılır.

Acaba doğrusunu mu yapıyorlardı? Ama şimdi asıl önemli olan doğru yolda olup olmadıklarıydı? Çıkmışlardı yola bir kez. Ayrılığın, yürüyüşün kaçınıcı günüydü? Kavuşmaya ne kadar vardı? Reis tecrübeli olduğunu söylüyordu, doğrusu bu belli bir şeydi ama yola çıkarkenki umut heyecan azalıyordu. İyi gidiyor, başaracağız, çoğu gitti azı kaldı, en zoru burasıydı. Aşılacak bu kaçınıcı en zordu. Ne hikmetse azaldıkça çoğalıyordu mesafeler. Onları tam manasıyla umuda yolculuktu. Uzun beyaz bir yürüyüş. Bir bakıma bu yolculuğu seçmek zorundaydılar. Yoksa. İşte burasını kimse düşünmek istemiyor. Ne kadar katlanılmaz olsa da o yoksa ile başlayacak korkunç ihtimalleri kimse düşünemiyor bile. Bu kavuşma bu ayrılığa değecek mi? Ah yolun sonu bir gözükse.

Tüfeğini duvara yaslayan adam, iç cebinden çıkardığı küçük fotoğrafı avucunun içine alıp uzun uzun baktı. O fotoğraftaki kimdi? Belki kavuşacağı, belki terk etmek zorunda kaldığı; yarı, yakını. . Kim bilir belki geçmişi, belki geleceği. Nerden bilinecek. Ancak kendi rızalığıyla bir sohbetle anlatırsa öğrenecekler. O fotoğraftan kanını ısıtan nice düşler topladı. Adam fotoğrafa baktıkça geniş alnı geriliyor, içine huzur yayılıyordu. Bir diğeri de sigarasını dumanladıktan sonra,

- Ateş yakmalı, deyip ayağa kaktı.

Mağara dışında çevreyi tarayan Reis kükredi birden:

- Hayır. Ateş yakmak yok.

- Uyku, dedi.

- Don var. Gevşersiniz. Daha da önemlisi fark edirsiniz, devam edeceğiz.

Kalkmaya hiç de istekli olmayan bakışlar, bu gidiş nereye varacak diye sorarcasına reise yöneldi.

- Bırakmayın kendinizi. Haydi gidiyoruz. Çok az kaldı. Biraz daha gayret kalkın aslanlarım. Hava da kararıyor zaten baksanıza. Çözülürsünüz sonra.

Mağaradan çıktılar bir bir. Yürüdüler yine vadiden. Karşılarında Çin Seddi gibi yükselen tepeye baktı Reis. Doruklar tepemize yıkılmak için yükselmişler. Fırsat kolluyorlar sanki ölümün beyaz kucağına sarmak için bedenlerimizi, diye geçirdi.

- Sessiz olun. Çok sessiz. Buralarda çiğ tehlikesi var.

En arkadaki, başını kaldırıp yüksekliklere baktı. Kendine döndü yine gözleri. Bembeyazlık içinde bulanıktı evren. Her şeye buğulu camın ardından bakıyordu sanki. Akşamın alacası beyazın tüm tonlarına karışıyor görüngüleri hayal belirsizliğine dönüştürüyordu. Çok

geçmeden her şey iyiden iyiye karışıyor. Sınırlar kalkıyor, renksizlik başlıyor. Dizlerinin bağı çözülüyor. Ne varsa iç içe. En son alacakaranlık içinden yansıyan son ışıklar, günlerdir hiç böylesine kanıksamadığı beyazlığı kıpır kıpır kuşatan karaltı da yok oluyor. Yokluğa kendisi de mi katılıyor? Şimdi ne durumda, ne oluyor; var mı ne kadar var, yok mu ne kadar yok bilemiyor. Tam ayırımında değil bütün bunların. Varlık ve yokluk arası bir yerde dayanamadığını, mecalsiz kaldığını biliyor o kadar. Durdu mu yürüyor mu bilmiyor. Kendini bir gölgenin peşi sıra bırakıyor. Gerçek mi hayal mi? Şimdi bilmediği bir yerde kendini izliyor. Sadece izliyor. Gölgeler duruyor. Tuhaf, dayanılmaz bir badireden geçtiğini zayıf bilinciyle fark ediyor.

Yokluk düşüncesi geçiyor içinden. Düşünmesi bile ürkünç olanı şimdi yaşıyor galiba. Üşüyen ruhunu sonsuz ayrışmanın hoşluğu kaplarken, "zor değilmiş meğer" diye geçiriyor. Artık üşümüyor. Beyaz bir yükseliş, bir uçuş yaşıyor. Bütün hayallerini geride bırakan, hayallerini bile sığdıramadığı gerçeğin tam içine, üstüne düşüyor.

- Reis, Emin çok fena.

- Bırakma kendini. Aç gözlerini. Uyan. Bırakma kendini. Az kaldı dayan. Kendine gel. Kardeşim bırakma bizi.

Gölgeler tekrar devinim kazandı. Kıpırtılarla birlikte beynindeki sızıyı fark etti. Başını zonklatıyor, ruhu sancıyordu. Her şey o zonklamanın ritmiyle hızla dönmeye başladı. O döngüyle beyni de hallaç pamuğu gibi savruluyordu. Silahının dipçliğini yere indirdi. Namluya dayanarak diz çöktü. Bıraktı kendini. Bitiştii bu. Tükeniş. Gözleri tekrar yumuldu. Başını öne düşürdü. Namluyu kavrayan eli gevşedi, usulca aşağıya kaydı. Bir ara başını sıkımayı denedi avuçlarıyla. Yapamadı. Dipçığı kara gömülü tüfeği kurumuş bir ağaç gibi öylece kaldı.

Durdular. Çaresizlik içinde kendini bırakan kardeşlerine yanaştılar. Reis tüfeğini sırtına asıp soydu Emin'i. Göğüslerinden bacaklarına kadar tenini karla ovdu. Bıçağıyla bir iki parmağında yaralar açtı. Sızan kan koyu, çamur gibiydi. Emin hafiften araladı gözlerini.

- Şimdilik atlattı, dedi Reis.

Ardı ardına tokatlar patlattı adamın suratına. Adam derin bir uykudan uyanırcasına yavaşça açtı gözlerini. Bakışları ölgündü. Ardından bir tokat daha bir daha. Öncekileri suratında zor duyan Emin kendine geldi. Tekrar giydirdiler.

- Şu hapı at bakalım. Damarları açar. Şunu da yuvarla, bu da kanı inceltir. Al sana bir avuç ta şeker. At ağzına hepsini. Hah şöyle bak canlandın. Bırakma kendini. İşaret parmağını gösterip; bu kaç, diye sordu Reis.

- ...

Sadece baygın baygın baktı adam.

- Bu kaç Emin bu, görüyor musun, kaç bu?

Orta parmağını ilave ederek sordu bu kez.

- Peki bu kaç?

- İki.

- Güzel. Ben kimim, bu kim?

- Sen reissin bu da Muhammet.

- Tamam hadi kalkın gidiyoruz. Son şekerlerinizi yiyebilirsiniz.

Reis, adamın kolunu omzuna aldı, diğer eliyle belini sardı. Yine düştüler buzlu bozuk yollara. Meçhulle aralarında ne kadar mesafe kalmıştı?

- Daha çok gidecek miyiz reis?

Emin'in ilk sorusu bu oldu. Adımları umutsuzdu.

- Çok az kaldı. Şekerlerinizin hepsini yiyebilirsiniz dedim ya.

- Bu kaçını çok az?

- Sonuncu.

- Gerçekten mi?

- Gerçekten.

Bata gömüle yürüdüler. Vadinin soluğu karlar üzerinden kayıyor, acımasız kırıbacını tüm bedenlerine indiriyordu. İliklerine kadar ölümcül bir soğuk akıyordu. Neden sonra fırtına kaybetmişti ilk şiddetini. Ölümle burun buruna getiren tipi hafiflemişti. Karanlık iyice çöktü. Gece yine de beyaz. Göz kenarları, elleri, yüzleri morardı. Yanakları, dudakları, kulakları soğuktan iyice yanmış. Yaraları soğuk kanıyor. Sendeliyorlardı. Güçleri iyiden iyiye azaldı, bunu reis de biliyor. O'nun da önceki dinçliği, direngenliği kalmadı. Hepsinin gözleri, göz kapakları iyice ağırlaştı.

Kim bilir belki çok geçmeden gözleri yaşanmış bütün gerçekliklere kapanıp ebedi düşlerine açılacaklar. Diğerlerinin yaşamdan kopardıkları son güçleriyle iniltiyi andıran serzenişlerini Reis'in artık hiçbir mana ifade etmeyen cevapları bastırıyordu.

- Tükendik, öldük reis. Hiç olmazsa sığınacak bir mağara bulalım.

- Dayanın ve yürüyün. Korkmayın.

Yoksa O'da mı korkmaya başladı? Ölümcül korkulardan çaldığı cesaretle yaşamın son uçlarına mı tutunuyor? Kahramanlık dayanmanın son anındadır. Ama arkadaşlarının işte o son an'a takatlerinin yetebileceğinden kuşkulu. Bunu biliyor, hissettirmemeye çabılıyor.

- Soğuk, çok soğuk, diyen adamın son sözleri boğazında tıkanıp kaldı.

Durdu Reis. Diğerleri de mihladılar yerlerinde. Yüzünü arkadaşlarına döndü. Yüzü çizgi çizgi çatlayacaktı nerdeyse. Gülmeyen ve üzülmeyen bir tavırla:

- Sizi mahvoluşa terk edemem. Davamızı, o yüksek amacımızı düşünün. Karar verdik bir kere. Her adım bir umut bize. Her adım bir kurtuluş. Her adım bir yurt. Yolculuk durmamalı. Gitmeliyiz çarçabuk. Uyuşabilirsiniz. Uyuşursunuz. Don var diyorum anlamıyor musunuz? Donmak var işin ucunda. Yumulmasın gözleriniz. İyice bürünün. Dolayın başınızı yüzünüzü. Geç olmadan tez gidelim. Gerçekten çok az kaldı. Allah'a güvenin.

Son cümlesi tizdi. Bir güç kaynağı oldu diğerlerine. Yürümeye koyuldular yine. Uyuşan kasılıp açılmayan parmakları, damarlarından kanın çekildiğinin belirtisiydi. Tam bu sırada sessiz, beyaz yürüyüş durdu ansızın. Kulakları uzaktan gelen bir ses okşamaya başladı. Karanlığın soğuk perdesini bir ılık rüzgar gibi eriterek geliyor, içlerini ısıtmaya başlıyordu. Arada rüzgarın kestiği, titreştirdiği ses müjde müjde ulaşıyordu bu yana. Olsun. Varsın rüzgarlar bu sesi bölsün. Bir insan sesleniyordu nasıl olsa. Sadece ses değil, sesteki farklı, sesteki çok fazla bir şeydi bu. Masif, umutsuz gecenin ortasında ağustos parlaklığıyla güneş doğmuştu sanki. Sibiryaya kışını aratmayan mevsim birden yazıya dönüşüvermişti. Umutsuzluk dalga dalga erimiş, umut yaşamın tüm diriliğiyle ayağa kalkmıştı.

Can suyu yürümüşü tenlerine. Kendilerinden geçercesine ilkin dinlemeye koyuldular. Bu kendinden geçiş kendine geliştirdi aynı zamanda. Değişiverdiler. Çocuksu sevecenlikle, coşkuyla bakıştılar. Kıvılcım kıvılcım parıldıyordu gözleri. Birbirlerine söyleyecek söz bulamadılar. Biri derin mi derin bir oh çekerek;

- Çok şükür kurtulduk, dedi.

- Kurtulduk, diye tekrarladılar.

- Ezan, dedi reis, yatsı ezanı.

Uzaktan ezanın yükseldiği kasabanın sarı soluk ışıkları seçiliyordu. Yürüyüşe yeni başlıyorlarmış gibi o tarafa yöneldiler.

Yankı

Küçük kız babası ile ormanda yürüyüş yaparken, ayağı takılıp yere düşüyor. Can acısıyla "ah" diye bağırdıca ilerdeki dağın tepesinden "ah" diye bir ses duyuyor. Küçük kız, dağın tepesinde başka birinin olduğunu sanıp bu kez de "sen kimsin" diye bağırdı. Aldığı yanıt "sen kimsin" oluyor. Küçük kız bu yanıtı iyice sinirlenip "sen bir korkaksın, neden saklanıyorsun" diye haykırıyor. Dağdan gelen ses "sen bir korkaksın, neden saklanıyorsun" diye cevap veriyor. Sonunda babasına soruyor.

- Baba ne oluyor böyle?

- Dinle ve öğren, diyor adam.

Bu kez kendisi dağa doğru "sana hayranım" diye bağırdı. Gelen cevap "sana hayranım" oluyor. Baba tekrar bağırdı; "sen muhteşemsin". Gelen cevap "sen muhteşemsin". Küçük kız çok şaşırıyordu ama halen ne olduğunu anlayamıyordu. Adam, küçük kızına hayatın sırrını anlatmaya başlıyordu.

- Buna yankı denir. Ama aslında bu yaşamdır. Yaşam daima sana, senin verdiklerini geri verir. Yaşam yaptığımız davranışların aynasıdır. Daha fazla sevgi istediğin zaman daha çok sev. Daha fazla şefkat istediğinde, daha şefkatli ol. Saygı istiyorsan insanlara daha çok saygı duy. İnsanların sabırlı olmasını istiyorsan sen de daha sabırlı olmayı öğren. Çünkü yaşam bir tesadüf değil, yaptıklarımızın aynadan bir yansımasıdır. Hayat sana ancak, senin ona verdiklerini geri verir, bunu unutma.

Ağustos Böceğinden Özür Dilemek

Eğer çocuksanız, insanlar size nasihat etmeye bayılırlar ve bu nasihatlerin belki en başında kitap okumanın teşviki gelir. Kitap okumanın öğrenme yolunda yürümek için bir şart olduğu iddia edilir. Ben insanların kitap okumalarının şart olduğunu düşünmüyorum. Kitap okumak bir ilgi meselesidir, ve kitap okumaktan maksat öğrenmekse, öğrenmenin tek bir yolu olduğu iddia etmek büyük bir yanılğı olur. Tecrübe gibi acı bir öğrenme yolunu bir kenara ayırırsak, insanlar izledikleri filmlerden, girdikleri tartışmalardan, dinlediklerinden, gördüklerinden ya da daha kısa ifadeyle yaşadıkları hemen her şeyden bir şeyler öğrenir. Kitaplar ise size hazır bilgi sunarak, teorik

dünyaya giriş yapmanıza yardımcı olur. Henüz okula gitmeden önce bile sürekli okuyan biri olarak söylemeliyim ki, kitap okumak bir alışkanlıkta olabilir. Pekala kitaplar size yanlış bilgi de öğretebilir; işte bugün değineceğim asıl konu.

Bir çocuğumun olmasının nasıl bir şey olacağını bilmeme rağmen, hep çocuğum olsa hangi kitabı okutacağımı düşünmüşümdür ve elbette hangilerini okutmayacağımı da. Bir çocuğun okuması çok önemlidir çünkü bilinçaltına yerleşen bilgiler onun karakterini ve düşünce dünyasını belirleyecektir. Tüm dünyanın yanılırken sadece bir kişinin doğru söyleyebileceğine inanan ve bu inanışının ispatı için, sıkça Galileo örneğini veren biri olarak söylemeliyim ki, başta öğretmenler

olmak üzere birçok kişinin tavsiye ettiği kitapların bazıları, çocukları hiç de doğru yola götürmüyor. Peki doğru ile yanlışın muhakemesini yapıp yapamayacağı belirsiz bir çocuğa, aba altından sopa gösterir gibi, doğru ile karışık yanlışları bilinçaltına yerleştiren kitapları okutmak ne derece doğru? Ya da onlara kendi doğrularımızı dayatmaya hakkımız var mı?

İnsanlar maalesef çocuklarının kendi doğrularını ve tanımlamalarını benimsemelerini beklemekte. Kanaatim o dur ki; bir çocuğun bir şeyi tanımlarken bunu ebeveynin dayattığı şekliyle değil, tamamen kendi öğrenimiyle yapma özgürlüğü bulunmalıdır. Bu konuda sıkça tekrar ettiğim bir örneği yeniden öne sürmek istiyorum. Bir çocuğa bir fil gösterip, bunun bir fil olduğunu iri cüssesi ve hortumundan anlıyoruz demek yerine, sadece bir fil gösterelim ve bırakalım kendi tanımlamalarını kendileri oluştursunlar. Emin olun onların tanımlamalarından bir fil hakkında öğrenebileceğimiz alternatif bilgiler çıkacaktır. Ancak kendi tanımlamalarını oluşturabilen çocuk, alternatif bakış açısı geliştirebilir.

Ağustos Böceği ile Karınca

Birçok kişi henüz çocukken La Fonten'in Ağustos Böceği ile Karınca'sını okumuş ve belki bugünün işini yarına bırakmamak, tembellik etmek yerine çok çalışmak gibi davranışları da ilk defa La Fonten'den dinlemiştir. Bu davranışlar insanların nezdinde genelde doğru olarak kabul görürler. Ben bahsi geçen bu doğruların arasında La Fonten'in gizlice bazı yanlışları beynimize sızdırdığına inanıyorum. İsterseniz bu masalı bir sonraki paragrafta yeniden gözden geçirelim.

Ağustos Böceği ile Karınca'dan çıkarılabilecek alternatif sonuçlar ya da daha yerinde ifadeyle bilinçaltımıza yerleşebilecek bazı yanlışlar vardır. Mesela, ağustos böceği doğanın kendisine verdiği sorumluluğu, keman çalmayı tercih ettiği için aç kalırken, karınca yine doğanın kendisine verdiği sorumluluğu yapmakta yani maddi kara dönük

çalışmaktadır. Keman çalmak gibi sanatsal bir aktivite neden "iş" çerçevesinde değerlendirilmemektedir? Bu bilinçaltı değerlendirmesi nedeniyle bir çocuk, ilgisi ve yeteneği olduğu halde aç kalma korkusuyla bu yeteneğinden vazgeçip, başka bir işe yönelse acaba doğru olur mu?

Kendi ilgi ve yeteneğini icra ederek kazanacağı manevi karı, maddi kara tercih eden, mütevekkil ağustos böceğinin kaybedip, doğasına uygun olarak materyalist bir tutum sergileyen karıncanın kazanması sebebiyle hiç kimse bir çocuktan yeteneklerine göre davranmasını beklememelidir.

Kanaatimce manevi tatmin maddi tatminden daha ötedir. Karıncanın kısa vadede kara dönük çalışmadan edindiği kazancın maddi boyutundan öte manevi bir yönü de vardır. Her tamahkar müteşebbis gibi karınca da, elde ettiği maddi birikimi seyrederek manevi bir tatmin yaşamaktadır. Burada şunu söylemeliyim ki; doğanın kendisine biçtiği sorumluluktan ya da başka bir deyişle mizacından ötürü kimse karıncayı suçlamazken, acaba neden yine mizacının gereğini yerine getiren ve kendini kemarıyla ifade eden ve belki bunu yaparken aynı zamanda keman çalmadaki marifetini de sergileyen ağustos böceğini suçlamaktadır. La Fonten neden ağustos böceğini karıncanın kapısına muhtaç etmektedir? Oysa tarihte iş adamlarından çok sanatçılar bilinmektedir ve hatta günümüzde birçok karınca, ağustos böceklerinin konserlerine sponsor olmaktadır. Bir taraf diğerine muhtaç olmamakta, iki taraf da karşılıklı olarak ihtiyacını gidermektedir.

Materyalizmin zafere ulaşip, maneviyatın ayaklar altına alındığı Ağustos Böceği İle Karınca hikayesine bu şekilde baktığımızda hala karıncadan yana taraf olabilecek miyiz? Bence burada karıncaya özenip, onun gibi davranmak yerine, yeteneklerimizi en üst derece sergileyip, kendimizi en iyi ifade ettiğimiz işe yönelmeli, kişileri yeteneklerinden ya da tercihlerinden ötürü kınamamalı ve belki de La Fonten'in düştüğü hataya düşmemeliyiz. Burada kınanacak bir kimse varsa o da La Fonten'dir. Bu mesele üzerine iktisatçılar ne der bilemiyorum ama La Fonten gibi düşünmeye devam ettiğimiz sürece "sanatın karın doyurmayacağı" açıktır.

Kim Zengin

Günlerden bir gün çok zengin bir baba, ailesi ve oğlunu köye götürür. Bu yolculuğun tek amacı vardı, insanların ne kadar fakir olabileceklerini oğluna göstermek. Çok fakir bir ailenin yanında iki gece geçirirler. Yolculuk dönüşü baba oğluna sorar:

- İnsanların ne kadar fakir bir hayat sürdürdüklerini gördün mü?
- Evet baba.
- Ne öğrendin peki?

Oğlu acı bir tebessümle gülümseyerek cevap verir:

- Şunu gördüm. Bizim evde bir köpeğimiz var, onlarınsa dört tane. Bizim bahçemizde ithal lambalar var, onlarınsa yıldızları. Bizim görüş alanımız avluya kadar, onlarsa bütün ufku görüyorlar. Çocuk, sözünü bitirdiğinde babası söyleyecek hiçbir şey bulamaz ve çocuk ekler:

- Teşekkürler baba; ne kadar fakir olduğumuzu gösterdiğin için.

Anlaşılmamanın Sırrı

Bundan birkaç yüzyıl önce Papa, bütün Yahudilerin Roma'yı terk etmelerine karar vermiş. Doğal olarak da Yahudi toplumundan büyük tepki almış. Bunun üzerine, papa ile Yahudi toplumunun önde gelen bir isminin konuyu karşılıklı müzakere etmeleri, hatta tartışmaları istenmiş. Tartışmayı Yahudilerin önderi kazanırsa Yahudiler bölgede kalacak, Papa kazanırsa dediği olacaktı.

Yahudiler kendilerini temsil etmek üzere Moiz'i seçmişler. Ancak Moiz'in bir kusuru varmış: Papanın dilini bilmiyormuş. Buna da bir çözüm bulunmuş. İşaret dilini kullanıp konuşmaya kara vermişler. Taraflar günlerce hazırlanmışlar. Nihayet tartışma günü gelmiş. Papa ile Moiz karşılıklı oturmuşlar. Seyirciler nefeslerini bile tutup izlemeye başlamışlar.

Papa avucunu havaya kaldırıp parmakları ile üç işareti yapmak suretiyle, işaret dilini kullanarak, ilk sözü söylemiş. Buna karşılık Moiz, tek parmağını göstermiş. Papa parmaklarını sallayarak başının etrafında çevirmiş. Moiz parmağıyla toprağı işaret ederek oturduğu yeri göstermiş. Papa yanındaki çantadan bir parça ekmek çıkarınca, Moiz de çantasından bir elma çıkarmış. Bunun üzerine Papa ayağa kalkarak:

- Ben pes ediyorum, diye bağırmiş. Yahudiler bölgede kalabilirler.

Tartışmalar böylece sonuçlanmış. Olup bitenden bir şey anlamayan kardinaller hemen Papanın etrafını almışlar. Ne olup bittiğini, niçin pes ettiğini sormuşlar. Papa bitkin bir

tavırla başını sallayarak cevap vermiş:

- Bu Moiz çok yaman çıktı. Neden dersiniz, ben önce üç parmağını gösterip kutsal üçlüyü, yani teslisi anlatmaya çalıştım; buna karşılık olarak bana tek parmağını gösterip her iki dinin de tek tanrısı olduğunu belirtti. O zaman ben parmaklarımı sallayıp başımın etrafında çevirmek sureti ile tanrının bizim etrafımızda olduğunu anlattım; o ise oturduğu yeri işaret edip tanrının onların durduğu yer dahil her yerde olduğunu belirtti. Ben kutsal ekmek çıkarıp tanrının bizim günahlarımızı bağışladığını belirtmeye çalışınca, o hemen çantasından bir elma çıkararak ilk günahı hatırlattı. Anladım ki, adamın her şeye bir cevabı var. Son derece bilge ve hazır cevap bir rakip karşısında pes etmekten başka bir şey yapamazdım.

Aynı anda kendi yandaşları da Moiz'in etrafını sarmış, ne söyleyip de Papaya pes ettirdiğini soruyorlardı. Moiz son derece şaşkın bir vaziyette, kendi anladiğini anlatmaya başladı:

- Efendi, Papa önce üç parmağını gösterip üç gün içinde bölgeyi terk etmemiz istedi. Bende tek parmağımı göstererek tek bir Yahudi'nin bile bölgeden çıkmayacağını anlatmaya çalıştım. Papa, tüm bölgeyi Yahudilerden temizleyeceklerini anlatmak için parmağını sallayıp başının üzerinde döndürdü; buna karşılık ben oturduğum yeri işaret edip, hiç bir yere gitmeyeceğimizi, bölgede oturmaya devam edeceğimizi ifade ettim.

- Peki sonra, sonra, diye bağırıldı kalabalık merakla.

Moiz omuzlarını silkti:

- Valla, sonrasını ben de pek anlayamadım. Papa galiba biraz kızdı. Kızınca acıkmış olmalı ki çantasından bir ekmek parçası çıkardı. Ben de fırsattan istifade karnımı doyurayım dedim. Çantamdaki elmayı çıkardım. Hepsi bu. Papanın niçin pes ettiğini anlamış değilim.

Konuyu artık bağlayalım isterseniz. Söyledikleriniz, anlaşıldığınız kadardır.

Martı Jonathan / Kendini Keşfetmeye Dair Tatlı Bir Yazı

Richard Bach'ın Amerika'da iki milyon satan kitabının adı bu: Martı Jonathan Livingston. Uçmayı büyük bir tutkuyla seven bir martının, sıradan martılardan kendisini ayıran mücadelesini anlatıyor yazar kitapta. Uçmanın anlamını keşfetmeye çalışan ve bunun için bir martının uçuş sınırlarını aşmak isteyen bir martı Jonathan. Sanki betona çarpıyormuş gibi, rüzgara ve denize çakılıp binlerce küçük martı parçası olmayı dahi göze alarak.

Çoğu martı, sırf yiyecek bulmak, sahilden ayrılıp tekrar geri dönebilmek için uçar. Bunun dışında bir şey öğrenmek için uçmazlar. Onlar için uçmanın tek anlamı karınlarını doyurabilmektir.

Oysa Martı Jonathan için uçmanın anlamı bu değil. O tutkuyla seviyor uçmayı. Yaşamak için ne çok sebep var diye düşünüyor uçmanın anlamına vardıkça. Kabiliyetlerinin sınırlarını aşmak, onu yaşatan en büyük sebep. Onun için balıkçı teknelerinin etrafında o rutin, sıkıcı dönüp dolaşmadan başka sebepler de var yaşamak için. Cehaletimizi kırabiliriz. Becerilerimizi, yeteneklerimizi ve zekamızı kullanarak kendimizi bulabilir, kendimiz olabiliriz. En önemlisi hür olabiliriz. İşte kendini ve sınırlarını aşmak.

Martı Jonathan kendi tabiatını keşfe koyulu yor hikayede. 400 metre yüksekliğe çıkacak ve saatte 250 km hızla uçup dalışa geçecek kadar "deli" ve kararlı. Yeteneğinin sınırlarını zorlayarak zoru başarma isteğini yaşıyor. Kendisi için en büyük başarılarından birinin sonunda, karaya yorgun, ama mutlu bir şekilde süzülerek indiği günlerden birinde, Martı Konseyi'nin başkanı:

- Martı Jonathan Livingston, ortaya çık, diyor. Utanmazlığının, onursuzluğunun hesabını vermek için arkadaşlarının gözleri önüne, ortaya çık.

Suçlanıyor Martı Jonathan. Martı ailesi'nin gelenek ve göreneklerine aykırı hareket ettiği, şereflerini karaladığı gerekçesiyle suçlanıyor. Ve karar: Sarp kayalıklarda yalnız başına yaşamaya mahkum ediliyor Jonathan. Mahkumiyet.

Martı Jonathan'ın doğasında mükemmel bir martı olma arzusu var. Uçma konusundaki hassaslığı onun gerçek doğasının bir ifadesi. Onu sınırlayan her şeyi bir kenara atıyor Jonathan. Hız artırma çabaları, alçaktan uçuş, akrobatik hareketler. Hepsinin nedeni gerçek bir martı olabilmek için. Çünkü o, özgürlüğü simgeliyor. Diyor ki:

- Düşündüğün en son hızda herhangi bir yere uçabilmek için, daha şimdiden oraya vardığını kabul etmelisin.

Hedefler!

- Eğer ne yaptığını iyi biliyorsan, her zaman başarısın. Başarmak için ne yaptığını bilmek gerek.

Ne istediğini bilmek ve ne için istediğini...

...

Harita-i insaniye de gözlem yapmak, kendini tanımak, sınırlarını bilmek, hedeflerini belirlemek ve o hedeflere varmayı istemek. Bize verilenlerin farkında olmak. Değil mi ki insan, meleklerden de üstün bir mertebeye çıkabilecek kadar şerefli. Ve değil mi ki aynı insan, aşağıların aşağısına düşecek kadar zalim ve cahil. Edgar Morin doğru söylemiş:

- Bilinmesi gerekir ki, en kolay şeymiş gibi görünen şey, aslında en zor şeydir; kendini bilmek.

Sadece nefes alan bir varlık olmadığımız bilinci, insana değer katıyor. Bu bilinçle insan, kendini tanıyor ve dolayısıyla Rabbini. Rab ki, insana tebessüm ettiren. Esirgeyen, kucaklayan, konuşan, izleyen, sahip çıkan ve zaten sahibi olan insanın.

...

- Anlayarak bakmaya, bildiklerinin ötesine geçmeye çalış, dedi Martı Jonathan, Martı Fletch'e. O zaman uçmanın anlamını daha iyi öğreneceksin.

- Sınır yok, dedi martı Fletch gülümseyerek. Sınır yok Jonathan.

Bernard Shaw ve Churchill

Bernard Shaw ile Churchill hiç geçinemez ve sık sık birbirlerini iğnelermiş. Bernard Shaw, oyununun ilk gecesinde, oyuna Churchill'i davet etmiş ve iki davetiyeye bir de pusula iliştiirmiş:

- Size iki davetiye gönderiyorum. Bir dostunuzu alıp gelebilirsiniz. Tabii dostunuz varsa.

Churchill lafın altında kalır mı? Hemen cevap göndermiş:

- Maalesef o gece başka bir yere söz verdiğim için oyununuzu seyretmeye gelemeyeceğim. İkinci gece gelebilirim, tabii oyununuz ikinci gece oynarsa.

Kadın

Bir kadını ağlatırken çok dikkat edin, çünkü Tanrı gözyaşlarını sayar. Kadın erkeğin kaburgasından yaratıldı, ayaklarından yaratılmadı, öyle olsaydı ezilirdi. Üstün olmasın diye başından da yaratılmadı. Ama göğsünden yaratıldı, eşit olsun diye. Kolun biraz altından, korunsun diye. Kalp hizasından, sevilsin diye.

Türklere Barbar Diyenlere Barış Manço'dan Cevap

Barış Manço, Fransa'da bir televizyon kanalının canlı yayınına konuktur. Küstah bir spiker vardır ve Barış Manço ile dalga geçmektedir. Sürekli, işte Türk, yani barbar, vahşi demektedir. Barış Manço daha fazla dayanamaz ve spikere sorar:

- Yanınızda kağıt para var mı?

Bu soruya spiker şaşırır:

- Evet var ama ne olacak.

Barış Manço ısrar edince spiker cebindeki kağıt paraları çıkartır. Bu olaydan az önce Barış Manço canlı yayında anahtar adlı şarkısını söylemiştir. Bu şarkının bir bölümü şöyledir:

"Beş Akif bir saat kulesi... İki kule bir Fatih... Beş Fatih

bir Mevlana... İki Mevlana bir Sinan..."

Bu şarkı bir matematik sorusudur ve şarkıda da adı geçen kişiler o dönemdeki Türk parası olan banknotların arkasında fotoğrafı olan kişilerdir. Barış Manço spikere sorar:

- Bu paranızda fotoğrafı olan kişi kim?

- General...

Barış Manço diğer paralardaki fotoğrafları olan kişileri de sorar, spikerin verdiği cevaplar hep aynıdır:

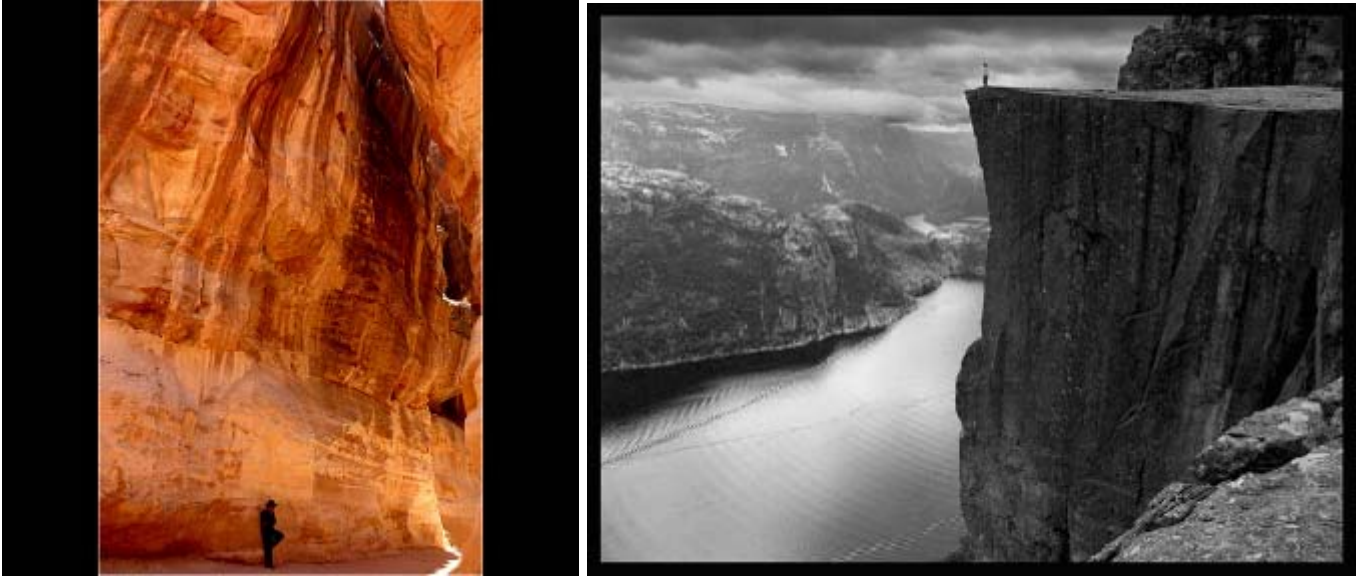
- General...
- Amiral...
- Komutan...

Spikerin bu falanca general, falanca amiral, falanca komutan cevabından sonra, bu sefer de Barış Manço cebinden Türk paralarını çıkarır. Spikere der ki:

- Bu parada fotoğrafı olan kişi Mehmet Akif Ersoy' dur. Şairdir. Bu fotoğraftaki kişi Mevlana'dır. Düşünürdür. Bu paradaki fotoğrafı olan kişi Fatih Sultan Mehmet'tir. Adaletin sembolüdür. Bu paradaki kişi ise Atatürk'tür. Yurtta barış, dünyada barış diyen kişidir. Bizim paralarımız bunlar. Biz Türkler ince ruhlu, kibar, medeni insanlar olduğumuz için paralarımızın arkasına şairlerimizin, düşünürlerimizin, bilim adamlarımızın fotoğraflarını bastık. Siz Fransızlar kendiniz barbar, vahşi olduğunuz için paralarınızın arkasına hep savaş adamlarının fotoğraflarını basmışsınız.

Barış Manço'nun bu müthiş cevabından sonra televizyon yöneticileri canlı yayını keserler ve spikeri oradan kovarlar başka bir spiker yerine gelir ve canlı yayın yeniden başlar, yeni spiker Barış Manço'dan ve Türklerden özür diler, programa böylece devam edilir.

Yalnızlık Nasıl Bir şeydir Sizce

Bu Sana Son Yazışım

"Bu sana son yazışım... " diye başlayan bir mektup var şu an karşımda. "Bu sana son sözüm" dermiş gibi bakan. Simsiyah harflerle kirletilmiş, bembeyaz bir sayfa. Neresinden bakılsa acı, hangi satırından başlansa hüznün, hangi kelimesi okunsa güvensizlik. Oysaki benim; batan güneşin ardından sarıldığım, tepeden aşağı inerken, çakıl taşlarıyla birlikte yuvarlandığımda düşündüğüm biri var.

"Bu sana son yazışım... " bir ayrılığın ilanı gibi, ölünün üzerine son kürek toprak, gözdeki son damla, son kez el sallamak gibi. Oysaki benim; Kışın soğukunda, dalgaların kayaları dövdüğü anlarda, fırtınalarda savrulurken sığındığım biri var. "Bu sana son yazışım... " düşündüklerinin, hissettiklerinin ve yaşadıklarının benim için zerre kadar önemi yok demek değilse ne bu? Sen istediğini söyle, senin söylediklerinin hiç bir anlamı yok demek değilse ne bu? Oysaki benim; derinlerde soluksuz kaldığımda ve nefesimin bana ait olmadığını sandığımda, sonsuz gibi görünen karanlığın ortasında, umudumun tükendiği anlarda düşündüğüm biri var.

"Bu sana son yazışım... " diye başlayan ve sana hiç inanmadım, sana hiç güvenmedim diye devam eden satırlar bunlar. Üstelik inanmam ve güvenmem için yaptığın her şey boşa kürek çekmek, yetersiz, yersiz ve saçma çabalardan başka hiç bir şey değil bunlar. Oysaki benim; burnumda yağmur kokusu varken, bulutlar hızla akıp geçerken, ve çocuklar ağladığında, perdeler uçtuğunda düşündüğüm biri var.

"Bu sana son yazışım... " ben bunları hak etmedim... Ama sen her şeye müstahaksın, üzülmelisin, kırılmalısın, parçalanmalısın, yok olup gitmelisin... Senin söylediklerinden daha değerli başkalarının ne dediği, senden daha değerli başkalarının ne düşündüğü demek bu. Oysaki benim; elimi uzattığımda ve saatin her çalışında, yanımdayken özlediğim ve uzaklaşınca her an düşündüğüm biri var.

"Bu sana son yazışım... " Açıkça dilediğini yap, ben istediğim kadar daha yanımdayım. Kendimi hazır hissedince girdiğim gibi çıkacağım hayatından demek bu? Oysaki; Aklımın kıyısında dolaşan ve dilimin ucundayken yanarcasına düşündüğüm, deniz gözlerinde dolaşırken yemyeşil ormanlarda yok olup gittiğim biri var.

Tek kişilik dünyamda ölçülü adımlarla yürüyorum. Boş verdim ve ben artık kendi masalıma dönüyorum. Sana geliyorum. Aylardan Nisan, sabahın erken saatleri ve bahar.

Ata'dan Anılar

Yıl, 1933; mevsim, kış. Yer, Ankara tren istasyonu. Akşamüstü. Gazi, yurt gezisine çıkacak, gar dolup taşıyor onu uğurlamaya gelenlerle. Gazi tirene bineceği sırada bir köylü kalabalığı yararak koşa koşa onun yanına ulaşmayı başarıyor, ayaklarına kapanıyor. Yaverleri, ilgililer köylüyü tutup götürmek istiyorlar.

- Bırakın.

Kendisi eğilip kaldırıyor köylüyü.

- Nasılsın yurttaşım?

- İyiyim Paşam, iyiyim.

- Senin iyiliğine memnun oldum. Benden ne istiyorsun?

- Hayır Paşam, bir şey istemiyorum.

- Niçin geldin öyleyse?
- Seni gördüm, kendimi tutamadım, ayaklarına kapanmak istedim.
- Yok, sen benden bir şey istiyorsun, söyle bana yapacağım.
- Sağlığından başka bir isteğim yok Paşam.
- Ben biliyorum senin istediğini, sen benimle kucaklaşmak istiyorsun.

Köylü yoksul, üstü başı dökülüyor, üstelik giysileri kirli. Gazi, sarılıyor köylüye, kucaklıyor onu, bağrına basıyor, yanaklarından öpüyor. O sırada orada kalabalık arasında bulunan Feridun Cemal Erkin diyecektir ki:

- Etrafıma baktım, herkes mendili çıkarmış ağlıyordu.

...

O, Cumhuriyet'in 3. yıldönümünde tribünlerden inip, çevresindeki asker çemberini kaldırtıp, yaverini de uzaklaştırıp halkla birlikte, ellerini iki vatandaşının omuzlarına dayamış yürürken duyduğu mutluluğu tatmak isteyecekti hep. Halk nasıl da kendiliğinden onu incitmemek için arada bir boşluk bırakmıştı o gün. Epeyi yürümüşlerdi öylece.

- Artık otomobile binseniz, demişti birileri.

Onlara dönüp demişti ki:

- Sen belki ömründe sevmişsindir. Fakat hiç sevildin mi? Bundaki zevk hiçbir şeyde yok. Hele aşğın Türk milleti olursa. Ve eklemişti; Beni bu zevkten biraz daha ayırmayın.

Badem Ağaçları ve Beyaz

Badem ağaçları kışın beyaz bayraklarıdır bahara teslimi simgeleyen. İlk açan çiçeği görme sevdanız oldu mu bilmem. Benim çocukluğumun sancılı bekleyişlerinden biriydi.

Gözlerinizi beyaz çiçeklere açarsınız bir gün. Semadan arza indirilen beyaz, munis çiçekler. "Bir beyaz lerze, bir dumanlı uçuş" dersiniz. Sonra bir gün gözlerinizi açarsınız beyaz çiçeklere. Dallardan selamlarlar bu sefer sizi. Arı vızıltıları, kuş sesleriyle beraber. Aradıkları nevbaharı bulmuşlardır sanki ve konmuşlardır dallara, eşini bulan kuşlar gibi.

"Eşini gaib eyleyen bir kuş gibi kar / Geçen eyyam-ı nevbaharı arar... " dersiniz bu sefer. Sanki karlar, evinizin önünde, dallarını balkonunuza uzatan, baştan ayağa beyazlar giymiş bir badem ağacı olmuştur. Dağ dorukları uzaklarda karlarla süslenirken, bahçemizde "Kış eyyamı gidip bahar gelince / Açılır gafletten gözü dağların" dedirten bir uyanış vardır. Sanki bir avuç kar, güneşle dost oldum der gibidir.

Meyve çiçekleri de en az diğer çiçekler kadar kabul görmüştür insanda. Hemen hemen her bahçede bir kiraz ağacı veya bir badem ağacı vardır.

Kimi zaman erik çiçekleri nazikçe el verirken; "Ayva çiçek açmış yaz mı gelecek" türküleriyle mevsimleri çiçeklere bağlamışızdır. Sadece çiçeğini görebilmek için bahçesine nar diken analar belki "Günaydınım, narçiçeğim, sevdiğim" diyemedi, fakat sükuta sevgiler yüklemeyi hep bildi. Ahmet Hamdi Tanpınar'ın "Huzur" isimli romanının kadın kahramanıysa güllerden sonra meyve çiçeklerine vurgun bir şehirli hanım. Bahçemde diyor, badem, erik,

şeftali, elma ağaçlarından bol bol bulunmalı. Yine de meyve çiçekleri alıp başını dağlara gidebilir her an. Deli gönüller de peşleri sıra.

"İşte geldi ilkbaharın ayları / Yare mektup yazmak ister gönlümüz" deyip yollara düşmek işten bile değil. Fakat yollarda bulunacak dağ eriklerine, bunları alıp kaçan "alageyiklere" dikkat edilmeli.

Badem ağaçları kışın beyaz bayraklarıdır bahara teslimi simgeleyen. İlk açan çiçeği görme sevdanız oldu mu bilmem. Benim çocukluğumun sancılı bekleyişlerinden biriydi. Badem ağacımızın tomurcuğa durmasıyla başlardı heyecan. Sonra bir gün ilk çiçek patlayıverirdi. Birbirimize gösterelim diye uzatırdık çocuk ellerimizi. Ve elin parmakları sayısını geçince çiçekler "badem çiçek açtı" olurdu adı. "Erken açan çiçek kadar yalnız" olma derdine o günlerde düşmesek de, yalnız bırakmazdık ilk çiçekleri. Onlar her an karakışın korkusunu üzerlerinde taşırlardı. Soğuk onları bir güzel terbiye edebilirdi... Fakat sanki onlar "Yine kar beyaz çiçekler açacak dallarda / Yine çocuklar gülümseyecek gözbebeklerine kadar / Ve toprağı nurlandıran gün ışığı gibi / Dolduracak içimizi gürül gürül aydınlıklar" diye müjdeler verirlerdi gönüllere.

Siz deyin beyazlar giymiş bir gelindir, umut yüklü. Ben diyeyim eteklerinde sonsuzu taşıyan semazenlerdir bademler. Sanılır ki ellerini kaldırıp ağırverecekler göğe. Kapkaranlık gecelerde bembeyaz salınışlarla, döne döne uzanacaklar sanki semaya... Eteklerine tutunmak istersiniz. Ilık bahar rüzgarlarıyla titrer gönlünüz. Çiçekler uçuşur yerlere. "Bir beyaz lerze / bir beyaz uçuş" diyebilirsiniz gelir. Beyaz munisleşir, kefen munisleşir... Ölesiniz gelir. Bir baharda, yürekler uyanmışken gafletten "olasınız" gelir... Olmak ve ölmek; gerisi hikaye...

Beyninizdeki Zehir

Uzun yıllar önce Cinde Li-Li adlı bir kız evlenir ve aynı evde kocası ve kaynanası ile birlikte yaşamaya başlar. Lakin kısa bir süre sonra kayınvalidesi ile geçinmenin çok zor olduğunu anlar. İkisinin de kişiliği tamamen farklıdır buda onların sık sık kavga edip tartışmalarına yol açar. Bu Çin geleneklerine göre hoş bir davranış değildir ve çevrenin oldukça tepkisini alır. Birkaç ay sonra bitmez tükenmez gelin kaynana kavgalarından ev onun ve annesi ile karısı arasında kalan eşi içinde cehennem haline gelmiştir.

Artık bir şeyler yapmak gerektiğine inanan genç kız doğru babasının eski bir arkadaşı olan baharatçıya koşar ve derdini anlatır. Yaşlı adam ona bitkilerden yaptığı bir ekstre hazırlar ve bunu 3 ay boyunca her gün azar azar kaynanası için yaptığı yemeklerin içine koymasını söyler. Zehir az az verilecek, böylece onu gelininin öldürdüğü belli olmayacaktır.

Yaşlı adam genç kıza kimsenin ve esinin şüphelenmemesi için kaynanasına çok iyi davranmasını ona en güzel yemekleri yapmasını söyler. Sevinç içinde eve donan Li-Li yaşlı ademin dediklerini aynen uygular. Her gün en güzel yemekleri yapıyor. Kaynanasının tabağına azar azar zehri damlatıyordu. Kimseler şüphelenmesin diye de ona çok iyi davranıyordu. Bir süre sonra kayınvalidesi de çok değişmişti ve ona kendi kızı gibi davranıyordu. Evde artık barış rüzgarları esiyordu.

Genç kız kendisini ağır bir yük altında hissetti Yaptıklarından pişman bir vaziyette baharatçı dükkanının yolunu tuttu ve yaşlı adama şu ana kadar kaynanasına verdiği zehirleri onun

kanından temizleyecek bir iksir için yalvardı, Yaşlı kadının ölmesini artık istemiyordu. Yaşlı adam yaşlı gözlerle karşısında konuşup duran Li-Li ye baktı ve kahkahalarla gülmeye başladı Sevgili Li-Li dedi, sana verdiklerim sadece vitaminlerdi.

Olsa olsa kayınvalideni sadece daha da güçlendirdin hepsi bundan ibaret. Gerçek zehir ise senin beyninde olandı. Sen ona iyi davrandıkça oda dağıldı ve yerini sevgiye bıraktı böylece siz gerçek bir ana kız oldunuz, dedi

Eski bir Çin atasözü söyle der; Gül veren elde gül kokusu kalır. Sevilen insan sevgisini insanlara veren insandır.

Oriah Mountain Dreamer

Geçinmek için ne yaptığın beni ilgilendirmiyor. Neyi özlediğini, kalbinin arzuladığı şey kavuşmanın hayalini kurmaya cesaret edip edemediğini bilmek istiyorum. Kaç yaşında olduğun beni ilgilendirmiyor. Aşk için, hayallerin için, yaşıyor olma serüveni için. Bir aptal gibi görünme riskini göze alıp almayacağını bilmek istiyorum. Ay'ının etrafında hangi gezegenlerin döndüğü beni ilgilendirmiyor.

Kederinin merkezine dokunup dokunmadığını, hayatın ihanetlerince açılıp açılmadığın, daha fazla acı korkusundan kapanıp kapanmadığını bilmek istiyorum. Saklamaya, azaltmaya ya da düzeltmeye çalışmadan benim ya da kendi acıyla oturup oturamayacağını bilmek istiyorum. Benim ya da kendi neşenle olup olamayacağını, insan

olmanın sınırlılığını hatırlamadan, bizi dikkatli ve gerçekçi olmamız için uyardıktan çalgınca dans edip coşkunun seni parmak uçlarına kadar doldurmasına izin verip vermeyeceğini bilmek istiyorum.

Bana anlattığın hikayenin doğru olup olmaması beni ilgilendirmiyor. Kendi kendine dürüst olmak için bir başkasını hayal kırıklığına uğratarak uğratamayacağını; ihanetin suçlamasına dayanıp, kendi ruhuna ihanet edip etmeyeceğini bilmek istiyorum.

Güvenebilir ve güvenilebilir olup olamayacağını bilmek istiyorum. Her gün sevimli olmasa da güzelliği görüp göremeyeceğini bilmek istiyorum. Benim ve kendi hatalarıyla yaşayıp yaşayamayacağını. Bir gölün kenarında durup gümüş aya "evet" diye bağırıp bağırmayacağını bilmek istiyorum.

Nerede yaşadığın ya da ne kadar paran olduğun beni ilgilendirmiyor. Keder ve umutsuzlukla geçen bir gecenin ardından, yorgun, bitap da olsan, çocuklar için yapılması gerekenleri yapıp yapmayacağını bilmek istiyorum. Kim olduğun, buraya nasıl geldiğin beni ilgilendirmiyor. Çekinmeden benimle ateşin ortasında durup durmayacağını bilmek istiyorum.

Nerede, kiminle, ne okuduğun beni ilgilendirmiyor. Diğer her şey bittiğinde seni ayakta tutan şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum. Kendinle yalnız kalıp kalamadığını ve o boş anlarda sana arkadaşlık eden kendini gerçekten sevip sevmediğini bilmek istiyorum.

Oriah Mountain Dreamer (Kanadalı Bir Kızılderili)

Bir Anneden Öğütler

Bundan 20 yıl sonra, yaptıkların değil, yapamadıkların için üzüleceksin. Dolayısıyla halatları çöz. Güvenli limandan uzaklara yelken aç. Rüzgarı yakala, araştı, düşle, keşfet.

Düşün, onları seyredecek birileri olmasaydı, kaç kişi Mercedes otomobil alırdı.

Bilimde ve güzel sanatlarda en üstün başarılar, tek başlarına çalışan kişiler tarafından elde edilmiştir. Hiçbir parkta bir kurul için dikilmiş bir anıt yoktur.

Yapabileceğin kadar söz ver. Sonra söz verdiğinden daha fazlasını yap.

Oturarak başarıya ulaşan tek yaratık bir tavuktur.

Dertlerini gözyaşlarında boğmak isteyenlere dertlerin yüzme bildiğini söyle.

Dalın ucuna gitmekten korkma. Meyve oradadır.

Büyük adam büyüklüğünü küçük adama davranışıyla gösterir.

Şans bukalemun gibidir. Biraz zaman tanı, mutlaka değişecektir.

Tarihte en etkili 100 kişi, adlı kitabı okudum. Onların hepsiyle ortak olduğumuz tek şeyin zaman olduğunu hayretle gördüm.

Günün sonunda kendini bir sokak köpeği kadar yorgun hissediyorsan, bu belki bütün gün hırladığın içindir.

Başlamak için en uygun zamanı beklersen hiç başlamayabilirsin. Şimdi başla! Şu anda bulunduğun yerden, elindekilerle başla.

Gülümsediğinde güzelleşmeyen bir yüz hiç görmedim.

Kimi zaman içindeki o sessiz sese uzmanlardan daha fazla güven.

Aerodinamik yasalarına göre o tombul ve tüylü arının hiç uçmaması gerekiyordu. Herhalde bunu ona hiç kimse söylemedi ki, uçuyor.

Zamanlarının büyük bir kısmını para kazanmak ve saklamakla geçiren insanlar, sonunda, en çok istediklerinin satın alınamayacak şeyler olduğunu anlarlar.

Öteki insanlardan daha akıllı ol. Yalnız bunu onlara söyleme!

Mutlu olmanın en garantili yolu bir başkasını mutlu etmektir.

Hayatta ya tozu dumana katarsın, ya da tozu dumanı yutarsın.

İyi çalışan, sık gülen ve çok seven başarıyı elde eder.

İnsanın tüm evrende kesin olarak düzeltebileceği tek bir şey vardır: kendisi.

Aldous Huxley

Her Şeyin Bir Hikayesi Var

Her şeyin bir hikayesi var. Üzerine basıp geçtiğimiz taşların bile. Ünlü basketbolcu Hidayet Türkoğlu eşiyile birlikte, Eminönü'nde geziyordu. Önce akvaryumcuları dolaştılar, Kapalıçarşı, Nuri Osmaniyeye, Yerebatan Sarnıcı, Ayasofya, Sultanahmet, Topkapı Sarayı, Gülhane Parkı derken, Yeni Caminin önüne kadar geldiler. Orada bağıra bağıra simit satan bir çocuk vardı. Basketbolcu birden durakladı. Sonra simitçiye yaklaştı:

- Simit'in kaç koç?
- 300 bin ağabey. Çıtır çıtır.
- Tezgahta kaç simit var?
- 70, 80 tane var herhalde.
- Hepsini alsam ne tutar?
- Seksen desek 24 milyon.
- Al sana 30 milyon. Farz et ki hepsini aldım.
- Sağ ol ağabey, sağ ol.

Basketbolcu üç onluk çıkartıp simitçinin önüne bıraktı. Eşi şaşkındı. Üç beş adım yürümüşlerdi ki eşine yaklaşip fısıldadı.

- Hidayet sen deli misin?

- Hayır.
- Peki yemediğimiz simitlerin parasını niye verdin?
- Boş ver sorma.
- Diyelim ki soruyorum. Hem de ısrarla soruyorum.
- Öyleyse söyleyeyim.
- Lütfedersiniz beyefendi.
- Tablanın kenarı dikkatini çekti mi?
- Hayır.
- Baksan görecektin. Tahtaya bir isim kazınmıştı.
- Nasıl bir isim?
- Hidayet.
- Yoksa?
- Evet o tezgah, eskiden benimdi.

Bu hikayeyi Hidayet TV8 de katıldığı bir programda kendisi anlatmıştır.

Atatürk Neden Büyük

Hepiniz bilirsiniz ki, Avrupa'nın en önemli devletleri, Türkiye'nin zararıyla, Türkiye'nin gerilemesiyle ortaya çıkmışlardır. Bugün bütün dünyayı etkileyen, milletimizin hayatını ve ülkemizi tehdit altında bulunduran, en güçlü gelişmeler, Türkiye'nin zararıyla gerçekleşmiştir.

Eğer güçlü bir Türkiye varlığını sürdürseydi, denebilir ki İngiltere'nin bugünkü siyaseti var olmayacaktı. Türkiye, Viyana'dan sonra Peşte ve Belgrat'ta yenilmeseydi, Avusturya/Macaristan siyasetinin sözü edilmeyecekti. Fransa, İtalya, Almanya'da, aynı kaynaktan esinlenerek hayat ve siyasetlerini geliştirmişler ve güçlendirmişlerdir.

...

Bir şeyin zararıyla, bir şeyin yok olmasıyla yükselen şeyler, elbette, o şeylerden zarar görmüş olanı alçaltır. Gerçekten de Avrupa'nın bütün ilerlemesine, yükselmesine ve uygarlaşmasına karşılık, Türkiye gerilemiş, düştükçe düşmüştür. Türkiye'yi yok etmeye girişenler, Türkiye'nin ortadan kaldırılmasında çıkar ve hayat görenler, zararlı olmaktan çıkmışlar, aralarında çıkarları paylaşarak, birleşmiş ve ittifak etmişlerdir. Ve bunun sonucu olarak, birçok zekalar, duygular, fikirler, Türkiye'nin yok edilmesi noktasında yoğunlaştırılmıştır. Ve bu yoğunlaşma, yüzyıllar geçtikçe oluşan kuşaklarda, adeta tahrip edici bir gelenek biçimine dönüşmüştür. Ve bu geleneğin, Türkiye'nin hayatına ve varlığına aralıksız uygulanması sonucunda, nihayet Türkiye'yi ıslah etmek, Türkiye'yi uygarlaştırmak gibi bir takım bahanelerle, Türkiye'nin iç hayatına, iç yönetimine işlemiş ve sızmışlardır. Böyle elverişli bir zemin hazırlamak güç ve kuvvetini elde etmişlerdir.

...

Oysa güç ve kuvvet, Türkiye'de ve Türkiye halkında olan gelişme cevherine, zehirli ve yakıcı bir sıvı katmıştır. Bunun etkisi altında kalarak, milletin en çok da yöneticilerin zihinleri tamamen bozulmuştur. Artık durumu düzeltmek, hayat bulmak, insan olmak için, mutlaka Avrupa'dan nasihat almak, bütün isleri Avrupa'nın emellerine uygun yürütmek, bütün dersleri Avrupa'dan almak gibi bir takım zihniyetler ortaya çıktı. Oysa hangi istiklal vardır ki yabancıların nasihatleriyle, yabancıların planlarıyla yükselebilirsin? Tarih böyle bir olay kaydetmemiştir. Tarihte, böyle bir olay yaratmaya kalkışanlar, zehirli sonuçlarla karşılaşmışlardır. İşte Türkiye de, bu yanlış zihniyetle sakat olan bazı yöneticiler yüzünden, her saat, her gün, her yüzyıl, biraz daha çok gerilemiş, daha çok düşmüştür.

...

Bu düşüş, bu alçalış, yalnız maddi şeylerde olsaydı, hiçbir önemi yoktu. Ne yazık ki Türkiye ve Türk halkı, ahlak bakımından da düşüyor. Durum incelenirse görülür ki, Türkiye Doğu 'maneviyatı'yla sona eren bir yol üzerinde bulunuyordu. Doğu'yla Batı'nın birleştiği yerde bulunduğumuz, Batı'ya yaklaştığımızı zannettiğimiz takdirde, asıl mayamız olan Doğu maneviyatı'ndan tamamıyla soyutlanıyoruz. Hiç şüphesizdir ki bu büyük memleketi, bu milleti, çöküntü ve yok olma çıkmazına itmekten başka, bir sonuç beklenemez (bundan).

...

Bu düşüşün çıkış noktası korkuyla, acizle başlamıştır. Türkiye'nin, Türk halkının nasılsa başına geçmiş olan birtakım insanlar, galip düşmanlar karşısında, susmaya mahkummuş gibi, Türkiye'yi atıl ve çekingen bir halde tutuyorlardı. Memleketin ve milletin çıkarlarının gerektiğini yapmakta korkak ve mütereddit idiler. Türkiye'de fikir adamları, adeta kendi kendilerine hakaret ediyorlardı. Diyorlardı ki, biz adam değiliz ve olamayız. Kendi kendimize adam olmamıza ihtimal yoktur. Bizim canımızı, tarihimizi, varlığımızı bize düşman olan, düşman olduğundan hiç şüphe edilmeyen Avrupalılara, kayıtsız şartsız bırakmak istiyorlardı. Onlar bizi idare etsin diyorlardı.

...

6 Mart 1922 - Meclis Konuşmasından

TBMM Gizli Celse Zabıtları Cilt 3 / İş Bankası Kültür Yayınları

Öğretmen

Hatice öğretmen 5. sınıf öğrencilerinin önünde durduğu ilk gün onlara bir yalan söyledi. Çoğu öğretmen gibi onlara baktı ve hepsini aynı derecede sevdiğini söyledi. Bu mümkün değildi, çünkü orada en önde, sırasına adeta çökmüş gibi oturan küçük bir öğrenci vardı.

Murat Can bir önceki yıl, Hatice Öğretmen, Murat Can'ı gözlemiş, onun diğer çocuklarla oynamadığını; giysilerinin kirlenmiş ve kendinin de hep banyo yapması gereken halde olduğunu görmüştü ve Murat mutsuz da olabilirdi.

Çalıştığı okulda Hatice öğretmen her öğrencinin geçmişteki kayıtlarını incelemekle de görevlendirilmişti ve Murat'ın bilgilerini en sona bırakmıştı. Onun dosyasını incelediğinde şaşırıldı. Çünkü birinci sınıf öğretmeni:

- Murat zeki bir çocuk ve her an gülmeye hazır. Ödevlerini düzenli olarak yapıyor ve iyi huylu. Arkadaşları onunla olmaktan mutlu, diye yazmıştı.

İkinci sınıf öğretmeni:

- Mükemmel bir öğrenci, arkadaşları tarafından sevilen, fakat evde annesinin amansız hastalığı onu üzüyor ve sanırım evdeki yaşamı çok zor, diyordu.

Üçüncü sınıf öğretmeni:

- Annesinin ölümü onun için çok zor oldu. Babası ona yeterince ilgi gösteremiyor ve eğer bir şeyler yapılmazsa evdeki olumsuz yaşam onu olumsuz etkileyecek, diye yazmıştı.

Dördüncü sınıf öğretmeni:

- Murat içine kapanık ve okula hiç ilgi göstermiyor, arkadaşı yok ve bazen sınıfta uyuyor, demişti.

Şimdi Hatice öğretmen sorunu çözmüştü ve kendinden utanıyordu. Öğrenciler ona güzel kağıtlara sarılmış süslü kurdelelerle paketlenmiş yeni yıl hediyeleri getirdiğinde kendini daha da kötü hissetti. Çünkü Murat'ın armağanı kaba kahverengi bir kese kağıdına beceriksizce sarılmıştı. Bunu diğer öğrencilerin önünde açmak ona acı verdi.

Bazıları, paketten çıkan sahte taşlardan yapılmış, birkaç taşı düşmüş bileziği ve üçte biri dolu parfüm şişesini görünce gülmeye başladılar. Fakat öğretmen, bileziğin ne kadar zarif olduğunu söyleyerek ve parfümden de birkaç damla bileğine damlatarak onların bu gülmelerini bastırdı. O gün okuldan sonra Murat öğretmenin yanına gelerek:

- Hatice öğretmenim bugün hep annem gibi kokunuz, dedi.

Çocuklar gittikten sonra öğretmen yaklaşık bir saat ağladı. O günden sonra da çocuklara okuma, yazma, matematik öğretmekten vazgeçerek onları eğitmeye başladı. Murat'a özel bir ilgi gösterdi. Onunla çalışırken zekasının tekrar canlandığını hissetti.

Ona cesaret verdikçe çocuk geliyordu. Yılın sonuna dek, Murat sınıfın en çalışkan öğrencilerinden biri olmuştu. Öğretmenin, herkesi aynı derecede seviyorum yalanına karşın Murat, onun en sevdiği öğrenci olmuştu. Bir yıl sonra, kapının altında bir not buldu. Murat'tandı.

Tüm yaşamındaki en iyi öğretmenin kendisi olduğunu yazıyordu. Ondan yeni bir not alana kadar 6 yıl geçti. Notunda liseyi bitirdiğini ve sınıfındaki üçüncü en iyi öğrenci olduğunu yazıyordu. Dört yıl sonra, bir mektup daha aldı Murat'tan. O arada zamanın onun için zor olduğunu çünkü üniversitede okuduğunu ve çok iyi bir dereceyle mezun olabilmek için çok çaba sarf etmesi gerektiğini yazıyordu. Ve Hatice öğretmen hala onun hayatında tanıdığı en iyi öğretmendi.

Daha sonra dört yıl daha geçti ve bir mektup daha geldi.

Çok iyi bir dereceyle üniversiteden mezun olduğunu ama daha ileriye gitmek istediğini yazıyordu. Ve hala Hatice öğretmen onun tanıdığı ve en çok sevdiği öğretmendi. Bu kez mektubun altındaki imza biraz daha uzundu. Tıp Doktoru Murat Can.

Bu hikaye burada bitmedi. İlbaharda bir mektup daha geldi. Murat hayatının kızıyla tanıştığını ve evleneceğini yazmıştı. Babasının birkaç yıl önce öldüğünü Hatice öğretmenin düğünde damadın anne babası için ayrılan yere oturup oturamayacağını soruyordu. Tabii ki oturabilirdi.

Tahmin edin ne oldu?

Hatice Öğretmen törene giderken özenle sakladığı birkaç taşı düşmüş olan o bileziği taktı, Murat'ın ona verdiği ve annesi gibi koktuğunu söylediği parfümden sürmeyi de ihmal etmedi. Birbirlerini sevgiyle kucaklarken Murat, onun kulağına:

- Bana inandığınız için çok teşekkürler Hatice öğretmen, kendimi önemli hissetmemi sağladığınız için ve beni böyle değiştirdiğiniz için de, diye fısıldadı.

Hatice öğretmen gözünde yaşlarla ona karşılık verdi:

- Yanılıyorsun Murat Can. Ben değil, sen bana öğrettin. Seninle karşılaşınca kadar ben öğretmenliği bilmiyordum.

Ne mutlu öğretmen olan öğretmenlere!

Çin'den Güzel Manzaralar

Bir İpin Hesabı

Zenginin biri ölümden ve kabirdeki yalnızlıktan çok korkuyormuş.

- Öldüğüm geceyi kim kabre girerek sabaha kadar benimle geçirirse servetimin yarısını ona bağışlıyorum, diye vasiyet etmiş.

Öldüğünde kim birlikte kabre girip sabahlamak ister diye araştırmışlar. Kimse çıkmamış. Nihayet bir hamal:

- Benim sadece bir ipim var, kaybedecek bir şeyim yok. Sabaha kadar durursam zengin olurum, diye düşünerek kabul etmiş.

Vefat eden zengin ile birlikte defnetmişler. Sorgu sual melekleri gelmiş. Bakmışlar kabirde bir ölü, bir canlı var. "Nasıl olsa bu ölü elimizde, biz şu canlı olandan başlayalım" demişler ve hamalı sorgulamaya başlamışlar. O ip kimin, nereden aldın, niye aldın, nasıl aldın, nerelerde kullandın? Sabaha kadar sorgu sual devam etmiş, adamın hesabı bitmemiş. Sabahleyin kabirden çıkmış.

- Tamam, servetin yarısı senin, demişler.

- Aman, demiş hamal. İstemem, kalsın. Ben, sabaha kadar bir ipin hesabını veremedim. O kadar servetin hesabını nasıl veririm?

Kuşun Öğüdü

Tamahkarın yakaladığı küçük kuş der ki:

- Beni ne yapacaksın?

- Kesip yiyeceğim.

- Benim bir lokmacık etim, ne karın doyurur, ne de bir derde deva olur. Beni bırakırsan sana üç mühim nasihatte bulunurum.

- Nasihatleri söylersen seni bırakırım.

- Birini elinde iken, ikincisini şu ağaca konunca, üçüncüsünü de karşı tepeye varınca söylerim.

- Peki birincisini söyle!

- Elinde çıkan şeyin hasretini çekme!

- İkincisi ne?

Kuş, ağaca konunca der ki:

- Olmayacak şeye inanma!

- Üçüncü nasihati söyle! Kuş karşı tepeye varınca der ki:

- Sen ne ahmaksın, benim kursağımda ellışer gramlık iki tane inci vardı. Beni kesseydin, bu incilere malik olacaktın.

İnci sözünü duyar duymaz, tamahkar, hemen oraya yıkılıp kalır. Eyvah diyerek dövünmeye başlar. Sonra der ki:

- Haydi üçüncüsünü söyle!

- Sen iki nasihati hemen unuttun. Üçüncüsünü söylesem ne faydası olacak?

- Söyle belki bunu unutmam.

- Elden çıkan şeye üzülmeye dedim, beni bıraktığına üzüldün. Olmayacak şeye inanma dedim. Etimle, kemiğimle, 100 gram gelmezken, kursağımda elli gramlık iki tane inci olduğuna inandın.

- Üçüncü nasihati söylemeyecek misin?

- Ahmağa nasihat kar etmez. Tamah insanı kör ve sağır eder. Hakikati görmeye mani olur.

Hayallerinizden Hiç Sıfır Aldınız mı?

Bu öykü, çiftlikten çiftliğe, yarıştan yarışa koşarak atları terbiye etmeye çalışan gezgin bir at terbiyecisinin genç oğluna kadar uzanır.

Babasının işi nedeniyle çocuğun orta öğretimi kesintilere uğramıştı. Orta ikideyken, büyüdüğü zaman ne olmak ve yapmak istediği konusunda bir kompozisyon yazmasını istedi hocası. Çocuk bütün gece oturup günün birinde at çiftliğine sahip olmayı hedeflediğini anlatan 7 sayfalık bir kompozisyon yazdı. Hayalini en ince ayrıntılarıyla anlattı. Hatta hayalindeki 200 dönümlük çiftliğin krokisini de çizdi. Binaların, ahırların ve koşu yollarının yerlerini gösterdi. Krokiye, 200 dönümlük arazinin üzerine oturacak 1000 metrekairelik evin ayrıntılı planını da ekledi. Ertesi gün hocasına sunduğu 7 sayfalık ödev, tam kalbinin sesiydi.

İki gün sonra ödevi geri aldı. Kağıdın üzerinde kırmızı kalemle yazılmış kocaman bir sıfır ve "dersten sonra beni gör" uyarısı vardı.

- Neden sıfır aldım, diye merakla sordu hocasına, çocuk.

- Bu senin yaşında bir çocuk için gerçekçi olmayan bir hayal, dedi hocası. Paran yok. Gezginci bir aileden geliyorsun. Kaynağınız yok. At çiftliği kurmak büyük para gerektirir. Önce araziyi satın alman lazım. Damızlık hayvanlar da alman gerekiyor. Bunu başarman imkansız. Eğer ödevini gerçekçi hedefler belirledikten sonra yeniden yazarsan, o zaman notunu

yeniden gözden geçiririm.

Çocuk evine döndü ve uzun uzun düşündü. Babasına danıştı. "

- Oğlum, dedi babası. Bu konuda kararını kendin vermelisin. Bu senin hayatın için oldukça önemli bir seçim.

Çocuk bir hafta kadar düşündükten sonra ödevini hiçbir değişiklik yapmadan geri götürdü hocasına.

- Siz verdiğiniz notu değiştirmeyin. Ben de hayallerimi.

O orta 2 öğrencisi bugün 200 dönümlük arazi üzerindeki 1000 metrekairelik evinde oturuyor. Yıllar önce yazdığı ödev şöminenin üzerinde çerçevenilmiş olarak asılı. Öykünün en can alıcı yanı şu. Aynı öğretmen geçen yaz önce 30 öğrencisini bu çiftliğe kamp kurmaya getirdi. Çiftlikten ayrılırken eski öğrencisine:

- Bak, dedi. Sana şimdi söyleyebilirim. Ben senin öğretmeninken hayal hırsızıydım. O yıllarda öğrencilerimden pek çok hayal çaldım. Allah' tan ki sen hayalinden vazgeçmeyecek kadar inatçıydın.

Senin Masalın Yada Masal Senin

Yokların var olduğu, varların yoklanabileceğinin bilinmediği, bilmek ötesinde bilgisizliğin tanınmadığı bir yer. Koca kayalara felsefe tarihinin işlendiği ve bu felsefenin hayatın tam da kendisi olduğu. Hayat denen şeyin anlaşılma kavgasından öteye gitmediği zannedilen bir yer. Aşk'ın feci mertebelere ulaştığı, onu kullanabileceklerini sananların da çok olduğu, aşksız da yaşanabileceğini -ama nasıl- bir iddia gibi boyunlarına asanların asıp da gezenlerin, bir de salınanların, bir de sallananların bulunduğu bir yer.

Ya ötesi hayat diye feryat edenlerin, ya rüya'da imiş gibi addedip bütün olanı ve de biteni, ve de olacak da bitecek olanı gelecek de geçmiş olacaktır hesabıyla yaşayanların olduğu bir yer.

Bir yer işte. Ne adı haritalarda geçer, ne namı dünya sınırlarını aşar.

Bir yer işte. Ne seyyahların uğradığı, ne gemilerin demir attığı, e padişahların servetinin ballandıra ballandıra anlatıldığı. Gariplerin memleketi. Aşıkların dadandığı, dervişlerin bir köşesine çekildiği, alelade insanların bir şeyleri dillerine doladığı bir yer.

Senin, benim, velhasıl herkesin içinde bulunduğu yer. Masalın burada başlıyor. Adını sen koy diye adsız kaldı. Ne Leyla ile Mecnun, ne Kerem ile Aslı, ne Ferhat ile Şirin, ne Sinbad, ne Alis, ne Zeyna, ne Herkül, ne Konan, ne Ninja Kaplumbağalar... Ne, ne, ne; yok böyle bir şey.

Adsız masalına hoş geldin.

Bir varmış, bir yokmuş; bir yokmuş, iki varmış. İki yokmuş, üç varmış... Zamanın birinde, zamanın ikisinde, zamanın üçünde diye başlayan, ama bir türlü sonuna ulaşamayan sonsuz zamanın diye giden, giden, gide gide az giden, gide gide uz giden, gittikçe dünyayı dolana dolana dünyaya dolanan bu masalda bir mekan varmış. Mekan dediğim öyle allı pullu, yaldızlı; öyle süslü püslü, bir de püsküllü; öyle alı al, moru mor bir yer değilmiş. Değilmiş çünkü her masalın kahramanı kendi mekanını kendi çizermiş.

Senin mekanın sade, ama derin; sıcak, ama ferah; kalabalık, ama kimsesiz. Sen şekillendirdin ve devam ediyorsun dilediğin görüntüyü vermeye. Yaşadığın sürece mekanın senin ile renklenip senin ile şekillenecek, senin ile var olup yokluğun ile yok olmayacak. Bırakıp gittiğin gibi kalacak.

Yıl 1900'lü yıllardan biri işte ne fark eder tarih atmışsın atmamışsın, atmak dediğin öyle ille de alıp bir bilinmeyen yere savurmak değil elbet. Kelimeler savrula savrula bulundu bizde. Dostlar gibi. Varsın, varım, varız üstelik.

Zaman hızlı, zaman acımasız, zaman dur durak bilmiyor, zaman yorulmuyor, zaman kovalanmıyor, zaman yakalanmıyor, zaman tutulmuyor; zaman şekilsiz, zaman görüntüsüz, zaman sessiz, zaman kokusuz, zaman ısısız; zaman kimseyi tanımıyor, herkes zamanı tanıyor, biliyor, üstüne bir sürü söyleyecek şey buluyor, bir sürü şeyle

zamanı itham ediyor, asıyor, kesiyor, parçalıyor, doğruyor; zamana ağıt yakıyor, şiir yazıyor, türkü okuyor, destanlara sığdırıyor zamanı, zamanı herkes tanıyor kendince, zaman kimseyi tanımıyor dümdüz geçip gidiyor üzerinden her şeyin ve herkesin ve dünyanın. Sen yürüyorsun, ben yürüyorum, yürüyoruz üstelik.

Git zaman, gel zaman; yap zaman, yık zaman. Sesler birleşip kelimeleri oluşturuyor. Kelimeler her şeye kadir. Ne düşünürsen söylüyorsun. Ne istersen söylüyorsun. Anlıyorlar seni. Anlaşılacak ne güzel şey, diyorsun ve çok eğleniyorsun kelimelerle. Emrediyorsun önce. Emirlerin öyle hoşuna gidiyor ki insanların hemen yerine getiriyorlar koştur koştur. Tadına varıyorsun isteklerinin yerine getirilmesinin. Önüne geçemiyor söyle ha söyle. Vur, ver, döv, iç, anlat, çiz, dans et, tara, karala, sus, uyuma, yırtma, kes, falan da filan sonsuzca. Fakat emirlerin zamanla sönükleşiyor. Kimseye duyuramıyorsun sesini. Kimse de duymak istemiyor. Kimse yaptıklarının karşılığını her an büyüterek onlara ödediğini anlamıyor. Kimse de kim, kimse de kim. Karşılık da ne imiş. Her şeyin bir karşılığı var mı imiş. Bedel ödenmek zorunda mı imiş. Bedelsiz nefes alınmaz mı imiş. Ne imiş ne imiş? Onların kölesi imiş.

Durmak nedir bilmeyen zaman akıp giderken sen de yerinde durmuyorsun. Zaman ne kadar hızlıysa sen de bir o kadar hızlısın. Alışıyorsun her yeni öğrendiğin şeye. Alışmak da ne ki! Bunun ne feci bir duygu olduğunu yıllar sonra belki öğreneceksin, belki hayat sana bunu sunduğunda fark etmeyip geçip gideceksin yanından usulca. Alışmak denen şey anlaşılması zor. Ne bileyim işte. Alışmasaydık ya dünyaya, alışmasaydık da her dem bir misafir edası taşıyaydı bakışlarımız. Ona göre baksaydık her gördüğümüze. Her an kalkıp gidecekmiş havasında tedirgin otursaydık yerimizde de hazırlıklı yakalansaydık yolculuğa. Yalvarmasaydık "daha erken, daha erken" diye. Alışmasaydık da konuşmaya. Her söylediğimiz söz bize tanıdık gelmeseydi de dinletebilseydik birilerine, inandırabilseydik bir de misafir oluşumuzu. Söz dediğin her duyulduğunda bir yıldırım gibi düşseydi zihinlere. Alışmasaydık konuşmaya; ki sussaydık. Yıkmasaydı bizi dilimiz, ele vermeseydi. Alışmak ki, artık hayatın şaşırtmadığıydı. Oysa şaşırmak için ne çok şey vardı daha. Sırf alıştığımızdan şaşıramadık, göremedik de şaşıramadık. Ben, sen, yani biz. Böyle başladı ilk attığımız adım. Hala adımlamaya devam ediyoruz.

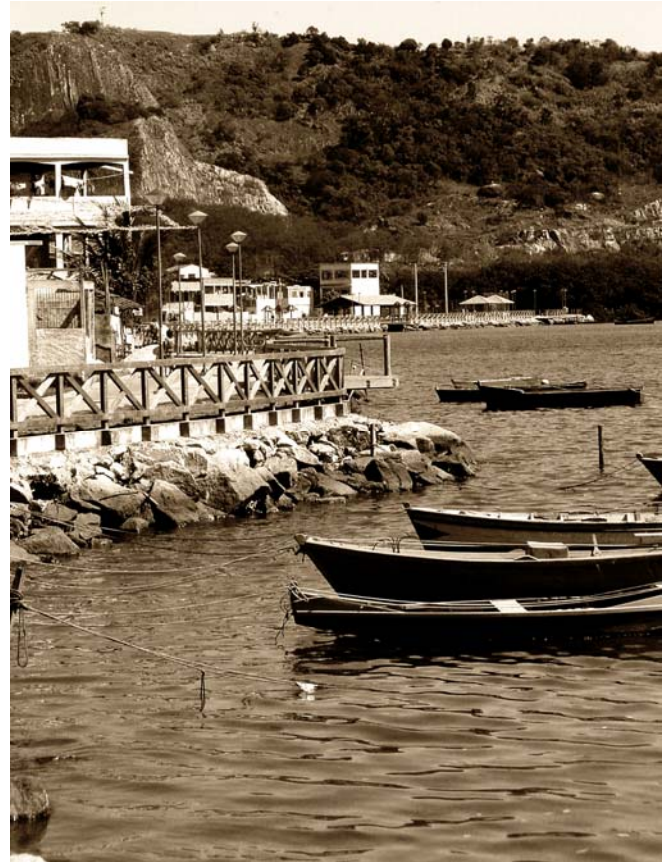
İyiler - Kötüler

Biliyorum çoğunuz iyi insanlarsınız. Bu yüzden hep kötüler kazanıyor zaten. Birçok kötü, hatta alçak tanıdım. Çoğu neşeli insanlardı. Hiçbirinde çekingen bir ruh haline rastlamadım. Kötüler atak, iyiler pısırıktır. Etrafınıza bakın, en heyecan verici, en eğlenceli insanlar hep sahtekarlardır. Hepsisi paldır küldür konuşan, ağız dolusu gülen insanlardır. Çünkü sahtekar, sempatik olmak zorundadır. İyinin böyle bir mecburiyeti yoktur. İyi sıkıcıdır. İnsanlar "iyilere değil güvenilirmezlere aşık olur bu yüzden. Zaten aşk denen altüst oluşla ancak bir üçkağıtçı başa çıkabilir. Aşkın tadını çıkaramaz iyiler. Onlar sarılıp sessiz bir uzanmayı aşk zanneder. Tekdüzedirler. Yavaştırlar. İnsanlar güvenilirmezlerle sevişirler. Tutku kötülerin işidir. "Sessiz ve efendi bir insan" cümlesiyle tanımlanan bir iyilik kolaydır. Sahtekarlık daha zordur, maharet ister. Zeki, hızlı ve atak olmalıdır. Enerjiktir.

Üçkağıtçı...

Sahtekarın en sempatik, en başarılı şekli. İyi bir hatiptir o. İnandırıcıdır. Konuştuğu zaman etrafındaki tüm "iyi ve dürüst" insanlar ağzının içinde kaybolur. Hem çok iyi fıkra anlatır, hem hüznün tüm renklerinden haberdardır. Kahkahasında pırzola tadı, hüznünde ölümün sesi vardır. Adam başarılıdır. Yeteneklidir. İyi, kötü karşısında güvensiz, enerjisiz, çaresizdir. İyilik kolaydır, kötülük maharet ister.

Bir iyi için en zor olan, kötüye "sen kötüsün" demektir. Çünkü iyi, utangaçtır. Hırsıza "hırsız" diyemez. Kötünün yerine utanır, sahtekarın yerine yüzü kızarır, hırsızın yerine yerin dibine geçer. Kötünün en büyük avantajı, iyideki

kahrolası utanma duygusudur. Bu duygu iyiyi öylesine zayıf düşürür ki ağzını açıp tek kelime söyleyemez. Çünkü iyiler korkaktır. Çünkü iyiler herkese acır, en çok da kendilerine.

Yılmaz Erdoğan

Dost

Saate bakmaksızın kapısını çalabileceği bir dostu olmalı insanın. "Nereden çıktın bu vakitte" dememeli, bir gece yarısı telaşla yataktan fırladığında; "gözünün dilini" bilmeli; dinlemeli sormadan, söylemeden anlamalı. Arka bahçede varlığını sezdirmeden, mütemadiyen dikilen vefalı bir ağaç gibi köklenmeli hayatında; sen, her daim onun orada durduğunu hissetmelisin. İhtiyaç duyduğunda gidip müşfik gövdesine yaslanabilmeli, kovuklarına saklanabilmelisin.

Kucaklamalı seni güvenli kolları, dalları bitkin başına omuz, yaprakları kanayan ruhuna merhem olmalı. En mahrem sırlarını verebilmeli, en derin yaralarını açıp gösterebilmelisin; gölgesinde serinlemelisin sorgusuz sualsiz. Onca dalkavuk arasında bir tek o, sözünü eğip bükmeden söylemeli, yanlış anlaşılmayacağını bilmeli.

Alkışlandığında değil sadece, asıl yuhalandığında yanında durup koluna girebilmeli. Övmeli alem içinde, baş başayken sövmeli ve sen öyle güvenmelisin ki ona, övdüğünde de sövdüğünde de bunun iyilikten olduğunu bilmelisin, "hak ettim" diyebilmelisin.

Teklifsiz kefil olmalı hatalarının; günahlarının yegane şahidi. Seni senden iyi bilen, sana senden çok güvenen bir sırdaş. Gözbebekleri bulutlandığında yaklaşan fırtınayı sezebilmelisin. Ve sen ağladığında, onun gözünden gelmeli yağ.

* * *

Böyle bir dostum var benim.

Pek sık görmesem de hep yanımda olduğunu bildiğim, yalansız riyasız dertleşebildiğim. Kuşağımın en iyisiydi hilafsız. Beraber okuduk, birlikte koştuk son 20 yılın amansız parkurunu. Katılasıya ağladık, doyasıya güldük yol boyu. Ekmeğimizi ve acılarımızı bölüştük. Çocuklar doğurduk, büyükler gömdük. Sonunda yara bere içinde oraya buraya savrulduk. Buluştuk geçenlerde. Bitaptı; kayan bir yıldız kadar ışıltılı, bir o kadar yorgun:

- Ne yapıyorsun, diye sordum.

- Seyrediyorum, dedi. Çaresizce, öfkeyle, şaşkınlıkla ama

sadece seyrediyorum.

Seyrettiği; kuşağımızın en kötülerinin, pespayelik yarışında ipi ilk göğüsleyenlerin zirveye hak kazanmalarındaki akıl almaz gariplikti. İyiliğin ve ustalığın bu kadar eziyet gördüğü, kötülüğün ve yeteneksizliğin bunca ödüllendirildiği bir başka coğrafya var mıydı acaba? Okuldaki ideallerimizden, gençlik coşkumuzdan söz ettik bir süre; tozlu raftaki bir kitabı yıllar sonra merakla karıştırır gibi. Ülkemizin kaderini değiştirmeye azimliydik mezun olurken; lakin karanlığını boğmaya yemin ettiğimiz ülke, karanlığına boğmuştu bizi. Pazarda görsek tezgahından meyve almayacağımız adamların cenderesinde bir ömür geçirmiş, tünelden çıkış sandığımız ışığın, üstümüze gelen kamyonun farı olduğunu çok geç fark etmiştik.

Velhasıl ne sevebilmiş, ne terk edebilmiştik. Krizde geçmişti bütün gençliğimiz; ve şimdi çocuklarımıza tek devredebildiğimiz, çok daha ağırlaşmış bir kriz:

- İşte, diye iç geçirdi kadim dostum. Bunları seyrediyorum bir kenardan sessizce

* * *

İşte en çok da böyle zamanlarda bir dostu olmalı insanın. Yıllarca aynı ip üstünde çalışmış, cesaretle ihanet arasında gidip gelen bir salıncağın sınavında birbiriyle kaynaşmış iki trapezci gibi güvenle kenetlenmeli elleri.

"Parkurun bütün zorluğuna rağmen dostluğumuzu koruyabildik, acıları birlikte göğüsleyebildik ya; yenildik sayılmayız" diyebilmeli. Issızlığın, yalnızlığın en koyulaştığı anda, küçücük bir kağıda yazdığımız kısa, ama ümit var bir yazıyı, yüreğe benzer bir taşa bağlayıp birbirimizin camından içeri atabilmeliyiz:

"Bunu da aşacağız!"

Dedim - Dedi

Sevmek, dedim; yoluna ölmek, dedi.

Yol, dedim; alıp başını gitmek dedi.

Gitmek dedim; bir ah çekip dostlardan ayrılmak dedi.

Dost, dedim; durdu, bana baktı ve dost diye mırıldandı. Yüreğime nasıl koysam bilemediğim, dedi.

Yürek, dedim; dünyaları içine sığdıramadığım dedi.

Dünya, dedim; hayatın bir yüzü, dedi.

Yüz, dedim; ardında ne gizli bilemediğim, dedi.

Giz, dedim; hep çözmeye çalıştığım, dedi.

Çalışmak, dedim; bitmeyecek öykü, dedi.

Öykü, dedim; binlercesini içimde gizliyorum, dedi.

Gizlemek, dedim; işte her şeyin bitimi, dedi.

Şey, dedim; sevda, dedi.

Sevda, dedim; peşinden koştüğüm, dedi.

Koşmak, dedim; hayat bir maraton, dedi.

Hayat, dedim; öyle kısa ki, dedi.

Niçin kısa, diye sordum; yaşanacak çok şey var, zaman yok, dedi.

Yaşanması gereken ne var, diye sordum; aşk, dedi.

Kaç kere, diye sordum; bin kere dedi, milyon kere.

Neden bir kere değil, diye sordum; bütün aşkların toplamı, en yüce ve tek aşk, dedi.

Önce ona varsan olmaz mı, diye sordum; keşke olsa dedi, ama önce yoğrulmak gerek.

Acı çekmek mi, diye sordum; evet, aşk acısında yok olmak, dedi.

Yok olunca, dedim; işte gerçek aşkta o zaman yaşamaya başlarsın, dedi.

Gerçek aşk, dedim; büyük o, dedi.

Durdum, durdum ve sustum.

Neden sustun, diye sordu; yüreğim titredi sanki dedim.

Neden, diye sordu; bilmiyorum, dedim. Büyük o.

Evet, dedi; büyük o!

Nerede, diye sordum; her yerde dedi.

Nasıl, diye sordum; yüreğini aç dedi.

Yüreğimi açmak, dedim; bir tebessümle bak her şeye, dedi.

Tebessüm, dedim; her kapının anahtarı dedi.

Kapı, dedim; girmeden bilemezsin, dedi.
Ya korku, dedim; bilinmeyenden korkar insan, dedi.
Ben bilmiyorum, dedim; neyi, diye sordu.
Beni, dedim; sen kimsin, diye sordu.
Ben kimim, diye sordum; sevgiyle beslenensin, dedi.
Kimin sevgisiyle, diye sordum; büyük o'nun dedi.
Durdum, durdum, yine sustum.
Kimsin, diye sordum; sen'im dedi.

Olması İçin Dua Ettiğiniz Dileği Önce Siz Yerine Getirin

İnsanların daha merhametli olması için dua ediyorsanız, daha merhametli olun.

İnsanların daha hoşgörülü olması için dua ediyorsanız, daha hoşgörülü olun.

İnsanların daha dürüst olması için dua ediyorsanız, daha dürüst olun.

İnsanların daha cömert olması için dua ediyorsanız, daha cömert olun.

İnsanların hayvanlara, çocuklara, evsizlere, yağmur ormanlarına, tedavisi imkansız hastalıklara yakalanmış olanlara yeniden yardım eli uzatmaya başlamaları için dua ediyorsanız, yeniden yardım eli uzatmaya başlayın.

Bu dünyanın daha sağlıklı olması için dua ediyorsanız, daha sağlıklı olun.

Bu dünyanın daha barışçıl olması için dua ediyorsanız, daha barışçıl olun.

Olması için dua ettiğiniz şeyi olun.

Edgar Cayce

Yaşamın Yankısından Sevgiyi Paylaşmak

Merhaba!

Siz, siz olun insani değerlerinizi öldürmeyin! Ağlamaksa ağlamak, gülmekse gülmek, hüzünlenmekse hüzünlenmek, sevmekse sevmek. İnsan bir makine değil, duygusuyla, merhametiyle, sevgisiyle insandır. Ve nitekim yaşamak. Tek bir dokunuşta, bir bakışta gizli, hissetmekle kalan sahici değerler... Yapay değerlerimizde büyüttüğümüz, her şeyi lükste, parada, maddiyatta aramanın, hırsın, bencilliğin, çürümüşlüğü'nün gerçek değeri ne ola ki.

Hayatımıza o kadar çok karmaşa ve ucuz değerler girdi ki, her gün biraz daha kaos, biraz daha karmaşa içinde yaşamın farkına varmadan kaybolup gidiyoruz. O kadar çok acele yaşıyoruz ki hayatı. Bir tabloya bakarken yada bir şiiri okurken bile neyi anlattığını, üzerinde durup düşünmeye fırsat bulamıyoruz.

Geldiğimiz yüzyılda insanlar artık sadece yaşamlarını daha zengin bir ortamda sürdürme kaygısı taşıyorlar. Asıl değerlerin yerini (saygı, sevgi, dostluk, güven, paylaşma gibi) maddi değerler almış.

O kadar çok sevgi var ki yarım kalan, bu acelecilikten sevgileri bile yaşayamıyoruz, paylaşamıyoruz. Birbirimize yeterince vakit ayıramıyoruz. Yaşamın yanı başımızda su gibi akıp geçtiğinin farkına varamıyoruz. Dostluklar bile sahte ve çıkar ilişkilerinden öteye geçmiyor. Farkında mısınız? Ne kadar çok özlüyoruz doğal dostlukları ve sevgileri. Peki biz gerçekten dost olabiliyor muyuz insanlara, çıkarsız sevebiliyor muyuz insanları?

Neden hep yalnızlığı seçiyoruz çoğunlukla, neden hep boğulduğumuzu sanıp kaçıyoruz insanlardan? Bu acelecilik bu korku bu kaçış niye? Sevgileri gerçek dostlukları öldürmüyor muyuz hep beraber, sevgilerimizi de öldürecek kadar sevgi katili olmuyor muyuz?

Ne Olur Baba Beş Dakika Daha

Güneşli bir gündü. Kadın parkta yanında oturan adama:

- Bakın, salıncakta sallanan şu kırmızı kazaklı çocuk benim oğlum, dedi.

Adam gülümseyerek:

- Güzel bir oğlunuz var, dedi. Diğer salıncaktaki mavi kazaklı çocuk da benim oğlum. Sonra saatine baktı ve hey, Todd, sanırım artık gitme zamanı, diye seslendi oğluna.

Çocuk salıncakta yükselirken:

- Beş dakika daha baba, lütfen yalnızca beş dakika daha, diye karşılık verdi babasına.

Adam başını "peki" anlamında sallayınca çocuk neşeye sallanmaya devam etti. Dakikalar sonra adam ayağa kalkarak tekrar seslendi oğluna:

- Todd, artık gidelim mi, ne dersin?

Çocuk yine gitmeye isteksiz:

- Ne olur baba, beş dakika daha, lütfen, beş dakika daha, diye bağırdı babasına.

Adam "tamam" deyince çocuk kahkahalar atarak sallanmaya devam etti. Sonunda kadın dayanamadı ve sesinde gizli bir hayranlıkla:

- Ne kadar sabırlı bir babasınız, dedi.

Adam gülümsedi kadına:

- Sabır değil yaptığım bayan, dedi. Büyük oğlum Tommy'yi geçen yıl burada sarhoş bir sürücünün çarpması sonucu kaybettim. Buraya yakın yolda bisiklet sürüyordu. Tommy'e hiç yeterince zaman ayırmamıştım. Oysa şimdi onunla beş dakika daha fazla birlikte olabilmek için her şeyi yapardım. Todd'la aynı hatayı yapmayacağıma söz verdim kendi kendime. O her "beş dakika daha baba" dediği zaman, oyun oynamak için beş dakika daha kazandığını düşünüyor. Oysa işin gerçeği ne biliyor musunuz? Ben onu oyun oynarken beş dakika daha fazla izleyebiliyorum, asıl kazanan benim.

Hayat yaşandığı kadar vardır gerisi ya hafızalardaki hatıra, ya hayallerdeki ümittir. Hüsranı ise tek yerde kabul ediyorum yaşamak varken yaşanmamış olmakta.

Perili Ev, Sarı Gelin, Üşüyen Kedi ve Titrek Düşüncelerim

İstanbul bu günlerde, beyaz gelinliğini ilk kez giyecek kızlar kadar heyecanlı. İstanbul bu günlerde, beyaz örtüleri üzerlerine kefen olan ölüler kadar suskun. Bugünlerde İstanbul'un ellerinde kar, sokaklarında kardan adam, yollarında beyaz tebessümler. Bugünlerde İstanbul'da ben, bende İstanbul, içimizde incelmış ruhlarımızın derinleşmiş özlemleri var.

Neyin özlemini çekiyorum ki? Gökyüzünden sokaklarla birlikte gönlümün yamaçlarına yağın kar tanelerinin şahitlik ettiği, buğulu camlarına şiirler yazdığım, kalpler çizdiğim efsunlu pencerelerin mi? Ortasında, çatısı ve bahçesindeki ağaçlarının dalları karlarla kaplanmış resimler olan ucuz ama paha biçilmez bayram tebrik kartlarını mı? Buğulu çayların deminde, içerisine zerre leke bulaşmamış riyasız arkadaş muhabbetlerini mi? Eski bir kömür sobasının yanında tedirgin uykulara dalmış sevimli kediyi ve sobanın üzerinde garip sesler çıkartarak fokurdayan kokulu çiçek çaylarını mı? Gökyüzünden, hayatın en masum yüzüne serpişen kar tanelerini mi? Postacı Fehmi amcanın üşümüş ellerini ovalayarak uzattığı: gurbet ocağından anne, baba ve ev hanesine gönderilmiş, bilinen en güzel cümlelerin seçilerek yazıldığı "büyüklerin ellerinden, küçüklerin gözlerinden öper beş vakit namazınızda hayır dualarınızı beklerim" heyecanıyla son bulan mürekkebine özlem damıtılmış evlat mektuplarını mı? Güneşten saklanan her bir damlanın meleklerin sırtında çocukluğumun hayallerine umut olup yağdığı, duygularımı sıcaclaştıran soğuk kış gecelerini mi? Köyümüzün büyüklerinden Kahraman amcanın anlattığı büyülü perili ev ve acıklı sarı gelin hikayelerini mi?

Sanırım ben: ne nostalji anıları, ne okulun tatil olması için kar yağışını beklediğim deli çocuk günlerimi, ne 23 Nisan merasimlerinde yumurta ve çuval yarışlarına katıldığım çocuk bayramlarını, ne ilkokul öğretmenimin temizliğin nasıl yapılacağını göstermek için temizlettiği bahçesini, ne Cüneyt arkin filmlerini her izleyişimde içimde büyüyen "adam olunca polis olup ben de kötülerini döveceğim" isteğimi, ne de rüzgarda savrulması için saçlarımın uzamasını beklediğim günlerimi özleyorum.

Bütün bu cümleleri "nerede o eski güzel günler" demek için de yazmadım. Ben çocukken; "açık duran pencereden gökyüzünün dallarına her gece sayısız basamaklar kurup, sırma saçlı gecenin simsiyah saçlarını okşayarak koynuna sakladığı yıldızları toplardım. " Şimdilerde tek özlediğim şey geçmişim değil, geçmişte kaldı dediğim gerçekleri bile hayal edemeyecek kadar yalan yaşıyor olmamız. Kim bilir belki de sırma saçlı gece koynundan topladığım yıldızların yerine gerçekleri saklamıştır. Onları karanlığında gizliyor ve yıldızlarını yeniden toplayacak ilk çocukla bize gönderecek.

Bir gün; insanlığın kasalarını doldurup hayatlarının içini boşalttığı dünyada huysuz bir rüzgar esti. Ve sustu çığlıklar. Cümleler ateşe verildi. Sevimli bütün harfler yangınlarda kül oldu. Ne anlatılacak perili ev ve sarı gelin hikayeleri, ne de kahraman amcalar... Hepsi, ama hepsi masallarıyla birlikte suskunlar diyarına sürgüne gönderildi. Gözünden yaş eksik olmayanlar ağlamayı unuttu. Zaman saniyelerle ve dakikalarla ölçülebilir olma özelliğini çoktan yitirdi. Belki de böyle bir özelliği hiç yoktu. Her gece gökyüzünün duvarlarına ısıltılı merdivenlerini dayayıp gecenin koynundan yıldızları toplayarak uykuya dalan çocuklar şimdilerde büyüdü. Karanlıklar öksüz kaldı. Mutlu olduklarını dillendiren tebessüm dilencilerinin hüznü gözlerinden okundu.

Acılar kalpleri terk etmedi, üzerinden defalarca geçti, hisseden olmadı. ! Odalarımızın sokaklara açılan pencerelerine her sabah uğrayan kuşlar, seher vakitlerine gözlerini kapatan insanlıkla uykulara sürgün oldu. Buğulu camlara çizimle şekiller, yazılan şiirler iz bırakmadı, aktı. Ne gurbetten gönderilen bir mektup, ne gurbetten mektup getiren bir postacı, ne de gurbetten mektup bekleyen bir insan kaldı. Her adımında para biriktirip hayat azaltan insanlık, parçalanmış yorgunluğunun farkına da varamadı. Düşlerini bile taksitlere bölenler, borçlarını bitirmeden ölümün gözlerine çaresizlik içinde yalvarırcasına baktı. Gerçeklerini terk edenler sahtelikleriyle yüzleşti. Aynalara her bakışta değişken yüzlerimizden onlarca maske aktı. Kimse baktığı aynada gerçek yüzünü seçemez oldu. Hangisi benim sorusunu da soran olmadı. Geriye dönemedi, ileri gidemedi.

Yollar aşıldı, yıllardan geçildi, yalanlara alışıldı, gerçeklere sırt çevrildi. Sonra?

Boş ver bu yazdıklarımı boş ver. Nasılsa sonu gelmez. Sen yürümene bak. Bir bak, bir düşün, bir yol bul kendine kentin çıkmaz sokaklarında. Bu uygarlık yaşanacak bir şey bırakmadı sloganlarıyla önüne bak, kaygı duy. Neler değiştirebilirsin? Belki "bilmemden" başka cevaplar da bulabilirsin. Kim bilir? Belki de boş vermeyip, bilirsin.

Nurdal DURMUŞ

Bir Müddet Zeytin Yiyeceğiz

Kendisini karşılayan sekretere; Nazif Beyle görüşmek istediğini söyledi. Bunun üzerine sekreter birden ciddileşti:

- Nazif Bey mi, dedi.
- Evet, Nazif Bey, diye cevap alınca, hüzünlü bir ses tonuyla:
- Nazif Bey sizlere ömür efendim, onu kaybedeli dört yıl oldu, dedi.

Hiç beklemediği bu haberle bir acı saplandı yüreğine.

- Ya, öyle mi, diyebildi sadece.

Hicranlı bir suskunlukla bir müddet öylece kalakaldı. Gözlerine hücum eden yaşlar yanaklarından süzülüp göğsüne damladı. Kendisini toparlayıp:

- Onun adına görüşebileceğim bir yakını var mı acaba, diye sordu.
- Evet var, oğlu Selim Bey.

Titrek bir sesle:

- Öyleyse Selim Beyle görüşebilir miyim, dedi.

Görevli hanım, insanda saygı uyandıran bu kibar beyefendiye:

- Selim Bey oldukça meşgul bir insan, randevusuz görüşmek pek mümkün olmuyor; ama ben yine de kendisine bir haber vereyim, dedi ve telefona yöneldi. Sonra, kim diyelim efendim, diye sordu.
- Kendimi ona ben tanıtmak istiyorum kızım, cevabı üzerine sekreter dahili telefonu çevirdi.

Daha sonra mütebbessim bir çehreyle:

- Selim Bey sizinle görüşmeyi kabul etti, lütfen beni takip edin, dedi.

Berber merdivenden çıktılar. İnce bir zevkle döşenmiş geniş bir salondan geçip büyük bir kapının önünde durdular, sekreter kapıyı açarak:

- Buyurun, dedi.

O da içeri girdi. Kendisini ayakta bekleyen vakur ve mütebbessim gence doğru hızlı adımlarla yürüdü, elini uzatarak:

- Merhaba, ben Prof. Dr. Mehmet Baydemir, dedi.
- Bendeniz de Selim Cebeci. Lütfen buyurun, oturun, dedi, genç iş adamı.

Mehmet Bey, kendisine gösterilen yere oturur oturmaz:

- 23 yıl, tam 23 yıl. Vaktiyle bana burs verip okumama vesile olan insanın elini öpmek için bu anı bekledim, dedi ve dudakları titredi, gözleri doldu. Ama o büyük insanın elini öpmek nasip değilmiş, bunun için ne kadar üzgünüm anlatamam.

Yaşarmış gözlerini kuruladıktan sonra Selim Beye döndü:

- Fakat en azından o büyük insanın mahdumunun elini sıkmaktan da bahtiyarım.

Misafirin bu sözleri üzerine Selim Bey yerinden fırladı, kulaklarına inanamıyordu. Kelimelerinin her biri birer hayret nidası gibi dizildi cümlelerine:

- Mehmet Baydemir demiştiniz değil mi. Tosyalı Mehmet Baydemir mi?

Profesör, delikanlının bu heyecanlı haline bir anlam veremeyerek başıyla "evet" dedi. Bunun üzerine Selim Beyin gözleri sevinçle parladı.

- Babamla sizi uzun yıllar aradık; ama bulamadık, dedi.

Profesörün yanına gelerek iki eliyle elini tuttu, candan bir dost gibi sıktı ve:

- Sizi karşıma Allah çıkardı, dedi.

Bu sözler profesörü çok şaşırtmıştı.

- Uzun yıllar beni mi aradınız? Peki ama neden?

Selim Bey gülen gözlerle profesöre bakarak:

- Bizdeki emanetinizi vermek için, deyince, profesörün şaşkınlığı iyiden iyiye arttı.

- Emanet mi, dedi.

Selim Bey cevap vermeden yerine geçip telefonu çevirdi. Karşısındakine "gelebilir misiniz" deyip telefonu kapattı. Mehmet Bey, Şaşkın gözlerle Selim Beye bakarken kapı çalındı, odaya iyi giyimli bir bey girdi. Selim Bey ona yanına gelmesini işaret etti, sonra kulağına bir şeyler fısıldadı. Gelen kişi bir şey söylemeden geldiği kapıya yöneldi. O çıkarken Selim Bey, misafiriyle tatlı bir sohbete başladı. Sohbetleri koyulaştıkça, çehrelerindeki şaşkınlık, yerini birbirlerine hasret kırk yıllık ahbabların yeniden buluşmalarındaki sevinç, samimiyet ve güvene bırakmıştı. Mehmet Bey yurt dışındaki tahsilinden, araştırmalarından ve 23 yıl boyunca her yıl büyüyen memleket hasretinden bahsetti. Sonra Nazif Beyin duvardaki portresini göstererek:

- Bu günlerimi şu büyük insana borçluyum, dedi. Bana yalnızca maddi destek vermedi, manen de beni hiç yalnız bırakmadı. Yurt dışında tahsil görürken yanılsa her yeltendiğimde hayalen yanımda hazır oldu. "Sana bunun için burs vermedim" diyerek bana istikamet verdi. Ona her namazımda dua ediyorum, dedi ve gözlerini Nazif Beyin duvardaki fotoğrafına mıhladı.

Sonra gözleri portrenin altındaki ilk anda mana veremediği diğer tabloya kayd. Son derece şık bir çerçevenin içinde, bazı yerleri yamalı ve tamir görmüş oldukça eski bir çift çorap duruyordu. Biraz daha dikkatli baktığında çerçevede bazı cümlelerin de sıralandığını fark etti: "Bir müddet zeytin yiyeceğiz, sonra... "

Selim Bey, kendisine bir soru sorduğu için başını ona çevirdi; fakat akli tabloda kalmıştı. Selim Beye cevap verirken tabloya bir daha baktı. İkinci cümle de birinci cümle gibi üç nokta ile bitiyordu: "Bir müddet sabredeceğiz, sonra... "

İyice meraklanmıştı. Bu ilk görüşmeleri olmasaydı, yanına gidip tabloyu iyice inceleyecekti; fakat bu uygun düşmez, düşüncesiyle yalnızca sohbet arasında göz ucuyla merakını gidermeye çalışıyordu.

Ancak her seferinde biraz daha artan bir merakın içinde kalıyordu. Üçüncü cümlede: "Bir müddet yürüyeceğiz, sonra..." diye yazıyor ve altta böyle birkaç cümle daha sıralanıyordu. Artık akli hep tablodaydı. Sonunda dayanamayıp, :

- Selim Bey merakımı mazur görün. Şu tabloya bir mana veremedim, dedi.

Selim Bey kendisine has bir gülüş ile misafirine baktı, derin bir nefes alarak:

- Malumunuz, babam varlıklı bir insandı. Oldukça iyi bir hayatımız vardı. Sonra ne olduysa her şeyimizi kaybettik. O zenginlikten geriye hiçbir şey kalmadı. Köşkümüzdeki hizmetçiler de gitti. Yemekleri artık annem yapıyordu. Hatırlıyorum da bir sabah, kahvaltıya sadece zeytin koyabilmişti. O zengin kahvaltılarımıza bedel, yalnızca zeytin. Şaşkınlık içinde, "başka bir şey yok mu?" diye sormuştum. Bu soru karşısında annemin hüngür hüngür ağlayışı gözümün önünden hiç gitmiyor. Annemin ağlayışına mukabil babam: "Bir müddet zeytin yiyeceğiz, sonra..." dedi ve durdu. Güçlü bakışlarını üzerimizde gezdirdi, "alışacağız" dedi. Ve iştahla bir zeytin alıp ağzına attı.

Birkaç gün sonra haciz memurları gelip köşkümüzü de elimizden aldılar. Kenar bir mahallede küçük, eski bir eve taşındık. Doğru dürüst bir eşyamız da kalmamıştı. Annem bezgin bir sesle; "bu evde hiçbir şey yok, burada nasıl yaşayacağız" diye haykırdı. Bunun üzerine babam: "bir müddet sabredeceğiz, sonra alışacağız" dedi.

Gittiğim özel okuldan ayrılmış, bir devlet okuluna yazılmıştım. Sabahleyin okula servisle gitmeyi umarken, babam elimden tuttu; "bu ilk günün, okula beraber gideceğiz" dedi. Yürümeye başladık. Okul oldukça uzak gelmişti bana, yorulup geride kaldığımı hatırlıyorum. Babam kim bilir hangi düşüncelere dalmıştı. Geride kaldığımı fark etmemişti. Biraz sonra fark edince bana döndü. İsyân dolu bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Bir an bana ızdırapla baktıktan sonra, yanıma geldi. Bir şey söylemesine fırsat vermeden, kızgın aynı zamanda nazlı bir tavırla, "yoruldum" dedim. Babam oldukça sakin bir şekilde, "bir müddet yürüyeceğiz, sonra alışacağız" dedi. Babam her sabah erkenden çıkıyor, geç saatlerde ancak dönüyordu. Döndüğünde ise küçük odaya çekiliyor, bazen saatlerce orada kalıyordu. Çoğu zaman buradan gözyaşları içerisinde çıktığını görüyordum.

Bir gün, merakıma yenilip babamın küçük odasına girdim. Yerde bir seccade, seccadenin üzerinde de bir tespih vardı. Duvarda ise Arapça bir ibarenin altında şu yazı vardı: "Allah borcunu ödeme niyetinde olanın kefilidir."

Babamın dediği gibi oldu, zor da olsa zamanla alıştık. Bu hal birkaç yıl sürdü. Bir gün babam eve çok farklı bir yüz ifadesiyle geldi. Ağlamaklı bir yüz ifadesi vardı. Her birimize bir paket getirmişti. Köşkten ayrıldığımız günden beri ilk defa paketlerle eve

geliyordu. Bizi bir araya topladı. "Bugün, benim için ne manaya geliyor biliyor musunuz", dedi. Kelimeleri boğazına düğümlendi, gözlerine yaşlar hücum etti. Sözlerini kesmek zorunda kaldı. Her birimize hediyelerimizi teker teker verdi ve bizi ayrı ayrı kucaklayıp yanaklarımızdan öptü, kendisi de bir koltuğa oturdu.

Cebinden gazeteye sarılı bir şey çıkardı. O sırada da ağlıyordu. Hepimiz şaşkınlık içinde babama bakıyorduk. Gazeteyi açtı, içinden bir çift yeni çorap çıkardı. Bu gözyaşlarıyla, bir çift çorabın alakasını kurmaya çalışırken babam, beklemediğimiz bir şey yaptı. Çorabı burnuna götürdü, kokladı, kokladı. Arkasından hıçkırarak ağlamaya başladı. Hepimiz şok olmuştuk, tek kelime bile söylemeden bekledik. Babam nihayet kendisini topladı ve "Bir

zaman önce, büyük bir borcun altına girmiştim. Borcumu ödeme niyetiyle yeniden çalışmaya başladığım zaman kendi kendime bütün kazancım, "borçlarımı ödeyinceye kadar alacaklılarımın hakkıdır. Onların hakkını vermeden ayağıma bir çorap almak bile bana haram olsun" demiştim. Bugün ise, Allah'ın yardımıyla, borcumu bitirdim. Artık kimseye tek kuruş borcum kalmadı. " dedi.

Sonra gözyaşları içinde ayağındaki çorapları çıkarıp yeni çoraplarını giydi. Ben de o eski çorapları hem aziz bir baba yadigarı, hem de bir ibret nişanesi olarak sakladım. Bu çoraplar her gün bana, "paralarını ödeyinceye kadar bütün kazancım alacaklılarının hakkıdır" diyor.

Selim Beyin bakışları bilinmez alemlere dalarken o, nemlenen gözlerini kuruladı. Sonra dönüp duvardaki siyah beyaz fotoğrafa hayran hayran baktı.

- Babanız sandığımdan da büyükmüş Selim Bey. Ben olsaydım öyle müreffeh bir hayattan sonra anlattığınız gibi bir darlıkta, herhalde çıldırırdım.

Selim Beye döndü ve:

- Siz ne yapardınız, diye sordu.

Selim Bey kendisine has tebessümü ile:

- Bir müddet zeytin yerdim, sonra, dedi ve gülümsedi.

O sırada kapı çalındı, biraz önceki beyefendi elinde bir kutuyla içeriye girdi. Kutuyu Selim Beyin masasına bırakıp çıktı. Selim Bey yerinden kalkıp kutuyu alarak Mehmet Beye uzattı.

- Buyurun, yıllarca size vermek istediğimiz emanetiniz, dedi.

Mehmet Bey bilinmez duygular içerisinde kutuyu açtı. İçinden kadife bir kese çıktı. Keseyi açıp içeri kutuya boşalttığında merakı iyiden iyiye arttı. Keseden birkaç tane cumhuriyet altını ile bir not çıkmıştı. Mehmet Bey hassasiyetle katlanmış kağıdı açıp okumaya başladı.

"Sevgili Mehmet Bey oğlum,

Bazen istediğimizi yaparız, çoğu zaman da mecbur olduğumuzu. Tahsil hayatınız boyunca size burs vermeyi taahhüt etmiştim. Ancak eğitiminizin son altı ayında size burs verme imkanını bulamadım. Bir müddet sonra imkanlarıma yeniden kavuştum; lakin bu sefer de size ulaşamadım. Dolayısıyla size borçlandım ve borçlu kaldım. Eğer böyle bir borcu gözyaşı ve ızdırapla ödemek mümkün olsaydı, ben bu borcu fazlasıyla ödemiş olurum.

Zira sevgili oğlum, bu altı aylık zaman diliminde bursunu verememenin ızdıraptı ile kaç gece ağladım. Her neyse, bursunuzu tarihlerindeki değerleriyle altına çevirdim. Bu altınlar sizindir. Bunlar elinize ulaştığında, borçlarımın tamamını ödemiş olacağım.

Sevgilerimle, Nazif Cebeci. "

Mehmet Bey neye uğradığını şaşırılmıştı. Bu büyük insanın yüceliği karşısında bir çocuk gibi yalnızca ağlıyor, ağlıyordu. Selim Bey de bir hayli duygulanmıştı. Onun da yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Bir ara yaşlı gözlerle babasının siyah beyaz portresine baktı. Kendisine yıllarca hüznle bakan gözleri, bu sefer sevinçle bakıyor gibiydi.

Ne Zaman Kaybettik?

Eski zamanların birinde bir otlakta öküz sürüsü yaşarmış. Yaşarmış yaşamalarına ama civardaki aslanlar bir türlü rahat bırakmazmış onları. Hemen her gün saldırırlarmış bu sürüye. Öküz dediğin öyle yabana atılır bir hayvan değil ki, bir araya toplandılar mı kolayca defetmesini bilirlermiş o koca aslanları. Gerçi bir iki sıyrık alırlarmış ama yine de boyun eğmezlermiş aslanların zorbalığına. Gün geçtikçe aslanları almış bir kaygı. Ancak tavşan, fare gibi küçük hayvancıklarla beslenir olmuşlar. Git gide güçten düşmüşler. Aslan bu, hiç fareyle doyar mı?

- Her halde bize bu otlığı terk etmek düşüyor, demiş aslanlardan birisi.

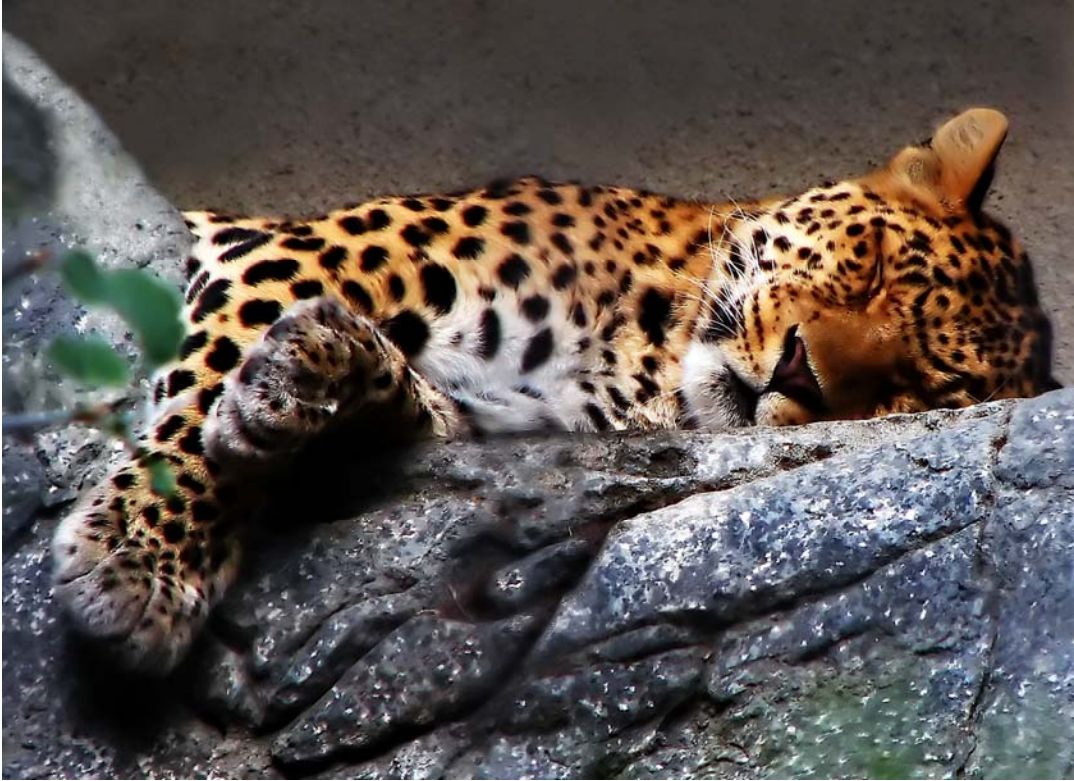
- Evet, diye tasdik etmiş diğerleri.

Nereye gideriz diye düşünürlerken "bir dakika" diye bir ses duymuşlar gerilerden. Herkes dönüp bakmış sesin geldiği tarafa. Sürünün en çelimsiz, ama kurnaz mı kurnaz bir ferdi olan topal aslanmış söze atılan.

- Hayır, demiş. Hiç bir yere gitmiyoruz. Siz bana bırakın, ben hallederim bu işi.

İnanmamış kimse ona ama haydi bir şans verelim ne çıkar diye düşünmüşler. O da almış yanına bir iki aslan gitmiş öküzlerin yanına. Beyaz bayrak çekmeyi de unutmamış. Öküzlerin lideri olan boz öküz başta olmak üzere beş ırkıym öküz yaklaşmış onlara. Sormuşlar ne istediklerini. Topal aslan başlamış konuşmaya. Bir yandan da boz öküz'ün sivri ve kocaman boynuzlarına bakıp ürperiyormuş.

- Saygıdeğer öküz efendiler, diye başlamış lafa. Bugün buraya sizden özür dilemek için geldik. Biliyorum sizleri çok defa incittik, kim bilir kaçınızda şu pençemin izi vardır. Ama inanınız bunların hiç birini isteyerek yapmadık. Biliniz ki biz aslanlar barışçı bir milletiz. Hele öküzlerle hiç bir alıp vermediğimiz olamaz. Ancak evet, size defaatle saldırdık, ama niye biliyor musunuz? Hep o sizin aranızdaki sarı öküz yüzünden. Onun rengi öyle sizinkiler gibi değil ki. Gözümüzü kamaştırıyor, aklımızı başımızdan alıyor. Onu gördük mü ne kadar barışsever olduğumuzu unutup size saldırıyoruz ve sürünüze zarar veriyoruz. Yoksa bizim sizinle hiç bir alıp veremediğimiz yok. Onun yüzünden hepiniz zarar görüyorsunuz. Bir türlü hayatınızdan emin rahatlayamıyorsunuz. Belki geceleri bile bizim kükrelerimiz sizin uykunuzu kaçırıyor. Bunların hepsi sarı öküzün suçu. Verin onu bize, siz kurtulun, biz de barış içinde yaşayalım demiş.

Boz öküz, diğer önde gelenlerle görüşmek üzere geri çekilmiş. Hepsi de sıcak bakmışlar bu teklife. Bir tek yaşlı benekli öküz olmaz demiş ama kimseye dinletememiş sesini. Zavallı sarı öküz kurban edilmiş aslanlara. Hepsi birden saldırmışlar zavallı öküzün üzerine. Bir ikisini fırlatmış üstünden ama bitkin düşmüş az sonra. Çırpınmış, haykırış, yardım istemiş, yalvarmış, ama yokmuş onu işiten. Diğerleri üzülmüşler üzülmesine ama elden

ne gelir ki. Bütün sürünün selameti için bir öküz gerekliymiş bu.

Gerçekten de günlerce sürüye hiç bir saldıran olmamış. Huzur içinde geçer ölmüş günleri. Ama aslan milleti bu, ne kadar sabreder ki. Hele öküz etinin tadını aldıktan sonra. Acıttık demişler topal aslana daha bir kaç hafta bile geçmemişken. O da yine almış yanına bir kaçı, bir defa daha gitmiş boz öküzün yanına.

- Selam, diye girmiş söze. Gördünüz ya biz aslanlar ne denli uysal milletiz. Doğru kararınız için sizi bir daha kutlamak isterim. Siz de huzur içindesiniz, biz de. Ne mutlu. Yalnız buraya bunları söylemek için gelmedim. Büyük bir problemimiz var.

- Nedir, demiş boz öküz merakla.

- Şu sizin uzun kuyruk demiş topal aslan. Öyle uzun bir kuyruğu var ki nereden baksak görünüyor. O kuyruğunu salladıkça bizim de aklımız başımızda gidiyor. Gözümüz dönüyor, sürüye saldırmamak için kendimizi zor tutuyoruz. Halbuki siz öylemi ya, hepiniz normal kuyruklusunuz. Bir öküzün suçu yüzünden korkarım hepiniz zarar göreceksiniz. Gelin verin onu bize bu mevzuu burada kapatalım. Eskisi gibi barış ve sevgi içinde iki taraf da hayatını sürdürsün.

Boz Öküz yine istişare yapmış sürünün ulularıyla. Yine sadece Benekli öküz ölmüş karşı çıkan. Hepsi de verelim gitsin demişler. İstişare daha da kısa sürmüş bu defa. Dışlamışlar uzun kuyruk'u sürüden. Saatler sürmüş

zavallının çırpınışları ama sonunda o da yenik düşmüş aslanlara. Tekrar tekrar yinelenmiş bu olanlar. Her geçen gün daha da semirmiş aslanlar. Alabildiğince güçlenmişler. Öküzlerse her geçen gün daha da zayıflamışlar, seyreldikçe seyrelemişler.

Aslanlar küstahlaştıkça küstahlaşıyorlarmış. Artık bir sebep bile söyleme gereği duymuyorlarmış. Verin bize şu öküzü yoksa karışmayız derlirmiş sadece. Zavallı öküzlerin hayır diyebilecek güçleri kalmamış. Hepsi birer birer can veriyorlarmış aslanların pençesinde. Boz öküz de aralarında olmak üzere bir kaç kalmış en sona.

- Ne oldu bize, ne zaman kaybettik bu harbi aslanlara karşı, oysa ne kadar da güçlüydük, diye sormuş biri boz öküze.

- Biz, demiş boz öküzgözleri nemli ve sesi pişmanlıkla titreyerek. Sarı öküzü verdiğimiz gün kaybettik bu harbi.

Zamanın Efendisi

Yüzyıllardır süregelen ve de her an parmaklarımızın arasından akıp gitmeye devam eden "zaman" insanların hayatını her açıdan etkileyen, yöneten ve de yönlendiren bir sonsuzluk.

Zaman gelip geçiyor, dur demek kolay değil. Doğduk, bir zamanlar çocuktuk, ne zaman, nasıl bu kadar çabuk büyüdük değil mi? Şöyle bir geriye dönüp bakınca her defasında "zaman nasıl da geçmiş" deyip şaşırmanız geliyor değil mi?

Yaşadıklarımızı aklımıza, kalbimize nakışlayarak şimdi yolumuzda yürüyoruz; yaşadığımız anları arkamızda bırakarak, geleceğe umutla, ara sıra kaygı dolu duygu ve düşüncelerle bakarak. Kimi anlarda da zamana karşı direnerek, direnmeye çalışarak. Zamanın bize iyi kötü, sürpriz neler hazırladığını bilmediğimiz için bu kaygılanış gayet normal.

Yüzyıllardır süregelen ve de her an parmaklarımızın arasından akıp gitmeye devam eden "zaman" insanların hayatını her açıdan etkileyen, yöneten ve de yönlendiren bir sonsuzluk. Sadece insanları değil ulusları, olayları, olguları, mekanları kendi içinde harmanlayan, öğüten bir kavram. Bu kavramın beraberinde insan aklını, sabrını, üretkenliğini sürekli yenileyebilirse bir de kendini doğru

oranda eğitip, geliştirir ve üstüne üstlük bilginin kollarında yağdırmayı becerabilirse, zamanı kendi için kullanmaya yönelir. Ve tabii zamanı doğru kullanmanın yanı sıra zamanı kendi lehine çevirmeyi başarır.

Zamanı kendi lehine çevirebilmeyi başarabilen insan, umut dolu bakışlarla gülümser hayata. Umut, her daim hayatına yansır ve yaşama dair bakışlarındaki alt yapıyı sağlamlaştırır. İstesenez de yıkamazsınız hayata sarılan o umut dolu kalbi.

Ne yaparsanız yapın, mutsuz edemezsiniz o insanı. Yıkamazsınız, bıktıramazsınız, alt edemezsiniz. Kendi lehimize çevirebilmemiz için zamanı; bu olguyu üçe ayırarak kullanmamız gerekiyor. Birincisi, şu anda yapıyor ve yapmak zorunda olduklarımız, ikincisi yapabileceklerimiz, üçüncüsü de yapmayı çok istediklerimiz.

İnanması Güç Bir Hikaye ve Resmi

Eski zamanlarda civarın kralının kızı ile bir balıkçı birbirlerine aşık olmuş. Ancak, kral kızı balıkçıya varamaz. Hal böyle olunca, kız ile delikanlı gizli gizli buluşuyorlar tabii. Kral baba bunu zaman içerisinde öğreniyor ve bir gece takip ettiriyor kızını. Diyorlar ki; balıkçı denizden geliyor, kız kumsalda onu bekliyor, bulunduğu yeri ışıkla işaret ediyor delikanlıya. Kral kızı ile delikanlı, gün ağarana kadar aşk oyunları yapıyorlar birbirlerine.

Kral bir gece askerlerine kızını yakalamalarını ve kumsalda ışıkla balıkçıya işaret göndermelerini

buyuruyor. Delikanlı ışığı görünce atlıyor kayığına ve kürek çekiyor bir manga askerinin üzerine doğru. Kız askerlerin elinden kurtuluyor ve koşmaya başlıyor sevdiğini kurtarabilmek için ama koyun ta öbür ucuna yetişmesi imkansız. Ama sevda bu; kural falan dinlemez, atıyor kendini sulara. İşte o anda bir mucize gerçekleşiyor. Kızın adım attığı her yer kumsala dönüşürken peşinden koşan askerler bastıkça denize gömülüyor onca ağırlıkla. Kız kayığa kadar koşabiliyor. Ancak bir okçu tam o anda delikanlıyı hedefleyip salıyor okunu. Heyhat! Kız ile delikanlı birbirlerine sarılmışlardır bile ve ok gelip kızla buluşuyor. Derler ki; o kumlar, kızın kanı denize karışınca kırmızıya boyanmış. Delikanlı ise aldığı gibi gidiyor kızı, sonrasını ne gören var ne duyan.

Beceriksiz

Kabuğunu koparmadan

Ne bir elmayı soyabildim

Ne de iyileştirebildim bir yaramı

Ama karşıma çıkınca

Kızmadım hiç elma kurduna

Bendim çünkü bıçağı saplayan

Onun yurduna

Şair diyorlar benim için

Bilmiyorum oysa

Her şiire konmalı mı uyak

Her yere nedense

Konamıyor tayyare

Hay dilimi

Arı Türkçe soksun; uçak

Kaptan olmak isterdim

Aynanın karşısında
Eski bir sinema yıldızı
Gibi ağlayan
İstanbul'un hatlarında
Bir fırça hafifliğiyle gidip
Gelen vapurlara

Eskimo bir şair dokunuyor omzuma
Ve Kız Kulesi'ni göstererek
Bırak artık diyor üzülmeyi
Yedi tepeli bu şehirde
Şiir okunacak tek yer
Elbette denizin ortasındaki
Şu küçük buz dağı

Terzi olsa da babam
Sökük dikmesini beceremem
Beni yalnızca sen anlarsın
İğnenin deliğinden geçsin
Diye ipliklerin
Bir anlık ıslatıldığı dudaklara
Takılıp kalan annem

İnsanları Dış Görünüşleri İle Değerlendirmeyin

Kaba saba soluk, yıpranmış giysiler içindeki yaşlı çift, Boston treninden inip utangaç bir tavırla rektörün bürosundan içeri girer girmez, sekreter masasından fırlayarak önlerini kesti. Adam yavaşça rektörü görmek istediklerini söyledi. Sekreter, rektörün o gün onlara ayıracak saniyesi olmadığını söyledi. Yaşlı kadın çekingen bir tavırla:

- Bekleriz, diye mırıldandı.

Sekreter sesini çıkarmadan masasına döndü. Saatler geçti, yaşlı çift pes etmedi. Sonunda sekreter dayanamayarak:

- Sadece birkaç dakika görüşseniz. Yoksa gidecekleri yok, diyerek rektörü ikna etmeye çalıştı.

Genç rektör isteksiz bir biçimde kapıyı açtı. Taşralılardan, kaba saba köylülerden nefret ederdi. Onun gibi bir adamın ofisine gelmeye cesaret etmişlerdi. Suratı asılmış, sinirleri gerilmişti. Yaşlı kadın hemen söze başladı. Harvard'da okuyan oğullarını bir yıl önce bir kazada kaybetmişlerdi.

Oğulları burada öyle mutlu olmuştu ki, onun anısına okul sınırları içinde bir yere, bir anıt dikmek istiyorlardı. Rektör, bu dokunaklı öyküden duygulanmak yerine öfkelenmişti.

- Madam, dedi sert bir sesle. Biz Harvard'da okuyan ve sonra ölen herkes için bir anıt diyecek olsak, burası mezarlığa döner.

- Hayır, hayır, diyerek haykırdı yaşlı kadın.
- Anıt değil, belki Harvard'a bir bina yaptırabiliriz.

Rektör, yıpranmış giysilere nefret dolu bir bakış fırlatarak:

- Bina mı, diyerek tekrarladı.
- Siz bir binanın kaç mal olduğunu biliyor musunuz? Sadece son yaptığımız bölüm yedi buçuk milyon dolardan fazlasına çıktı.

Tartışmayı noktalandığını düşünüyordu. Artık bu ihtiyarlardan kurtulabilirdi. Yaşlı kadın sessizce kocasına döndü:

- Üniversite inşaatına başlamak için gereken para bu muymuş? Peki, biz niçin kendi üniversitemizi kurmuyoruz, o halde?

Rektörün yüzü karmakarışıklı. Yaşlı adam başıyla onayladı. Bay ve Bayan Leland Stanford dışarı çıktılar. Doğu California'ya Palo Alto'ya geldiler ve Harvard'ın artık umursamadığı oğulları için onun adını ebediyen yaşatacak üniversiteyi kurdular. Amerika'nın en önemli üniversitelerinden birini. Stanford'u.

Gönül Kapısı

19. yüzyılın büyük İngiliz ressamlarından William Holman Hunt'un, bir bahçeyi anlatan tablosu Londra Kraliyet Akademisi'nde sergileniyordu. Hunt'un "Evrenin Işığı" adını verdiği bu tabloda gece elinde fenerle bahçede duran filozof görünüşlü bir adam vardı. Adam, tek eliyle kapıya vuruyor ve içerden sanki bir yanıt bekliyormuşçasına duruyordu.

Tabloyu inceleyen bir sanat eleştirmeni Hunt'a döndü:

- Güzel bir tablo doğrusu, ama anlamını bir türlü kavrayamadım. Adamın vurduğu kapı hiç açılmayacak mı? Ona kapı kolu çizmeyi unutmusunuz da.

Hunt gülümsedi:

- Bu kapı insanın kalbini simgeliyor. Ancak içerden açılabilirdi için dışarıda kol olması gerekmiyor. O kapı size içerden açılmamışsa giremezsiniz.

Bir Defalık Fırsatlarımız

Günlerden bir gün diyelim ki bir yaz. Kırlangıcın biri bir adama aşık olmuş ve adamın penceresinin önüne konup adama şöyle demiş:

- Ben seni çok seviyorum lütfen pencereyi açıp beni içeri al da birlikte yaşayalım. Adam:
- Olmaz alamam. Sen bir kuşsun hiç bir kuş adama aşık olur mu?

Kırlangıç bir süre sonra tekrar gelmiş:

- Lütfen pencereyi açıp beni içeri al birlikte yaşarız. Hem ben sana dost ve arkadaş olurum canında sıkılmaz birlikte yaşar gideriz. Adam yine:
- Olmaz alamam. Git başımdan, diye cevap vermiş.

Zaman geçmiş. Sonbahar yaklaşmış. Kırlangıç üçüncü ve son defa penceresinin önüne konup adama tekrar şöyle demiş:

- Lütfen beni içeri al. Artık soğuklarda başladı, dışarıda kalamam biliyorsun ben sıcak havalarda yaşayabilirim sadece. Beni içeri almazsan başka sıcak ülkelere gitmek zorunda kalırım. Lütfen beni içeri al da burada kalayım. Birlikte yemek yer omzuna konar seni neşelendirir sana yarenlik ederim. Hem sende benim gibi yalnızsın. Adam:

- Git derhal başımdan. Ben yalnız kalırım, demiş ve kuşu kovmuş.

Kırlangıç da bu cevap üzerine üzüntülü bir şekilde uçmuş ve uzaklara gitmiş. Adam kırlangıç uzaklara gittikten sonra düşünmüş:

- Ben ne aptal, ne kadar akılsız bir adamım. Niye kırlangıçla birlikte kalmayı kabul etmedim? Ne güzel birlikte kalırdık, demiş kendi kendine ve çok pişman olmuş.

Pişman olmuş ama iş işten geçmiş. Kendi kendine:

- Nasıl olsa sıcaklar başlayınca kırlangıcım yine gelir bende onu içeri alır birlikte mutlu bir hayat sürerim, demiş.

Ve penceresini sonuna kadar açıp beklemeye başlamış. Yazın gelmesiyle kırlangıçlarda gelmeye başlamış. Ama onun kırlangıcı gelmemiş. Yazın sonuna kadar hiç penceresini kapatmadan pencerenin başında beklemiş ama boşuna. Kırlangıç yokmuş.

Gelen kırlangıçlara sormuş ama onun kırlangıcını gören olmamış. Sonunda bir bilge kişiye halini danışmak ve ondan bilgi almak için gitmiş. Bilge kişiye olayı anlattıktan sonra bilge kişi ona şöyle demiş:

- Kırlangıcın ömrü altı aydır.

Hayatta bazı fırsatlar vardır, ömründe bir defa eline geçer ve değerlendiremezsen uçup gider. Hayatta bazı insanlar vardır, ömründe bir kez karşına çıkar ve fark edemezsen, değerini bilemezsen, uçup gider. Ve asla geri gelmezler. Dikkatli olun, farkında olun. Ve bir düşünün kaç kırlangıcı kovaladınız pencerenizden bugüne değin.

Sokrat'ın Konuşma Testi

Bir gün bir tanıdık büyük filozofa rastladı ve dedi ki:

- Arkadaşınla ilgili ne duyduğumu biliyor musun?

Bir dakika bekle diye cevap verdi Sokrat. Bana bir şey söylemeden evvel senin küçük bir testten geçmeni istiyorum Buna üçlü filtre testi deniyor.

- Üçlü filtre?

- Doğru, diye devam etti Sokrat. Benimle arkadaşım hakkında konuşmaya başlamadan önce, bir süre durup ne söyleyeceğini filtre etmek, iyi bir fikir olabilir. Bu ona 3 filtre testi dememin sebebi. Birinci filtre gerçek filtresi Bana birazdan söyleyeceğin şeyin tam anlamıyla gerçek olduğundan emin misin?

- Hayır, dedi adam. Aslında bunu sadece duydum ve...

- Tamam, dedi Sokrat. Öyleyse, sen bunun gerçekten doğru olup olmadığını bilmiyorsun. Şimdi ikinci filtreyi deneyelim. İyilik filtresini.

- Arkadaşım hakkında bana söylemek üzere olduğun şey iyi bir şey mi?

- Hayır, tam tersi...

- Öyleyse, diye devam etti Sokrat. Onun hakkında bana kötü bir şey söylemek istiyorsun ve bunun doğru olduğundan emin değilsin. Fakat yinede testi geçebilirsin, çünkü geriye bir filtre daha kaldı. İşe yararlılık filtresi. Bana arkadaşım hakkında söyleyeceğin şey benim isime yarar mı?

- Hayır, gerçekten değil.

- İyi, diye tamamladı Sokrat. Eğer, bana söyleyeceğin şey doğru değilse, iyi değilse ve işe yarar, faydalı değilse bana niye söyleyesin ki?

Burada yer verilen eserler, izgi Söğüt Gölgesi Internet Portalına, kullanıcılar tarafından gönderilen metin ve resimlerden derlenmiştir. Eserlerin telif hakları, sahiplerine aittir. Ticari amaçla kullanılamazlar.

<http://csg.cizgi.com.tr>

Derleme - Redaksiyon
Hüseyin YİĞİT